

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
BOND
so FIERCE
AND
FRAGILE

COMPELLING FATES SAGA

SOPHIA ST. GERMAIN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÇOK ŞİDDETLİ vE KIRILGAN BİR BAĞ

ZORLAŞTIRICI KADERLER DESTANI
ÜÇÜNCÜ KİTAP

SOPHIA ST. GERMAIN

*İçini döken ve karşılığında hiçbir şey istemeyenlere sesleniyorum;
umarım kaderin kendisine savaş açıp size dünyayı verecek birini
bulursunuz.*

İÇİNDEKİLER

1. Lessia
2. Merrick
3. Lessia
4. Lessia
5. Merrick
6. Lessia
7. Merrick
8. Lessia
9. Merrick
10. Merrick
11. Frelina
12. Lessia
13. Göl
14. Merrick
15. Frelina
16. Merrick
17. Merrick
18. Lessia
19. Göl
20. Lessia
21. Göl
22. Frelina
23. Göl
24. Merrick
25. Lessia
26. Frelina
27. Merrick
28. Göl
29. Lessia
30. Frelina
31. Lessia
32. Göl
33. Merrick
34. Frelina
35. Lessia
36. Lessia
37. Göl
38. Frelina

39. Merrick

40. Frelina

41. Lessia

42. Göl

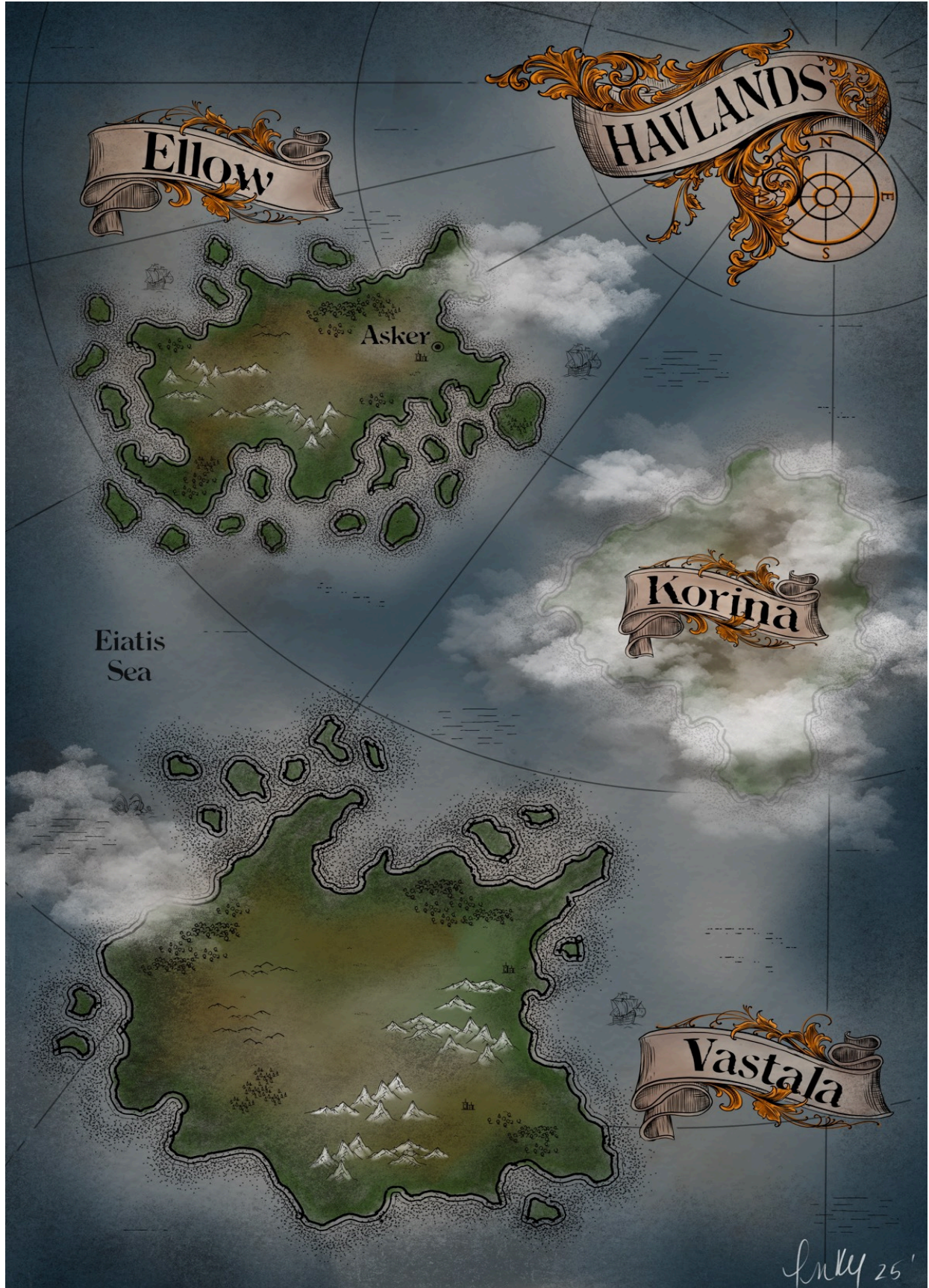
43. Lessia

44. Merrick

Teşekkür ederim!

Teşekkürler

Ayrıca Sophia St. Germain tarafından

BÖLÜM I

LESSIA

Merrick kollarını açarken ona sırttı ve Lessia ona ulaşmak için koştuktan kendini alamadı. Çocukluğunun geçtiği evin altındaki uçurumlardan birinde duran Merrick'in gümüş saçları ılık yaz esintisinde yüzünün etrafında uçuşuyordu.

Güneş tenini kavururken kendini daha hızlı hareket etmeye zorladı ve ayakları kuma saplanarak aralarındaki mesafeyi kapatırken parlak ışığa karşı gözlerinin kapanmasını engellemek için mücadele etmek zorunda kaldı.

Ama Merrick'in kolları beline dolandığında pes etti ve göz kapaklarının kapanmasına izin verdi, diğer duyularının sevdiği erkeği algılamasına izin verdi.

Merrick.

Onun eşi.

Vahşi kokusu etrafında dönüyordu ve onun burun deliklerini nasıl doldurduğundan, ne de onu nasıl özgürlük duygusuyla, zincirlerinden kurtulma, tamamen ve tümüyle kendisi olma hissiyle doldurduğundan doyamıyordu.

"Seni özledim," diye mırıldandı saçlarına doğru, kalbi daha hızlı atmaya başladı, davullar kendi göğsüne vuruyor ve havayı yumuşak bir melodi gibi dolduruyordu.

Geri çekilip sonunda gözlerini açtı ve normalde gece gökyüzünün karanlığını barındıran gözler şimdi neredeyse saf gümüşe dönmüştü,

benekler onun üzerinde titreştikçe dönüyormuş gibi görünüyordu.

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Adamın ağzından çıkan inilti Lessia'yı neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti ve sadece adamın güçlü kolları onu tuttuğu için altındaki beyaz taşa düşmedi.

Tanrım, onu çok özlemişti.

Lessia ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama ondan uzakta geçen her an çok uzundu.

Onun her zaman orada olmasına fazla alışmıştı.

Buradayım.

Ben her zaman buradayım.

Lessia, öpücüğü bölerek dudaklarına doğru gülümsedi ve Merrick gözlerini incelemek için geri çekildiğinde, dudakları daha da genişledi ve sonunda Merrick de sırttı.

"Buna asla alışamayacağım." Merrick başını öyle çılgınca salladı ki saçları uçtu ve arkasındaki mavi gökyüzüne karşı parıldadı. "Senin benim olmana asla alışamayacağım."

Elini kaldırıp yanağını okşadı, avucunu orada büyüyen gümüş sakalına sürttü ve "Ben her zaman seninim. Her zaman." diye cevap verdi.

Merrick dudaklarını tekrar onun dudaklarına değdirdi. "Her zaman seninim."

"Geliyor musun, ne yapıyorsun? Sonsuza dek bekledik!" Berrak havayı bir ses yardı ve Lessia gülümsemesinin daha da genişleyebileceğini düşünmemişti ama kız kardeşi Merrick'in uzun boylu bedeninin arkasından sabırsızca el sallayıp patikadan evlerine doğru koşmaya başladığında yanakları acımaya başladı.

Merrick'e son bir kez baktıktan sonra, başını sallayıp onu bıraktı. Elini tuttu ve onu büyüdüğü, hayatının ilk on iki yılını geçirdiği taş eve çıkan tanıdık patikada sürüklemeye başladı.

Yolun iki yanında büyük yeşil çalılar vardı ve çocukken sevdiği kuş cıvıltıları, yolun her iki yanında beliren ağaçlıklarla birlikte kulaklarını dolduruyordu.

Orman yatağında koşturan küçük hayvanların sesi, cıvıltılara ve yaprakları hışırdatan rüzgara karışıyordu ve Merrick, yollarına bir

tavşan çıktığında, üzerine basmasını engellemek için elini çekti.

Lessia her sesi, her kokuyu, yolun her tanıdık kıvrımını içine çekiyordu.

Bu adayı çok özlemişti.

On üç yıl...

En son buraya geleli o kadar zaman olmuştu.

En sevdiği yer.

Onun evi.

Merrick'in gözlerini üzerinde hissetti ve ayrıldığı geceyi, burayı bir sığınak haline getiren annesini hatırlayınca içine dolmaya başlayan melankoliyi hızla üzerinden atmaya çalıştı.

Artık olmayan anne.

Elini saran el daha sıkı kavradı ve onu tekrar durdurup nazikçe dönmesini sağladığında, bıraktı.

"Senin hatan değildi, Elessia." Merrick gülümsemeye çalıştı ama gözlerini dolduran karanlık onu ele veriyordu.

Ve ikinci bir ses, yine tanıdık ama öfke, kızgınlık ve tiksintiyle dolu bir ses, etraflarında yankılanan o yumuşak melodiyi bozduğunda, adamın sırtışı tamamen kayboldu.

Lessia, babasının cümlesini bitirmesine fırsat vermeden arkasına döndü, babasının yüzündeki çarpık ifadeyi görünce kalbi paramparça oldu.

"Elbette ki onun suçuymdu." Alarin onlara doğru bir adım attı ve Lessia, adamın beyaz tuniğinin ve pantolonunun koyu bir şeyle lekелendiğini fark ettiğinde kanı dondu...

Kırmızı bir şey mi?

İçinde yankılanan uyarıya rağmen Lessia havayı kokladı.

Demir, etraflarını saran bütün yaz kokularını ele geçirmişti.

Kan. Babasının kıyafetlerini boyayan kandı; ellerinden aşağı akan, onlara doğru yürürken yolun kenarındaki hafif taş damlayan kan, kehribar rengi gözleri çılgınca bir şekilde onunla Merrick arasında gidip geliyordu.

"Kız kardeşini öldürdü. Sonra da annesini öldürdü." Alarin birkaç adım ötede durdu ama kelimeleri zorla söylerken yüzüne tükürük damlaları düşmeye devam etti. "O bir canavar."

"Hayır." Lessia sendeleyerek ona doğru yürüdü ama Merrick'in eli onu geri tuttu. "Hayır, Peder. Frelina yaşıyor! Onu az önce gördüm."

Babasının yüzü acıyla buruştu, ardından kolu arkasından fırladı. "Eğer hayattaysa, mezarları nasıl açıklıyorsunuz?"

Lessia bakmak istemiyordu ama babasının titreyen elini takip etmekten de kendini alamadı ve elinde iki beyaz taş belirlediğinde - birinin üzerine Frelina Rantzier, diğerinin üzerine Miryn Rantzier yazısı oyulmuştu, ikisinin de parlak ön yüzlerinde koyu lekeler vardı- dudaklarından bir çığlık koptu.

"Acı çekmelisin," diye tükürdü babası. "Eşimi öldürdün. Kızımı. Benim gibi acı çekmelisin."

HAYIR.

Hayır, bunların hepsi yanlıştı.

Lessia başını salladı, gözlerinde biriken yaşlar yüzünden etrafı zar zor görebiliyordu.

Ama babasının belinde asılı duran kılıcını kınından çıkardığında geri çekilmedi.

Bunun yerine gözleri kız kardeşinin ve annesinin mezarlarına dikildi.

En çok sevdiği iki insan.

Bunu hak etmişti değil mi?

Eğer ölmüş olsalardı...

Gerçekten bu alemini terk edip öbür dünyaya mı geçtiler?

Bu onun hatası olmalı.

Göz ucuyla kılıcın havada uçtuğunu, ıslık sesinin kulaklarını tırmaladığını fark etti, ama Merrick'in eli elinden kurtulana kadar başını kaldırmadı.

Babasının kolu yana düşerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Şimdi öğreneceksin."

Biliyor musun? Sanki düşünceleri işbirliği yapmayı reddediyordu.

Ama sonra bir guruldama sesi geldi; korkunç, ıslak, kan donduran bir guruldama sesi, hemen ardından da yüksek bir gürültü duyuldu.

Pamuklu başını çevirdiğinde, Merrick'in bedeninin yere yığıldığını gördü; karnından çıkardığı kılıç taşa düşerken şangırdadı. Kolları ve bacakları, sanki büyük bir düşüş yaşamış gibi, çimenli yolda garip pozisyonlarda açılmıştı.

Lessia, havayı ikiye bölen sesin kendi ağzından çıkıp çıkmadığından emin değildi.

Hayvansıydı, dünyaları parçalayacak, Eski Dünya'ya kadar, hatta belki de tanrılara kadar ulaşacak ilkel bir acı kükremesiydi.

Ve henüz fark etmeye başladığı o bağ, aralarındaki farkındalık kıvılcımı karardığında, içinde bir şey kırıldı.

Ellerini göğsüne götürerek eşinin yanına diz çöktü.

"Merrick!" Lessia'nın sesi sanki çok uzaklardan geliyordu, sanki artık kendisine ait değilmiş gibi, sanki acı o kadar büyüktü ki başka hiçbir şeyin duymasına izin vermiyordu. "Merrick!"

Ellerini yüzüne koydu ve zorla kendine doğru çekti, ama gözleriyle buluşan gözler...

Arkalarında hiçbir ışık yoktu.

Dans eden gümüş benekler yok.

Derin karanlık yok.

Peki ya yüzü?

Yumuşamasını sevdiği sert çizgiler yoktu.

Gülümsemesini gizlemek için ağzını bükme hareketi bile yoktu.

"Merrick!" Başını onun göğsüne doğru eğdi ama ne kalbi çarpıyordu ne de onu yukarı aşağı hareket ettiren bir hava vardı.

Başka bir ürkütücü, tüyler ürpertici ses havada patladı.

"Artık biliyorsun," diye tekrarladı babası. "Artık nasıl hissettiğini biliyorsun. Bana yaptıklarını."

Ona bakamıyordu.

Öfke acının içinden yolunu bulmaya başladığında değil.

Ama o öfke öfkeye dönüştüğünde ve gözlerinin ardında büyüsü canlanıp teninin altında yanmaya başladığında.

Onu öldürmüştü.

Babası Merrick'i öldürmüştü.

Sıkılmış dişlerinin arasından bir tıslama sesi duyuldu.

Gözlerini sımsıkı yumdu, babasına doğru hızla koşmamak ve zihnindeki sesin eşinin intikamını alması için onu zorlamamasını sağlamak için Merrick'in çıplak kolunu tuttu.

Öldürülmüş gibi öldürmek.

Lessia tırnaklarını Merrick'in pürüzsüz tenine geçirirken, bir şey bilincinin sınırına dokundu.

Odaklanmayı kaybetmeyin.

Alnı kırıştı.

Odaklanmanı kaybetmemen gerektiğini sana kaç kere söylemem gerekiyor?

Merrick'in derin sesi zihninde yankılandı ve gözleri açıldı.

Hala onun altında yatıyordu, göğsü hareketsiz ve yüzü sakindi, yanında kanlı kılıç ve açtığı yara hala kan sızdırıyor, bağırsaklarından kan pompalıyordu ve Lessia boğazına doğru yükselen bir çığlığa karşı koymaya çalışıyordu.

Odaklan, dedi Merrick'in sesi titreyerek.

"Denemeye çalışıyorum," diye bağırarak istedi ama parmaklarını koluna daha da gömdüğünde kelimeler boğazında düğümlendi.

Gözleri altın rengi deriyi taradı.

Pürüzsüz altın rengi deri.

Tutuşunu bıraktığında gözleri tırnaklarının bıraktığı izleri takip etti.

Ancak...

Karanlık bir hain işareti yoktu.

Diğer koluna baktı ama tuttuğu kadar pürüzsüzdü; kabarık bir yara izi yoktu, tenine zıt siyah harfler yoktu.

Lessia kendi kollarına bakmak için hareket etti ve irkilerek onların üzerindeki derinin de pürüzsüz ve bozulmamış olduğunu fark etti.

Hiçbir hain işareti yok.

Bir zamanlar ettiği kan yemininin hiçbir taslağı yoktu.

O... o gerçek değildi.

Bu gerçek değildi.

Zihnini zorladı, odaklanmasını sağladı.

En son hatırladığı şey neydi?

Su vardı.

Bir gemi.

Kral.

Loche ve Merrick onun önünde duruyorlardı.

Boğulma.

Soğuk dudakları onun dudaklarına çarptığında eline sıcak bir şey bastırıldı.

Ağır ıslaklık etrafını sardığında aynı kolunda bir acı hissetti.

Derin bir nefes aldı.

Kral, lanetin kendisinden bahsettiği kişinin o olduğunu anlamıştı.

Peki ya bu?

Bu gerçek değildi.

Artık bunu görebiliyordu.

Bilincinin bulanık sınırları, Rioner'ın muhafızlarından hangisi ona bunu yapıyorsa onun yaptığı hatalar, çocukluğunun geçtiği eve geri dönmenin imkânsızlığı.

Başını kaldırıp kaskatı bacaklarını düzelterek babasının gözlerini bir kez daha yakaladı.

Ancak şimdi, o gözler birkaç ton daha koyuydu, altın kahverengi saçları güneşin titrek ışığında daha kızıldı.

"Rioner." Lessia, kralın bakışlarına doğrudan karşılık verince yumruklarını sıktı. "Yani şimdi gözlerimin içine bakmaya cesaret mi ediyorsun?"

Serin kahkahası onun tenindeki tüylerin diken diken olmasına sebep olmalıydı.

Ama artık ondan korkmayı bırakmıştı.

Kesinlikle bitti.

Merrick onu bunun için eğitmişti.

Bu yolda yürümeye karar vermişti.

Ülkelerini kurtarmak için, bedeli ne olursa olsun.

Ve kral ondan çok korkuyordu.

Bunu gözlerinin etrafındaki hafif kırıxıklıklardan, yanlarına sarkan avuçlarının seğirmesinden anlayabiliyordu.

Lanetten ve büyüsünden çok korkuyordu.

Ağzının bir köşesi kalktı.

Şimdi korkup sinmesi gereken o olmalı.

Gözlerinden akan yaşları silerek, teninin altında cızırdayan büyünün gözlerinden fışkırmasına izin verdi ve ona doğru adım attı.

Peri kralı, gözlerinin içine baktığında kıpırdamadı ve mırıldandı, "Başını çevirme."

"Yapmam." Rioner'ın dudakları soğuk bir gülümsemeyle büküldü.

"Ama bu bodrumun gardiyanlarla dolu olduğunu biliyorsun, değil mi? Cüppemi lekelemekle tehdit edersen, nefes almaya fırsat bulamadan seni öldürürler."

Burnunu dolduran demir kokusunun kaybolmasını umarak ona gülümsemeye çalıştı.

Gerçek değildi. Az önce yaşananların hiçbiri gerçek değildi.

"Bak, sanırım öldürmeyecekler. Laneti biliyorlar, sanırım?" Lessia başını eğdi. "Beni kendin öldüremeyeceğini anladım. Hatta belki de emredemezsin."

Rioner'ın kaşları bir anlığına havaya kalktı, sonra kendine geldi. "Zihninin açık olduğunu sanıyordum. Muhafızlar bana henüz kırılmadığını söylediler." Arkasını dönmeye başladı, gözleri hâlâ omzunun üzerinden onun gözleriyle buluşuyordu. "Yanılmış olmalılar. Bu göreve yardım edecek başka birini bulmam gerekecek."

"Bana sırtını dönme!" Lessia onu takip ederken neredeyse yamuk bir taşa takılıp düşüyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Rioner durdu. "Kralınızın nereye gittiğini mi soruyorsunuz?"

Lessia'nın midesinin derinliklerinde bir huzursuzluk hissi belirdi. "Utangaç davranmayı bırak. O noktayı geçtik, değil mi amca?"

Rioner'dan şaşkın bir kahkaha yükseldi. "Amca mı? O yeni." Göremediği birine el salladı. "Aklını kaybetmiş. Lütfen ona iyi bak."

Tuzlu esinti endişe verici derecede tanıdık bir esintiye dönüştü ve Lessia'nın büyüğü, demir kokulu bayat havanın her esintisiyle birlikte yok oldu.

Bir daha asla duymak istemediği sesler, diğerlerini bastırıyordu.

Ve sonra... karanlık.

Her şeyi yutan, kralı kalın taş kapıya doğru yürürken neredeyse yutan bir karanlık.

Gözleri büyüdü.

Etrafında dans eden gölgelere alışmak için değil, o kapıyı tanıdığı için.

Lessia, yanında nöbet tutan koyu saçlı bir Peri'nin gözleriyle karşılaştı.

Tanıdığı bir Peri de vardı.

Acının anısı kaslarını gerdi ama yine de onu iterek kendini tekrar konuşmaya zorladı. "Bunun gerçek olmadığını biliyorum! Bu mahzeni yıllar önce terk ettim! Bu gerçek değil!"

Cüppeleri etrafında uçuşacak şekilde dönerek, Rioner ağır ağır konuştu: "Yıllardır bu mahzenlerdesin, Lessia Gyldenberk. Sana

ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm; sadece bir hobbit'in yapabileceği bir şeydi bu; ama ne yazık ki... Başka birini bulmam gerekecek."

"Hayır!" Başını sallarken yağlı saçları tenine çarptı. "Hayır!"

Bu gerçekleşmiyordu.

Gerçek değildi.

Gerçek olamazdı.

Odak.

Merrick'in sesinin kendisine güç vermesini sağlamaya çalıştı.

"Merrick," diye fısıldadı. "Merrick, lütfen yardım et."

Onun kendisine hırlamasına ihtiyacı vardı.

Onu bu kabustan kurtarmak için.

"Evet?"

Gözleri tekrar krala kaydı.

Sonra gıcırdayan kapıyı açan adamın karanlık yüzlerine.

Merrick'in pasif bakışları yüzünde gezinip sonra tekrar krala döndüğünde, göğsünden boğuk bir ses çıktı.

"Hobbit'i tanıyor musun?" diye sordu Rioner, Merrick kapıyı onun için daha da açarken.

"Onu daha önce hiç görmemiştim." Merrick'in gözleri bir daha onun gözlerine bakmadı. "Önemli biri mi?"

"Hayır. Belki onu öldürme şerefini bana bahsedebilirsin? Daha fazla alana ihtiyacım var."

Kulaklarında gümbürdeyen kalp atışları kralın geri kalan sözlerini bastırdı ve kimse tepki veremedi. Lessia öne doğru koştu, kralın cübbesini yakaladı ve onu duvara doğru itti.

"Merrick bana asla böyle bakmaz," diye hırladı, başını kavrayıp gözlerini kendi gözlerine dikerken. "Beni bunun gerçek olduğuna inandıramazsın."

"Lessia, hayır!"

Öfke bulutunu delmeye çalışan, belli belirsiz tanıdık gelen sesi duymazdan geldi.

"Nefes alamıyorsun," diye mırıldandı Lessia, büyü bir kez daha yüzeye çıkarken. "Bu odadaki hava yok oldu."

Kral hırıltılı bir nefes almaya çalıştığında yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı ve gözleri saniyeler sonra irileşince,

sırıtsı keyifsiz bir kahkahaya dönuştü. "Pek iyi hissettirmiyor, değil mi? Düşmanlarını boğmayı sevdiğini duydum."

"Dur! Sandığın gibi değil."

Yine o ses.

O kimdi?

Lessia neredeyse başını çevirecekti ama kralın yüzü morarınca, onun acı çekişini izleme zevkinden kendini mahrum bırakamadı.

"Sanırım ciğerlerindeki havanın yerini su aldı. Hissedebiliyor musun?" diye mırıldandı, erkek başını sallarken kehribar gözlerindeki korkunun tadını çıkararak.

"Lütfen!" diye yalvardı biri ve bu sefer ses, kalbini sızlattı. "Lessia!"

Öyle sert çekti ki, kalbi duracak gibi oldu.

Frelina. Bu Frelina'nın sesiydi.

Odak.

Başını çevirdi ama bodrum boştu.

Muhafızlar nereye gitmişti?

Gözlerini tekrar krala çevirdiğinde, sorusu boğazında düğümlendi.

Yumuşak, parlak kehribar gözleri kendi gözleriyle buluştu.

Karışık, zor olanlardan değil.

Babasının gözleri yaşlarla doldu, boğazını sıktı, çıkan hırıltı sesi artık onu memnun etmiyordu, aksine teninden soğuk terler akmasına neden oluyordu.

"Lessia! Lütfen!" diye seslendi kız kardeşi tekrar.

Acaba bu, onun krala ulaşmasını engellemek için yapılmış bir başka zihin oyunu muydu?

Odak.

Kollarını ovuşturarak zihnini kapatmaya, içindeki büyüyü dışarı atmaya, gerçeğin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Parmaklarını kolundaki harflerin olduğu yaraların üzerinde gezdirirken, kralın kız kardeşini ve babasını yanında götürdüğünü hatırladı.

Mektuplar gerçekte.

Bunları onun zihnini ele geçirerek yaratamazlardı.

Aynısı.

Merrick ona bunu söylemişti.

Sen ve ben.

Onlar gerçektir.

Elessia ve Merrick.

Onlar gerçektir.

Bu demek oluyordu ki...

Kahretsin!

Lessia hızla kaybolan büyüü geri çekti.

"Nefes al. Nefes alabilirsin!" diye babasına ısrar etti ve babasının göğsünde bir hırıltı sesi duyulduğunda, dizleri büküldüğünde onu tutarak nefesini bıraktı.

Babasının kollarından birini omzuna attığında, büyüü gözlerinin arkasında yandı ve Raine, Kerym ve Frelina ile çalışırken yaptığı gibi gözlerini içe doğru çevirdi. Yıllardır lanetlediği alev alev yeşil gözleri görünce, onlara dışarı çıkmaları ve onu rahat bırakmaları için bağırdı.

Ve titreştikleri anda duvarları havaya uçu.

Hücre kayboldu.

Küçük, ahşap kaplı alanda yalnızca su sesi duyuluyordu ve Lessia etrafına bakınca, içinde bulundukları odanın bir gemi kamarası olduğunu ve dalgalanan suyun geminin yanlarına çarptığını fark etti.

Babası hâlâ yanında cansız bir şekilde asılı duruyordu ve sağ tarafına baktığında Frelina'yı, Kerym'i ve muhtemelen Thissian'a ait olan ve duvara zincirlenmiş bir adamı gördü.

Başını diğer tarafa çevirdiğinde kalbi durdu.

Rioner gerçekten de orada dikiliyordu, eğik yüzünde tembel bir gülümseme vardı.

Ve onun yanında...

Mahzenlerinde kaldığı süre boyunca tanıştığı en iğrenç üç gardiyan.

Yeşil gözlü olan, Torkher olduğuna inandığı kişi dişlerini gösterdi, ama Lessia sırtını göstermekten kendini alamayınca Rioner, Lessia'ya yaklaşırken Fae'nin göğsüne elini geçirdi.

"Çok eğlenceliydi." Rioner yaldızlı tacı başına yerleştirdi. "Sevgili kardeşimi öldüreceğini sandım."

Lessia'nın burun delikleri açıldı ama ağzını kapalı tuttu, bakışları her iki yanından yuvarlak odaya girmeye başlayan gardiyanları takip ediyordu; gardiyanların gözleri ona ve diğer mahkumlara dikilmişti.

"Bak, haklıymışsın. Seni öldüremem." Rioner'ın buz gibi gülümsemesi daha da belirginleşti. "Ama etrafındaki herkesi öldürebilirim. Son nefeslerine kadar acı çekmelerini izletebilirim. Her günün her dakikasında çılgınlıklarını duymanı sağlayabilirim, ta ki kendini öldürmek için yalvarana kadar. Bence oldukça eğlenceli de olacak."

"Siktir git," diye hırladı Lessia, babasını daha sıkı kavradı ve kız kardeşine ve arkadaşlarına doğru ilerledi.

"Ne kadar da ağzı bozüksun." Rioner, yuvarlak metal bir kapıya doğru yürümeye başlarken kıkırdadı. "Yarın görüşürüz küçük hobbit. Ve... Sanırım diğer Faeling'le başlayabiliriz."

Rioner başını kız kardeşine doğru çevirdiğinde görüş alanının tamamı kırmızıya boyandı.

Ama cevap vermeye vakti olmadan, ilk kapı arkasından hızla kapandı, hemen ardından diğer ikisi de kapandı, metal şangırtılar kapıların sürgülendiğini gösteriyordu ve hepsi geminin yan tarafındaki tahtaların arasındaki boşluklardan sızan azıcık ışığın altında kaldılar.

BÖLÜM 2

MERRICK

Bir gün.

Bir gün onsuz kalsaydı aklını kaybederdi.

Merrick, Raine'in kendisini sürüklediği Loche'nin gemisinin güvertesinde ileri geri yürüyordu. Geminin altındaki kamarada naibi leşe çevirmeye çalışmaktan vazgeçmeyi reddedince Merrick gemiye binmişti.

Elessia'nın arkadaşlarının onları kurtarmak için geldiği geminin etrafında çırpınan vahşi denize dik dik bakarken, kralın şu anda eşine neler yaptığını hayal etmemeye çalıştı.

Ama onu ilk gördüğü anın görüntüleri zihnine zorla girdiğinde, bu çabaları boşunaydı.

Solgun ve çok zayıf bedeni, kralın altındaki o kirli taş zeminde yatıyordu.

Titreyen ses, her şeyin bitmesini yalvarıyordu.

Rioner'a kan yemini ederken görmeyen gözleri.

Kahretsin!

Onun ne olduğunu anladığında hissedeceği acının, hayatındaki en kötü acı olacağını düşünmüştü.

Kralın emirlerine uymak onu neredeyse öldürüyordu.

Peki ya şimdi?

Şimdi onu tanıyor muydu?

Gerçekten kim olduğunu, onun kendisine ait olduğunu bildiğinde mi?

Onun kurtaracağı şey.

Onun koruması gerekiyor.

Onun sevgisi.

Merrick tekrar küfrederek korkuluğa doğru ilerledi ve parmaklarını öyle sert bir şekilde batırdı ki avuçlarının altında tahta parçaları ufalandı.

Kralın etini kemiklerinden ayıracaktı, tıpkı bu oduna yaptığı gibi.

"Yeter artık. Lütfen yeter artık," diye yalvarmıştı Elessia onu gördüğü ilk gün ve Merrick, kral aynısını yapana kadar durmayacaktı.

Ta ki ayaklarını öpüp merhamet dilenene kadar.

Ve daha sonra...

Etrafında sürekli baskı kuran ruhları serbest bırakacaktı.

Krala saldırmalarına izin verecekti; onu perdenin kendi taraflarına veya dünyaları arasında açıp kapatabileceği herhangi bir yere getirecekti ve orada işkenceye sonsuza dek devam edecekti.

Merrick, bazılarının içindeki intikam susuzluğunu, krala ne yapmak istediklerini fısıldadıklarını gördüklerinde hissettikleri açlığı fark etmemişti.

Olağanüstü yükseklikteki bir dalga geminin yan tarafına çarptı, yüzüne küçük tuzlu su damlaları sıçradı ve tam tekrar küfretmek üzereydi - Elessia acı çekiyorken hâlâ var olmaya cesaret eden o lanet denizlere küfretmek üzereydi - ki içinde bir şey titredi.

Nefesini tutarak donakaldı, bir kez daha hissetmeye çalıştı.

İşte. Elessia'nın büyüü yüzeye çıktığında gözleri gibi altın gibi parıldayan o narin iplik, şimdi neredeyse sönmüş bir mum gibi titriyordu.

Ama oradaydı.

O hayattaydı.

Ve o savaşıyordu.

Merrick nasıl olduğunu bilmiyordu ama hissedebiliyordu.

Onun küçük dövüşçüsü.

Gençliğinde çok şey, çok fazla şey yaşamış ama pes etmeyi reddeden kadın. Yaptığı her şeye rağmen ona inanan kadın.

Dünyadaki tüm iyiliğe, dünyanın ona yaptığı onca şeye rağmen inanan kadın.

İyi Merrick, onun daha iyi bir yaşam için verdiği mücadeleyi izleyene kadar çoktan gittiğini sanıyordu.

Ta ki onun Faelingleri kurtarmasını, arkadaş edinmesini, bir hayat kurmasını ve... aşık olmasını izleyene kadar.

Elessia'nın, yıllardır eş bağı yüzünden acı çektiğine inandığını biliyordu...

Ama öyle yapmamıştı.

Mutlu değildi -son birkaç haftaya kadar mutluluğu hissetmemişti- ama onun bir amaç, rahatlık ve hatta aşk bulmasını görmek onu mutlu ediyordu.

Yine de, pes etmenin nasıl bir his olduğunu şimdi biliyorum.

Onu sahiplenmek için.

Ona benim diyebilmek...

Raine'in Solana'yla tanıştığına hiç pişman olmamasının nedenini anlamıştı, hatta artık onsuz yaşamak zorunda olsa bile.

Merrick, Raine'in etrafında sürekli dönen alkol kokusunu duymasaydı, arkasından gelen yavaş ayak seslerini duyunca kaskatı kesilirdi.

"İçmek iyi geliyor." Raine yanındaki korkuluğa yaslanırken elindeki matarayı ona doğru salladı. "Göreceksin."

"Hayır," diye mırıldandı Merrick. "Onu bulmak için kafamın açık olması lazım."

Raine başını salladı, gözleri karanlık denize kaydı. "İnsan - Amalise- yemek yapıyor. Kokusu pek güzel değildi ama sıcak olacak."

Yiyecek...

Sanki Elessia varken her şeyi yiyebilirmiş gibi...

"Senin de güce ihtiyacın var Merrick. Bütün gün o fısıltıları duydum - yakında tükeneceksin." Raine, ona doğru döndü. "Olacakları hatırla..."

Gözlerini devirmemek ya da kaslarındaki gerginliği azaltmak için Raine'in yüzüne yumruğunu indirme dürtüsüne kapılmamak için kendini zor tutan Merrick, enerjisinin en son ne zaman tükendiğini düşündü.

Bu, ona işkence etmeye zorlandıktan sonra olmuştu.

Hayatının en kötü günü.
Kaburgalarının kırılma sesini duymak...
Korkuluktan bir parça daha koparıp denize attı.
O gece neredeyse ölecekti.
Elessia olmasaydı ve onun hâlâ yüzleşmek zorunda kalacağı şeyler olmasaydı, seve seve giderdi.
Sadece kralla değil, isyancılarla da... ve lanet olası Oakgards'ın Perileriyle de.
Daha önce de enerjisi tükenmişti elbette.
Ama o gecenin üzerinden yüzyıllar geçmişti.
Büyüsü onu tüketiyorsa, bunun diğer Periler için geçerli olmadığını, onların yeteneklerine erişemediklerini hemen öğrenmişti.
Elbette ki öyle değildi.
Merrick'in armağanı -ona fısıldayan o lanet olası ruhlar- ona karşı koyamayacak kadar güçlü olmadığına onu ele geçirmeye ve kontrol altına almaya çalıştı. Onu kendi taraflarına çekmeye ve dünyalarını birbirinden ayıran o bağı koparmaya çalıştı, böylece istedikleri gibi gelip gidebildiler.
Eğer ölürse ne olacağından emin değildi.
Belki onunla giderlerdi.
Ya da serbestçe kaçacaklardı.
Elessia'nın umurunda olacağını sanmıyorum...
Merrick başını salladı.
O hayattaydı ve onun hayatta kalmasını sağlayacaktı.
"Pekala." Merrick, Raine'e önceki önerisine karşılık olarak sertçe baktı. "Ben yiyeceğim. Sonra onu bulmamız gerek."
"Hissediyor musun... O..." Raine yüzünü buruşturdu.
"Yaşıyor," diye çıkıştı Merrick.
Öyleydi. Bundan emindi.
"Güzel." Raine ona hafifçe gülümsedi. "Onu bulacağız. Ve küçük kız kardeşini de."
Merrick, Frelina'nın adının geçmesiyle Raine'in yüzünde beliren suçluluk duygusunu fark etmemişti.
Onun suçu değildi gerçi.
Hiçbiri Meyah'ın ne planladığını bilemezdi.

Yine de, muhtemelen yapması gerekirken, Merrick ona cesaretlendirici hiçbir söz söylemedi.

Kendini suçlu hissetmesi iyi bir şeydi; o zaman onları bulmak için de acil bir ihtiyaç duyardı.

Raine'in kısık gözleri, Merrick'in ne düşündüğünü tam olarak bildiğini söylüyordu ama loş ışıklı kulübeye girerken hiçbir şey söylemedi.

Merrick'in ayağı tahta zemine değdiğinde alçak mırıltılar sustu, tahtaların gıcirtısı sıkışık odada yankılanıyordu.

Solunda birkaç pis kokulu karyola vardı ve onların üzerinde, onları Asker'deki o lanet ormandaki kulübede kurtaran kız kardeşler oturuyordu.

Venko onların yanındaki yatağında oturuyordu ve Merrick odaya doğru yürürken tüccar kısa bir an için Venko'nun gözlerine baktı.

O hüzünlü hali, birlikte geçirdikleri haftalardan sonra bile hâlâ biraz korku barındırıyordu ve Merrick dudaklarını büktüğünde, Venko gözlerini hemen kucağında kenetlenmiş ellerine çevirdi.

Dünyada biraz olsun mizah kalmış olsaydı Merrick gülerdi.

Loche'un nefretini, o çelik gözler kendileriyle buluşmadan önce bile hissedebiliyordu ve dudağı daha da yukarı kalkarak dişlerini alt dudağına sürttü. Naip, Ardow ve Amalise'nin küflü kokusu tüm kare odaya sinmiş bir şey pişirmelerini izlerken oturduğu yerden ona açıkça baktı.

"Dikkat et, insan," diye mırıldandı Merrick, Loche kendi kendine bir şeyler mırıldandığında. "Bütün bunlar olmadan önce seni öldürmek istedim. Şimdi... bu sadece bir zorunluluk olabilir."

"Merrick," diye uyardı Raine. "Bundan hoşlanmayacak."

Haklı.

Merrick, sanki tam oradaymış gibi net bir şekilde zihninde yankılanan sesi duyduğunda irkildi ve o hırıltılı ses, hayatında duyduğu en güzel şeydi.

Loche'u öldürmesi hoşuna gitmezdi.

Onun aklını okuyamıyordu ama aptal insana hâlâ değer verdiğini biliyordu ve ona zarar vermeyecekti. Bir daha asla.

Ona hiçbir şeyi reddetmeyeceğini söylemişti.

Ve o da bunu yapmazdı.

"Pekala," diye mırıldandı sonunda. "Seni öldürmeyeceğim."

Loche ona sırtıttığında, naipin dişlerinin dökülmesini hak eden gülümsemelerden birini sergilediğinde, Merrick kendi kendine "henüz" diye ekledi.

Belki de Elessia onun kibirli gülümsemelerinden ve araştıran gözlerinden sıkılmıştı.

Eğer öyleyse Merrick hazır olurdu.

"Kimse kimseyi öldürmüyor." Seçim sırasında Loche'u takip eden gardiyan -Merrick'in hatırladığı kadarıyla Zaddock- küçük banyo odasından çıktı; deri tuniğinden aşağı akan su damlalarına bakılırsa, saçlarını tek kovaya batırmış olmalıydı. "En azından bu odada kimse yok."

"Z, şimdi çok huysuzsun." Loche ellerini başının arkasına koyarak sandalyesine yaslandı. "Biraz sinirli görünüyorsun... Mağarada geçirdiğin o haftalarda neler oldu?"

Bir tabak yere düştü ve Amalise onu almak için eğildiğinde, kızarmış yanaklarını ve naibe attığı ekşi bakışı fark etmemek imkânsızdı.

Ardow da arkadaşının rahatsızlığını anlamış olacak ki hemen lafa girdi: "Hadi bir şeyler yiyelim, sonra tartışırız."

Kimse buna karşı çıkmışa benzemiyordu çünkü Ardow ve Amalise, Raine, Loche, Zaddock ve Merrick için tabakları masaya koyduklarında, ortalık tamamen sessiz kaldı.

Ardow, karyolalara dört kase getirdi ve Venko'nun yanına oturduğunda kız kardeşler kısık sesle konuşmaya başladılar, ancak Merrick'in de -çok yazık ki- öğrendiği gibi, ağızlarından hiç bitmeyen bir kelime seli dökülüyor ve odanın her yerinde yumuşak bir şekilde yankılanıyordu.

Onları görmezden gelerek, Zaddock'un masanın üzerinden attığı açık bakışlardan dehşete düşmesine neden olan, yanındaki sandalyeye oturan sarışın kadına odaklandı.

"Yani artık Lessia'yla mısın?"

Merrick, yanındaki insanın açıkça düşmanca ses tonu, sert mavi gözleri ve kalkık çenesi karşısında ağzına attığı ekmek parçasını yutmak üzereydi.

Ondan korkmuş gibi görünmüyordu.

Hiç.

"Ee?" Amalise kaşığını kaseye vurdu.

"Öyleyim." Merrick ona dik dik baktı. "O benim, ben de onunum."

"Yani onu geri mi alacaksın?" Amalise çenesini bir santim daha kaldırdı.

"Elbette onu geri alacağım." Merrick öfkesinin sesine yansımaya engel olamadı. "Yapacağım tek lanet şey bu."

"Güzel. Periler konusunda çok emin olamazsın. Lessia'dan korkunç hikayeler duydum. Oldukça acımasız görünüyorsun, bu yüzden onu geride bırakıp bırakmayacağını merak ettim."

Kendini tutamadı.

Ağzından bir hırlama dökülürken fısıltıları odada yankılandı.

"Elessia'yı bulup kralı ve ona zarar veren her erkeği ve kadını öldürme niyetimden şüphe duyan varsa..." Merrick her kelimeyi vurguladı. "Şimdi bana bildirmekten çekinmeyin."

Odadaki herkes, yoğun hava yüzünden bir ton daha aydınlandı ve ruhların, en derin korkularını onlara fısıldadığını biliyordu.

Yüzyıllardır yanında savaştan Raine bile sandalyesine sinmişti.

Fısıltılar devam edince Loche'un elleri kulaklarına doğru seğirdi, ama Merrick naibe hak vermek zorundaydı: Merrick ruhların kendisine kadar gelmesine izin verdiği için, o da cesurca savaştı.

Zaddock, Amalise'nin duyduğu küçük bir ses üzerine sandalyesinden fırladı, ancak sarışın, Zaddock'un kollarını Amalise'nin etrafına dolayıp onu korumaya çalışması üzerine Zaddock onu itti.

"Güzel," diye homurdandı tekrar. "Onu koruyabilecek gibisin. Çok korkutucu olsan bile."

Merrick, onun sert gözleriyle (korkudan parlamayan gözleriyle) karşılaştığında, boğazından şaşkın bir kahkaha koptu ve fısıltılar, koyu renkli ahşap duvarlar arasında yankılanan alçak bir uğultuya kadar yumuşadı.

Onu sınıyordu.

Merrick, Amalise tekrar konuşmadan önce Venko'nun Ardow'a "Ondan çok nefret ediyorum. Hem de çok," diye mırıldandığını duydu ve bu, büyüsunü tamamen dizginlemesi için yeterli oldu.

"Bu iş hallolduğuna göre... Onu nasıl bulacaksın?" diye sordu Amalise.

"Evet... söyle bize, Ölüm Fısıltısı, Eiatis Denizi'nin herhangi bir yerinde olabilecekken onu nasıl bulacaksın?" Loche'un sesi olması gerekenden daha güçlü çıkmıştı, çünkü ten rengi hâlâ her zamanki tonuna dönmemişti ve Merrick'in tek istediği, naibin o kibirli suratını parçalamaktı.

Ama sonra...

O gri gözlerde bir şey parladı.

Naibin gizli tutmak için çok uğraştığı bir şeyin farkına vardı.

Korku.

Üzüntü.

Kalp kırıklığı.

İşte onun içinde çürüyen şey buydu.

İşte o sırtışın gizlemeye çalıştığı şey buydu.

Merrick'in gözlerinin içine baktığında, sıkıca sıkıldığı yumrukları bunu kontrol etmeye çalışıyordu.

Merrick'in öfkesi, yeni pişmiş bir ekmek parçasının üzerindeki tereyağından daha hızlı eridi ve yerini soğuk bir şeye, hoşlanmadığı bir şeye bıraktı.

Hiç umursamadığı bir his.

Sevdiği kişinin bir başkasına aşık olmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Merrick, karşılık vermeyi planladığı alaycı cevabı yuttu ve bunun yerine Raine'e baktı. "Sence nereye gitti?"

Raine yüzyıllardır kralın hareketlerini ve alışkanlıklarını inceliyordu.

Midhrok'un ortasındaki o adada böyle karar vermişti.

Raine başını salladı, kızıl saçları gözlerinin önüne düştü. "A-açıkçası bilmiyorum. Vastala'ya gittiğinden şüpheliyim. Kardeşi esirken değil. O gemideki muhafızlarını gördün... Bu karardan pek emin değillerdi. Muhtemelen uzak bir yerededir... kimsenin bakmayı aklına getirmeyeceği bir yerde."

"Peki ya Korina?" diye önerdi Merrick. "İsyancılar bile henüz oraya dönmedi."

Korina'nın etrafındaki karanlık sular bütün gün boyunca düşüncelerini rahatsız etmişti.

Nedense bunlar kralın yaptığıyla örtüşüyordu: Kendi soyuna ihanet etmek.

Tıpkı şekil değiştirenlerin Perilere ve insanlara ihanet ettiği gibi.
"Belki..." diye iç çekti Raine. "Bu bir başlangıç."
Merrick dişlerini gıcırdattı, kendisine hırlamaması gerektiğini söyledi.
Bu Raine'in suçu değildi.
Kimsenin suçu yoktu.
Tabii naip hariç.
Simsiyah saçlı insana bir kez daha ölümcül bakış atmaktan kendini alamadı.
Eğer öne çıkmasaydı...
"Taşı ona ben verdim." Loche, Merrick'in ne düşündüğünü çok iyi biliyormuş gibi ona dik dik baktı. "Tek yaptığım buydu."
"Hangi taş?" diye sordu Amalise, kaşlarını çatarak.
Merrick, gri gözlerden gözlerini ayırmadan cevap verdi: "Deniz wyvernlerini kontrol ediyor. Taş onları buraya geri çağırabilir, bizim için savaşmalarını sağlayabilir."
İnsana teşekkür etmeyi reddetti.
Loche onlara taşı daha önce vermeliydi.
Artık çok geç olabilir.
"Wyvern'ler..." diye mırıldandı Zaddock. "Yani kendini koruyabilecek mi?"
"Taş izin verirse," dedi Raine yumuşak bir sesle.
Merrick'in damarlarındaki kan dondu.
"Ne. Demek. İstiyorsun?" dedi, sesi Elessia'nın tüylerini diken diken eden o buz gibi sese dönüştü.
Taşlardan hiçbirini daha önce hiç kullanmamıştı -Rantzier'lar için bu hediye, onu filonun bir parçası yapmak için fazlasıyla değerliydi- bu yüzden nasıl çalıştıklarından pek emin değildi.
Raine, Merrick'in yüzünde gördüğü her neyse, yüz ifadesini buruşturdu ve sesini o kadar alçalttı ki Merrick, karyolaların yanındaki insanların bundan sonra ne söyleyeceğini duyamayacağını biliyordu.
"Rantzier'ların onları kötüye kullanmasından sonra, taşlar artık sıradan Perilere tepki vermiyor. Sadece layık olanlar, yani saf kalpliler onları geri çağırabilir."
Merrick'in omuzları beş santim düştü.
Elessia, tanıştığı en iyi kalpli, sadık ve saf ruhlu insandı.

Elbette ki çok değerli olurdu.

Raine'in gözleri gri lapa dolu kasesine kaydı. "Merrick... o sadece bir Rantzier değil, aynı zamanda Ydren'le ilk tanıştığında onu büyülemişti."

Kalbi göğsünde öylesine bir ağrı hissediyordu ki kaburgalarını delemediğine şaşırdı ve Merrick derin bir nefes aldığında odadaki tüm gözlerin kendisine döndüğünü hissetti.

Sessizlik çok fazlaydı.

Bakışlar çok ağır.

Merrick koltuğundan fırlayarak, "Kaptanınıza Korina'ya doğru d men kırmasını söyleyin. Oradan başlayacağız." diye emretti.

Sonra tekrar yağmurlu havaya çıkmak için merdivenleri dört basamak birden  ıktı. Gözlerini ufuktan ayırmadan bağa doğru bağırdı: "Senin için geliyorum!" Lütfen, savaşmaya devam et. Yeterince güçlüsün. Geliyorum!

BÖLÜM 3

LESSIA

Sen yeterince güçlüsün.

Lessia uyandığında irkildi, Rioner'ın muhafızlarının kafasına bağladığı ve cildini tahriş eden zincirlerin ve nemli göz bağının çıkardığı şingirtiden dolayı paniklememeye çalıştı.

Merrick'in sesi hâlâ rüyasından zihninde yankılanıyordu ve neredeyse onun ona Sadece sen ve ben dediğini duyabiliyordu, neredeyse onun yumuşak dudaklarının onunkilere değdiğini hissedebiliyordu, neredeyse onun tanıdık vahşi kokusunun etrafını sardığını duyabiliyordu.

Dudaklarından dökülen hıçkırığı durduramadı.

"Lessia, acı çekiyor musun?" Babasının sesi sağ tarafında bir yerlerden geliyordu.

Bir an tereddüt etti, metal hışırtılarını ve Kerym'in saatlerdir burada olmasına rağmen hâlâ cevap vermemiş olan kardeşine fısıldadığı sözleri; kız kardeşinin yumuşak nefesini; ve babasının tekrar tekrar "Lessia?" demesini dinledi.

Acı çekiyor muydu?

Fiziksel olarak değil.

Sağ kolunda hala garip bir ağrı hissi vardı...

Zihinsel olarak bile değil.

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama... Merrick'i düşündüğünde gözlerinden akan yaşlar üzüntüden değildi.

Bunlar kararlılıktı, ne yapması gerektiğini biliyordu.

Raine'in adasındayken bir yemin etmişti: Karşı koyacaktı, ne gerekiyorsa yapacaktı.

Artık zamanı gelmişti.

Gerçekten zamanı gelmişti.

Her şey bitmeden önce. Bu gemide kontrol edemeyeceği bir şey olmadan önce. Ailesi veya arkadaşları onun yüzünden zarar görmeden önce.

Lessia, Elow'dayken Rioner'ın lanetin kendisi hakkında olduğunu bir şekilde anlayacağından şüphelenmişti.

Kral aptal değildi.

Ama şüphelerini kimseye söylememiştir çünkü tanrıların kehanetini yerine getirmek, yani onu öldürmek istiyorsa ona yakın olması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden, Rioner'ın onu alıp götürme ihtimalinin yüksek olduğunu bilmesine rağmen, kralla yüzleşme planlarına güvendiğine herkesi inandırmıştı.

Eğer arkadaşları onun başına geleceklerden şüphelenselerdi, Merrick bile onu Kral Rioner'dan uzak tutmak için Loche'nin mahzenlerinden birine kilitlerdi.

Özellikle de kehanetin tamamını biliyorsa...

Ama şimdi... eğer şüphelendiği gibi, üstlerindeki gürültülü ayak seslerinden bazıları Fae kralına aitse, Rioner'ın sadece birkaç adım altındaydı.

Lessia, bunu yapmak zorunda kaldığında babasının ve Frelina'nın kralın pençelerinden uzak olmaları için dua etmişti; tehlike altına girmemeleri için.

Ama artık gerçek bu değildi.

Bu yüzden hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Yalnız.

Hiç kimsenin, hatta bu odadaki insanların bile onun planını bilmemesini sağlayın.

En iyisi değildi.

Belki de Raine'in bir zamanlar kaba bir şekilde ifade ettiği gibi, bu sadece bir plandı.

Ama kralın onu hafife aldığını biliyordu.

Hâlâ onun mahzenlerinden çıkardığı kırık Faeling olduğuna inanıyordu ve onun da tam olarak aynı şeyi düşündüğünden emin olacaktı.

Elessia'nın, kralın mutlak umutsuzluğun eşiğine getirebileceği, kırabileceği, parçalayabileceği ve kırabileceği, sadece kırık, zayıf bir hobbit olduğu.

Çünkü eğer onu buna ikna edemezse, Rioner gerçekten de iflas edeceğinden emindi. Onu öldürecek, hatta belki de odadaki insanlardan birini öldürmesi için kandıracaktı.

Kaybedecek vakit kalmamıştı.

Bu yüzden babası "Lessia, lütfen bana cevap ver" dediğinde, içindeki suçluluk duygusunu zorla dışarı attı ve çığlık atmaya başladı.

Her şey göz önüne alındığında, annesini düşünürken, Merrick'i bir daha asla göremeyeceğini düşünürken, ailesinin geri kalanı için risk oluştururken, her çığlık bir sonrakinden daha yürek parçalayıcı bir hal alıyordu ve vücudunu titretmek çok da zor değildi.

"Lessia. İyisin! Orada değilsin."

Kerym'in acil fısıltısını duymazdan geldi, kız kardeşinin kendi eliyle kenetlemeye çalıştığı küçük elini duymazdan geldi, babasının panikle sorduğu "Neler oluyor?" sorusunu duymazdan geldi ve Kerym'in cevabını da duymazdan geldi: "Rioner'ın mahzenlerine geri döndüğüne inanıyor."

Kerym, zincirlerinin şingirtisini duyunca "Kahretsin!" diye küfretti. "Merrick'i bu kadar çabuk kaçıracağımı düşünmemiştim. Lessia! Bu gemideki bütün muhafızları buraya getireceksin."

Tam da umduğu şey buydu.

Lessia, tüm sevgi dolu dokunuşları üzerinden atarak ağlamaya devam etti ve hatta gıcırdayan bir kapı açılıp ağır ayak sesleri oturdukları tahtaları hareket ettirdiğinde bile, çığlıklarının gemide yankılanmasına izin verdi.

"Bunu kesin!" diye emretti biri.

Lessia daha yüksek sesle çığlık attı.

"Yeter, hobbit!" Eller omuzlarını kavradı ve onu sarstı.

Ciğerlerini doldurdu ve içindeki tüm duyguları bir sonraki çığlığın arkasına koydu.

"Bu gürültü de ne?"

Lessia rahatlamış bir gülümsemeyle mücadele etti ve kralın sesi ona doğru yaklaştığında tekrar bağırdı.

"Hemen durdurun onu!" diye emretti kral. "O kadar gürültülü ki, bir mil mesafedeki tüm gemiler duyabilir."

Bir kez daha sert bir çığlık atarken neredeyse kendi kendine başını sallayacaktı.

Kralın bulunmak istemeyeceğini biliyordu. Babası yanında zincirlenmişken değil. Siphon İkizleri -ikizler hâlâ Periler arasında kahraman olarak kabul ediliyorlardı- yanında zincirlenmişken değil.

Başı yana doğru savrulduğunda çığlığının sesi boğazında kayboldu ve gözlerinin arkasında keskin bir acı patladı çünkü ona tokat atan kişi, kız kardeşinin o seferkinden çok daha fazla güç kullanmıştı.

Yine de bir çığlık daha attı.

"Yeterli!"

Burnuna isabet eden yumruk hiç de acımasızdı ve kemikleri çatırdadığında ağzından sıcak kan fışkırdı.

Tekrar çığlık atmaya çalışırken yüzüne baş ağrıtan bir acı yayıldı, ancak ona çarpan kişi ağzına kötü kokulu bir şey tıktığı için sesi boğuldu ve nefes almasını engelledi.

Ardından gelen inilti gerçetti, çünkü Lessia burnundan nefes almak zorunda kalmıştı, parçalanacağını tahmin ediyordu ve hava durunca vücudu kıvrılıp kendine döndüğünde, bıraktı.

Bir sonraki vuruş hala geçerliliğini koruyordu.

Başını arkasındaki duvara öyle sert çarptı ki bir anlığına bilincini kaybetmiş olmalı ki kendine geldiğinde babası Rioner'a bağıırıyordu.

"—Yeter! O bir çocuk, Rioner! Benim çocuğum! Senin yeğenin!"

Lessia, dayak yüzünden göz bağının biraz gevşediğini fark ederek başını salladı ve gözlerini kısarak, önünde çömelmiş duran Torkher'ın soğuk bir şekilde sırttığını, kralın da onun arkasında, iki yanında dört muhafızla durduğunu görebiliyordu.

Kirli kumaş parçası hâlâ görüşünün bir kısmını kapatsa da Lessia, lanet olası sadist Torkher hariç, gardiyanların huzursuz olduğunu anlayabiliyordu.

Bakışları babasıyla kardeşi arasında o kadar hızlı gidip geliyordu ki, yarı Peri olmasaydı bunu fark edemezdi.

Ama bu iyiydi.

Krala o kadar sadıktılar ki onu öldüreceklerdi - ya da en azından onu tamamen yok etmenin bir yolunu bulacaklar.

Ama babasının ölmesine izin vereceklerine inanmıyordu.

Umarım kız kardeşi bile değildir.

Ailesi masumdu.

Gemideki kafeste babasına nasıl baktıklarını gördüğü anda buna bahse girerdi; kralın emirlerine nasıl tereddüt ettiklerini, isteklerini yerine getirirken nasıl birbirlerine mırıldandıklarını ve Thissian'ı güverteye çıkarırken nasıl onaylamaz bir şekilde başlarını salladıklarını gördüğü anda.

Hayatını kaybeden sadece kendisi olacaktı.

Ve Rioner, eğer onu da yanında getirebilseydi.

Burnundan hırıltılı, acı dolu bir nefes daha alırken boğazından kanlar süzülüyordu, ama kral ağzını açtığında acıyı görmezden geldi.

"Yeter dediğimde yeter, kardeşim." Rioner'ın yüzü, zincirlenmiş grubun üzerinde gezinirken sıkılmış bir haldeydi. "Beni tahttan indirmesi gerekiyor. Lanet olası bir hobbit'in -hem de benimle akraba olan birinin- ölmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

"Başka bir şey söyleme kardeşim."

Lessia babasının uyarısı karşısında irkildi; ses tonu, kralın ona dik dik baktığında kullandığı soğuk sese o kadar ürkütücü bir şekilde benziyordu ki.

Daha iyi görebilmek için döndü ve bir acı dalgası daha saplandı.

Ama burnundan değil.

Hayır, babasının öfkeli yüzü, hemen üstlerinde duran kardeşininkiyle neredeyse aynıydı.

Soğuk.

Hesaplanmış.

Çok öfkeli.

Sadece Peri kanından doğan ilkel bir öfke.

Onu daha önce hiç böyle görmemişti ve bunu onlara kendisinin getirdiğini düşünmeden edemiyordu. Ona.

Bu senden daha büyük, diye kendine hatırlatmaya çalıştı.

Ailesinden daha büyüktü.

Bunu tüm Havlandlar için yapıyordu.

Lessia kelimeleri kendi kendine tekrarlamaya çalıştı ama babası devam edip sesi titreyince -acıdan mı yoksa öfkeden mi emin değildi- o soğuk, yapışkan suçluluk duygusu damarlarında dolaşmaya başladı.

"O benim kızım, kardeşim. Benim... benim kızım! O bir Rantzier! Hiç mi merhametin yok?"

Kralın yüz hatları tiksintiyle gerildi, zaten acımasız olan yüzü kâbusa döndü. "Bu ikisini yaratman midemi bulandırıyor Alarin. Midem bulanıyor! Rantzier ismini lekeledikleri için hemen şimdi öldürmeliydim onları."

Kırmızı gözlerini boyadı ve Lessia ağzına tıktırdığı kirli bezin arasından "Sakin buna kalkışma!" diye tıslamaya çalışırken kral kız kardeşine baktı. Kız kardeşi dik bir şekilde oturmuş, gözleri ilerideydi, kucağında duran zincirleri oynatırken yumuşak yüz hatlarında bir gram korku yoktu.

Ama Rioner'ın soğuk bakışları hareket edip Lessia'nın sıkıca bağlı ellerine indiğinde ve ardından göğsünden aşağı aktığından emin olduğu kanı takip ettiğinde, omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

"Yani henüz tamamen dağılmadın..." Kral başını eğdi. "Söyle bakalım, Merrick'ten ayrı kalmak nasıl bir duygu? Loche'dan ayrı kalmak? Kalplerini kırmak sana iyi geldi mi?"

İstemiyordu ama Loche'nin gözlerinin tekrar farkına vardığını ve Merrick'in öfkeli bakışlarının Loche'nin dudaklarını dudaklarına bastırduğunda kendisiyle buluştuğunu hatırlayınca yüzünde oluşan hafif yüz buruşturmasını engelleyemedi... fiziksel olarak geri çekildi.

Başını iki yana sallayarak arkasındaki tahta duvara daha fazla yaslanmamak için kendini zor tuttu.

Loche neden böyle bir şey yapmıştı?

Bir şey bilincini gıdıkladı, ama o kadar pusluydu ki, anı hâlâ o kadar çok acıyla doluydu ki, onunla savaşmak için keskin bir nefes aldı.

Rioner kıkırdadı. "Naipin seni öptüğünü gördüm. Ölüm Fısıldayan'ın biraz olsun omurgası kalmışsa, hayatta olduğundan bile şüpheliyim. Merrick muhtemelen nefes almak için su yüzüne çıkar çıkmaz ruhlarını serbest bırakmıştır. Ben olsam aynısını yapardım..."

"Yeter artık! Yeter artık," diye hırladı babası. "Onu rahat bırak. Yoksa yemin ederim..."

Kral o kadar hızlı döndü ki, başını hareket ettirdiğinde bir acı daha hissetti.

"Bana emir veremezsin kardeşim." Rioner babasına hırlarken ağzından tükürükler saçıldı. "Ailemizin tahtının tehlikeye girmesinin sebebi sensin. Bu... iğrenç, iğrenç yaratığa hayat verdin."

Kerym, zincirlerinin izin verdiği kadar ileri uçarken, Frelina krala bir şeyler bağırırken, babası Rioner'ın muhafızlarından bazılarının beti benzi atacak kadar yüksek sesle hırlarken kaos çıktı.

Lessia da aynısını yapmaktan kendini alamadı ve ağzındaki kumaşı tükürmeyi başardı.

Can havliyle savaşıyan kadın, krala ulaşmaya çalışıyordu; kraldan bunları yüzüne söylemesini, gözlerinin içine baka baka kendisine bu isimleri söylemesini istiyordu.

Ama faydasızdı.

Rioner gruba sadece güldü ve odadan çıkmak üzere topuklarının üzerinde dönerken "Onları daha hoş hale getirin, olur mu?" diye emrettiğinde Lessia tekrar bağırdı.

Beş muhafızın her biri gözlerini onlardan birine dikmiş bir şekilde oyalanırken sert, hırıltılı, acı dolu bir çığlık duyuldu.

Frelina'nın önüne geçmeye çalıştı, kız kardeşini arkasına sıkıştırmaya çalıştı ama Torkher buna izin vermedi.

Diğer gardiyana sert bir emir verip Lessia'nın yüzüne bir yumruk daha indirdi ve acı o kadar şiddetli bir şekilde vücudunu sardı ki, Lessia göz bağını tekrar indirmeden önce kusacağını düşündü.

Geminin kamerasında asla unutamayacağını bildiği sesler yankılanmaya başladı.

İnlemeler.

Ağlamalar.

Üfff.

Kemik çıtırtıları.

Derinin yırtılmasıyla oluşan sert sesler.

Kız kardeşinin meydan okuyan çığlığı.

Babasının çaresiz feryadı.

Kerim'in küfürleri ve tehditleri.

Thissian'ın boğuk iniltileri.

Ama yine de Lessia, kralın isteğini kaçırmadı: "Torkher. Onu tamamen parçala. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Ne pahasına olursa olsun, bu gemiden gönüllü olarak atlamasını istiyorum."

Fae muhafızı ona doğru eğildiğinde kulağına gelen kahkaha, kabuslarını dolduran kahkahanın aynısıydı.

"Seni özledim," diye fısıldadı, ıslak dudakları yanaklarında gezinirken elleri vücudunda geziniyordu. "Geçen seferden beri bir iki şey öğrendim ve... oynamak için sabırsızlanıyorum."

Ağzından çıkan çılgılık bu kez zorlama değildi.

BÖLÜM 4

LESSIA

Lessia o kadar çok titriyordu ki, elinde tuttuğu fincandaki çürümüş su bardağın kenarlarından taştı ve dudaklarına götürdüğünde, susuzluktan kavrulmuş ağzına ancak birkaç damla su doldurabildi.

Kalan suyu yalamaya çalışırken kupayı düşüren Lessia, duvara yaslandı, başı öyle bir şiddetle zonkluyordu ki titreyen şeyin bedeni mi yoksa içinde bulundukları gemi mi olduğundan emin değildi.

Gözlerinin üzerinde gece gündüz asılı duran bağ nedeniyle kaç gün geçtiğini bilmiyordu ama karnındaki ağrıyan deliğe ve artık derisinin neredeyse her santimini kaplayan kurumuş kana bakarak en azından birkaç gün geçtiğini tahmin ediyordu.

Rioner odadan ayrıldığından beri gardiyanlar onları birkaç saatte bir dövüyordu ve Lessia ne kadar onları kırıldığına, gemiden gönüllü olarak ayrılacağına ikna etmeye çalışsa da yeterince ikna edememişti ve Rioner işkence emrini verdiğiinden beri tek bir kez bile ortaya çıkma zahmetine girmemişti.

Diğerlerini odanın dışına, Lessia'nın çığlıklarını artık duyamayacağı bir yere getirmeye başladıklarında bile, ve Lessia gerçekten paniklediğinde, tam oracıkta boğazını kestiğini söylediğinde gerçekten bunu kastettiğinde bile, hala içinde biraz güç barındırdığına inanarak, kıpırdamadılar.

Ve belki de içindeki o yanan sevgi onu pes etmemeye itiyordu ama bu alevin ne kadar süre yanacağından emin değildi.

Lessia zamanının tükendiğini biliyordu.

Bunu hissedebiliyordu.

Eğer Rioner'ın muhafızlarını kısa sürede ikna edemezse, bu gruptaki birine geri döndüremeyeceği bir şey yapacaklardı.

İşte buna dayanamıyordu.

"F-F... Lina," diye kekeleyi çatlamış dudaklarının arasından.

Kız kardeşi her geçen gün daha da endişe verici bir şekilde sessizleşiyordu ve Lessia onun ne kadar yaralandığını anlamak için gözlerini bile kullanamıyordu.

Eğer kendisi gibi olsaydı...

Lessia'nın birkaç kaburgası ve parmağı kırılmıştı, elmacık kemiklerinden biri son dayaktan dolayı ezilmiş ve sol omzunun birkaç kez çıktığından oldukça emindi; kolunu her hareket ettirdiğinde hissettiği yakıcı ağrıdan da anlaşılıyordu.

Ve burnu...

Aslında yarası tam iyileşmemişti ve hâlâ nefes almakta zorlanıyordu.

"Buradayım," diye solunda bir yerden seslendi Frelina ve Lessia onun kısık sesi karşısında gözlerine dolan yaşlara engel olamadı.

"O benim yanımda," diye ekledi Kerym yumuşak bir sesle. "Güçlü, Lessia. Tıpkı senin gibi."

Kerym burnunu çektiğinde kolu ona dokundu ve Lessia başını sallamaya zorladı.

"Sanırım arkadaşının imdadına yetişmesi için harika bir zaman olurdu," diye devam etti Kerym ve Lessia, sesindeki neşeyi korumak için mücadele ettiğini anlayabiliyordu. "Merrick'in bu kahrolası gardiyanların kafalarını koparmasını izlemek için heyecanlıyım."

"O onun eşi mi?"

Kerym, derin ve yabancı bir sesin araya girmesiyle yanında kaskatı kesildi ve daha önce duymamış olmasına rağmen, burada tanımadığı tek kişi olduğu için bunun Thissian'a ait olması gerektiğini biliyordu.

"Öyle." Kerym'in ses tonunda o kadar sevgi vardı ki, Lessia gözleri bağlı olmasaydı bakışlarını kaçırmak zorunda kalırdı. "Sonunda onu buldu."

"Sadece onu kaybetmek için."

Thissian'ın sözlerinin ardından gelen boğuk ses Lessia'nın kalbini paramparça etti.

Raine'in acısından ve Kerym'in üzüntüsünden çok daha kötüydü. İstifaydı.

Sanki Thissian sadece kaderin acımasız cilvesine boyun eğmiş gibi hepsi yaşadı.

"Onun peşine düşecek," diye tısladı kız kardeşi. "Ona nasıl baktığını gördüm. Gerekirse dünyayı yerle bir eder."

Her şeye rağmen Lessia gülümsedi.

Onun için gelecekti.

Bunu iliklerine kadar biliyordu.

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama onu hissedebiliyordu.

Her canı yandığında, onun sesinin ona güçlü olduğunu söylediğini duyuyordu.

Karanlık her yaklaştığında, onun dudaklarının kendi dudaklarına bastırıldığını hissediyordu.

Her ne zaman sonunda kırılacağını düşünse, ondan duyduğu sevgi onu sarıyor ve onu oluşturan o kırık, pürüzlü parçaları iyileştiriyor.

Lessia, umutlu olmaması gerektiğini biliyordu; çünkü sonuçta bunun tek bir şekilde bitebileceğini biliyordu; ama biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Onunla birkaç gün daha.

O gece göğü gözlerine bakıyorum.

Onu gülümsetmek.

Ellerini sanki o kadar değerli bir şeymiş gibi teninin üzerinde gezdiriyordu ki, her noktasına dokunmak istiyordu.

Ama artık çok geç olsa bile...

Merrick'in diğerlerini kurtaracağına inanmak zorundaydı.

Kız kardeşine bakacağını. Babasına bakacağını. Arkadaşlarına bakacağını. Havlands'a bakacağını.

Çünkü Ölüm Fısıltısı'nın kendisi hakkında ne düşündüğüne bakmaksızın, o iyiydi.

Bir öksürük onu düşüncelerinden ayırdı ve Lessia sağ tarafına eğilerek babasına yaklaşmaya çalıştı. Babasının nefesi de Lessia'nınki kadar zordu.

"Baba," diye fısıldadı, daha fazlasını söylemek istiyordu, onlara her şeyin yoluna gireceğini, onları buradan çıkaracağını, Merrick'in gelip onları alacağını söylemek istiyordu.

Ama boğazındaki boğukluk sözlerini boğuyordu.

Lessia bunun kendi hatası olmadığını kendine söylemeye çalıştı ama babasının dudaklarından kesik bir nefes daha çıktığında ve yerde kıpırdanırken bir başkasından alçak, acı dolu bir inleme çıktığında, suçluluk duygusu göğsünü bıçak gibi kesti.

Sanki onların yaralanmasının sebebi kendisiymiş gibi hissediyordu.

Muhafızlar bunu Lessia'yı kırmak için yapıyorlardı ve Lessia henüz onları başardıkları konusunda ikna edememişti.

"Senin suçun değil," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi babası, istemsizce çıkan sese yaklaşırken, kolu kızın koluyla aynı hizaya geldi.

Ve hiçbir kısıtlayıcı zincirler yüzünden fazla hareket edemese de, onun varlığı bile rahatlatıcıydı ve Frelina'nın sesini duyduğunda gözlerinin arkasında başlayan yanma hissi daha da alevlendi.

Sessiz bir hıçkırık bedenini sarstı.

Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Bir diğer.

Tüm vücudu öyle şiddetli bir şekilde titreyene kadar gelmeye devam ettiler ki, şiddetli sarsıntılarla senkronize bir şekilde zincirler de şangırdadı.

Hem babası hem de Kerym onun yanında gerildiler ve Kerym, "Onların kazanmasına izin verme Lessia. Kırılma. Senin için geliyor, bu yüzden ona tutun." diye ısrar ettiğinde uzuvlarını kontrol etmeye çalıştı.

"B-bilecek mi?" diye sormayı başardı ve soru belirsiz olsa da diğerleri ne demek istediğini anlamıştı; eğer iş o noktaya gelirse Merrick'in onun öldüğünü hissedip hissetmeyeceğini bilmesi gerektiğini biliyorlardı.

"Evet." Diğerleri sessiz kaldığında, bu ürkütücü kelime Thissian'dan geldi.

Çığlık atmak istiyordu.

Her iki durumda da birileri zarar görecekti.

Merrick'in başarılı olup olmayacağını. Bu odadaki insanların başarısız olup olmayacağını.

"Senin suçun değil," dedi babası, sesi bu sefer daha güçlüydü. "Olanların hiçbiri senin suçun değil. Eğer birinin suçuysa, o da benim."

"Baba, hayır," diye fısıldadı Frelina, Lessia ise başını sallamayı başardı.

"Lina," diye yalvardı babası yumuşak bir sesle. "İkinizi de bu kadar güvende tuttum çünkü sizi korumak istiyordum ama görünen o ki... tek yaptığım sizi başarısızlığa sürüklemek oldu. Seni toplumumuza entegre etmenin, sana Peri olmanın gerçekte ne anlama geldiğini öğretmenin bir yolunu bulsaydım, Lessia asla gitmezdi. Ve ben... seni dinlemeliydim Frelina. Biliyordum! Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama ben... annen öldüğünde çok zayıftım. Ben..."

Babasının sesi titredi ve Frelina'nın daha yüksek sesli hıçkırıkları Lessia'nın sessiz hıçkırıklarına katıldı.

"Çok üzgünüm. Güzel kızlarım. Kardeşimin, kanımın verdiği tüm acılar için çok üzgünüm." Aların titrek bir nefes aldı. "Seni koruyamadım ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Ama sana söz veriyorum, seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım."

"Ne güzel sözler bunlar, kardeşim."

Lessia, kralın sesi odada yankılandığında irkildi ve vücudunun kendi içine kıvrılma şeklini, Torkher'a ait olduğunu bildiği alçak bir kahkahanın ardından gelen mümkün olduğunca küçülmeye çalışmasını taklit etmiyordu.

"Bu sözü nasıl tutacağını merak ediyorum," diye devam etti Rioner ve sözlerinin ardından gelen sessizlikte Lessia, gruba doğru gelen en az dört çift ayak sesi duyabiliyordu.

Kerym, kız kardeşinden gelen sıkıntılı bir ses duyduğunda oradan uzaklaştı ve Frelina'nın sessizleşmesinden ve zincirlerin şingirdamasından Lessia, Kerym'in onu arkasına saklamaya çalıştığını anladı.

Ama babasının konuşmasıyla içinde kabaran minnettarlık dalgası buz gibi bir korkuya dönüştü.

"Kardeşim. Bırak gitsinler. Havland'dan olabildiğince uzağa gitmelerini sağlayacağım. İntikamını benden alabilirsin. İstersen beni öldür. Ama bırak gitsinler."

"Hayır!" diye bağırmaya çalıştı ama sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Frelina da boğuk bir ses çıkardı, ama bu ses hemen kesildi, sanki Kerym onu konuşmadan durdurmayı başarmış gibiydi.

"Seni öldürürler... Belki," diye düşündü Rioner. "Ama gitmelerine izin verirlerse?"

Pahalı bir metalin çıkardığı şingirtı, hepsinin bağlı olduğu zincirlere değil de kralın tacını oluşturan altına benziyordu. Lessia, başını o kadar şiddetli sallamıştı ki, taçtaki sarkan değerli taşlar birbirine çarparak şangırdadı.

"Sanmıyorum" dedi Rioner.

"Rioner," diye hırladı babası, yalvaran sesi öfkeli bir tona bürünerek. "Kontrolünü kaybedeceğin bir savaşa başlıyorsun. Bundan sağ çıkamayacaksın. Aralarındaki bağ sayesinde, onu bulmak için dünyayı yerle bir edecek ve seni öldürecek kadar güçlü olduğunu biliyorsun."

Lessia'nın çarpıntısı, ardından gelen ağır sessizlikte durdu ve babasının ciğerlerine giren keskin havanın hırıltısından babasının da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyordu.

"Onu bulacaktır," diye tekrarlardı Rioner. "Sevgili Ölüm Fısıldayan'dan bahsettiğini varsayıyorum, değil mi?"

Bir sonraki sessizlik sanki bir sonsuzluk kadar uzadı, odadaki insanların yumuşak nefesleri tek sestti ve Lessia'nın kalbi sanki gergin odada yankılanamayacak kadar kırılganmış gibi sessiz kaldı.

"Demek sonunda çiftleştiler," dedi kral, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Ardından gelen kahkaha, başına dökülen bir kova soğuk su gibiydi.

"Ölüm Fısıldayan, sıradan bir hobbitle mi çiftleştii? Ah, tanrılar buna nasıl da gülmüş olmalı. Bu ona ne büyük bir utanç getirmiş olmalı..." Kral tekrar kıkırdadı ve Torkher'ın kan dondurucu kahkahası, odanın nemli duvarlarında yankılanarak ona eşlik etti.

"Söyle bana hobbit, sana yaptığı her şeyi affetmen ne kadar sürdü?" diye sordu Rioner, sesinde hafif bir mizahla.

Lessia babasının tekrar kaskatı kesildiğini, havanın şaşkınlıkla dolduğunu fark etse de cevap vermeyi reddetti.

Bu tek şeye boyun eğmeyi reddettim.

Kral için kaçacaktı.

Memnuniyetle. Geçtiğimiz günlerin her saatinde yapmaya çalıştığı şey buydu.

Ama bunun için değil. Çünkü Merrick bunu duyarsa yıkılacağı an gelmiş demektir...

Dudağını o kadar sert ısırdı ki içindeki acıyı dindirdi.

Oraya gidemezdi.

Bir el kolunu kavradı ve tırnakların zaten yaralı olan derisini delmesiyle yüzünü buruşturdu.

"Kralınız size bir soru sordu," diye tükürdü Torkher. "Cevap verin."

Lessia ona tokalaşmaya bile tenezzül etmedi; sadece başını dik tutmakla yetindi.

Sonra başı yana çarptı, içindeki çınlamaya Kerym'in ve babasının öfkeli çılgınlıkları da katıldı.

"Cevap ver!" diye bağırdı Torkher yüzüne doğru, iğrenç nefesi yüzüne doğru yayılıyordu.

Sessiz kaldı.

Bir başka kör edici darbeye başının arkası duvara öyle sert çarptı ki, çatlak sesi odada yankılandı. Ya da belki de her şey kafasındaydı. Lessia gerçekten bilmiyordu.

"Cevap!"

Dudaklarını sıkıca kapalı tuttu.

"Bunu durdurun!" diye bağırdı babası, Frelina'nın inlemesiyle aynı anda.

Ancak Kerym'in yumuşak sözleri Lessia'nın kulağına ulaştığında, kız kardeşinin kendi acısından sesler çıkarmadığını fark etti.

"İyi olacak küçük Lina. Kız kardeşin güçlü."

Kerym haklıydı, diye düşündü Lessia, kırık kaburgalarına bir yumruk daha inerken.

O güçlüydü.

Merrick yüzünden.

Derin bir nefes alıp vücudunun daha fazla içe doğru kıvrılmasına izin vermemeye çalıştı ama acı sırtını doğrultmasına izin vermiyordu.

"İzin verirsiniz?"

Torkher'in soruyu sorduğunu belli belirsiz duydu, ama bedeni sertçe yana kaydırılıp zincirleri şingirdediğinde, daha iyi erişim sağlamak için onu serbest bırakıp bırakamayacağını sorduğunu fark etti.

Yalnız kaldıklarında da aynısını yapmaktan hoşlanırdı.

Onu bir şeye bağlamak, her yerine zarar vermesine izin vermiyordu.

Kerym, adamın yanından sürüklenerek uzaklaştırıldığında "Siktir!" diye bağırdı.

"Lessia!" diye bağırdı Frelina, bu ses Lessia'nın dizlerinin bükülmesine neden oldu.

Ama Peri muhafızı sadece tutuşunu daha da sıkılaştırdı, kolları onun kollarının altına kayarak onu sert zeminde sürükledi.

Göz bağının karanlığında acı nabız gibi atıyordu ve Torkher onu bıraktığında, altındaki ıslak tahtaların üzerine düştü.

"Onu uyanık tutun," diye uyardı kral. "Geri dönmek istemiyorum. Özellikle de Merrick yoldaysa... hızlı hareket etmeliyiz."

Peri'nin göğsünde alçak bir ses yankılandı ve Lessia, onun tuniğini yırttığında inlemeden edemedi; demir kokusu, gücün dün kumaşın yapıştığı yaralardan bazılarını açtığını söylüyordu.

"Gelmesini istiyorum," diye tısladı Torkher, açıkta kalan sırtında soğuk ve keskin bir his gezinirken. "Bak, kırık bedenini bulup sana bunu kimin yaptığını tam olarak bilmesini istiyorum."

Bıçak derisine saplandı ve Torkher son birkaç gündür ayakta tutmayı başardığı zihinsel kalkanını yıktığında Lessia bir çığlık daha atmayı durduramadı.

Kendi çıplak ve parçalanmış bedeninin başında duruyordu ve vücudunu kesen acı daha önce hiç hissetmediği bir şeydi.

Sanki bin tane hançer aynı anda saplanıyordu.

Sanki teninin her bir santimini kaplayan bir ateş gibiydi.

Dünyayı yutan bir karanlık gibi, bir daha asla güneşin yumuşak ışığını üzerine yansıtmasına izin vermeyecek.

Ellerini dizlerine koyup nefes almaya çalıştı.

*Ama bu mümkün olmadı.
Dudaklarından zorla çıkarmaya çalıştığı çığlık da öyle değildi.
Bunun yerine, büyük, altın rengi ellere takıldığında gözleri büyüdü
ve hızla doğruldu.*

*Soluk ve yaralı vücudunun arkasında bir göl vardı ve yansımasına
baktığında aslında Lessia olmadığını fark etti.*

Ona bakan kişi Ölüm Fısıltısıydı.

Ağzı açık kaldı, gözleri tekrar kendi bedenine döndü.

Merrick'in bu pozisyondan görünen her bir deri parçası oyulmuştu
ve başını sallamaya başladı.

HAYIR.

HAYIR.

Onu böyle göremezdi.

HAYIR.

"Yeter Rioner!" Babasının hırlaması gözlerinin önündeki görüntüyü
parçaladı ve hayatında ilk kez, karanlığın onu tekrar sarmasına
minnettar oldu.

Ama görüntünün gerçek olmadığını, sırtında dans eden keskin acı
öpücüklerinin gerçek olduğunu ve etrafını saran metalik kan
kokusunun gerçek olduğunu fark ettiğinde yüzü buruştu.

"Ne istersen yapacağım," diye yalvardı Alarin. "Lütfen, bırak artık
şunu. Lütfen."

Ona hayır demek istiyordu, sessiz olmasını istiyordu.

Ama yapamadı.

Zihnini istila eden büyüü engellemek için mücadele ederken
değil.

Uyanık kalmak için mücadele ederken, gözlerinin kenarlarında
gizlenen diğer, daha kalın karanlığın kazanmasına izin vermezken
değil.

Derisine daha fazla harf kazındığında yüzünü buruşturacak
enerjisi bile yoktu, hareketler hızlı ve kararlıydı, sanki Torkher bunu
daha önce yapmış gibiydi.

"Lütfen!" Babası artık ağlıyordu ve o sadece hayatta kalmaya
çalışıyordu ki Kerym'den de alçak bir çığlık geldi, ardından daha da
derin bir çığlık.

Rioner tekrar güldü ve genellikle neşeli bir şey olan şeye nüfuz eden o kötü sesi çalışıp çalışmadığını merak etti.

"Bununla başa çıkamaz mısın kardeşim?" diye alay etti kral. "Yıllarca benimleydi. Kimsenin onu almaya gelmeyeceğine inandığı yıllar. Onu terk ettin. Hak ettin."

Lessia, tanıdık su sesi odaya hücum ettiğinde kendini hazırladı.

Damlacıklar tenindeki yaralara battı ve tam ne olacağını bilerek bir inilti daha bastırdı, tam o sırada Torkher geri çekildi.

Hızla yaklaşan ses kulaklarında uğulduyordu.

"Rioner, lütfen. Yalvarırım! Her şeyi yaparım! Her şeyi!" Alarin'in çaresiz sesi, çalkalanma seslerinin arasından zar zor duyuluyordu ve Lessia yutkundtu, kırık burnu ve kuru ağzıyla bulabildiği tüm havayı hızla içine çekti.

Sen yeterince güçlüsün.

Merrick'in sesi etrafındaki sesleri bastırıyordu.

Sana, eşim olsun ya da olmasın, kimsenin seni benim kadar sevmediğini mi söylememi istiyorsun? Sen yanımda olduğun sürece dünya başıma yıkılırken güleceğimi mi? Sadece bir gece yaşayabilsem bile -seni benimmiş gibi davranarak geçireceğim bir gece- bunu kabul edeceğimi mi?

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, birlikte geçirdikleri iki gece için minnettar olmaya çalışarak.

En azından birden fazlaydı, diye tartıştı Merrick ona kaşlarını çatarak baktığında zihninde canlandırdığı kişiyle.

Sonra su onu yuttu.

Ama Ydren'den kaçmak için tekneden atladığı zamanki gibi değildi.

Hayır, bu su istilacıydı, burnundan ve ağzından zorla girip ciğerlerini saniyeler içinde dolduruyordu.

Gözleri bile yaşlarla doldu, güzel Merrick'in görüntüsü silindi.

Vücudunun suyla dolu ciğerlerine hava çekmeye çalışmasını engelleyemiyordu, bunu yapamadığı için de kasılmalar yaşıyordu.

Kralın büyüünden kurtulmak için yerde yuvarlanırken tahta parçaları tenini deldi ve Ydren'in denizden korkması gereken tek şey olduğunu düşündüğünde bunu takdir etmesi gerektiğini düşündü.

Lessia, Elow'daki hücrede paniklediğinde Merrick'in dudaklarına ve sözlerine odaklanmaya çalıştı ama aklı hemen başka bir ağza, deniz onu en son yutmadan hemen önce kendi ağzına dayanan ağza kaydı.

Elow'daki gemide geçirdiği son saniyelerden kalma, telaşlı zihninde belirsiz bir anı canlandı ve kolundan yukarı doğru yükselen sıcak bir şeyin onu irkiltten şey su değildi.

Göl...

O... O taşı ona vermişti.

Peki neredeydi?

Sıcaklık kolundan omuzlarına doğru yayıldı, diğer koluna yayıldı, hızla vücuduna yayıldı ve sonra... sonra kulaklarını çarpan dalgalardan başka bir şey doldurdu.

Sesler.

Lessia'nın anlayamadığı kelimelerle birbirleriyle konuşan alçak, mırıltılı sesler.

Kime veya neye ait olduğundan emin olmadığı sesler.

Ama karanlık zihnine baskı yaptığında umursamadı.

Bunun yerine, içgüdülerinin doğru olduğunu umarak onlara doğru bağırdı: "Lütfen bana yardım edin. Bize yardım edin! Havlands'a yardım edin."

BÖLÜM 5

MERRICK

Bana yardım edin lütfen!

Merrick, birkaç saat uyumaya çalıştığı sıkışık yatağında doğrulurken, Lessia'nın sesi zihninde patladı.

Buradayım!

Senin için geliyorum!

Siktir, dur bir dakika!

Tüm gücüyle ona bağırmaya çalıştı ama onun onu duyup duymadığını bilmiyordu ve içindeki öfkeye eşlik eden tek şeyin korku, saf, damarları ürperten bir dehşet olmasıyla neredeyse çıldırıyordu; bu korku eşinden başka hiçbir şeyden gelemezdi.

Çok korkmuştu.

Kahretsin! Merrick küçük yataktan fırlarken battaniyeleri yere fırlattı, Raine'in güverteye çıkarken yanlışlıkla beşiğine çarpması sonucu inlemesini duymazdan geldi.

Buradan çıkması gerekiyordu.

İhtiyacı vardı...

Merrick, sallantılı merdivenleri tırmanırken elini nemli duvara vurdu.

Sadece onunla birlikte olmaya ihtiyacı vardı.

Tercihen ona zarar veren her piçi öldürdükten sonra.

Yardımcı olacağız.

Memnuniyetle.

Hepsini öldüreceğiz.

Ruhlar etrafını sarmıştı ve güvertede Zaddock dışında kimse yoktu. Gece boyunca onlara rehberlik etme sırası onda olduğundan, dümeni elinde tutması gereken oydu. Merrick onları tasmalamaya gerek duymadı.

Kükreyen fısıltıları liman tarafına çarpan dalgalara karışıyordu ve Merrick, Lessia'nın o gece gemide neden ciğerlerinin tüm gücüyle bağırıldığını anladı.

Tüm vücudu vahşi, evcilleştirilmemiş bir enerjiyle vızıldıyordu; bu his o kadar yabancıydı ki korkuluğa tutunup eğildi, sanki denizin derinlikleri ne yapması gerektiğine dair bir cevap bulabilirmiş gibi.

Merrick, yüzüne sıçrayan su damlalarının onu daha fazla sinirlendirmekten başka bir işe yaramadığını, o ruhların gemiden dışarıya doğru yayılmaya başladığını, fısıltılarının giderek daha uzağa, hatta belki de denizin derinliklerine ulaşarak altlarında yüzen her neyse onu korkuttuğunu görünce küfretti.

Yapışkan bir çaresizlik dalgası teninde dalgalanırken, yüksek sesle tekrar küfretti.

Bu son derece sadık, saf, nazik, zeki ve güzel kadınla tanışmadan önce onu tahrik edebilecek çok az şey vardı.

Raine ve diğerlerinin başına gelenlerden sonra yeterince umursamamıştı, Fae kralına kan yemini etmenin, arkadaşlarının gece gündüz yaşadığı acıyı telafi etmeye yeterli olduğuna inanıyordu.

Peki ya şimdi?

Tanrım, buna dayanamıyordu.

Raine'in bunu nasıl yaptığını bilmiyordu.

Kerym nasıl hayattaydı.

Thissian'ın hâlâ bir ayağını diğerinin önüne koyması.

Lessia henüz ölmemişti bile ve sanki onun içindeki mantıklı olan her şeyi söküp atmış, yaşamak için geriye kalan her sebebi elinden almış gibiydi.

O onundu.

Tam ve bütünüyle.

Ve eğer o olmasaydı...

Fısıltılar körüklere dönüştü.

Bu dünya da öyle.

*Bütün Havland'ları yok edeceğiz.
Bütün canları öldürüp bize getirin.
Gölgelerde yeni bir dünya yarat.
Orada birlikte hükmedeceğiz, eşini kraliçemiz yapacağız.*

Merrick sonunda onları biraz dizginledi.

Umarım öyle olmazdı.

Eğer öldükten sonra da bu pisliklerle uğraşmaya devam etmek zorunda kalsaydı...

Bu düşünce tek başına, onları yaşayan taraftan uzak tutan perdeyi veya her neyse onu kaldıran son fısıltıları susturmaya yetti.

Ardından gelen sessizlikte ayak sesleri duyuldu ama Merrick, seçim sırasında Lessia'yı saran ve artık dayanamadığı o nefret ettiği kokuya rağmen arkasını dönmedi.

"Dikkat et, naip. Ona zarar veren herkesi nasıl öldüreceğimi planlıyorum ve sen listenin başındasın." Merrick, Loche yanına sokulurken bakışlarını ufukta belirmeye başlayan ışığa dikti.

Esmer insan ise birkaç adımlık mesafeyi koruyordu.

Belki de Merrick'in ona verdiği değerden daha zekiydi.

"Bunu onu sevdiğim için yaptığımı biliyorsun."

Ama yine de... belki de öyle değildi.

Merrick'in göğsünde, suratına bir yumruk atıp naibi denize atma isteği vardı ve bunu bastırsa da, Lessia'nın bir zamanlar sevdiği adam için isteyeceği şeyin bu olmadığını biliyordu. Ancak göğsündeki uyarı sesi, naibi dikkatli davranmaya teşvik ediyordu.

"Biliyorum, biliyorum."

Loche ona doğru döndüğünde Merrick yana doğru sert bir bakış fırlattı, kollarından biri korkuluğa dayanmıştı ve keskin tutmaya çalıştığı gri gözleri vardı, ama acı, şimdi önündeki denizin üzerinden görünen güneş gibi parlıyordu, kendi gözlerine kilitlenmişti.

Merrick'in boynundan yukarı doğru bir ürperti yayıldı ve kafa derisini deldi.

Merrick seçim sırasında herkese böyle mi görünüyordu?

"Seni seçti." Loche devam etmeden önce bir an başını eğdi.

"Biliyorum. Saygı duyuyorum. Ama ben..."

Loche'un sözünü bitirmesine gerek kalmadan Merrick ne demek istediğini anladı.

O hala onu seviyordu.

Merrick'in içindeki öfke ve umutsuzluk da aynı şekilde açıkça ortadaydı.

Gerçekten onu suçlayabilir miydi? Merrick, Rioner'ın emirlerini hırlayarak söylemek dışında onunla neredeyse hiç konuşmamıştı ki, ona aşık oldu ve bir daha asla ayağa kalkamayacağını anladı.

Ve Merrick'in içinden gelen küçük bir ses ona Loche'un eşine hâlâ değer vermesinin iyi bir şey olduğunu söyledi.

Piç olmasına rağmen Merrick ile aynı şeyi istiyordu.

Ne yazık ki o da Merrick ile aynı şeyleri istiyordu.

Lessia'nın Loche'u kütüphanede öptüğü gecenin hatırası zihnini işgal ettiğinde, naipin yalvaran gözlerinden bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Kadın içeri girdiğinde neredeyse yatak odasını yıkmak üzereydi, gülümseyerek ve başka bir adamın kokusuyla kaplıydı. Onu durduran tek şey, kadının mutlu gülümsemesiydi.

O güzel dudakların, çoğu insana sakladığı sahte gülümsemeler yerine, gerçek bir gülümsemeyle yukarı kalktığını görünce öfkesi ve sahiplenici tavrı kırıldı ve adam ona görüşmeye devam etmesini söylemeyi başardı.

Ama sonra naip ona zarar vermişti.

Sadece ona zarar vermekle kalmadım... bunu olabilecek en kötü şekilde yaptım.

Loche biliyordu ki - lanet olsun ki biliyordu! - onun her zaman uyum sağlayamadığını, hem Perilerin hem de insanların onu dışladığını hissetmişti... ve yine de onu bir nebze mutluluk bulduğu tek yerden uzaklaştırmıştı.

Merrick onun hayatını kurtarmak için çok şey yapardı; aslında her şeyi yapardı; bu alemdeki tüm ruhları ve rastlayabileceği diğerlerini de feda ederdi.

Ama onu bu şekilde incittin mi?

Asla yapamazdı.

"Onu nasıl koruyacağımı seçme şeklim konusunda benimle aynı fikirde olmadığını görebiliyorum."

Merrick gözlerini tekrar naipin gri gözlerine çevirdi.

"Aniden düşünmem gerekti, Ölüm Fısıltısı." Loche kollarını açtı. "Kral oradaydı. Sen mahzenlerdeydin. Anlayacağından çok korkuyordum. Kralın şüphelenmemesi için tek yol buydu."

Merrick başını sallamak zorunda kaldı.

"Ama yine de onu incittin," dedi sessizce.

Loche'un gözleri karanlık güverteye kaydı. "Biliyorum. Kendimi bunun için asla affetmeyeceğim."

"Bu yüzden mi buradasın? Suçluluk duygusu yüzünden mi?" Merrick, Loche'un cevabını beklerken gözlerinin kaçmasına izin vermedi.

Loche ve adamlarına Elbow'a geri dönmelerini daha önce birkaç kez önermişti.

Rioner ve Merrick'in bu görevde kendisine eşlik edeceklerinden emin olduğu ölümcül muhafızlara karşı birkaç insanın direnmesi mümkün değildi...

Merrick ve Raine'in onları güvende tutmak için çalışması gerekirse, onlar yolda bile kalabilirler.

Ama Amalise konuyu açtığı anda reddetmiş, onu bir köpek yavrusu gibi takip eden gardiyan da belli ki orada kalmıştı.

Ardow'da da durum aynı.

Suçluluk duygusu son günlerde Lessia'nın arkadaşının yüzüne kalıcı bir şekilde kazınmış gibiydi ve Ardow, Venko'ya bakmadan bile - ki bu da onun için bir artıydı- başını şiddetle sallayarak Lessia'ya bu kadarını borçlu olduğunu ilan etti.

Merrick'in dudaklarından bir homurtu çıktı.

Ardow gerçekten de öyle yaptı.

Sanki o isyancı liderin onu övme şekli onu adeta zorlamıştı.

Merrick gemideki toplantının gidişatından pek memnun olmasa da en azından Ardow, şekil değiştirenin ne olduğunu görmüştü.

Kararsız.

Güç açlığı.

Bu âlemdeki diğer önderler gibi yalancıdır.

Merrick gözlerini naibin gözlerine daha da derinleştirdi.

Ama Loche...

Bastırması gereken koca bir isyan vardı.

O hala neden buradaydı?

"Yapamam... Sadece... Adamlarım isyana hazırlanacaklar ama bildiklerimize bakılırsa bunun yeterli olacağını sanmıyorum. Sanırım ihtiyacımız olan..." Merrick'in gözleri kısıldığında Loche tereddüt etti.

"İhtiyacımız olan ne?" diye sordu Merrick.

"Onu öldürmesi için ona ihtiyacımız var. Elbow'un da onu öldürmesi için ona ihtiyacı var." Loche başını iki yana sallarken ağzı çarpık bir şekilde açıldı. "Keşke o olmasaydı. Ama... şu anda elimizde olan tek şey bu. Çok fena batırdım. Onu kurtarmak için ona borçlu olduğum gibi, Elbow'a da onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapma borcum var. Onu çoktan kaçırdım ve... ona o lanet taşı verdim. Artık elimizde hiçbir şey kalmadı."

Merrick, Lessia'nın canının istediğini yapacağını ona hırlayarak söylemek üzereyken, naibin boğazında öksürükle hıçkırık arasında bir şey belirdi ve Merrick'in göğsünde hiç hoşlanmadığı bir his ürperdi.

Yan tarafında yumruklarını sıktı.

Bu adama karşı empati duyması söz konusu olamazdı herhalde?

Ama Loche'un omuzları çöküp parlayan denize bakmasıyla o his daha da büyüdü.

Lessia gibi o da çok gençti.

Bir milleti, üstelik bölünmüş bir milleti yönetmek için çok gencim.

Yıkıcı olabilecek bir savaşa girmek için çok gençti, özellikle de isyancılar pençelerini önce halkına geçirirse.

Merrick, Loche'un tüm hikayesini bilmiyordu ama seçim sırasında onun yetiştirilme tarzının o burnu havada soylu insanlarınkine yakın olamayacağını anlamıştı.

Belki de Venko'nun bu karmaşaya bulaşmadan önce beklediği rahat hayata yakın bile değildi.

Loche yine boğuk bir nefes verdi.

Gözlerini, güneşin kara bulutlarla mücadele ettiği gökyüzüne çeviren Merrick içini çekti.

Bakışlarını tekrar aşağıya doğru çevirdiğinde, insana doğru bir adım atmaktan kendini alamadı.

"Öldürecek." Merrick, Loche'un omzuna elini koyarken tekrar iç çekti. "Onu öldürecek. Bundan emin olacağım."

Loche başını salladı ve güneşin yavaşça doğuşunu izlerken etraflarına bir süre sessizlik çöktü.

Rüzgâr tekrar ısındı, etrafa ıslak uçurumların ve yanmış otların kokuları doldu; Merrick'in bildiği kokular hâlâ Korina'dan geliyordu.

Gözlerini kısarak baktığında ilerideki yükselen adayı, tüm sınırını saran siyah uçurumları, tırmanması imkânsız gibi görünen kaygan, dik taşları seçebiliyordu.

Ama Merrick daha iyisini biliyordu. Birkaç gizli patika vardı; biri merdivenli, birkaçı da dar ve dolambaçlı patikalardı; yanlış bir adım atmak, birinin düşüp ölmesine neden olabilirdi.

Savaşta o yollardan birini seçmişti ve o yolun, üzerinde akan tüm o şekil değiştiren kanından dolayı ne kadar kaygan olduğunu hatırlayarak kaşlarını çattı.

Neredeyse kokusunu alabiliyordu.

Ölüm.

Her şehrin yıkılması.

Şekil değiştirenler, hiç kimsenin, hatta kadınların ve çocukların bile kurtulamayacağını anladıklarında havaya yayılan korku.

Merrick elini naibin omzundan indirdi.

Onun için dün gibi son lanet savaşın bittiğini hissediyordu.

Ama insanlar ve şekil değiştirenler çabuk unutulardı... ve hatta Periler için bile, Rioner için bile anılar puslu görünüyordu.

Merrick kendi kendine alaycı bir şekilde güldü.

Rioner ve Alarin'i, babalarının soğuk bedeninin üzerine eğilmiş, gözyaşları içinde görmüş, bundan yalnızca bir asır önce.

Ve yakında yine orada olacaklardı.

Sevdikleri için ağlayan insanlarla.

İnsanlar savaş meydanında kendilerine vaat edilen zaferin, savaşın getirdiği kan ve acıyla birlikte kaybolması nedeniyle altlarına işediler.

Hiçbir zaman gelmeyecek bir merhamet için çığlık atan insanlar.

"Onu bulacağız."

Loche tekrar konuştuğunda neredeyse büyüsunü kaybediyordu.

Naiple yüzleşmek için döndüğünde, burun deliklerinin genişlemesine engel olamadı. "Onu bulacağımızı biliyorum. Ama bunun yakında olması gerekiyor."

Lessia'nın parçalanmış bedeninin yanında diz çökmüş halinin görüntüsü, burnuna gelen korkunc ölüm kokusu aklına geldi ama

özellikle o gardiyan ve Amalise geminin güvertesinden aşağı inerken bu düşünceyi aklından çıkardı.

"Nasılsın?" diye bağırdı Merrick Zaddock'a.

Cevap veren Amalise oldu. "Korina'ya muhtemelen iki gün uzaklıktayız. Rüzgarlar lehimize değil, bu yüzden daha hızlı gidemeyiz."

Lanet olası rüzgarlar.

Sanki ona ne kadar hızlı ulaşabileceğini hava şartlarının belirlemesine izin vermiş gibiydi.

Eğer orada olsaydı.

Merrick'in göğsü, içinde biriken homurtudan dolayı titredi ve Zaddock, Amalise'in önüne adım attığında gözlerini devirmeden edemedi.

Amalise gözlerini yukarı kaldırarak onu kenara itti. "Bana bakıcılık yapmaya çalışmaktan vazgeç."

Zaddock, "O zaman kendini tehlikeye atmayı bırak," diye mırıldandı ama Amalise ona Kral Rioner'inkiyle yarışabilecek kadar soğuk bir bakış attığında geri çekildi.

Merrick'in gözleri bir an ikisi arasında gidip geldi.

Gardiyanın sarışına karşı bir zaafı olduğu belliydi.

Ama kendini tutuyordu.

Tam olarak nedenini bilmiyordu ama hazırlıksız yakaladığı birkaç seferde, özellikle de güvertedeysen, oradaki acı, kardeşlerinin gözlerinde gördüğü acıyı yansıtıyordu.

Birini kaybetmişti. Bundan emindi.

Amalise, adam bakmaya devam edince bakışlarını kıstı ve tekrar konuştuğunda sesi bir oktav düştü. "Onları nasıl bulacağız? Korina çok iri ve o uçurumlara tırmanmak için ölüm arzusu duymanız gerektiğini duydum."

Merrick sonunda gözlerini onun gözlerinden ayırdı. "Korina'da olmayacaklar. Kral bir su efendisi, bu yüzden olabildiğince güçlü olmak için gemisinde su üstünde kalacak. Endişeli ve endişelendiğinde risk almaz. Yanında en ölümcül muhafızları olacak, hatta biri Raine'den bile daha güçlü bir zihin bükücü."

"Bu asla kanıtlanmadı." Raine gruba doğru yürüdü ve Amalise'e göz kırparak matarasından bir yudum alırken ona baktı. Zaddock onu

tekrar arkasına çekti. "Muhtemelen çok sevdiği ateş ustalarından birini de yanında götürecektir; uzaktan çok güzel yıkımlar yaratabilirler."

"Biz de yapabiliriz." Merrick, dişlerini göstermek için dudağını bükmeden edemedi. "Muhtemelen Kerym ve diğerlerini uysal tutmak için Vincere ile ilaçlayacaklar, ama sen ve ben küçük bir ateş topu ve zihin bükücüyle başa çıkabiliriz."

"Kerym'i tanıyorsam, muhtemelen yine de dövüşmek isteyecektir." Raine kaşlarını oynattı. "Sanırım küçük Rantzier de öyle. Oldukça hırçın görünüyor."

Merrick ona başını salladı ama aklına gelen düşünceyi dile getirmedi.

Yaşasalardı savaşmak isterlerdi.

Artık Rioner'ın nasıl çalıştığını biliyordu.

Muhtemelen Lessia'yı kırmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Peki en kolay yol?

Sevdiklerini tehdit etmek.

Parmakları eklem yerleri bembeyaz olana kadar kıvrıldı, ama Loche kurtulmak isteyerek bu hırlamayı kesti.

"Diyelim ki onları orada bulduk. O zaman ne yapacağız?"

Raine, Merrick'in gözlerine bakarak, "Zihinlerini korumayı unutanları olabildiğince ortadan kaldırmaya çalışacağım, böylece onlara yaklaşabiliriz." diye cevap verdi.

"O zaman gemiye önce ben binerim," diye devam etti Merrick, sanki son seferden bu yana onlarca yıl geçmemiş gibi, her zamanki planlarına geri dönerek. "En iyi dövüşçü kim olursa olsun peşimden gelir ve ben de Raine'i koruyacağım ki, o da onların küçük zihinlerini kontrol etmeye ve Lessia ile diğerlerini aramaya devam edebilsin. Arkadaşlarımızdan başka kimse hayatta kalamayacak."

"O zaman ben senin peşinden giderim," dedi Loche, yanındaki kılıca vurarak. "Perilerle savaşmamış olabilirim ama donanmamızın en iyilerinden biriydim."

"Sana katılacağım." Ardow, üst güvertenin gölgesinden çıktı. "Venko bir savaşçı değil, ama gemiyi yönetecek ve acilen ayrılmamız gerekirse hazır tutacak."

Ardow'un arkasında duran tüccar başını salladı, gözleri grubun üzerinde gezindi ve ardından Merrick'in gözleriyle buluşup ona başını hızlıca eğdi.

"Ben de gideceğim." Amalise, Zaddock'un hâlâ tuttuğu elini çekerken çenesini kaldırdı. "Savaşçı olmayabilirim ama hızlı ve sessizim, fark edilmeden nasıl girip çıkacağımı biliyorum."

Zaddock, Amalise'nin elini tıslayana kadar sıkı ama bırakmayı reddetti; yüzü, sıkıldığı kadının parmakları kadar beyaza büründü ve konuşurken kimin dinlediğini umursamıyor gibiydi. "Ne halt ediyorsun sen? Amalise, beni dinlemeni istiyorum. Venko ile geride kalacaksın. Çok tehlikeli."

Amalise elini kurtarıp Merrick ile Loche'nin arasına girdi. "Hiçbir yere gitmiyorum. Lessia benim en iyi arkadaşım ve onun için seve seve hayatımı feda ederim."

"Onun uğruna ölmeni istemiyor!" Zaddock şimdi neredeyse çığlık atıyordu; çaresizlik o kadar keskindi ki, Merrick'in içinde daha fazla duyguya yer olsaydı göğsünü deler geçerdi. "Geride kalıyorsun."

"Değilim." Amalise'nin gözleri Zaddock'a doğru baktı ve gardiyan ona dik dik baktığında Merrick başını iki yana salladı.

"Haklı olabilir sarışın." Raine, ona attığı sert bakışı görmezden gelerek sırtıttı. "Seni eve kadar kovalayacaklarından emin olduğum adamlardan gizlice kaçmak gibi değil bu. Bu insanlar güzel olduğun için durmayacaklar. Yine de kafanı koparacaklar."

Merrick, sarışın arkadaşına doğru sendelediğinde onun kolunu yakaladı ve Zaddock kadınına dokunduğu için kılıcı alıp göğsüne saplayacakmış gibi görünmesine rağmen onu geri çekti.

"Sakin ol," diye fısıldadı Merrick kulağına. "Bu seninle ilgili değil. Lessia ile ilgili."

Amalise ona bakarken nefes nefese kalmıştı, ama Merrick bakışlarını ondan ayırmayınca sonunda rahatladı. "Tamam. Ama yine de gidiyorum."

Bu inatçı insanlar.

Hepsi kendilerini yenilmez sanıyordu.

Merrick, bunun kısa ömürleriyle ilgisi olmalı diye düşündü.

Yirmi beş yaşında olmak ya da seksen yaşında olmak belki de o kadar büyük bir fark değildi.

"Z, gemide onun yanında kal," diye önerdi Loche. "Merrick haklı. Mesele biz değiliz, mesele Lessia ve kim bilir... belki onu bulduğumuzda Amalise bize yardım eder."

Zaddock'un çenesi o kadar gergindi ki Merrick bundan sonra başının fena halde ağrıyacağından emindi ama sonunda başını kısaca sallayıp yanına geldi ve hâlâ öfkeyle kaynayan Amalise'i yanına sürükledi, onun "Aptal, sahiplenici piç" diye mırıldanmalarını duymazdan geldi.

Merrick bakışlarını Raine'e çevirdi ama Zaddock'un hırlamasını hâlâ kaçırmadı: "Eğer o gemide ölürsen öbür dünyaya gelirim ve seni sonsuza dek rahatsız ederim, o zaman sahiplenme hakkında konuşabiliriz."

Her şeye rağmen ağzı seğirdi ve Raine de başını iki yana sallayarak iki insana baktı.

Zaddock'un ne hissettiğini çok iyi biliyordu.

Ama kendisi de sahiplenici bir piç olmasına rağmen Lessia'yı hiçbir şeye zorlamazdı.

Hayatında bundan yeterince vardı.

O, onun ne olmasını istiyorsa o olacaktı, onun ne olmasını istiyorsa o olacaktı.

Ne yazık ki, aşırı korumacı bir Fae erkeğinin onun hayali olduğundan şüpheliydi.

Yatak odasında bundan hoşlanıyor gibi görünse bile.

Aklına onun sırttan yüzünün gelmesine engel olamadı.

Onu yerken çıkardığı sesler.

Birlikte geçirdikleri ilk gece ona söyledikleri.

Seni seviyorum. Ve bir gece asla yeterli değil. Sana söylemiştim. Her şeyi istiyorum. Senin siktiğimin eşi olmak istiyorum ve doğru kelimeleri bilmiyorum ama aramızdaki bağı kabul ediyorum, memnuniyetle karşılıyorum, gurur duyuyorum.

Merrick gözlerini kapattı ve onun kokusu hemen burnuna çarptı.

Ona her zaman açık tarlalardaki ılık çimenler gibi kokardı. Hiç sahip olmadığı olasılıklarla dolu bir yaz günü gibi. İçinde yüzülmeyi bekleyen sakın bir deniz gibi.

Özgürlük, o gün nihayet onun gözlerine baktığında karar vermişti. İşte öyle kokuyordu.

İşte o öyle biriydi.

Mutlak mükemmel özgürlük.

İçinde yükselen sıcaklığa karşılık olarak, kalbine bağlıymış gibi görünen o kırılgan baş titredi ve onu yakalamanın, onu bulana kadar çekiştirmenin bir yolu olmasını diledi.

Tekrar parladı ve kaşları çatıldı.

Neden sallanıyordu?

Merrick başa, sadece başa odaklandı, Lessia'nın yüzü arka planda kayboldu.

Tekrar titredi.

Sönmek üzere olan bir mum gibi titriyordu.

Kahretsin!

Gözleri aniden açıldı ve hemen Raine'in gözleriyle buluştu. Merrick, arkadaşının kolu sırtına dolanana kadar dizlerinin büküldüğünü fark etmedi bile.

"Neler oluyor?" diye sordu Raine. "Merrick!"

Sadece iki kelime söyleyebildi. "Bağ. Kopuyor."

BÖLÜM 6

LESSIA

Bize yardım edin! Bana yardım edin!

Sonunda ciğerlerine hava girdiğinde rüya görüp görmediğinden emin değildi ama giderek uzaklaşan seslere bağırmaya devam etti.

Yardım edin! Lütfen!

Zihnindeki sis dağıldıkça, gözlerinin önünde dans eden, bağırduğında başlarını ona doğru çeviren ama ona cevap vermeyen büyük şekiller kayboldu ve geriye sadece karanlık kaldı.

"Her şeyi yaparım Rioner! Lütfen buna bir son ver. Lütfen! O benim kızım!"

Kendine geldiğinde duyduğu ilk şey babasının hırıltılı sesiydi ama ardından gelen öksürük nöbeti diğer tüm sesleri yuttu.

Lessia'nın boğazı ağrıyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu, ta ki boğulma hissi sonunda geçene kadar. Ancak hem burnu hem de boğazı, Rioner'ın zorla içtiği deniz suyundaki tuzdan hâlâ yanıyordu.

"Sen tam bir korkaksın, Rioner." Kerym'in sesi babasıninkinden daha güçlüydü. "Hep öyleydin. O tam bir Faeling!"

"Dikkat et Kerym," dedi kral alçak sesle. "Kardeşin pek iyi durumda değil. Onun onun yerini almasını istemezsin, değil mi?"

"Ah, siktir git." Thissian'ın kalın sesi de titremedi. "Hayatımızı mahvettin zaten. Kerym'e ve bana daha fazla zarar verebileceğini mi

sanıyorsun? Veremezsin. Her şeyimizi aldın zaten. Bu hayatın sefaletine son verecekse, o suyla ve daha fazlasıyla ne verebilirsen memnuniyetle kabul ederim."

"Öyle mi?" diye düşündü Rioner. "Ya sen Kerym? Eşini kaybetmek seni de mahvetti mi?"

Kerym'in sessizliği krala bilmesi gereken her şeyi anlatırken, Lessia sığ nefesine odaklandı.

"Peki ya sen sevgili kardeşim? Hâlâ kavga ediyor musun? Onlar yüzünden mi? Hobbitlerin yüzünden mi?" Rioner yürümeye başlamış olmalıydı ki, Lessia'nın çıplak sırtına çakıl taşları çarparak soğuk bir esinti yayıldı ve bacaklarını yukarı çekerek sıcaklığın bir kısmını korumaya, kendini olabildiğince örtmeye çalıştı.

"Eşini... bulsaydın... bunu asla yapmazdın. Lütfen. A-sen... ailemizi gördün. A-sen... annemizi kaybetmenin babamıza neler yaptığını gördün." Alarin artık yalvarıyordu, hıçkırıklar her kelimeyi bölüyordu ve ses o kadar korkunçtu ki Lessia, göz bağı yüzünden hâlâ hiçbir şey göremese de gözlerini kapattı.

Babasının çaresiz sesi yükselerek devam etmeden önce zincirler şangırdadı. "B-onlar benim çocuklarım! Lessia yirmi beş yaşında! Frelina bir yaş küçük! Yaşamadılar! B-ben seni tanıyorum... bu kehanete inan... ama ya bu sadece tanrıların bize son bir kez ulaşmasının bir yoluysa? B-sen şu anda Rantzier ailesini parçalayan kişisin, kardeşim!"

Rioner sadece güldü. "Bu ikisi Rantzier değil. Ama hepiniz bana bir fikir verdiniz, bu yüzden çok teşekkür ederim. Torkher, göz bağını çıkar ama aklına bir fikir gelmesin diye yerinde tut, olur mu?"

Lessia tepki vermeye fırsat bulamadan, kokusuna dayanamadığı Fae muhafızı (saf kötülük doğrudan teninden yayılırken) onu oturma pozisyonuna sürükledi, başındaki kumaşı yırttı ve kollarını önüne doladığında omuzlarından tuttu.

İlk bulduğu gözler babasının gözyaşlarıyla dolu gözleriydi.

Sonra Frelina'nın panikleyenleri.

Sonra Kerym'in acıyla kararmış mavi gözleri.

Sırada Thissian'ın okyanus renkli olanları vardı ve onunkilerin neden en kötüsü olduğundan emin değildi, ama belki de daha önce

konuşma biçiminden dolayı neredeyse uyuşmuş olduğuna inandığı içindi, ama şimdi...

Gözlerinde korku belirdi.

"Her şey yolunda," demeye çalıştı ama boğazı o kadar ağrıyordu ki kelimeler toparlanamadı, bu yüzden kelimeleri dudaklarıyla sildi ve ardından hafifçe gülümsemeye çalıştı.

Babası ve Frelina buna karşılık iç parçalayıcı sesler çıkardılar, ancak Kerym bakışlarını kaçırmadı ve dudaklarını oynatarak "Dur bir dakika. Geliyor," dedi.

Thissian kıpırdamadı, gözleri önce krala, sonra tekrar ona kaydı ve kızın yüz hatlarını çarpıtan bu bakıştan hoşlanmadı.

Hiç hoşlanmadı.

Kerym bir kez daha "Tutun bakalım," dediğinde Lessia başını bile sallayamadı. Torkher onu sertçe çevirip sırtını göğsüne yasladı. Kerym'in dudakları kulağını gıdıklayınca ürperdi. "Bugün ölüyorsun. Ve o zamanında gelemeyecek."

Lessia, Torkher'ın sözlerinin zihnine işlemesine izin vermeyi reddederek, dosdoğru ileriye baktı.

"Altımızdaki dalgaların arasında yüzen kırık bedenini bulacak. Tabii ki denizdeki yaratıklardan biri seni yemediği sürece," diye tükürdü Fae, ama Lessia yine de tepki vermedi, çıplak teninde dolaşan ellere vurmayı bile kendine yasakladı.

Kral, arkasındaki diğer iki muhafıza el işareti yaparak tekrar konuştu. "Kardeşimi buraya getirin."

Lessia, babasının zincirlerinin çözülmesini sessizce izliyordu; Kerym kız kardeşinin yollarına çıkmasını engellediğinde, göğsünü ısıtmaya çalışan bir minnettarlık kor halindeydi.

Gözlerini yakalayınca ona gülümsemek için kendini zorladı ama Kerym'in yüzü ona bakarken düştüğünden bu pek de cesaret verici olmasa gerekti.

İki gardiyan, babasının cesedini, Lessia'nın Torkher'e yarı yaslanmış yarı oturmuş olduğu yerden sadece birkaç adım öteye sürüklediler.

Alarin'i dizlerinin üzerine yatırıp ellerini tekrar arkasından bağladılar, sonra doğrulup arkalarında bir yerde duran Rioner'a baktılar.

Babası ona baktığında gözleri umutsuzlukla doldu ve kendi gözlerinin de aynı şeyi yapmamasını istedi, ona umut vermeye çalıştı, ona bu durumdan bir çıkış yolu bulacağına dair inancını aşlamaya çalıştı.

Ama onun kırılğan umudu da hızla sönüyordu.

Özellikle Torkher'in daha önce canlandırdığı Merrick'in cesedini bulmasının görüntüsü zihninde tekrar belirmeye başladığında.

Parıltıya tutunmuştu - suyun onu sardığı anda gördüğü şekillerin sandığı şey olma ihtimaline - ama içinde hiçbir şey kıpırdamayınca, o sesler endişe verici bir şekilde sessizleşince, Lessia bunun bir aptalın rüyası olabileceğini fark etti.

"Ona panzehiri verin," diye emretti kral, sessizliği bozarak. Lessia olan biteni anlamaya fırsat bulamadan, gardiyanlardan biri küçük bir şişe çıkarıp içindekileri babasının boğazına tıktı.

Babasının gözleri, zorla içirdikleri şey yüzünden neredeyse boğulacakmış gibi açıldı, ama arkasındaki Peri pes etmedi ve yüksek bir yutkunma sesi kare kulübenin içinde yankılanana kadar başını yukarı itti.

Babasının gözleri tekrar onunkileri bulduğunda yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü ve babasının ifadesini geren, genellikle düz olan sırtını büken, ellerini yumruk yapan acı yüzünden dudaklarından kaçan tıslamaya engel olamadı.

Fakat başını çevirip krala bakmaya çalıştığında ve babasına ne yaptığını öğrenmek istediğinde, Torkher elini saçlarına doladı ve öyle sert çekti ki, kadın çığlık attı.

Kerym ve kız kardeşi öfkeyle homurdanırken, Torkher daha da fazla çekştirerek Kerym'in başını neredeyse omzuna yaslamak zorunda kalmasına neden olarak sadece kıkırdadı.

"Hiçbir fikre kapılma, hobbit," diye hırladı kulağına ve ardından gelen sessizliği yürek parçalayıcı bir ses deldiğinde -kimin geldiğinden emin değildi- kendini bir onay sesi çıkarmaya zorladı.

Torkher onu bıraktığında gözleri odanın içinde gezindi ve kaşları çatıldı, o korkunç, keder dolu çığlığı atanın Thissian olduğunu anladığında başındaki ağrı daha da yoğunlaştı.

Gözleri sadece bir saniyeliğine onun gözlerine değdi, sonra yere düştü, içindeki hüznün tüm vücuduna yayıldı, eğildi, kız kardeşinin

yanında zincirlenmiş haldeyken kendi içine kapandı.

"Thissian, ne oldu? Neler oluyor?" diye üsteledi Kerym, ama kardeşi cevap vermedi; kendini duvara daha da bastırıp olabildiğince küçülmeye çalıştı.

"Senin daha zeki bir kardeş olduğunu biliyordum." Rioner, Lessia'ya sırtını dikkatlice dönerek babasına yaklaşırken kıkırdadı. "Sevgili Thissian'ın ne düşündüğümü anlamaya başladığını düşünüyorum."

Kerym'in kardeşi yine kısık bir çığlık attı ve Kerym bakışlarını Thissian'dan krala çevirip sonra yavaşça bakışlarını tekrar Lessia'ya çevirdiğinde Lessia'nın tüyleri diken diken oldu, koyu kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşti.

Aklı karışık olsa da, kralın şimdi ne planladığını anlamaya çalışıyordu; kendini hazırlamalı mıydı yoksa bununla yüzleşmeli miydi, bilmiyordu.

Babasına panzehir dediği bir şey vermişti...

Şakaklarına bastırmak için ellerini hareket ettirmeye çalışmaktan kendini alıkoydu.

Torkher ona tekrar vurursa, düşünmesi daha da zor olacaktı.

Gözleri yerde duran göz bağına takılınca, göz bağının onu büyüsünü kullanmaktan alıkoyduğunu fark etti, çünkü büyüyü kullanabilmek için insanların gözleriyle buluşması gerekiyordu.

Diğerleri için...

Vincere'yi kullanıyor olmalılar.

O halde panzehir babasının tekrar büyüsünü kullanmasına izin vermek olacaktı.

Peki neden?

Yararlı olsa da, büyüsü sadece diğer büyülerini bozuyordu...

Krala fikir verebilecek ne hakkında konuşuyorlardı?

Lessia'nın gözleri birden açıldı ve ciğerlerine zorla giren hava akışını durdurmak imkansız hale geldi.

Başını sallamaya başladı.

Sonra babasının gözleriyle karşılaştığında ve aynı farkındalığın onlarda da doğduğunu gördüğünde bunu daha da şiddetle yaptı.

HAYIR.

Lütfen hayır.

Kendini tutamadı.

Soluk alıp vermenin ardından bir inilti duyuldu.

Sonra bir hıçkırık.

Frelina'nın gözleri onunkilerle buluşmak için mücadele etti ve kız kardeşinin kehribar gözleri kendi gözlerine değdiği anda Lessia bunun doğru olduğunu anladı.

Frelina'nın yuvarlak yanaklarından iri damlalar süzülüyordu.

Thissian onun yanında ileri geri sallanmaya başladı.

Kerym'in yüzü bembeyaz oldu ve onu her gördüğünde korumak için canla başla mücadele ettiği o sırtış yüzündeki tüm ifade silindi.

Kral ve Torkher gülmeye başlayınca, çıkarabileceğini bile bilmediği bir ses çıktı ağzından.

"Sana teşekkür etmeliyim, kardeşim." Rioner ileri geri yürümeye başladı ve Lessia'ya gizlice baktı, ama o ses -nasıl tarif edeceğini bilemediği o uhrevi ses- havayı delmeye devam etti. "Arkadaşlarından sürekli bahsetmeseydin bunu asla düşünmezdim."

Lütfen.

HAYIR.

Bize yardım edin!

Bana yardım et!

Yardım!

Lütfen!

Lessia yalvarmaya başladı.

Kime olduğunu bilmiyordu.

Çünkü artık kafasının içinde hiçbir ses yoktu.

Tanrılar artık bu alemde dolaşmıyordu.

Ve Merrick...

Merrick, seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Lütfen beni dinleyin.

Seni seviyorum.

Bunu içinden haykırıyordu.

Onları birbirine bağlayan kırılgan bağı parçalayarak bağırdı.

Onun kendisini duymayacağını bilse bile.

"Alarin, bana bak," diye emretti Rioner.

Babası yeterince hızlı hareket etmeyince, iki gardiyan onu ayağa kaldırdı, başı omuzlarının arasına sarkmış halde Lessia'ya son bir bakış attı.

"L-lütfen," diye fısıldadı, gözyaşları neredeyse onu kör ediyordu. "Lütfen, yapma."

Ona bunu yapma.

Lütfen hayır.

Henüz değil.

Torkher o kadar çok güldü ki tüm vücudu sarsıldı ve kasları gevşediğinde buna engel olamadı, güçsüzlük tüm gücünü onlardan çekti.

Peri, onun cansız bedenini üzerinden ittiğinde iğrenmiş bir ses çıkardı, ama yere düşerken kendini tutamadı, bir yanağı ıslak tahtaya yaslanmış, vücudunun geri kalanı garip bir açıyla yatıyordu.

"Aların, eminim artık anlamışsındır... Ama lütfen. Bağlarını kopar." Rioner'in konuşurken yüz hatlarını çarpıtan gülümsemeyi duyabiliyordu.

Lessia kendini tutamadı.

Korktuğu kelimeler yüreğine çarpınca çığlık attı.

Bağlarını kopar.

Tanrıların bahsettiği her şey gibi, bağlar da sihirliydi.

Ve babası...

Tekrar çığlık attı.

"Kardeşim..." diye yalvardı Alarin. "Bana bunu yaptırma."

"Onun kırılmasına ihtiyacım var," diye hırladı Rioner. "Ve hepiniz bana bunun en iyi yol olduğunu söylediniz. Ve... yalan söylemeyeceğim. Ölüm Fısıldayan onun çoktan öldüğüne mi inanıyor? Bundan sağ çıkamaz. Yaşadıkları onca şeyden sonra asla. Hepinizle ne yapacağımı anlamam için bana biraz daha zaman kazandıracak."

HAYIR.

Lessia başını yerden kaldırdı.

Duvara zincirlenmiş diğer üç kişinin panik dolu bakışlarını görmezden gelerek yüzünü babasına döndü.

"Lütfen," diye yalvardı ona, sesi o kadar kısık çıkmıştı ki adamın onu duyup duymadığından emin değildi.

Ama yüzünü buruşturduğundan emin olduğu acıyı da görmezden gelemezdi.

"Lütfen," diye tekrar inledi.

Merrick'e bunu yapamazdı.

Henüz değil.

O ölecekti.

Muhtemelen yakında.

Ama ona bir geceden fazlasını vaat etmişti.

İki tane vardı.

Az önce düşündüklerini hatırlatan sese tekrar bağırarak istedi.

Yeterli değildi.

İki gece yetmedi.

"Yap şunu," diye emretti kral. "Hemen!"

"Hayır!" diye bağırdı Frelina, zincirleriyle boğuştuğu yerden.

"Baba, hayır!"

Babasının gözleri kız kardeşine bakmak için ondan ayrıldı ve Frelina ile aralarında bakışırken yüzü buruştu.

Lessia nefes alamıyordu.

Oturmak için doğrulurken, çıplak gövdesini korumaya çalışmayı umursamadı.

Bunun yerine babasına doğru sürünmeye başladı.

Krala doğru.

O... o onu şimdi öldürmeliydi.

Çünkü eğer gerçekten kırılmış olsaydı...

Eğer babası sözünü tutsaydı...

Gücü kalmamış olabilir.

Kehanetin gerçekleşmesi gerekiyordu.

Ailesi için.

Arkadaşları için.

Herhangi bir yarı-Peri için.

Merrick için.

Ancak sırtındaki ağır bir çizme onun ilerlemesini durdurdu ve savaşmaya başladığında bile Torkher pes etmedi.

Onu tahtalara sabitledikten sonra saçlarını tekrar büktü, yüzünü yere bastırırken dizini sırtına daha da bastırdı.

"Hemen yap!" diye bağırdı Rioner. "Yoksa yemin ederim ki Torkher'in onu gözlerinin önünde öldürmesine izin veririm, kehanet olsun ya da olmasın."

"Ben... Ben çok üzgünüm güzel çocuğum."

Lessia, havanın sihir titreşimleriyle dolmasını beklerken başını kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırdı titrek ışıklar ona doğru geldiğinde. "Lütfen! Hayır!"

Merrick! Hayır! Ben değilim!

Seni seviyorum!

Lütfen!

Göğsünün içinde bir şey, çok ağır bir gemiyi bağlayan narin bir halat gibi çekişiyordu, onu kaçınılmaz olarak tekrar denize açacak olan güçlü dalgalara karşı mücadele ediyordu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Bunu yapma!"

Lessia içindeki her şeyle savaştı, altın bakışlarını içine dikti, babasının büyüünün zihninden çıkmasını sağlamaya çalıştı.

Ama o bir insan değildi. Ruhu yoktu.

Sanki zemini zorlamaya çalışıyordum.

Yaralı sırtına hâlâ baskı yapan dizini görmezden gelerek şiddetle kıvranmaya başladı, sanki aklını kaçırmış gibi kendi kendine konuşmaya başladı.

Belki de öyleydi.

"Merrick, hiç söylemediğim o kadar çok şey vardı ki. Seni çok seviyorum. Bana tüm ışığı getirdin. Bana her şeyi getirdin. Özgürlüğü. Umut. Güveni. Sevgiyi. Mücadeleyi. Seni seviyorum. Benim yüzümden ölme. Lütfen benim yüzümden ölme. Yaşa! Bu dünyayı kurtar. Lütfen. Lütfen. Lütfen."

Çekişmeler durdu.

"Lütfen," diye fısıldadı tekrar, ipi yoklayarak.

Hala oradaydı.

Her zamanki gibi narin ve kırılgan.

Ama oradaydı.

Hâlâ nefes almakta güçlük çeken Lessia, başını tekrar kaldırdı.

"Yapmayacağım." Babası konuşurken gözlerinin içine baktı. "Yeter Rioner. Söyleyebileceğin hiçbir şey beni bunu yapmaya zorlayamaz."

"Öyle mi?" Rioner, babasına doğru hızla yaklaşırken koyu pelerini arkasından uçtu ve birkaç metrelik mesafeyi iki üç uzun adımda aştı.

Alarin çenesini kaldırdı. "Öyle. Hükümdarlığının sona ermesinin zamanı geldi. Muhafızların buna izin vermeyecek. Belki sadece bu odadaki zavallılar. Ama fısıltıları duydum. Konsey bana yaklaştı. Vastala'da senin hakkında neler söylediklerini biliyorum. Ağgözlülüğünün seni delirttiğine inanıyorlar, Rioner. İnanmak istemedim ama bu odadaki zulüm... Hayır. Yapmayacağım."

"Bu çok kötü." Rioner daha da eğilirken havada bir şey parıldadı. "Sanırım artık sana ihtiyacım olmaması iyi bir şey."

Oda bir an için boğucu bir sessizliğe büründü.

Sonra bir çığlık duyuldu; kan dondurucu, kemikleri kıran bir çığlık. Kaos çıktı.

Lessia, çığlıklar ve zincirlerin öylesine yüksek sesle çığlıkları duyulurken Kerym ve kardeşinin kurtulup kurtulmadığını merak etti.

Ama onu korkutan bu sesler değildi.

Gürleyen, boğulan bir ses ve ardından gelen gümlleme sesiydi.

Ve babasını yerinde tutan gardiyanlar geri çekilince, yüzleri o kadar solgundu ki bayılsalar şaşırmasdı, hissettiği korkuyu tarif etmeye yetmiyordu.

Babasının hareketsiz yattığı yerde kan birikmişti, boğazının bir tarafından diğer tarafına kadar uzanan koyu bir kesik vardı.

Ve Lessia onun gözlerini yakalamaya çalıştığında...

Görmeyen, kehribar renkli dairelerdi, hiçbir şeye bakmıyorlardı.

Öbür dünyaya.

O zaman çığlık attı.

En azından öyle yaptığını düşünüyordu.

Sonra görüşü kıpkırmızı oldu.

Ve içindeki son güç kırıntısıyla, bir şekilde dizini sırtından iterek ayağa fırladı ve kralın pelerinine kılıcını sildiği yere doğru koştu.

Onu öldürecekti.

Dişleriyle boğazını kopar.

Ama kafasının arkasına bir şey çarptı.

Ve her şey karardı.

BÖLÜM 7

MERRICK

Çevresindekilerin ne çığlık attığını duyamıyordu, öfkeli fısıltılar güvertede yankılanıyordu, öyle şiddetli ve hiddetli ki dünyanın yakında sona ereceğini bilse şaşırmazdı.

Eğer Lessia'yla arasındaki o narin bağı hissetmeseydi, tamamen bırakırdı, etrafında dönen ruh fırtınasını serbest bırakırdı, bu sefil dünyadan geriye kalan her şeyi alırken kahkahalarla gülerdi.

Ama hissetti.

O hayattaydı.

Havlands'ın bir yerindeydi.

Ama yine de çok uzaktaydı.

Merrick, içindeki hayal kırıklığını, öfkeyi ve hiddeti haykıran, intikam, ölüm, yıkım ve ceza isteyen fısıltılar yükseldiğinde gözlerini kapattı.

Lessia onun iyi biri olduğuna, nazik biri olduğuna inanıyor olabilirdi, tıpkı bir zamanlar söylediği gibi...

Ama Merrick daha iyisini biliyordu.

Onun tek önemseydiği şey oydu.

Bu dünyada ve diğer her yerde.

Herkes ve her şey yanabilir, boğulabilir ya da yıkılabilirdi, umurunda değildi.

Hadi şimdi yapalım.

Hepsini öldürelim.

Kulaklarını dolduran fısıltılara boyun eğmek kolay olurdu.

Ama Merrick gözlerini açıp etrafını saran insanlara baktığında - duvarın yanında sinmiş Ardow ve Venko; korkuluğa tutunmuş, yüzü işkenceyle dolu naip; gözlerinin köşelerini endişeyle sıkarak ona bakan Raine; elinde kılıcını tutan koyu saçlı muhafız ve arkasındaki Amalise'i iten diğer muhafız- Merrick, o ruhların yaşayanlara istediklerini fısıldamaktan başka bir şey yapmalarını engellemek için perdeyi daha da sıkı kavradı.

Zaddock kılıcını havada sallamaya devam edince neredeyse alay edecekti.

Sanki bir kılıç onun büyüüne karşı her şeyi yapabilirmiş gibi...

Merrick'in gözleri, bakır saçlı kız kardeşler güverteye çıktıklarında açılan bir kapıya takıldı. Yüzleri gergindi ama kaosun üzerinden bakarken gözleri korkudan parlamıyordu.

Yaklaştıklarında başını salladı.

Ölüm arzusunda mıydılar?

Onun ve Lessia'nın o mahzende kurtuluşunun anısı zihninde şimşek gibi çaktı ve Merrick, bir başka öfke dalgası onu tükettiğinde sessizce küfretti.

O zaman da şimdiki kadar öfkeliydi.

O kahrolası adamlar onu işaretlediğinde...

Ölen muhafızlar, onları öldürürken büyüünü kullanamamış olmasından dolayı kendilerini şanslı saymalydılar.

Sözünü yerine getirecekti; yaşayan aleme girmeye çalışmadıkları her yerde geri itmeye başladığı ruhlar tarafından sonsuza dek işkence görmelerine izin verecekti.

Lessia hayattaydı, diye hatırlattı kendine.

Ve onu bulmak için bu insanlara ihtiyacı vardı.

En azından bir kısmı.

İşe yaramazları öldürse bile, yardım etmeye bu kadar istekli olacaklarından şüpheliydi. Ne yazık ki korku, Vastala kralının inandığı kadar etkili bir motivasyon kaynağı değildi...

Merrick iç çekerek tasmayı daha da sıkılaştırdı ve öfkesinin bir kısmını kullanarak ruhların normalde istediklerinden daha hızlı hareket etmelerini sağladı.

Adam onları gittikçe uzaklaştırdıkça ona çığlık atıyorlardı ama o onlara karşılık verme zahmetine bile girmede.

Onlar efendilerinin kim olduğunu biliyorlardı.

Sonuncusu da üverteden ayrıldığında Merrick korkuluğa yaslandı, öfke, hayal kırıklığı ve umutsuzluk onu büyüsunün baskısı kadar tüketiyordu.

"Çok korkunçsun," dedi kız kardeşlerden biri -Merrick'in hatırladığı kadarıyla Soria- yanına yaklaşırken. "Sana Ölüm Fısıldayan demelerine şaşmamalı. Tam da öyle hissettirdi."

Ona uyarıcı bir bakış attıktan sonra homurdandı: "Daha hızlı yelken açmalıyız. Zamanımız daralıyor."

"Özür bile dilemeyecek misin?" diye tısladı Zaddock, sonunda kılıcını kınına sokarken.

Merrick kaşını kaldırarak gözlerini ona doğru çevirdi ve şükürler olsun ki insan Merrick'in ağızını kapatmasından önce ağızını başka bir şekilde kapattı.

"Ben. Dedim. Daha hızlı yelken açmalıyız," diye tekrarladı Merrick, üst güverteye kimse çıkmayınca. "Bir şey değişti... Ne olduğunu bilmiyorum ama onu bugün bulmamız gerekiyor! Artık zaman kalmadı."

"Yapamayız." Zaddock, Merrick'in beklediği kadar hayatından endişe etmiyordu ve Amalise araya girdiğinde gardiyana doğru yürüdü.

"Fırtına geliyor. şuraya bak. Geminin batmasını engellerken arama yapamayız."

Merrick'in gözleri kararan ufka doğru kaydı.

Elbette lanet olası bir fırtına yaklaşıyordu.

Ama hava durumu - lanet olası hava durumu - onu bulmaktan alıkoyamayacaktı.

"O zaman kendim giderim." Merrick, kılıcını kalçasına değil sırtına yaslayacak şekilde kınından çekti. "Onu bugün bulamazsak çok geç olacak. Ben yüzeceğim."

"Hayır, ölmeyeceksin." Raine kolunu kavradı ve Merrick uyarırcasına keskin dişlerini gösterince kendi dişlerini gösterdi. "Sen de öleceksin. Hem de ne için? Ne istediğini biliyorsun."

Ne istiyor...

Yirmi beş yaşındaydı!

Dünyayı kurtarmak zorunda olmamalıydı.

Hâlâ evde, ailesinin ona Fae olmanın ne demek olduğunu öğretebileceği, belki de yakında taşınıp kanatlarını denemeye hazırlayabileceği bir odada, güvende yaşamalıydı.

Peki ya Merrick?

Merrick, en yakın köye girdiğinde ona rastlamalı ve lanet olası kralın ensesinde nefes almadan ne olduğunu anlamalıydı.

Ona yaklaşmalıydı, belki de arkadaşlarının arkadaşlarına yaptığı gibi ona çiçek veya başka bir şey almalıydı ve sonra yapması gereken ilk şey, onu evine kadar yürütmek için kolunu uzatmaktı.

O zaman ona kur yapardı.

Ve ondan sonra...

Babasından onu isteyecekti.

O zamana kadarki en pahalı çiftleşme törenini organize etti ve bunun için para ödedi.

Daha sonra onunla evlendi çünkü her şekilde ona bağlanmak istiyordu.

Bu...

Bu siktiğimin hayatı mı?

Hak ettiği bu değildi.

"Ne istediği umurumda değil." Merrick, Raine'in kolunu itti. "Onun var olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyorum."

Raine ellerini kaldırıp inledi. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama bu dünyaya karşı bir görevimiz var Merrick. Bir zamanlar Havlands'ı başına gelebilecek her türlü zarardan korumaya yemin etmiştik..."

"Sanki umurundaymış gibi," diye tükürdü Merrick, botlarının bağcıklarını sıkıca bağladıktan sonra. "Buraya sadece kahramanca ölmek için geldiğini çok açık bir şekilde belirttin."

"Biliyorum," diye mırıldandı Raine. "Ama o... onda gördüğün o tutku, Merrick. Biz de görüyoruz. Biz de hissediyoruz."

"Evet," diye yankıladı Loche, sesi çatallı bir şekilde. "Hepimiz onu seviyoruz." Merrick'in göğsünden bir gümbürtü yükselince Loche ellerini kaldırdı. "Senin gibi değil. Ama o hepimize ilham verdi ve hepimiz onu bulmak istiyoruz."

"Beni dinlemiyorsun!" Merrick korkuluğa tutundu, bacaklarını üzerinden kaydırarak aşağıdaki vahşi denize baktı. "Karşılaştığı her insana ilham verdiğini biliyorum. O, bu dünyanın ışığı! En saf ruh. En nazik. En güçlü. Bir lider, bir arkadaş, bir sevgili, bir kadın, bir Peri, bir insan. Ama neredeyse çok geç. Hissedebiliyorum!"

Merrick, gözlerinin ucuyla bir şey çaktı ve Ardow da konuşurken ıslak korkuluğun üzerinden bir bacağını atıp üzerine oturduğunda kaşlarını kaldırmadan edemedi. "Onu dinle. Eğer çok geç olduğunu söylüyorsa, öyledir. Ben de geliyorum."

"Ardow," dedi Venko, sesi yumuşaktı ama Merrick'in beklediği yalvaran tonda değildi.

Bunun yerine tüccar onlara doğru yürüdü; yüzündeki derin çizgiler endişeden kaynaklanıyordu ama bakışları sabitti. Ardow ona doğru dönerken ellerini onun yanaklarına koydu.

"Onu geri getirin," diye fısıldadı dudaklarını Ardow'un dudaklarına bastırmadan önce, öpücüğü o kadar yumuşaktı ki gemideki herkes sustu ve Ardow'un onu öperken çıkardığı rahatlamış hıçkırığı duymak için Fae kulaklarına gerek yoktu.

Merrick gözlerini kaçırdı ve Amalise'in mavi gözlerine kilitlendi. Amalise iki adamdan bakışlarını kaçıınca gözleri parladı ve Zaddock parmaklarını onun parmaklarına geçirdiğinde Merrick'in geri çekilmediğini fark etti.

Raine boğazını temizledi ve Merrick elindeki mataranın fırtınanın başlamasıyla değil, Solana'yla geçirdiği o çalınmış anları hatırlamasıyla titrediğini anladı.

Ayrıca çok az zamanları da vardı...

Ödünç alınmış, kısa kesilmiş, yanlış zaman.

Bu zavallı dünya...

"Eğer bu kadar inatçı olacaksan, sanırım ben de geliyorum." Raine matarayı tuniğinin içine tıktırdı, kılıcını sırtına geçirdi ve Solana'nın hançerini beline sabitledi.

Raine yine kısık bir iniltiyle ayağa kalkıp Merrick'in yanına oturdu. "Yaptığımız tüm aptalca şeyler arasında..."

Evet, bu muhtemelen en kötüsüydü. Nerede yüzüleceğine dair hiçbir fikrin olmadan Eiatı Denizi'ne girmek... Muhtemelen ölüm fermanıydı.

Ama Merrick artık o gemide kış üstü oturamazdı.

Lessia'nın zamanının tükendiğini biliyordu.

Onu bulmaya çalışırken ölmeyi tercih ederdi.

"Sonuna kadar savaştın." Raine, yağmur insanlara ve gemiye sıçrarken ona hafifçe dirsek attı. "O Peri'nin neredeyse başını kopardığını ve peşinden koşarken kafanı tuttuğunu hatırlıyor musun?" Başını iki yana salladı. "İşte o zaman deli olduğunu anladım."

Merrick gözlerini devirdi, o anıyı aklından çıkarmaya çalıştı. O yara, hatırlayabildiği diğer yaralardan daha çok acıyordu. "Ona ulaşmasaydım, Thissian benden daha iyi bir dövüşçü olduğuna dair iddiayı kazanmış olurdu. Buna izin veremezdim."

Hafif bir alay, onların konuşmasını böldü.

"Sanırım yaklaşan savaşta yanımızda savaşırsanız şanslı sayılırız." Loche onlara yaklaştı, korkuluktan yaklaşık bir adım uzakta durup gözlerini Merrick'in gözlerine dikti. "Elimizden geldiğince sizi takip etmeye çalışacağız. Doğuya gitmenizi öneririm. Korina çevresindeki en ıssız sular orada."

Merrick ona sert bir baş işareti yaptı, ama tam geri dönmek üzereyken Loche omzunu yakaladı.

"Lütfen. Onu geri getirin," dedi neredeyse fısıldayarak. Merrick daha iyi bilmeseydi, naipin boğazının düğümleneceğini düşünebilirdi. "Ve... intikamını alın."

Merrick tekrar başını salladı.

İntikamını ondan alacaktı.

Eğer mümkünse bunu ona gümüş bir tepside sunabilirdi.

Kralın boynunu kendi gemisinin pürüzsüz korkuluklarına dayadı ve Lessia'nın hançerlerini kullanarak onun açık tenini oymasına izin verdi; ta ki Rioner'ın çok sevdiği o aptal taş denize düşüp sonsuza dek kaybolana kadar.

Loche geri çekildiğinde Amalise ona yaklaştı ve muhafız ondan otuz santimden fazla uzaklaşmasına izin vermediği için Zaddock, elini hâlâ kadının ellerinin arasında tutarak onu takip etti.

"Onu bulduğunda yanında olacağız. O... o güçlü, Merrick. Ama aynı zamanda hassas. O-onu ilk aylarda görmedin." Amalise'in ufak

tefek bedeninden bir ürperti geçti. "Biz... biz onun hayatta kalıp kalamayacağından emin değildik."

Merrick, Venko'ya sıkıca tutunurken bile Ardow'un yanında kaskatı kesildiğini görebiliyordu.

"Biliyorum," dedi, sesinin yumuşak çıkmasına çalışarak. "Onu koruyacağım."

Yapacaktı. Eğer bir şey vaat etseydi, o da Lessia geri döndüğünde ondan bir adım bile uzaklaşmayacaktı.

Gözleri bir an Zaddock'un üzerinde durdu ve insanın koyu mavi gözleriyle buluştuğunda aralarında bir anlık anlayış oluştu ve Merrick, belki de aşırı korumacı Zaddock'un haklı olduğunu düşünmeden edemedi.

"Gördüm." Amalise, aralarında dik dik bakarken dudağını büktü ve parmağını Merrick'in yüzüne doğru salladı. "Onu haklı çıkarma. O, küstah bir piç."

"Ama sen buradasın. Yaşıyorsun." Merrick'in sözleri Amalise'in yüreğine dokunmuş gibiydi çünkü Amalise, yanaklarına pembe bir renk gelmeden önce ağzını sadece birkaç kez açıp kapattı ve başını eğerek, hemen arkasından gelen o küstah piçle birlikte geri çekildi.

En son iki kız kardeş yaklaştı.

Uzun saçlı olan Pellie, Merrick'in omzuna küçük bir el koydu. "Diğerlerini de kurtar. Özellikle... özellikle de koyu saçlı olanı."

"O berbat kulübede ona abayı yakmış," diye fısıldadı Soria, kız kardeşinin ona vurmasını duymazdan gelerek. "Ama lütfen yap. Duyduğuma göre Lessia ailesine daha yeni kavuşmuş ve herkesten çok, sevdiklerinin yanında olmasını hak ediyor."

"Haklı." Pellie, omzunu sıktıktan sonra onu bıraktı. "Her iki durumda da. Kerym'in üzerine atlamayı göze alırdım—"

Soria kız kardeşinin ağzını eliyle kapatıp onu tekrar geri çektiğinde ve bu kadar açık sözlü olduğu için onu azarladığında Merrick'in yüzünde hem kıkırdama hem de öfke karışımı bir ifade belirdi.

O ikisi bambaşkaydı...

Ama Kerym'in ikisinden de hoşlanacağını tahmin edebiliyordu.

Gökyüzünden yağan yoğun yağmur damlalarını görmezden gelerek güverteye son bir kez baktıktan sonra Merrick, bunun tek yol

olduğunu kendine bir kez daha söyledi.

Onu bulacaktı.

O yapardı.

Bir şekilde, bu mesafeden bile onu hissedebiliyordu ve içindeki bir şey ona bunu yapması gerektiğini söylüyordu.

Tanrılara defalarca lanet etmiş olabilir... hatta sayısını bile bilmez.

Ama onu bir sebepten dolayı eşleri yapmışlardı ve onu hayal kırıklığına uğratmaya hiç niyeti yoktu.

Merrick korkuluktan aşağı inerken arkasına bakmadı, Ardow ve Raine'in onu takip edip etmediğini görmek için yana da bakmadı.

Su ona çarptı, yükseklik sanki suya değil de sert çamura atlıyormuş gibi hissettiriyordu ama kendini doğru açıyla ayarladı ve hiçbir yerini kırmadan Merrick serin su yüzeyinin altına kaydı.

Bir süre orada oyalandı, sessizliğin tadını çıkardı; bu nadir bir şeydi, o ruhların ona nadiren sunduğu bir şeydi.

Lessia'yı burada daha iyi hissedebiliyordu.

Uyuyor olmalıydı, belki de dinleniyor olmalıydı, çünkü onun ruhuna dokunan duygular korku ya da öfke değildi.

Şu an eşini dolduran şey aşktı.

Derin, yıkıcı bir aşk.

Daha kendisi deneyimlemeden önce bile onda gördüğü aşkı.

Bir dünyaya ve kendisine zarar vermekten başka bir şey yapmayan iki insana duyduğu sevgi.

İlk başta bunun bir oyun olduğunu düşünmüştü ama Lessia kaderinden dolayı dünyayı, insanları veya Perileri suçlamıyordu; öfkesini tanrılara yöneltmişti.

Ve...

Belki de... belki de haklıydı.

Merrick'in koluna bir şey dokundu ve isteksizce gözlerini açtı, Lessia ile olan bağlantısını kesti, ya Ardow'un kahverengi gözleriyle ya da Raine'in ela gözleriyle karşılaşmayı bekliyordu.

Ama onunkiler geniş mor renkteydi ve canavar ağzını açtığında keskin dişler görüş alanına girdiğinde kılıcına uzanmaktan kendini alıkoymak zorunda kaldı.

Ydren. Ydren'di, diye düşündü kendi kendine, içindeki her sinir alevlenirken, kasları gerilirken ve duyuları kendini savunması için

bağırırken.

Merrick kılıcını çekmek yerine yukarıyı işaret etti ve wyvern başını eğdiğinde, yüzeye çıkmak için sert bir tekme attı.

Onu, vahşi bir panikle dolu bir çığlık karşıladı ve gemide hâlâ bulunan grubun korkulukta asılı durduğunu, kendisine, Ardow'a ve Raine'e "Hemen dışarı çıkın" diye bağırdıklarını fark etti.

Ydren, vücudunu çevirirken alaycı bir ses çıkardı ve önce Raine'in, sonra Merrick'in ve sonra da çok tereddütlü olan Ardow'un sırtına tırmanmasına izin verdi.

Islak pullar kaygandı ve Ydren boynunu dikleştirip denizin üzerinde yükseldiğinde Merrick kayıp düşmemek için bacaklarını sıkamak zorunda kaldığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Arkasından Ardow'dan bir çığlık yükseldi ve adam geriye doğru kaymaya başladığında Merrick iç çekti.

Merrick hızla adamın gömleğini yakaladı ve homurdanmalarına aldırmadan, garip bir açıyla da olsa, adamın orada kalmasını sağladı.

Onların kibire ayıracak vakitleri yoktu.

"O benim arkadaşım," diye seslendi Raine, hâlâ korkudan donmuş haldeki yüzlere.

Midhrok'taki günlerinden sonra ona alışması gereken Venko bile tedirgin görünüyordu.

Ve Loche...

Güçlü naip, gri gözleri canavarı tararken elini kılıcına doğru uzattığını gizleyemedi ve Merrick bunun yakışıksız olduğunu biliyordu ama ona sırtıttı ve karşılığında kısıp gözlerle baktı.

"Lessia ve diğerlerinin nerede olduğunu biliyor," diye devam etti Raine ve Merrick gözlerini arkadaşına çevirdi. "Bizi oraya götürecek. Onu takip etmelisin. Fırtınadan, ya da en azından en kötüsünden kaçabilmen için sana rehberlik edecek."

Zaddock, herkesten önce başını sallayınca Merrick, "Hemen gidin! Kaybedecek vaktimiz yok," diye seslendi.

Ydren'in Lessia'nın nerede olduğunu nasıl bildiğini sormaya zahmet etmedi.

Bu onların en iyi şansıydı.

Wyvern başını geriye atıp ona baktı ve Merrick'in içinde parlayan aynı kararlılık onun parlak gözlerinde de görülebiliyordu.

Ama Merrick'in tutunduğu şey, karanlıkta parlayan küçük bir umut ışığıydı.

Canavar ona tutunmasını söylüyor gibiydi.

En azından, kulaklarını kapatmak isteyeceğı bir çığlık atarak suya daldığında ve hiçbir geminin ulaşamayacağı bir hızla engin denizde kendini fırlattığında hayal ettiği şey buydu.

BÖLÜM 8

LESSIA

"Lessia!"

"Lessia! Hadi gel!"

"Bize geri dön!"

Bir şey onu sarstı ve şakaklarında oluşan baskıya karşı inledi, kafatasının içinden zihnine çarpan ve ancak yıldırım olarak tanımlayabileceği bir patlamayla gözlerini daha da sıkı kapattı.

"Lütfen..."

Lessia, kendi içine kapanmak için yaptığı hareketi, küçük ses erkek seslerini takip ettiğinde durdurdu.

"Lütfen, Lia."

Frelina.

İşte o acı dolu sesin sahibi oydu.

İçinde kapanmak isteyen her şeye karşı savaşan Lessia, gözlerini açmaya çalıştı.

Karşısındaki manzarayı görebildiğine şaşırmıştı; gözlerinde bir bağ yoktu; ama Frelina'nın perişan yüzü görüldüğünde, yanaklarındaki izler toz tabakasını yırtarak akan gözyaşlarını ele verdiğinde bu his uzun sürmedi.

Kerym ve Thissian'ın arasında duvara yaslanmış, Lessia'ya bakarken neredeyse aynı derecede sıkıntılı görünen Frelina, Lessia'nın gözleriyle karşılaştığında gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü çok genç ve kaybolmuş görünüyordu, hafifçe hıçkırdı.

"Hayatta olduğuna sevindim." Kerym arpık bir gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi gözlerine ulaşamadı. "Kafandaki o kesik pek iyi görünmüyordu."

Lessia kaşlarını çatarak saçlarına dokunmaya çalıştı ama artık duvara bağlı olmasa da elleri arkasından bağlıydı ve dirseklerini bkmekten başka bir şey yapamıyordu.

Yerden kalkıp oturmaya başladığında ellerine ihtiyaçı yoktu. Başı zonkluyordu ve hâlâ çıplak olan sırtından aşağı süzülen ılık kan, kanaması olduğunu doğruluyordu.

Peki neden kanıyordu?

Karmakarışık zihnini karıştırırken bir kez daha Frelina'nın gözlerini buldu.

Torkher'in derisine bir şeyler kazıdığını hatırladı ve hızlı bir bakışla, gözlerinin ulaşabildiği her yerinde Merrick'in adının yazılı olduğunu doğruladı; iyileşen yaraların içine kir ve muhtemelen kömür tozu yerleşmişti.

Kralı hatırladı.

Su.

Babası...

Lessia başını hızla çevirdi, damarlarında buz gibi bir dehşet dolaşıyordu.

Bakışları yerde yatan cansız bedene, onun altındaki koyu lekeye takılınca gözlerini yumdu.

Bir rüya olmalıydı.

Bir kabus.

Gerçek değil.

Omuzları düştü.

Elbette. Torkher yine sihrini kullanıyordu. Bunu ona daha önce de yapmıştı.

Sevdiği her insan bir noktada bu geminin tabanında yatmıştı.

Hatta kulübenin yakınlarında bile olmayan Merrick bile babasının yerini almıştı.

Lessia tekrar gözlerini aınca başını salladı.

Büyüsünü kullanamayacak kadar zayıftı, vücudu tamamen tükenmişti, bu yüzden Torkher zihinsel duvarlarını yıkmak için ona fiziksel işkence yapmış olmalıydı.

Bu da yeni bir şey değildi ve kafasının arkasındaki derin yarayı açıktıyordu.

Boğazından neşesiz bir kahkaha yükseldi ve bakışlarını odanın etrafına çevirdi, Fae muhafızını bulamayacağını biliyordu.

Bu görüntülerde hiç yüzünü göstermedi...

"Artık durabilirsin Torkher! Ben çoktan çözdüm. Artık bana bununla zarar veremezsin! Bana bunu gösterdiğini biliyorum!"

Bu vizyon ne kadar gerçek görünse de, onun sihrini kullandığını fark etmekte daha iyi oluyordu.

"Lessia," diye seslendi Kerym yumuşak bir sesle. "O Torkher değil."

Mavi gözleriyle buluştuğunda tekrar güldü. "Bunu söylemek zorundasın, biliyorsun. Hep böyle şeyler söylersin."

Frelina tekrar gözyaşlarına boğuldu.

"Ve sen hep böyle ağlıyorsun. Orada yatarken olduğun zamanlar hariç." Lessia, sahte kız kardeşine, hıçkırı hıçkırı ağlamaktan nasıl nefessiz kaldığına bakarken başını eğdi.

Torkher bu sefer gerçekten elinden gelenin en iyisini yaptı.

"Beni dinle." Thissian, zincirleri gıcırdarken kıpırdandı. "Ve bana bak."

Bu yeni bir şeydi. Thissian daha önce onunla hiç konuşmamıştı. Kerym'in kardeşine dair vizyonları genellikle Torkher'in canlandığı odanın bir köşesinde sürünerek belirmesiydi.

Lessia başını ona doğru çevirirken, Torkher zihnini serbest bıraktığında içindeki yoğun çarpıntının devam edip etmeyeceğini, hatta daha da yoğunlaşıp yoğunlaşmayacağını merak etti.

Thissian'ın mavi gözleri onun gözlerine dikilmişti ve güzel yüz hatlarındaki hüznü ifadeye rağmen, onun kardeşine ne kadar benzediğine bakmaktan kendini alamadı.

Ama gözlerine baktıkça, Kerym'in gözlerine hiç benzemediğini fark ediyordu.

Kerym'in gözleri Midhrok çevresindeki deniz gibi maviyken ya da Vastala'daki mağaralarda bazen bulunan gök mavisini kristaller gibiyken, Thissian'ın gözleri karanlıktı; yıldızlar parlamaya başlamadan hemen önceki akşam gökyüzü gibi ya da Ellow'daki göllerin en derin kısımları gibi.

Bir anlığına bunun nasıl olduğunu merak etti, ta ki Thissian düşüncelerini bölene kadar. "Bu bir vizyon değil, Elessia."

Gözlerini devirmeye başladığında, Thissian hafifçe hırladı ve tepki vermeye fırsat bulamadan, adam ona bir şey fırlattı. Çıplak tenine çarpıp canını acıtan bir şey.

"Kullan onu," diye tısladı Thissian.

Mümkün olduğunca öne doğru eğilerek, yere düşen keskin taş elleriyle kavrayabilmek için gövdesini çevirdi.

Ona bakarak -ya da elleri kalçalarını zar zor geçebildiğinden-yavaşça sordu: "Bunu ne için kullanmamı istiyorsun?"

Bu da yeni bir şeydi.

Normalde bu kadar fazla etkileşimde bulunmazlardı.

Elinde tuttuğu şey, Thissian'ın arkasındaki taş duvarın bir parçasıydı; kenarı getirdiği hançerler kadar keskin görünüyordu ama yine de bileklerindeki kelepçeleri delmeye yetmeyecekti.

"Ne düşünüyorsun? Kendine zarar ver!" diye üsteledi Thissian.

Gözlerini kaldırdı ve karşısındaki üç görüntünün her bir gözüyle karşılaştığında yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Elbette.

Torkher onun kırılmasını istiyordu.

Rioner onun kırılmasını istiyordu.

Ve eğer bu vizyonda kendini öldürürse...

Lessia taş sol eline aldı, sağ elini acı verici bir şekilde çevirerek bileğini keskin kenarla aynı hizaya getirdi.

"Bekle! Ne yapıyorsun?" diye haykırdı Kerym. "Bunun gerçek olduğunu görmek için kendine bir iğne batır!"

Lessia bileğini aşağı bastırıp bir yandan diğer yana hareket ettirirken onu görmezden geldi.

Lanet olsun, bu çok acıttı.

Vizyonlar her zaman bu kadar acı verir miydi?

Taşın etrafında kan fışkırmaya başladı ve kanın kokusu Lessia'nın başını döndürdü.

Ama o devam etti.

İleri geri.

İleri geri.

"Kahretsin! Ne oluyor lan, Thissian! Durdur onu!" Kerym şimdi bağıırıyordu ama hâlâ onu görmezden geliyordu.

Torkher ve Rioner'a istediklerini verin ki gerçek arkadaşlarını ve ailesini serbest bıraksınlar.

Eğer bunu başarmak için rüyasında kendini öldürmesi gerekiyorsa... öyle olsun.

"Dur!" diye bağırdı Frelina. "Bu bir vizyon değil! Kendine zarar veriyorsun!"

Lessia'nın bileği artık başıyla aynı ritimde çarpıyordu ama taşın keskin kenarı sert bir şeye çarpana kadar hareketine devam etti.

Kemik olduğunu fark ettiğinde mide bulantısının şiddetini bastıramadı ve Kerym ile kız kardeşinin ağlamalarına kendi kusma isteği de eklendi.

"Bu gerçek değil." Lessia daha sert bastırırken kendi kendine mırıldandı kelimeleri, boynu eğilmiş ve gözleri kolundan pompalanan koyu kana dikilmişti.

Üzerine çarpan çizmeden kaçmaya vakti olmadı, devrildi ve elindeki taş düştü.

"Ne oluyor?" Lessia başını kaldırdı, karanlık köşelere bastırırken gözlerini bir anlığına kapattı.

Tekrar açtığında Kerym yerde yatıyordu, kolları başının üzerinde bağılıydı ve ona ulaşmak için uzanıyordu.

Frelina'nın yüzü kıpkırmızı ve lekeliydi, yanındaki adamla aynı şeyi yapmaya çalışırken nefesi sığıdı ve Thissian, Frelina'nın solundan ona geniş, çökük gözlerle bakıyordu.

"Lessia, beni dinle. Beni dikkatlice dinle." Kerym doğrulmaya çalışırken geriye doğru sendeledi. "Acıyor biliyorum. Ama acının içine girmesine izin vermelisin. Baban... Alarin... öldü."

Yüreğinde bir şey, sanki bir sarsıntı hissediyordu.

Ama başını iki yana salladı. "Bunun gerçek olmadığını biliyorum."

"Gerçek," diye haykırdı kız kardeşi. "Bu... o. O bunu yapmaz, Lessia. Aranızdaki bağı koparmaz."

Lessia ellerini yere bastırmaya çalıştı ama bileği ona bağırınca ve dudaklarından bir inilti çıkınca bu fikirden hemen vazgeçti.

Bu gerçekten canımı acıttı.

Ayağa kalkmak yerine, vücudunu çevirip tekrar babasına baktı.

Sonra başını çevirip Frelina'ya baktı.

Sonra babasına geri döndü.

Bağlarını kopar.

Kralın yüzü gözlerinin önünde canlandı.

Ben yapmayacağım.

Sonra başka bir şey parıldadı, kralın elinde tuttuğu bir şey.
Parıldayan gümüşün arasında kehribar rengi bir şey.

Bir hançer.

Hançerin yansımasını bir gümleme sesi izledi.

Hayır. Hayır, bu gerçek olamaz.

Çünkü eğer öyle olsaydı...

Ben yapmayacağım.

Bir inilti boğazından yukarı doğru yükseldi.

Baba.

Cesede bakabilmek için yan tarafına doğru kıvrıldı.

Bir sonraki ses boğazında düğümlendi, sadece bacaklarını kullanarak ve çıplak göğüslerine ve karnına batan kıymıklara aldırmandan ona doğru sürünmeye başladı, gövdesi yere bastırıldı ve yavaşça ilerledi.

Cesede ulaştığında, "Baba," diye fısıldadı. "Lütfen."

Ama ona bakan kehribar rengi gözler hiçbir şeyle dolu değildi.

Ve yerde kıvrılırken kendi eliyle dokunmayı başardığı el...

Soğuktu.

Zor.

Güya...

Bir süredir ölüydü.

O zaman kalbinin kırıldığını duydu. Âlemleri aşmış, Havlands'daki ve ötesindeki her âlemdeki her sessizliği paramparça etmiş bir çatlak, zihninde yankılandı.

O ölmüştü.

Bunun bir vizyon olmadığını anlamak için gruba dönüp bakmasına gerek yoktu.

Bu aptalca bir umuttu; zihni onu korumaya çalışıyordu.

Belki de akli biraz kırılıyor... belki de çok kırılıyor.

Kralın istediği gibi.

Onun parçalanmasını ve ölmesini istiyordu.

Lessia bakışlarını babasından kendisine çevirdi.

Açıkta kalan göğsü çizilmişti, kurumuş ve taze kan, teninin üzerinde ter gibi duran toprakla karışmıştı ve Torkher'in eğlenerek yaptığı oymaları tekrar gördü.

Çevirdiğinde, hasar verdiği elinin beyaz, solgun göründüğünü fark etti; sanki içindeki tüm kanı boşaltmayı başarmıştı ve yara kapanmaya başlamış olsa da, onu kurtarmaya çalışan Fae'nin parçası kötü bir yara izi bırakacaktı.

Ancak kan bileğini ve elini kayganlaştırmıştı ve bileğindeki demir kelepçeyi çekiştirdiğinde elinin düşmeye başladığını görünce inanamadı.

Acı o kadar şiddetliydi ki Lessia yanağını ısırды, yanağından da kan geldi.

Ama durmadı.

Ta ki, parmaklarını bir şekilde sıkıp açabilse de, zar zor tutunan eli zincirlerden kurtulana kadar.

Sırtüstü yere yığılıp soluk soluğa kaldı, diğerlerinden birinin konuştuğunu duyduğunu sandı ama sanki sesleri ona ulaşamıyordu, kulakları çok fazla acıyla doluydu.

Lessia diğer eline baktı ve etrafındaki zincirleri çekiştirdi, sonra bunun işe yaramadığını fark etti.

Kelepçelerin bağlı olduğu zincir odanın ortasına tutturulmuştu ve bu ona daha önce olduğundan çok daha geniş bir alan sağlasa da, oradan çıkamayacaktı.

Tekrar eline baktı.

Artık onu geri tutan tek şey buydu.

Zaten kırılmıştı değil mi?

Ve lanete göre, zaten yakında ölecekti.

İçinde bir öfke alevi parladı, kırık kalbinden başlayarak ciğerlerine, sonra kaburgalarına ulaştıkça daha da sıcaklaştı... ve tüm tenini tutuşturdu.

Bulanık görüşü açıldı, acısı arka planda kaldı, gözlerinin önünde yalnızca bir yüz kaldı.

Yıllardır nefret ettiği bir yüz.

Rahatlatıcı, hatta tanıdık olması gereken bir yüz...

Kralın alaycı sırıtışıyla dişlerinin arasından sert bir tıslama sesi çıktı.

Kırılmış olabilir...

Hatta yarı ölü bile olabilir.

Ama o kesinlikle mücadele etmeden gitmeyecekti.

Ben yapmayacağım.

Babası son anında bile pes etmeyi reddetmişti.

O da öyle yapmazdı.

Etrafındaki sesler artık daha da yüksek sesle uğulduyordu ve yumuşak bir "Ne yapıyorsun?" ve "Lessia, lütfen gel otur," ifadesini duyabiliyordu ama duyamıyordu. Onlara bakamıyordu bile.

Bunun yerine odada kullanabileceği daha büyük bir taş aradı...

İşte. Paslı ve kalın bir vidası hâlâ üzerinde olan gevşek bir demir kelepçe, kralın girip çıktığı kapının yanındaki karanlık köşelerden birinde duruyordu.

Daha ne yapacağını bilemeden onu aldı.

Tekrar ıslak tahtaların üzerine diz çöken Lessia, elini açtı ve kelepçeyi bileğinin olabildiğince yukarısına doğru kaydırды.

"Lessia!" diye bağırdı Kerym şimdi. "Dur!"

"L-lütfen hayır," diye yalvardı kız kardeşi.

Hatta Thissian bile, "Bunu yapma. Onun seni kırmasına izin verme," diye ısrar etti.

Yaralı eliyle kelepçeyi kaldırırken onlara bakmadı.

Yaranın pürüzlü kenarları ona bakıyordu, hızla iyileşmesinin ona görmezden gelme olanağı sağladığı fiziksel kırgınlığın bir hatırlatıcısıydı, en azından şimdilik.

Komik olan şu ki, kral onu çoktan kırmıştı, değil mi?

Yıllarca mahzenlerde kalmasının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Ellow'daki yıllar boyunca değişmişti.

Sonra seçim zamanı.

Yine Merrick ile.

Kral her şeyi harekete geçirdi.

Ama kırık olması... işe yaramaz olduğu anlamına gelmiyordu.

Artık çocukluğundaki gibi değildi.

O yeni bir şeydi.

Acıyla dövülmüş bir şey.

Suçluluk duygusundan doğan bir Şey.
AŐkla bağlı bir Şey.
     geriye kalan her kırık parça sadece oydu...
Sevgiyle bağlıyız.
Kralın aksine, onu bunca yıl ayakta tutan Şey aştı.
  indeki her Şey paramparça olmuş gibi görünse bile onu bir arada tutan Şey sevgiydi.

Bundan sonra yapmayı planladığı Şeyi yapmasını sağlayacak olan Şey aştı.

Onun demir kelepçeyi eline düŐürürken sessiz kalmasını sağlayan Şey aynı zamanda sevgiydi; anne ve babasına duyduğu sevgi, Frelina'ya duyduğu sevgi, Amalise ve Ardow'a duyduğu sevgi, hatta Şimdi Raine ve Kerym'e duyduğu sevgi ve özellikle Merrick'e duyduğu sevgiydi.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Sadece kırık kalbinin g m güm sesleri değil, elindeki kemiklerin ezilme sesi de yankılanıyordu.

Diğerleri de ağlıyordu Şimdi.

Kız kardeşinin hıçkırıklarına daha fazla hıçkırık eklenmiŐti; bu odadaki savaŐçılardan gelmemesi gereken boğuk, korkunç sesler.

Yine de kırık elini kelepçeden çıkarırken onlara bakmadı.

Bunun yerine fısıldadı: "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Lütfen, lütfen onun da ölmesine izin verme," ve kanlı eliyle - hissettiklerini yansıtan, hırpalanmıŐ ama boyun eğmeyen eliyle- gıcırdayan kapıyı iterek açtı ve kırık elini göğsüne bastırarak merdivenlerden gizlice  ıktı.

Artık bunu hissedebiliyordu.

Kaderin  ekiŐmesi.

Bu...

Onun sonu...

Ka ınılmazdı.

Babası ona zaman kazandırmıŐ, onu saklamıŐtı.

Loche, onu unutarak zamanını satın almıştı.

Merrick onun zamanını satın almış, onu eğitmiş, korumuş ve sevmiştir.

Ama artık karar ona kalmıştı.

Bugün o ölecekti, ama kral da ölecekti.

Lessia, Merrick'in, Frelina'nın ya da sevdiği diğerlerinin yüzünü aklından çıkarmaya zahmet etmedi.

Bu onlara zarar verirdi ama alternatif daha kötüydü.

Tıpkı babasının neden böyle davrandığını anladığı gibi, onlar da anlayacaklardı.

Merrick... Diğerleri onu hayatta tutacaktı. Onu umutsuzluğun karanlığına düşürmeyeceklerine inanmak zorundaydı.

Seni seviyorum.

Boş merdivenlerin tepesine ulaşana kadar her basamak çıktığında bunu fısıldıyordu.

Koridorun güvertesine çıkan duvarına dayalı bir kılıç gördüğünde dudaklarında çılgın bir gülümseme belirdi. Güverteye doğru gelen sesleri duyabiliyordu.

Eli hala kanıyor olmasına, parmakları neredeyse uyuşmuş olmasına rağmen kabzayı kavradı.

Belki de kader o kadar da kötü değildi.

BÖLÜM 9

MERRICK

Rioner'ın gemisini yalnızca birkaç dakikadır izliyorlardı ama Merrick, gemiye binmeleri gerektiği hissinden kurtulamıyordu; Lessia ve diğerlerini kurtarmaları gerektiği hissine. Hem de hemen.

Lanet olsun, sanki yüzyıllardır savaş ve dövüş eğitimi almamış gibiydi.

Gözleri gemide gezinirken tüm varlığı titriyordu; bir kulağı Raine'in bağlanabildiği zihinleri anlatmasını dinliyordu (kralın askerlerini zihinsel Perilere karşı eğittiği düşünülduğünde bunun doğru olma ihtimali pek yoktu), diğeri ise gemiden bir şeyler almaya çalışıyordu.

Ama su çok gürültülü bir şekilde kükredi ve Ydren, suyun içinden çıkan ve onlara keskin bakışlardan korunma sağlayan kayanın arkasından çıkmaya cesaret edemedi.

İçindeki o his yeniden kabardı ve Raine ne yapmak istediğini sorduğunda "Sus" diye tısladı.

Dikkatini çeken bir şey vardı ve sanki tanrılar başını geminin ortasına doğru çevirmişlerdi; orada paslı bir kapı yavaşça açılıyordu.

Merrick, yarı çıplak Lessia'nın oradan sendeleye sendeleye çıktığını görünce gözlerine inanamadı ve gözleri, duvara yaslanmış çıplak teninin neredeyse her santimini kaplayan kırmızı tonuna takıldığında, tüm sinirleri ve kasları dikleşerek anında donakaldı.

Boğazının gerisinden bir hırıltı yükseldi ve kısa süre sonra Raine'in içinde yankılandı, wyvern ise sıkıntısını belli eden yumuşak sesler çıkardı.

Merrick'in, onun ne kadar yaralandığını anlaması için rüzgarda yayılan demir kokusuna ihtiyacı yoktu, ama burnuna değdiğinde içindeki o hırıltı dudaklarından öyle hızlı ve vahşice koptu ki Ardow ve Ydren sıçradılar.

Ve topallayarak, normal şartlarda kendisine ağır gelebilecek bir kılıcı arkasından sürüklediğinde, buna dayanamadı.

Onu okuyamıyordu ama olup biteni anlamak zor değildi.

Seçenekleri tükenmişti.

Lessia çaresizdi; kırılğan durumunda elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı.

Boğazından bir uyarı homurtusu daha yükseldi, görüşü karanlıkla doldu ve Raine'in gözleri onunkilerle buluştuğunda o ruhlar fısıldaşmaya başladı.

"Söyleme," diye tısladı Merrick. "Hemen gidiyoruz!"

Raine'in plan yapmak istediğini biliyordu.

Eğer Lessia orada yürümeseydi muhtemelen Merrick bunu kendisi önerecekti.

Eğer yaptığına yürümek denilebilirse...

Neredeyse onun ne kadar acı çektiğini duyabiliyordu ve yüzündeki kan ve kiri dağıtan çizgilerden anlaşıldığı kadarıyla bu sadece fiziksel bir acı değildi.

Ama geminin güvertesinde yavaşça ilerleyen Lessia'ydı. Hayatına fırtına gibi giren ve bir anda, tek bir saniyede her şeyi altüst eden, asla tahmin edemeyeceği bir şeye dönüştüren kadındı.

Hiçbir şeyi değiştireceğini sanmıyorum.

O onu seviyordu.

Tamamen ve tümüyle.

Aklının ve yüreğinin her karanlık köşesiyle.

Onunla birlikte uzun süre birlikte olan ruhlar bile onu sevdi.

O, benim için önemli olan her şeydi.

Bir başka rüzgar esintisi onun kokusunu ona getirdi ve aciliyet giderek yoğunlaşarak boynuna doğru yayıldı.

"Git!" diye kükredi Ydren tereddüt edince.

Canavar Raine'le bakıştıktan sonra, Raine bağırdı; bu, Merrick'in uzun zaman önce savaşmış olduğu kabuslarda yankılanan savaş çığlıklarından biriydi ve Ardow'un neredeyse tekrar uçup gitmesine neden olacak bir sarsıntıyla wyvern gemiye doğru yola koyuldu.

Gemidekilerin çığlığı duymadığı, ya da en azından Lessia duymadığı anlaşılıyordu; wyvern sert dalgaların arasında ilerlerken, gerektiğinde dalıp zıplayarak ve üzerlerinde yüzerek, dayanılmaz derecede yavaş yürüyüşüne devam ediyordu.

Merrick, yaklaştıklarında hâlâ Ardow'un ceketinin yakasını tutuyordu ve erkeğe sorma zahmetine bile girmeden onu wyvern'den güverteye fırlattı ve orada bir yığın vücut parçasının üzerine yığıldı.

Merrick, Ydren'in vücudundan olabildiğince hızlı bir şekilde iterek, onun itiraz homurtularını umursamadan kendini gemiye attı.

Onun inişi Ardow'unkinden daha iyiydi -adam hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyordu- ve bir yuvarlanmadan sonra Merrick geminin üzerinde doğruldu, dik kulakları köşeye yaklaşan ayak seslerini duyuyordu, gözleri arkadaşının korkmuş gözlerine kilitlenmişti.

Bakışlarını onun üzerinde bulunca hareketsiz kaldı, birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Sonra tekrar gözlerini kırptırdı, solgun yüzü kırıştı.

"Merhaba," diye fısıldadı, kadın ona bakmaya devam ederken, güzel kehribar gözleri yaşlarla dolmuştu ama kadının alt dudağı titremeye başlayınca daha fazla dayanamadı.

Ona ulaşmak için atması gereken üç-beş adımı hızla atarken -hala çok fazla gibi görünen üç adım- onu daha fazla incitmeden göğsüne doğru çekti, tek istediği onu kendine çekmek, bu zalim dünyadan saklamanın bir yolunu bulmak olmasına rağmen.

Kadın, adamın gevşekçe sardığı kollarında titriyordu ama kadın ona daha sıkı sarılınca adam kollarını daha sıkı kenetledi ve çenesini kanlı saçlarına dayadı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, Raine'in tahta kalasların üzerine zarif bir iniş yapıp Ardow'u dik konuma getirdiğini, her birinin sırtındaki kılıcını çektiğini ve adımların ritmik vuruşlarının daha da yükseldiğini fark edince.

"Çok üzgünüm," diye yankıladı Merrick, gözleri vücudunda gezinirken ve çizikleri, yanıkları, sırtındaki oyulmuş izleri -tanrılar

aşkına kendi lanet olası adını- kırık eli ve kanlı olanı ve kafasının arkasında hala kanayan derin kesiği fark ettiğinde sesinin keskinleşmesini engellemeye çalışırken söyleyebildiği tek kelimeler bunlardı.

Yine de... bunların en kötü yaralar olmadığını anlayabiliyordu.

Lessia başını yukarı kaldırdığında, adam oracıkta neredeyse yere yığılıyordu.

Ölüm Fısıldayanı korkunç, dayanılmaz acıyı tattığını sanıyordu.

Ne de olsa bunu savaştan savaşa görmüştü. Aradan geçen ama huzur bulamayan ruhlarda. Kardeşlerinde ve arkadaşlarında.

Ama bu...

Eşinin güzel gözlerini dolduran şey neydi...

Bunu anlatacak bir kelime yoktu.

Hiçbir insan veya peri dili onun hissettiklerini anlatmaya yaklaşamazdı.

Sanki artık orada değildi.

Lessia böyleydi... ama aynı zamanda öyle değildi.

Bunu fark eden sadece Merrick değildi.

Göz ucuyla Raine'in üzgün yüzünü gördü, kafasını ileri geri sallarken onları şaşırtmamak için elinden geleni yaptı.

Ardow'un yüzü daha da kötüydü. Onlara doğru bir adım atarken ağzı sessiz bir hıçkırıkla açıldı, ama Lessia'nın gözleri onunkilerle buluşunca hareketsiz kaldı ve kollarını kendine doladı.

Adım sesleri artık daha yüksek duyuluyordu: Her an burada olabilirlerdi.

Merrick içinde bir öfkenin yükseldiğini hissedebiliyordu. Daha önce hiç hissetmediği bir öfkeydi bu ve öfkeye yabancı değildi.

Ama bu...

Çok vahşiydi.

KontROLSÜZ.

İlkel.

O kadar vahşiydi ki sevdiği kadını korumak için neredeyse ondan geri adım atıyordu.

Ama sonra...

"Merhaba," diye fısıldadı, sesi o kadar kırık ki sanki başka birinin sesi gibiydi.

Lanet olsun, sadece dinlemek bile canımı acıttı.

Onu o kadar çok seviyordu ki.

"Merhaba," diye ısrarla karşılık verdi. "Merhaba. Seni seviyorum. Artık buradayım. Güvendesin."

Konuşkan bir ergen gibi konuşuyordu ama kılıcı bırakıp kollarını ona doladığında umursamadı.

Ve belki de onu çok seviyordu, çünkü ayak sesleri kulaklarından kayboluyordu.

Sadece o vardı.

"Sen gerçek misin?" diye fısıldadı ve lanet olsun, Merrick'in gözleri yandı, ama öfkeden değil.

"Gerçekçiyim." Merrick eğilip onu yumuşakça öptü ve kanlı dudaklarının buna dayanabilmesi için dua etti. "Gerçekçiyim. Her şey yoluna girecek. Her şeyi yoluna koyacağım. Söz veriyorum, söz veriyorum, söz veriyorum."

Lessia dışarı çıkarken gözleri kapalıydı. "Öldü."

Kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Kalbini bu şekilde kırabilecek çok az insan olduğunu biliyordu.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim." Merrick, Raine'in dolgun dudaklarına tüy kadar hafif öpücükler kondurdu ve zihnini Raine'in "Her an," diye bağırdığını duyacak kadar temizlemeyi başardı ve bu güzel yarattığı, karşılarında durdukları duvarın köşesine itti.

"Özür dilerim." Devam ederken dudaklarını onunkilerden ayıramadığı için sonraki sözleri boğuk çıktı. "Özür dilerim Elessia. Sadece... Dayanmana ihtiyacım var. Sadece biraz daha. Tamam mı? Sadece biraz daha. Bu adamlarla ilgilenmem gerek. Ama buradayım. Sadece... Adımı söyle, hemen yanında olacağım."

Adam onu hareket ettirdiğinde itiraz etmedi, böylece tamamen gölgede kaldı ve bunun önemli olmadığını biliyordu - havanın burada ne kadar sıcak olduğunu bildiği için - ceketini yırtıp kızın etrafına sardı.

"Seni seviyorum." Merrick gözlerini onun donuk gözlerine dikti. "Bana bir geceden fazlasını vaat etmiştin, hatırlıyor musun? Bir sonraki geceyi bu gece yaşayacağız."

Başını salladığında, bu görüntü o kadar güven vericiydi ki Ölüm Fısıldayanı çocukluğundan beri ilk kez ağlayacağını düşündü, başını

eğdi ve ardından arkasını döndü.

"Ardow!" Ardow yeterince hızlı hareket etmediği halde ona el sallayınca Merrick dişlerini göstermekten kendini alamadı.

Tekrar yakasını tutarak erkeği son basamağa kadar sürükledi ve onu Lessia'nın önüne yerleştirdi.

"Onu hayatın pahasına koruyacaksın, duydun mu? Lanet olası hayatın pahasına!" Fısıltıları düzenini vurguluyordu ama Ardow'un hakkını vermek gerek, sadece sert bir baş sallamasından sonra ayaklarını iki yana açtı, kılıcını öyle hızlı kaldırdı ki Merrick kaçmak zorunda kaldı.

İyi.

Ardow'un kararlılığını suçluluk duygusu yönlendiriyordu ama artık bunun bir önemi yoktu.

Merrick, Venko'yla vedalaşmasını görmüştü.

Onun için canını verebilirdi ve Merrick'in isteyebileceği tek şey buydu.

Sağ tarafında bir şey parladı ve Merrick'in savaş hazırlığına geçmesiyle düşünmesine gerek kalmadı.

Köşeden dört muhafız uçtu, kılıçlarını kaldırdılar ve yüzleri onunkiyle aynıydı.

Merrick sırttı; Lessia'nın hoşlanmadığını fark ettiği gülümsemelerden biriydi bu.

Ama elinde değildi. Muhafızlar tepeden tırnağa silahlı olabilirdi ama o, büyü olsun ya da olmasın, her zaman onlardan daha iyiydi.

Kılıcını kınından çıkarmayı veya fısıltılarını serbest bırakmayı bile düşünmeden, başının yanından vızıldayarak geçen hançerin altından eğilerek doğruca Fae muhafızlarıyla karşılaştı.

Birisinin zihnini kurcalamaya çalıştığını hissetti, ancak Raine'inkine çok benzeyen o pençeler onu yakalayamadan öne atıldı ve kolunun sert bir darbesiyle, Rioner'ın yanında çalıştığı günlerden bildiği ve onu kontrol etmeye çalışan gardiyanın silahını elinden aldı.

Peri bir an duraksadı ve gözlerindeki korkudan karşısında kimin durduğunu kesinlikle anladı.

Ama önemli değildi.

Merrick etrafından hızla koşarak adamın kafasını tuttu ve boynunu öyle güçlü bir şekilde kırdı ki, ses çıkaramadan adamın vücudu

ayrıldı.

Kan fışkırdı, ancak Merrick hala seğiren bedeni diğer gardiyana doğru fırlatırken yolundan çekildi.

Rioner'in muhafızının yüzü, arkadaşının kanı üzerine sıçradığında buruştu ve Merrick göğsüne vurup kalbini söktüğünde öbür dünyaya bu ifadeyle girmesine izin verildi.

Arkasından bir çığlık duyuldu ve döndü, korkuluğa yaslanmış, görünüşe göre gösterinin tadını çıkaran Raine'in gözlerini yakaladı, sonra bir kadın kılıcını havaya kaldırarak ona doğru saldırdı.

Gözleri Merrick'ten, az önce ölü kötülük yapanları gönderdikleri yere yaşamaya gönderdiği adama kayarken tekrar çığlık attı, etrafındaki ruhlar onun özünü kapmıştı ve Merrick dudaklarını daha yukarı kaldırdı.

"Arkadaşın mı?" diye alay etti, kadının etrafında dönerken, arkasından gizlice yaklaşmaya ya da kaçmaya çalışan erkek Peri'ye göz kulak oluyordu.

Kaçmaya çalıştığını düşündü Merrick, ruhlar ve fısıltıları giderek daha da yükselince, hayal kırıklığına uğramış olsa da eğilip korkuluğun yanında duran tahta küreği aldı. Kadınla göz temasını kesmeden küreği fırlattı.

Nişanı hâlâ sağlamdı - ya da en azından Merrick, küreğin gövdeye çarpmasından önce etin parçalanmasının çıkardığı boğuk sestten bunu çıkarıyordu.

Dişinin bir sonraki öfkeli çığlığı da bir ipucuydu.

Merrick, ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde onun etrafında dolaşmaya devam ederken ondan uzak duruyor ve onu daha da sinirlendirmeye çalışıyordu.

Kadınlarla dövüşmekten pek hoşlanmazdı ama bu kadın Lessia'ya zarar vermişti... ya da en azından başkasının bunu yapmasına seyirci kalmıştı.

Bunu çabuk yapardı.

Dişi ona doğru hücum ettiğinde, onun sol tarafını tercih ettiğini fark ederek onu sağa doğru yanaştırdı ve kılıcını ona kaptırması için tek gereken açılı bir tekme idi.

Sonra onu kalbine gömmek için hızlı bir hareket daha.

Etrafında sessizlik uzanıyordu, sadece bu ruha yapışan fısıltılarla bölünüyordu, onu da öte dünyaya sürüklüyorlardı.

Merrick gözlerini kapattı ve büyüsünü tamamladığında gözlerini kilitledi.

"Cesurca savaştın, iyi hizmet ettin, halkına saygı gösterdin. Şimdi dinlen," diye mırıldandı demir gibi havaya.

Merrick bu muhafızlara teslim olma şansı bile vermemiş olmasına rağmen, gemideki hiçbir düşmana böyle bir seçenek tanımamış olmasına rağmen, komutanı içindeki düşmüşlere karşı saygı duymayı aşlamıştı.

Merrick'e, ölümün koruyucusu olarak -ya da daha sonra ona Ölüm Fısıldayanı dedikleri kişi olarak- kendisinden önce gelenlere saygı duymanın belki de kendisi için daha da önemli olduğunu söylemişti.

"Sanırım daha fazlası gelecek. Bu sefer geri kalanımız için bir tane saklar mısın?"

Merrick, Raine'in sesini duyunca neredeyse dişlerini sıkacaktı ama bunun yerine gözlerini açtığında arkadaşını daha önceki pozisyonunda, korkuluğa yaslanmış halde buldu.

"Bir molaya ihtiyacın varmış gibi görünüyor," diye yanıtladı Merrick başını sallayarak.

Neyse ki Raine hala eskiden nasıl dövüştüklerini hatırlamaktaydı ve gözlerini devirerek cesetleri toplayıp denize atmaya başladı.

Ama kan konusunda yapılabilecek bir şey yoktu.

Merrick, Lessia ve Ardow'un hâlâ durduğu yere baktığında, onun gözlerinde korkuyla kendisine bakmadığını görünce rahatladı.

Tam tersine, sanki biraz daha hayat doluydu, yanakları kir lekelerinin altında biraz daha pembeleşmişti.

Daha fazla ayak sesi duyuldu ve Merrick, asla unutamayacağı sesin -her şeyden çok nefret ettiği sesin- havayı deldiğini duyduğunda kaskatı kesildi.

"Kral geliyor," diye tısladı Raine'e, gözleri hâlâ Lessia'nın üzerindeydi.

Merrick, onun da kaskatı kesildiğini görünce kendi kendine küfretti, gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şey parladı.

Sözleri üzerine Ardow'un etrafından dolandı, elindeki o lanet olası kılıç bir kez daha tahta kalaslara sürtündü, hırıltılı ses Merrick'in

içinden gürledi.

Yaklaşan Fae ile ilk karşılaşacak kişi olacağından emin olduğu yerden hızla ayrılıp onun yanına gitti ve Fae'nin onu nazikçe arkasına itmesiyle ona tısladığında ona ders vermeyi bırakmak zorunda kaldı.

Yaralıydı, diye hatırlattı kendine; onun deyiimiyle, düşünmenin zamanı değildi.

Bunun yerine eğilip fısıldadı: "Lütfen. Son birkaç gündür neredeyse aklımı kaçıırıyordum, bu yüzden lütfen aşırı korumacı bir piç olmama izin ver. Sadece bugün."

Amalise'nin sözlerini duyduğunda gözleri parladı ve boğazından kısık bir kahkaha sesi çıktığında göğsünde bir sıcaklık yayıldı.

Yaklaşan ayak seslerine metalik sesler eşlik etti ve hava, büyüünün titreşimleriyle ağırlaştı, etraflarında dönen rüzgarla birlikte duman kokusu da ona katıldı.

Ardow, Merrick'in omuzuna yakın bir mesafede durmak için öne çıkan Raine'in hemen arkasında bir yer kaplayarak onlara göz attı.

Lessia'yı biraz daha geriye iten Merrick sonunda kılıcını çekti, muhafızlar köşeyi dönerken büyüünün gevşekçe tutuyordu, kralın yaldızlı tacı ortada yürüdüğü yerde güneşi yansıtıyordu.

BÖLÜM 10

MERRICK

Merrick, korktuğu o yeşil gözleri hemen bu gemide buldu.

Siktiğimin Torkher Sordensen'i.

Raine onun yanında kaskatı kesildi, muhtemelen Merrick'in fark ettiği şeyin aynısını fark etmişti.

Merrick kendi kendine küfretti, Lessia'yı daha sıkı kavradı.

Torkher ile büyümüşlerdi.

Hepsi piçti -Merrick, Raine, ikizler ve Torkher- ve anne babaları savaşta, ya savaşırken ya da sivil kayıplar sırasında ölmüştü. Hepsi birlikte eğitim kamplarından birinde yaşamış, oradaki askerler ve komutanlar tarafından büyütölmüşlerdi.

Merrick ve arkadaşları gibi, Torkher da sadece güçlü zekâsıyla değil, aynı zamanda savaşta gerçekten yetenekli olması ve kılıç kullanma becerisinin Merrick'inkiyle bile boy ölçüşebilmesi sayesinde en iyi askerlerden biri haline gelmişti. Ancak kendisi ve arkadaşlarının aksine, Torkher yeteneklerini iyiye kullanmamıştı...

Ya da en azından denemeye çalıştı.

O Peri sadece sorun değildi.

O çok kötü biriydi.

Ruhu, Merrick'in etrafında dans eden ruhların bile dokunmayacağı, kendi diyarlarına yaklaşmasını istemeyeceği, kararmış, buruşmuş bir kömür parçasından başka bir şey değildi.

Torkher gözlerini tuttuğunda Merrick boğazında bir uyarının titreşmesine izin verirken, çocukluğunda bazen Torkher'in kötülüğünde nasıl teselli bulduğunu da düşündü.

Merrick'in kendisinin çürümeye yüz tuttuğundan korktuğu zamanlarda gerçek kötülüğü bilmesi ona yardımcı olmuştu.

Peki ya şimdi?

Torkher'in arkasından bakmaya çalışması, kralı gruba durmalarını emretmesine rağmen ona ve Lessia'ya doğru ilerlemeye devam etmesi rahatlatıcı değildi.

"Efendinize itaat edin," diye mırıldandı Merrick, Torkher'in Lessia ile yalnız kaldığının uyuşturan korkusunu sesinden silmeye çalışarak. "Aksi takdirde..."

Büyüsünün serbest kalmasına izin verdi - açgözlü ruhların Torkher'ı çevrelemesine izin verdi - ancak bu daha zordu, çünkü bazıları onun varlığından bile ürküyordu.

Yine de o fısıltılar havada vızıldıyor, Fae'ye onu rahatsız etmek için ellerinden gelen her şeyi söylüyor, korkunç zihniyle alay ediyorlardı.

Ama Torkher olduğu yerde dursa da, istemsizce bir ürperti hissetti ve yine de başını geriye atıp kahkaha attı.

Bir delinin kahkahası.

Ölümden korkmayacak kadar deli bir erkek.

Ya da yeterince kırılmış bir erkek...

Merrick ikisini de daha önce görmüştü.

"Ölümü yakından tanıyorum, Ölüm Fısıltısı," dedi Torkher, kahkahası rüzgarda kaybolduktan sonra. "Beni korkutamazsın."

Merrick büyüsünün dizginlerini çekerek başını eğdi. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Belki de." Torkher, omzunun üzerinden kralına ve donmuş Peri grubuna baktı. "Ya da belki de bir davettir. Ölüm için yalvardı, bilirsin. Ona işkence ettiğimizde onu öldürmemiz için ağladı."

Lessia'nın nefesi arkasında kesildi ve Merrick'in fısıltıları gemide tekrar yankılandı, öyle yüksek sesle ki kralın iki eğitimli muhafızı kılıçlarını sıkarken kulaklarını kapattılar.

"Evet," diye devam etti Torkher, buz gibi gülümsemesi genişleyerek. "Ona öldüğünde sana ne olacağını defalarca gösterdim... Seni çok seviyor, biliyorsun. Gerçekten senin. Hatta adını

bile onun üzerine yazma cüretini gösterdim. Hatırlıyor musun? Tıpkı gençken kurbanlarımıza yaptığımız gibi, onları saymak için?"

Arkasından bir nefes daha duyuldu.

Merrick, açıklamaya hazırlanırken dişlerini gıcırdattı ama Lessia ona gülümseyince, nefes kesici manzara hâlâ kanlı yüzünü aydınlatığında, sözcükler boğazında düğümlendi.

Ve kısık bir sesle, "O gardiyanı istiyorum. Adımı yüzüne kazımak istiyorum," dediğinde Merrick gözlerinin ardındaki o yanma hissiyle bir kez daha mücadele etmek zorunda kaldı.

Sadece Lessia'nın ondan korkmasını, kim olduğunu anlamasını bekliyordu.

Ama o çok inatçı görünüyordu ve o da bu konuda krallığın en şanslı erkeği değil miydi?

Merrick tekrar arkasını döndüğünde, büyüsünün artık onu çekmesine gerek kalmadan geri döndüğünü fark etti.

"Duydun," dedi Merrick sessizce. "Umarım önce o siktiğimin pipini keser ve kan kaybından ölmene izin verir."

Raine'in boğazına bir öksürük takıldı ve Merrick bir anlığına arkadaşının gözleriyle buluştu, Raine'in gülmemeye çalıştığını fark etti.

Tekrar gruba dönerken gözlerini devirdi ve Torkher onlara doğru adım attığında kendini hazırladı.

"Yeter!" diye hırladı kral.

Torkher, sanki kralın emri kan bağına çekmiş gibi, bir ayağı havada donakaldı.

Ama Merrick daha iyisini biliyordu. Torkher, kralın kendisinden ve arkadaşlarından her zaman beklediği gibi, tam ve mutlak bir sadakatle, kayıtsız şartsız bağlıydı.

Merrick, Raine, Ardow ve hatta bir şekilde yanına gizlice yaklaşmayı başaran Lessia, etraflarında yalnızca suyun uğultusu duyuluyordu. Krala ve adamlarına bakarken, gemiyi saran yüklü havada diğer tüm sesler bastırılmıştı.

Merrick'in üzerine bir önsezi çöktü, bir hafta kadar önce gördüklerine çok benziyordu bu görüntü ve Lessia'nın önüne tekrar adım atmaktan kendini alamadı, elini omzuna attı ve o kadar sıkı tuttu ki, Lessia'nın geri çekilmeye çalışmamasına şaşırdı.

"Bundan sağ çıkamazsın, Rioner." Merrick, keskin sözlerine sızan bir kibir kıvılcımına engel olamadı.

Çünkü kral buna dayanamazdı. Merrick'in öfkesi varken. Raine de bu durumdayken.

Merrick, muhafızlardan ikisinin zihinsel kalkanlarının nasıl kaydığını fark etmemiştir; gözleri korkudan parlıyordu ama Torkher ve diğ er muhafız Merrick'in sözlerine hırlarken bedenleri hareketsiz, hatta rahattı.

Ve Merrick, Lessia'nın kararlılığının dalgalar halinde üzerinden düştüğ ünü hissedebiliyordu. Kral, Lessia'nın kararlılığına dayanamayacaktı.

O da öfkeliydi. Merrick gibi öfkeli, neredeyse kontrol edilemez bir şekilde de ğ il, yönlendirilmiş, daha odaklanmış bir şekilde. Sanki başarması gereken tek bir şey varmış gibi.

Ve gözlerinin krala kilitlenmiş olmasından, Torkher'ın bakışlarını yakalamaya çalışmasına rağmen, Merrick bunun ne olduğunu tam olarak biliyordu.

İntikamını alacaksın.

Bunu ona bir keresinde söylemişti.

Zaten çok fazla sözünü bozmuştu ama bir tanesini yerine getireceğ inden emin olacaktı.

Sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi, Lessia kırık ellerinden birini onun elinin üzerine koydu ve parmaklarını sıktı, o da ona kısa bir gülümseme atmadan edemedi ve karşılığ ında hemen bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

"Belki de hayatta kalamam..." diye düşündü kral. "Ama belki sen de kalamazsın. Kardeşim kendini dokunulmaz sanacak kadar aptaldı, sen de biliyor musun? Öldü. Şuradaki küçük dostunun sana söyleme şansı olup olmadığından emin de ğ ilim."

Lessia krala do ğ ru hücum ettiğ inde Merrick onu tutmak zorunda kaldı.

"Henüz de ğ il," diye tısladı, kadın ona karşı mücadele ederken. "Yakında. Ama henüz de ğ il."

"Onu öldürdü! Lanet olsun... boğazını kesti!" diye bağırdı, gözleri renk de ğ iştiriyordu ama büyüsünün güzel altınına de ğ il.

Bunun yerine, kehribar koyu bal rengine dönüşerek derinleştiler... Gölge, şu anda hâlâ muhafızlarının arasında duran ve ona gülen amcanın gölgesine ürkütücü bir şekilde benziyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Merrick telaşla. "İntikamını alacaksın. Söz veriyorum. Ama biraz daha dayanman gerek."

Lessia başını sallamaya devam etti, ama sonunda Merrick'in gözlerine baktıktan sonra hareketleri yavaşladı ve sonunda onun tutuşuna karşı koymaya çalışmayı bıraktı.

Çenesi hafifçe öne eğildiğinde, ancak bu pek belli olmuyordu, Merrick tekrar ileriye bakmayı başardı.

Kralın en yakınındaki muhafıza gözlerini kısarak baktı, kollarını kızın yanlarında gevşekçe gezdirmeye devam etti, Raine ile yüzyıllardır üzerinde eğitildikleri şeyi görebilmesi için onu yeterince sakinleştirmeye çalıştı.

Zayıf bir halkaya ihtiyaçları vardı.

Raine ve Merrick muhtemelen diğer gardiyanlarla kendi başlarına mücadele edebilirlerdi ama Torkher gerçek bir mücadele verecekti... ve kralın kendisi de hafife alınmamalıydı.

Merrick'in şimdi odaklandığı kişi ateş kullanan bir adamdı.

Merrick onu tanı mıyordu, yüzünü tanıyamıyordu ama tuniğinin kolları kömürleşmişti ve rüzgara yayılan duman kokusu onun ne olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Ama hareketlerinde tanıdık bir şeyler vardı...

Merrick onu tanıyormuş gibi değil, sanki... sanki onun gibi birini tanıyormuş gibi.

Krala bakışında bir tereddüt, duruşunda bir isteksizlik vardı.

Merrick'in dirseği Raine'in koluna doğru uzandı ve Merrick kızıl saçlı arkadaşına baktığında Raine de aynı şeyi fark ederek başını salladı.

Merrick öne doğru eğilerek Lessia ile arasındaki mesafeyi kapattı ve yanağından öpüyormuş gibi yaptı.

"O, ona kan bağıyla bağlı," diye fısıldadı Merrick.

Lessia cevap vermedi ama kral doğrulunca gözlerinin hafifçe ondan uzaklaşması, anladığını gösteriyordu.

Eğer onu yemininden azlederse, muhtemelen taraf değiştirecektir.

Rioner, zihinsel Periler kadar ateş kullananlardan da korkuyordu. Bu tamamen şaşırtıcı değildi...

Su hakimi olduğu için onlarla savaşılabildi, ancak Merrick, savaştığı savaşlarda daha güçlü olanların neler yapabileceğini görmüştü. Başladıklarında koca bir deniz bile yıkımlarını durduramazdı.

Merrick gözlerini kral, ateş kullanan adam, Raine'in üzerinde çalıştığı iki muhafız ve Torkher arasında gezdirirken havada bir şeyler değişti ve kral "Sanırım sonunda kimin hayatta kalacağını göreceğiz," demeden önce bile hazırды.

Merrick, arkasını dönmeden önce dudaklarını Lessia'nın kılınca bastırdı ve tek dileği onları tekrar yutmaktı. Ama öpücük, arkalarında ateş kükremesi yükselmeye başlayınca ve tanıdık Peri savaş çığlıkları duyulunca yarım saniyeden fazla sürmedi.

Merrick, Raine'e "Ateşçiye git!" diye emretti ve Lessia'nın bakışlarını tekrar yakaladı. "Ve ikiniz de birbirinizden ayrılmayın!"

Ardow, Lessia'nın yanına varmadan önce iki kez sormasına gerek kalmadı. İkisi de bu savaş için fazlasıyla genç ve Lessia'nın durumunda fazlasıyla yaralı görünüyorlardı.

Merrick, kavgaya etmemeleri için elinden gelen her şeyi yapacaktı; ideal olarak hem Torkher'in hem de kralın kafalarını onun ayaklarının dibine koyacaktı; ama Torkher üzerine gelip kılıcını Merrick'in karnına, onun hoşuna gitmeyecek kadar yakın bir yerden kesmeden önce bunu yapmanın en iyi yoluna karar verecek zamanı yoktu.

İleri atılan Merrick, Raine'in taktiklerinden birini kullanarak Fae'yi şaşırttı ve Lessia ile Ardow'un hâlâ durduğu yerden daha da uzağa fırlattı, aynı zamanda Fae'nin burnuna tam bir darbe indirdi.

Ardından gelen çatırtı o kadar tatmin ediciydi ki Merrick, Fae'ye hafifçe gülümsedi ve onu geriye doğru tekmeleyip kılıcını aralarına kaldırdı.

Torkher'in çenesinden aşağı doğru akan kan, Fae'nin farkına bile varmadan kılıcını fırlatıp Merrick'le burun buruna gelmesini sağladı.

"Seni yalvardı, biliyor musun? Uykusunda adını sayıkladı. Geleceğini düşünmedi. Vazgeçtiğini sandı," diye alay etti Torkher, kılıçları çarpışırken.

Tekrar.

Ve yine.

Merrick, Torkher'in sözlerini öfkesini körüklemek ve serbest bırakılmak için yalvaran ruhları bastırmak için kullanarak öne doğru atıldı. Bu piçi kendi elleriyle alt etmek istiyordu.

"B-bundan sağ çıkamaz..." Torkher, kılıcını bir kez daha kaldırırken nefes nefese kalmıştı. Merrick, ona bir an bile dinlenme fırsatı vermeyerek atıldı. "Homplingler bizim dünyamıza ait değil. Sen... bunu biliyorsun."

"Nereye isterse oraya ait," diye hırladı Merrick, Torkher'i korkuluğa sıkıştırırken, kılıcı sonunda Torkher'in elinden düşmesini sağladı.

Kılıç geminin yan tarafına çarptığında Merrick'in yarım gülümsemesi kocaman bir gülümsemeye dönüştü ve kılıcını Torkher'in boynuna doğru çevirdi.

Ama Peri'nin gözleri onun üzerinde değildi ve "Öyleyse onun ait olmak istediği yer öbür dünya gibi görünüyor." dedi.

Merrick kendini tutamadı. Hızla döndü ve korkudan kalbi neredeyse patlayacaktı.

Raine, zihinlerini ele geçirdiği iki gardiyanın geminin kenarına oturmasını sağlamışken, şimdi ateş kullanan adama karşı can havliyle savaşıyordu; Rioner ise alevlerin arkasında güvende duruyor, gardiyanını yönlendiriyor gibiydi.

Ama Merrick'in boğuk bir ses çıkarması bundan kaynaklanmıyordu.

Ardow'un elinden kolunu kurtaran ve alevlerin etrafından koşarak ateş kullanan kişiye, ya da... krala yaklaşan Lessia'ydı.

Zaten onu fark eden kral.

"N-" Merrick'in çığlığı, midesine bir şeyin saplanmasıyla yarıda kesildi.

Acı öyle bir şiddette çarptı ki, vücudunu sarsan sarsıntıyı tutamadı.

Gözlerini yere indirdi ve Lessia'ya hediye ettiği, değerli taşlarla süslü kılıcını tamamlayan yakutları olan lanet olası hançerin yan tarafından çıktığını gördü.

Hadi gidelim!

Onu öldüreceğiz!

Fısıltılar ona doğru bağırırken, aşağı uzanıp bıçağı çekip çıkardı, kınlarından birine yerleştirdi ve vücudunun daha fazla zarardan korunmak için iki büklüm olma isteğini reddetti.

Hayır! diye homurdandı.

Bunu tek başına yapıyordu.

Hemen hızlı davranıp Lessia'ya ulaşabilsin.

Merrick bir an bile uyarılmadan arkasını döndü ve Torkher'in yüzünde ne gördüğünü bilmiyordu ama Perilerin geri çekildiğini ilk kez görüyordu.

Merrick anın tadını çıkarmaya zahmet etmedi. Bunun yerine kılıcını düşürdü ve tıpkı planladığı gibi, Torkher'in gözleri onu takip etti.

Başını sallamamak için kendini zor tuttu.

Aptal herif.

Sonra saldırdı.

Peri'nin kollarını kavrayıp karmaşık ahşap korkuluğa bastırdı ve Torkher karnına veya göğsüne tekme atmaya başladığında -Merrick'in tam olarak tahmin ettiği gibi- onların altından eğilerek Torkher'in bacaklarını yukarı kaldırdı ve Peri, Merrick'in kambur sırtına indi.

Merrick, aptalın bunun kendisi için en iyi pozisyon olmadığını farketmesinden önce olabildiğince hızlı bir şekilde yukarı doğru fırladı ve Torkher'ı korkuluğun üzerinden fırlattı.

Ama Merrick hala kollarını tutuyordu ve Fae'nin geri takla atması durduğunda...

Torkher'in çarpınan kollarını tek eliyle tutabilmek için hareket ettirdi ve sonra diğer eliyle daha sert itti, ta ki havada yüksek bir çatırtı sesi duyulana ve Torkher çığlık atana kadar.

Merrick, Peri'yi güverteye geri sürüklemeyi önce beklemedi. Peri paramparça olana kadar onu bırakmayacaktı; Merrick, onun asla iyileşemeyeceğini biliyordu.

Torkher, kırık kollarının yarı oturur haldeki vücudunun etrafında garip açılarla uzandığını görünce inledi.

Geriye dönüp baktığında -Lessia'nın hâlâ alevlerin etrafında koştuğunu görünce nabızı inanılmaz derecede hızlı atıyordu- hâlâ bir saniyesinin olduğunu fark etti. Belki iki.

Ve... Lessia bu piçi sahiplenmişti.

Kemerini çıkarıp bunun bağırsaklarındaki kan akışını nasıl daha da hızlandırdığını görmezden gelen Merrick, Fae'nin kırık kollarını olabildiğince sıkı bağladı ve Torkher ona lanet ettiğinde, yüzüne öyle sert bir şekilde bir bot geçirdi ki, Fae bilincini kaybetmiş olmalıydı.

Ancak, gümbür gümbür atan kalbi daha hızlı atarken, duyuları onu tehlikeye karşı uyarırken, tekrar kontrol etme gereği duymadı. Döndüğü anda, bir sıcaklık dalgası onu hemen sardı ve güvertenin ortasına doğru koşarken gözlerini kışmasına neden oldu.

Duman göğe doğru dönmeye başladı, olup biteni gözlerden gizledi ve Merrick karanlık bulutların içine doğru ilerlerken kendi kendine küfretti.

Onu bulması gerekiyordu. Başka seçeneği yoktu.

"Lessia!" diye bağırdı güvertede, yerini ele verip vermeyeceğini umursamadan.

Cevap çığlığı onu kemiklerine kadar ürpertti.

Onun adı değildi.

Hiçbir kelime değildi.

Ama bu onundu ve acıyla doluydu.

"Hayır! Lessia!" Daha hızlı koşmaya çalıştı ama duman yoğunlaştığı için bu imkansızdı.

Merrick, herkesin nerede olduğunu görebilmek için ayaklarını yavaşlatıp dinlemek zorunda kaldı.

"Öleceksin! Sen..." Lessia'nın boğuk sesi solunda bir yerden geliyordu ama ateş duvarı hâlâ orada parlıyordu, alevlerin çıtırtısı geri kalan sözlerini susturuyordu.

"Lessia!"

Lanet olsun, şimdi paniklemeye başlamıştı.

Merrick onları birbirine bağlayan bağı çekmeye çalıştı ama hâlâ çok zayıftı. Muhtemelen zayıf olduğu için, zihnindeki küçük bir ses ona katılmaya cesaret etti.

Siktir et!

Onu bulması gerekiyordu.

Onu koruması gerekiyordu.

Ona ihtiyacım vardı.

"Lessia! Cevap ver bana!" diye bağırdı Merrick ateşe, ama alevler daha da gürlendi.

Ve sonra... bir çığlık daha. "Lessia, hayır!"

ılık atan Raine'di ve Merrick'in nefesi kalmamıştı, ciğerlerini dolduran sadece dumandı, ama yine de onu aırmaya çalıştı, dumanın adını yutmasına izin vermeyi reddetti.

"Lessia. Lütfen." Sözleri artık sert fısıltılara dönüşmüştü, duman sesini yutuyordu ve etraflarındaki gölgeli dünyada sendeleyerek onu bulmak için yalvarıyordu.

"Hayır!" Ardow'un sesi daha yakından geliyordu. "Lessia, yapma!"

Metalik bir şey takırtı sesi duydu ve Merrick görmeye çalıştı, göz kapaklarını sonuna kadar araladı ama duman ve zorla dışarı akıttıkları gözyaşları arasında bu imkansızdı.

Lessia!

Lütfen!

Bağırarak bağırdı.

Nerede olduğunu söyle bana!

Seni seviyorum!

Sana çok ihtiyacım var!

Bunu yapmayın!

Bağ bir anlığına sarsıldı, ama o an yeterliydi. Merrick büyüsunü tüm gücüyle serbest bıraktı ve büyüsunün gemiye, denize, bu lanet olası dünyada ruhların gitmek istediğı her yere yayılmasına izin verdi.

Hiçbir şey yapamayacaklarını biliyordu; doğa olaylarına karşı bile; bunu zor yoldan öğrenmişti; göremiyorsa kimi öldüreceklerini kontrol edemezdi.

Ama önemli değildi. Onu öldürmeyeceklerine inanmak zorundaydı.

Raine'i öldürürlerdi.

Ardow.

Ondan nefret edecekti ama hayatta kalacaktı.

Lessia!

"Durmak!"

Onun sesini duyduğunda olduğu yerde donakaldı.

"Merrick, lütfen dur!"

Sihrini çekmeye başladığında tepesinde bir şey kükredi. Merrick bakışlarını yukarı kaldırdı, acı dolu dumanın içinde bile gözleri kocaman açıldı.

Ydren, büyük, deri kanatlarını kullanarak sudan yükselmişti. Merrick, wyvernlerin sadece dövüşürken kullandığı kanatlarını kontrol edebildiğini bilmiyordu. Kanatlarını kullanarak kendini suyun üzerinde yarı uçar durumda tutuyordu.

Lessia, kırık elleri ve vücuduyla uzun dikenlerine tırmanıp canavarın kafasına ulaştığında gözleri daha da büyüdü. Sonra kalbi durdu.

Lessia rüzgârda kaybolan bir şeyi ona haykırdı, tüm koluyla aşağıyı işaret etti ve Ydren güverteye doğru dalmadan önce bir an bile beklemedi.

Wyvern, devasa ağzını açarak gemiye bir su selini boşalttı ve ardından tüm vücudu tahtaya çarparak gemiyi titretti.

Sadece bir saniyeliğine sessizlik oldu.

Sonra duman dağıldı ve daha fazla çığlık sesi duyulmaya başlandı.

Ama Merrick, Lessia'nın adını bir daha söylemedi. Eşinin Ydren'in kafasından kayıp ileri atılmasını, ateş kullanan adamın wyverne bakakalmasını ve ardından gelen altın parıltının alevlerden kaynaklanmadığını izlemekten başka bir şey yapamadı.

Hayır. Lessia'nın Peri'ye ne söylediğini duymasa da, kan yemininden kurtulmasını emrettiğini biliyordu. Çünkü o öyle biriydi.

Onu öldürmeyecekti. Bunu kendisi seçmemiştir zaten.

O karşı konulmaz aşk hissi Merrick'in içine işledi. Bunun nasıl içinde yer aldığını anlayamıyordu. Karanlık kalbinin buna nasıl dayanabildiğini. Ama bir şekilde... dayanabildi.

Onu o kadar çok seviyordu ki.

Peri'nin üzerinden kendini iterek ayağa kalkmasına yardım etmek için kırık elini uzattığında, adam buna dayanamadı.

Peri bu teklifi kabul etmedi.

Çok şükür ki siktir git. Yoksa Merrick onu öldürmek zorunda kalabilirdi.

Kalbi kulaklarında gümbür gümbür atıyordu ve Lessia'nın gözleri gemiyi aradığında, sonunda kendi kendine indiğinde, göğsünden kaçabileceğini düşündü.

O kadar güzeldi ki.

Kanlı.

İsli.

Saçları yüzünün etrafında incecik bir perde gibi sarkıyordu.

Toprağın altında derisi zar zor görünüyordu.

Ama o gözler... Güneşin dumanın arasından sızmasıyla kehribarlar değerli taşlar gibi parlıyordu.

Yaşıyordu. Yaşıyordu ve savaşıyordu. Ve o onu hiç bu kadar sevmemişti.

Her geçen gün ona daha fazla aşık olduğunu söylediğinde ciddiye, onun hayatı için mücadele ettiğini görüyordu.

O bir doğa gücüydü ve onu çağırdığında...

Ölüm Fısıldayan'ın bacakları neredeyse pes edecekti. Ama kendini ona doğru yürümeye zorladı; sonsuza dek silmek istediği mesafeyi kapatmak için.

Kanlı elini onun eline kaydırırken ona hafifçe gülümsedi, ama sonra burnunu kırıştırdı. "Yaralısın."

Yaralı mıydı? Merrick, gözlerini devirip öne doğru uzattığında neredeyse ona kendisinin yaralandığını söyleyecekti.

Bu görüntü karşısında dudakları gerildi ve bakışları onun baktığı yeri takip edince daha da yukarı kalktı.

Kral korkulukta duruyordu, Ydren ve Raine ona yaklaşıyordu. Gözleri, Fae ve wyvern'i yakından takip eden Lessia ve Merrick'e doğru kaydıkça kokusuna korku sinmişti. Ardow ve Lessia'nın serbest bıraktığı muhafız da onlarla birlikte yürüdü.

Sıra kralın ölmesine gelmişti ve Merrick'in tek isteği kralla alay etmekti ama çenesini kapalı tuttu.

Bu Lessia'nın anıydı.

Lessia elini kaldırdığında hepsi durdu ve bir adım daha atarak diğerlerinden biraz öne geçince Merrick'i de beraberinde çekti.

"İşte buradayız," diye tükürdü kral.

"İşte buradayız," diye yankıladı Lessia yumuşak bir sesle.

"Sanırım kaçınılmazdı." Kral kollarını korkuluğa dayadı ve Merrick, altından akan suyla bir şey yapmamak için dikkatlice baktı. "Tanrıların iradesine karşı koyamazsın."

Lessia'nın yüzünde bir şey kıpırdandı ve Merrick'in içinde bir his, çok tuhaf bir his, kabardı. Eşine, yüzünde çarpışan duygulara bakarken kaşları çatıldı.

"Ah, sanırım yapabilirsin." Lessia başını yana eğdi. "Ama yanlış yaptın. Tam da onların istediğini yaptın. Tam da onların ekmeğine yağ sürdün... Kudretli naip için ne kadar da aptalca."

"Şuna bak, bana çocuk gibi ders veriyorsun," diye tısladı Rioner. "Tıpkı baban gibisin."

"Ondan bahsetme," diye uyardı Lessia, sesini alçaltarak. "Artık buna hakkın yok."

Ydren, Lessia'nın emrini, ateşin sıcaklığının daha önce yaptığı gibi sıcak nefesinin güvertede uçuşmasına neden olan bir homurtuyla destekledi.

"Sanki lanet olası bir hobbit bana hangi haklara sahip olduğumu söyleyebilirmiş gibi." Rioner soğuk bir kahkaha attı. "Şimdi ne olacağını sanıyorsun? Kız kardeşin tahta mı geçecek? Hayır... Onu kabul etmeyecekler."

Kız kardeşi mi? Merrick, Raine'e baktı ve arkadaşının yüzünde belirmeye başlayan ifadeden hoşlanmadı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Lessia. "Ama senin kuralından daha iyi bir şey olacak."

Rioner ona tekrar çıkışacakmış gibi göründü ki, yemininden azlettiği gardiyan, "Öldür onu! Yoksa zehrini kusmaya devam edecek," diye bağırdı.

Lessia, gardiyanın omzunun üzerinden ona bakmadı bile. Bunun yerine, elini daha sıkı kavradı ve ilk kez teninden onun tenine sıcaklık yayılmadı.

Merrick'in gözleri Lessia'nın kararlı yüzünde krala doğru gidip geri döndü.

Acı bir kahkaha onları Rioner'a geri dönmeye zorladı.

"Sana söylemedi bile." Rioner'ın yüzündeki gülümseme gerçektir.

"Dur!" diye emretti Lessia, ama kral onu duymazdan geldi.

"Bu harika!" Ellerini dizlerine vurdu ve kahkahaları daha da arttı.

Merrick yumuşak bir sesle hırladı ve kralla Lessia'nın arasına girmek için hareket etti, eğer kralın dikkatlerini dağıtmak için böyle bir yol izliyorsa, Lessia'yı bir saniye bile riske atmazdı.

Ama bunu yaparken, içindeki küçük bir ses konuşmaya başladı, Lessia'da artık hissettiği umutsuzluğa karşı bir uyarıydı bu.

Raine'e tekrar bakmasına gerek yoktu, çünkü o da bir şeylerin ters gittiğini anlamaya başlamıştı. Gerçekten ters gidiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu o lanet Ardow, alnını kırıştırarak krala doğru bir adım attı; sanki bu daha iyi anlamasına yardımcı olacakmış gibi. "Lessia?"

Eşi konuşmadı ve uzun bir aradan sonra ilk kez, gerçek, tüyler ürpertici bir korku Ölüm Fısıldayan'ı sardı.

Öfke değil.

Ya da öfke.

Ya da çaresizlik.

Ama korkunç, tüyler ürpertici, kan dondurucu bir korku.

Kulaklarını sürekli okşayan fısıltılar sustu; her zaman aradığı bu sessizlik o kadar sağır ediciydi ki neredeyse ateşin uğultusunun geri dönmesini diledi.

Hissedebiliyordu. Havada kokusunu alabiliyordu. Dalgalarda duyabiliyordu. Dünyanın nasıl durduğunu hissedebiliyordu.

Artık ne olacağını biliyordu... son olacaktı.

Kral tekrar güldü. "Ölüm Fısıldayan, eşinin benimle birlikte öleceğini bile bilmiyor."

Merrick'in dizleri çözüldü.

Görüşü titremeye başladı ve etrafındaki dünya patlarken içinde bir şey kırıldı.

Denizden yükselen su selinin etrafında bulunan herkes, acımasız deniz wyverni de dahil olmak üzere, ileri doğru koşmasına rağmen, su kralı göz açıp kapayıncaya kadar yuttu.

Bir sonraki an gitmişti.

Merrick dizlerinin üzerinde kaldı.

Lessia'nın ondan sakladığı şey buydu.

Onu diğer gemide, doğuya doğru bakarken, arkadaşlarını ararken görmüştü... Gözlerindeki hüznü, onları bir daha görüp göremeyeceğinden emin olmadığı için oradaydı.

Onun evinde hissettiği şey buydu... Kontrol sahibi olma konusundaki o derin ihtiyaç, ona tutunurken hissettiği çaresizlik.

Merrick'in gözleri göğe kaydı ve o zaman tanrılara lanet etti.

Elbette, daha önce de onları sorgulamıştı. Ama her zaman bir amaçları olduğunu düşünmüştü; belki de Lessia'yı korumak, onu

hayatta tutmak için kendisine bu yeteneğin verildiğini...

Peki ya bu?

Başını bile sallayamıyordu.

Amaç neydi?

Bakışları güvertede gezinirken zihninde kendisiyle savaşıyordu.

Raine onunla konuşmaya çalıştı ama cevap vermedi. Wyvern kanatlarını kullanarak denize döndü ama kıpırdamadı. Gözleri, Lessia'nın Torkher'a doğru yürüyüp boğazını keserek onu öyle hızlı susturmasını izledi ki, Merrick gurur duymalıydı.

Ama yapamadı...

Uzun ömründe ilk defa, lanet olsun ki... yapamadı.

Dizlerinin üzerinde kaldı.

Ardow'un Raine ve gardiyandan diğerlerini bulmak için kendisine katılmalarını istediğini duydu.

Dizlerinin üzerinde kaldı.

Ama Lessia ona doğru yürürken göz göze geldi ve o da diz çöküp kollarını ona doladığında, onu reddetmedi.

Bunun yerine, onun kırık bedenini kırık kalbine yasladı ve onu orada tuttu.

İkisi de sessizdi.

Çünkü söylenecek ne vardı ki?

BÖLÜM II

FRELINA

Gözyaşları nihayet kurumuştı.

Frelina'nın yanakları, oradaki toz ve kanla karışan tuzdan lekelenmişti, ama silmek için kıpırdamadı. Bunun yerine, bakışlarını babasının buruşuk bedenine dikti; gözleri tahtadaki koyu lekeden tozlu üniformasına, sonra da ölüm denen hiçliğe bakan, açık kalmış, görmeyen gözlerine kaydı.

Sanki patlayıp göğüs kafesini çatlatacakmış gibi hissettiği acı da yumuşamıştı.

Kaybolmamıştı ama sanki acı yer değiştiriyor, her hücrelerini dolduracak yer buluyor, onu içeriden yeniden inşa ediyordu.

Hayatının en kötü gününün, annesine veda ettiği gün olacağını sanmıştı. Onu büyüten kadının, Frelina'nın küçük dünyasında en çok sevdiği kişinin, eriyip gittiğini izlemek ve annesinin acı ve ızdırap dolu görüntülerini tekrar yaşamaktan kendini alamamak...

Frelina göz kapaklarını hızla kapattı.

Çok kötüydü.

Peki ya bugün? Bugün daha kötüydü. Sadece babasının, yıllardır sahip olduğu tek kişinin ölümünü görmekle kalmamıştı.

Ama bunu görmek, hissetmek, Elessia'yı nasıl kırdığını görmek...

Frelina inlemeden edemedi.

Frelina için, yanındaki kardeşleri için o kadar açıktı ki, Elessia bunun sadece gardiyanın vizyonlarından biri olmadığını anladığında kız kardeşinin içinde onarılamaz bir şey paramparça oldu.

Peki ya Elessia, zihinsel acısını dindirmek için değil, başka seçeneği olmadığına inandığı için kendine zarar vermeye başladığında? Frelina, kız kardeşinin karmaşasından gözlerini ayırmayı reddettikten sonra bile safra boğazını yakıyordu. Sanki izleyerek birazını özümseyebilir, Elessia'nın tek başına taşıdığı ağır yükün üstesinden gelebilirdi.

Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Lütfen, lütfen onun da ölmesine izin verme, diye fısıldamıştı Elessia, kırık bedenini odadan dışarı sürüklerken.

Frelina'nın yüreği buna dayanamamıştı.

Özellikle de bir vizyon geldiğinde -Frelina kız kardeşinin bunu kimseyle paylaşmadığından emindi- buruşturulmuş bir kağıdın görüntüsü, Elessia'nın rotasını sonsuza dek değiştiren bir cümle.

Çünkü ancak onların nihai fedakarlığıyla yeni bir dünya doğabilir; hayalini kurdukları, uğruna savaştıkları ve ağladıkları dünya.

Bir inilti daha çıktı ağzından.

"Hepsi..." diye başladı Kerym, ama sonra sustu.

Sonunda "Biz buradayız" demeye karar verdi, anlaşılan o da kendisi gibi hiçbir şeyin bir daha asla yoluna girmeyeceğinin farkındaydı.

Başını ona doğru çevirdiğinde, gemi şiddetle sallandığında gözleriyle karşılaştı.

"Bu neydi?" Thissian, içine kapandığı yerden doğruldu, kolları bacaklarının etrafına o kadar sıkı sarılmıştı ki ayak bilekleri bembeyaz olmuştu.

"Ben..." Kerym, gemi tekrar yana yattığında ve üstlerinde gürültülü bir ses duyulduğunda irkildi.

Tavanın tamamı titriyor gibiydi ve Frelina bir anlığına tavanın çökeceğinden endişelendi. Ama sonra tekrar durdu, ancak ardından gelen sessizlik neredeyse daha da kötüydü.

"N-neler oluyor?" diye sordu Frelina titrek bir sesle.

Bu Elessia olamazdı, değil mi?

Kız kardeşi kamaradan ayrılırken bakışlarında kararlılık parlıyor olabilirdi ama bu kadar büyük bir gemiyi sarsacak hiçbir yeteneğe sahip değildi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Kerym. "Buraya gel, küçük Rantzier."

Esmer Peri, Elessia'ya işkence edildiğinde yaptığı gibi, onu örtebilmek için kenara çekilmesini işaret etti. "En azından seni hayatta tutmaya çalışmazsam, kız kardeşin kesinlikle gelip beni rahatsız edecektir."

Seni hayatta tutmaya çalışıyorum.

Kerym ve diğerleriyle daha önce pek vakit geçirmemiş olsa da, onların boş umutlar beslemediğini fark etmiş ve daha fazla yaşayamayacağından şüphelenmişti. Yine de, duvarın hafifçe kıvrıldığı ve Kerym'in onu neredeyse tamamen koruduğu noktaya doğru ilerledi.

Eğer Elessia kralı öldürmeyi başaramazsa... o zaman Frelina denemek zorunda kalacaktı.

Başarabileceğini beklemiyordu ama babası gibi... kız kardeşi gibi... savaarak ölecekti.

Sonuçta o bir Rantzier'di.

Ailesinin bilindiğı o kötülüklerden bir kısmı onun damarlarında dolaşıyordu ve gerektiğinde son damlasına kadar kullanırdı.

Bir süre sessiz kaldılar, etraflarındaki küflü havayı yalnızca sık nefesleri ve çılgın kalp atışları dolduruyordu.

Sonra gemi tekrar yana yattı.

İlk seferki kadar şiddetli değildi, daha... odaklanmıştı, sanki bunu yapan her neyse artık acele etmiyormuş gibi.

"Gemiden bir şey kaçtı," diye mırıldandı Thissian.

"Evet, ama ne?" diye sordu Kerym.

Ne Thissian ne de Frelina karşılık verdi, ama havada bir dalgalanma daha oldu, sanki keder dolu bir kabullenme yoğunlaştı, bayat ve ölü kokuya katıldı.

Eğer Elessia atlasaydı...

Eğer kral ve adamları gitseydi...

Burada sıkışıp kalmışlardı.

Frelina'nın tüm çabalarına rağmen alt dudağı titremeye başladı.

Bu aptal kulübede ölmek istemiyordu. Annesi öldüğünde yapacağına söz verdiği tek şey olan Ellow'u bile görmemişti henüz.

Hayatının yarısından fazlasını özlediği kız kardeşini tanıyamamıştı.

Daha hiç aşık olmamıştı bile... Hiç öpülmemişti, ailesi dışında hiç kimse tarafından sarılmamıştı, Elessia'nın Merrick'e ve onun da kendisine karşı hissettiklerine yakın bile hissetmemişti.

Elessia'nın naibi onu reddettiğinde yaşadığı türden bir kalp kırıklığını hiç yaşamamıştı.

Belki akli başında hiç kimse böyle bir şey istemezdi ama iyi niyetli ama onu neşeden başka bir şey hissetmekten korumaya çalışan anne babasıyla geçirdiği yirmi dört yılın ardından...

Frelina, kitaplarda okuduğu türden, yalnızca bir başkasına duyulan aşkın getirebileceği türden bir acı istiyordu.

Frelina her şeyi istiyordu.

Tüm duygular.

Bütün sevinçler.

Bütün hüznler.

Bütün sevgilerimle.

Bütün acılar.

Şimdi bile... Kerym'in geniş sırtının arkasından babasını gördüğünde bile, bu dileklerinden pişmanlık duyamıyordu.

O sadece... yaşamak istiyordu.

"Biri geliyor," diye tısladı Kerym, tavandan gelen alçak bir gürültüyle toz bulutu uçuşup düşüncelerini böldüğünde. "Thissian!"

Kardeşi de kıpırdandı, Kerym'in omuzlarıyla aynı hizaya gelmeye çalışarak, herhangi bir saldırıyla ilk önce onlar karşılaşsın diye. Ama yine de Frelina, kaslı gövdelerinin arasındaki küçük aralıktan göz atmayı başardı ve önlerindeki kapı gıcırdayıp gürültülü bir şekilde açılırken nefesini tuttu.

Onu koruyan kardeşler, aralarındaki küçük mesafenin kaybolmasıyla rahatlamış olmalıydılar ama bunun bir önemi yoktu. Frelina, sessizliği bozan sesi hemen tanıdı.

"Yaşıyorsun!"

Raine. O, zihnine o kadar kolay bir şekilde girmeyi başaran huysuz ayyaştı ki, o günden sonra her gününü onun zihnine girmenin yollarını arayarak geçirmişti; bu da onu delirtmişti.

"Bu kadar şaşırmış gibi görünme," diye cevap verdi Kerym, sözlerinin arasından yorgun bir ifade sızıyordu; alaycı bir tonla söylediğini tahmin ediyordu. "Bizi bulmanız uzun sürdü."

Frelina sıkıştığı yerden çıkmak için kıpırdanmaya başladı, ama Thissian tekrar kaskatı kesildi ve onu duvara bastırdı.

"O Rioner'ın muhafızlarından biri," diye hırladı. "Öldürün onu!"

Sırtı nemli tahtaya sürtündüğünden nefes almakta zorlanıyordu ve ancak Thissian'ın zincirlerini çekiştirerek öne doğru hareket ettiği anda Raine'in söylediklerini duyabildi.

"Kan yemini etmişti... Artık değil." Kısa bir sessizlik oldu ve Raine'in o aptal matarasından içmesi onu şaşırtmazdı. "O senin için bir tehdit değil."

Küçük alanda hava azalmaya başlamıştı, özellikle de büyük Peri ona bir santim bile nefes alma alanı vermeyi reddediyordu ve sahip olduğu azıcık havayı dışarı atmak için kullandı. "Beni boğuyorsun."

"Öfkeli olan o mu?" Raine'in sesi şimdi daha yüksekti. "Onu arkada mı tutuyorsun?"

Nihayet.

Sonunda kardeşler hareket etti ve Frelina'nın duvardan sıyrılmasına izin verdi. Frelina, açık kapının yukarıdan gelen temiz havayı içeri almasına minnettar olarak birkaç derin nefes aldı.

Başını kaldırdığında gözleri kan çanağına dönmüş fındık rengiyle buluştu ve zihninin etrafındaki zihinsel duvarları hızla zorladı.

Raine'in ağzı hafifçe seğirdi, bakışları onun yüzünde gezindi ve o, yanan gözlerini uzaklaştıran kadar ona dik dik baktı.

Bakışlarının nereye kaydığını anlamak için ona daha fazla bakmasına gerek yoktu; omuzlarının kulaklarına doğru kalktığını, sırtının sanki acı çekiyormuş gibi kamburlaştığını fark etti.

"Bunları çıkarabilir misin?" diye sordu Frelina, odadaki herkes sessizliğe gömülmüş gibi görüldüğünde gözlerini bağlı ellerine indirdi, ancak Raine ve Ardow'un birkaç adım ötede bir yığın halinde yatanları fark etmelerinden kaynaklanabileceğini bildiği bir umutsuzluk dalgası.

"Elbette."

Cevap veren gardiyan oldu ve Raine'in kan yeminini anlattığını duymuştu ama büyük, paslı bir anahtarla zincirlerinin tokalarını

açmak için eğildiğinde irkilmemek elde değildi.

"Biliyorum." Gardiyan, özür dileme fırsatı bulamadan konuştu. "İşte, hazırsın."

Ona el uzatmadığı için minnettardı, çünkü Thissian ve Kerym'in aksine, bilekleri sonunda serbest kaldığında hemen ayağa kalkmak istemiyordu.

Eğer ayağa kalkarsa...

Eğer yürümeye başlasaydı...

Bu, babasını geride bırakma zamanının geldiği anlamına geliyordu ve o henüz buna hazır değildi.

Gözleri daha fazla yaşla doldu, nasıl daha fazla yaş biriktirebildiğini bile anlayamıyordu. Kısa süre sonra yanaklarından aşağı, bir adanın üzerinde ilerleyen sessiz, yumuşak bir dere gibi akmaya başladılar ve Frelina dizlerini büküp yüzünü dizlerinin arkasına sakladı.

"Yukarı çıkmadan önce Lessia ve Merrick'e biraz yalnız zaman tanıyalım. Sanırım buna ihtiyaçları var."

Raine konuşurken sesi yumuşaktı ve zihninde görmesine izin verdiği, ona istediği kadar zaman ayırabileceğini gösteren görüntü olmasa bile, arkadaşı ve kız kardeşi yüzünden diğerlerini geri tutmadığını biliyordu.

Büyük olanı yanına yığıldığında vücudu hala titriyordu ve onu kendine çekip kolunun altına aldığı anda onu durdurmadı.

Gözlerinin önünde başka bir görüntü belirdi.

Kız kardeşi, altlarında bir ateş gürlerken bir wyvern'in tepesinde, tepesine tırmanıyor. Muhafız, Rioner'ı öldürmesi için yalvardığında Elessia tereddüt ediyor. Merrick dizlerinin üzerine çökerken Rioner derin denizde kayboluyor.

Frelina, Raine'in yumuşak bir Teşekkür ederim duymasını sağlamak için zihinsel duvarlarını bir anlığına indirdi.

Elessia'nın içinde hala bir mücadele olduğunu görmek için ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamamıştı ama kralın Frelina'ya bilmesi gereken her şeyi söylemesinden önceki o tereddüt anı.

Kız kardeşi kırılmış olabilirdi... ama pes etmemişti. Elessia'nın içinde hâlâ yaşamak isteyen bir şey vardı.

Frelina başını kaldırıp birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Şimdi biraz zaman vardı...

Artık o biliyordu, Merrick biliyordu, geri kalanlar biliyordu...

Elessia'yı hayatta tutmak için bir plan yapabilirlerdi.

Gözlerinin tekrar babasını bulmasına izin verdi, acı bıçak gibi saplanırken bacaklarını tuttu ve Raine'in omuzlarını daha sıkı kavramasına izin verdi; onu ayakta tutmak için mi, yoksa bir arada tutmak için mi, bilmiyordu.

Ona bakacak şekilde hareket etti, onu aklından uzak tutan korumayı indirdi.

O öldü.

Bunu bir şekilde söylemesi, sindirmesi gerekiyordu. Ama bunu yüksek sesle söyleyemezdi. Henüz değil.

Biliyorum. Raine cevap verirken gözlerini ondan ayırmadı.

Acıtıyor.

Biliyorum. Omuzlarını bir kez daha sıktı.

Bu adil değil.

Biliyorum. Raine'in sözleri biraz titredi ve onun bildiğini anladı.

Frelina, adamın çenesindeki kasın gerildiğini gördü.

Eşinin öldürüldüğünü duymuştu. Elow'a doğru giderken gemide onu hazırlıksız yakaladığında bile, onun acısını hayal bile edemiyordu.

Kendikiyle kıyaslanması bile mümkün değildi.

Duvarlarını tekrar yükseltmediğini fark etmeden önce bir ürperti hissetti.

Üzgünüm! Bakışlarını ondan ayırmaya çalıştı ve zihninin kapısını hızla kapattı ama adam buna izin vermedi.

Olma. Raine'in gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. Solana her zaman hiçbir acının aynı olmadığını söylerdi. Hepimiz farklı şekillerde ve farklı sebeplerden acı çekeriz, ama bu kimsenin acı çekme hakkını elinden almaz.

Frelina, Solana'yı, aşklarını ve acılarını düşündükçe ela gözlerinin neredeyse tamamen yeşile döndüğünü görünce başını salladı.

Her şeyi hissetti.

Hem güzeldi, hem parlaktı, hem de aynı zamanda yürek parçalayıcıydı.

Raine, matarasını tuniğinden çıkarırken yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi.

Uzun bir yudum aldıktan sonra, yüzündeki duygular sustu ve ona uzattı. Ama acısı hâlâ tazeydi, içinde öyle şiddetle savaşıyordu ki sanki baskıdan derisini delip geçecek gibiydi, başını iki yana salladı.

"Hissetmek istiyorum," diye fısıldadı. "Hissetmem gerek. Her şeyi hissetmem gerek."

Çünkü hayatının şekillenme şekline bakılırsa, bunun Fae'ninki kadar uzun bir hayat olmayacağından şüphe ediyordu ve eğer öyleyse, sonundan önce özlemini çektiği her lanet duyguyu hissetmesi gerekiyordu.

Şimdi başlıyoruz.

BÖLÜM 12

LESSIA

Merrick hâlâ tek kelime etmemişti.

Eğer onun kalbinin göğsünde güm güm attığını hissetmeseydi, yan tarafında pıhtılaşmaya başlayan yaradan daha ciddi yaraları olduğunu düşünebilirdi.

Lessia kollarını onun boynuna daha sıkı doladı.

Ölüm Fısıldayan'ı dizlerinin üzerinde tutan şey fiziksel bir yara değildi.

Hayır. Zihinsel bir darbeydi. Kan dökmeden kalpleri, ruhları ve dokuları delen bir darbeydi. Ama yine de yara izlerini bırakan bir darbeydi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı saçlarına doğru, adam sırtını ona doğru sımsıkı sararken, gözyaşlarının taşmak üzere olduğunu belli etmemeye çalışıyordu.

Merrick sadece başını salladı ve hala açık yaralarına bastırmamaya dikkat etse de onu daha sıkı tuttu.

Aman Tanrım, onu çok seviyordu.

Sanki onu boğacakmış gibi hissediyordu. Sanki her şeyi bastıracak, bu karmaşanın içinde sadece onu ve onu baş başa bırakacakmış gibiydi.

Şimdi bile... Ondan sakladığı şeyleri öğrendiğinde bile, bunu ona karşı kullanmıyordu.

İçinde hissettiği öfke ona yönelmiyordu.

Lessia, içinden yükselen hıçkırığı tutamadı.

Ölmek istemiyordu. Onu terk etmek istemiyordu. Bu dünyadan ayrılmak istemiyordu.

O sadece... yapmadı.

"Buna izin vermeyeceğim." Merrick sonunda hareket etti, sırtını tahta direklerden birine yaslayarak pozisyonunu değiştirdi ve onu yavaşça kendine çekerek üzerine oturmasını sağladı, kolları sanki aralarında bir santimlik mesafe olmasına dayanamıyormuş gibi onun etrafında kaldı.

"Merrick," diye söze başladı ama adamın gözlerindeki bakış, söylemeyi planladığı kelimeleri yutmasına neden oldu.

Gözlerindeki keskin karanlık, tembelleştiğinde antrenman yaparken gördüğü şeye ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Merrick, kollarını boynundan nazikçe ayırdıktan sonra ellerini uyluklarının üzerine koydu ve giydiğı tuniğın kumaş şeritlerini çıkarırken alçak sesle konuştu, bunları kullanarak kanlı bileğini bağladı, sonra kırık kemiklerini yerine yerleştirdi; koluna yayılan acıyı hissetmeden önce küçük nefesler almasına izin verdi ve sonra devam etti.

"İzin vermeyeceğim Elessia. Vermeyeceğim. Bir yolu olacak. Her zaman bir yolu vardır. Ve onu bulacağız. Sana söz veriyorum, birlikte bulacağız."

Gözleri onun gözlerine dikildi.

"Uzun zamandır çok cesurca savaştın. Lütfen. Lütfen biraz daha savaş."

Gözlerindeki gümüş girdapları takip etti, düşme hissinin tadını çıkardı; özgürlük, sevgi ve güvenlik hissini; bunlar her zaman içinde alevlenirdi.

Merrick bitirdiğinde, "Lütfen," diye fısıldadı, ellerini yanaklarına götürerek. "Benim için biraz daha savaşır mısın?"

Lessia, adamın keskin yüz hatlarını acıyla geren acı karşısında yutkundu; güneşte parıldayan koyu gözlerindeki gümüş rengi umutla.

Sen ve ben.

Bunu çok net görebiliyordu.

Hayatlarının nasıl olması gerektiğı.

Aşkları nasıl olmalı.

Mutluluk.

Eğlence.

Heyecan.

Sahip olmaları gereken her şey.

Bu adil değildi.

Ama dünya adil değildi, değil mi?

Bunu genç yaşta öğrenmişti. Kendi ailesinde görmüştü. Vastala sokaklarındaki çocuklarda. Rioner'ın mahzenlerindeki diğer mahkûmların çığlıklarında duymuştu. Ardow'da görmüştü. Amalise'de. Loche'de. Merrick'te.

Sevdiği herkeste.

Lessia'nın çenesi kendiliğinden düştü ve bu, onun sorusuna sadece küçük bir onay ifadesi olsa da, Merrick yüzünü daha sıkı kavrayıp dudaklarını onunkilere bastırmadan önce bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı nefes almak için ayağa kalktığı anda. "Teşekkür ederim."

Dudaklarına doğru gülümsedi. "Senin ve benim gibi insanlar mutlu sonlara ulaşamaz, değil mi?"

Kelimelerin şakacı bir şekilde ağzından çıkmasını, her yandan üzerlerine çöken ağır hava duvarını hafifletmeye çalışmasını istemişti ama nedense başaramadılar. Ses tonuna tiz bir ton hakim oldu ve hafif titreme, üstlerindeki gökyüzü kadar belirgindi.

Merrick, yalnızca tam bir Fae'nin yapabileceği şekilde kaskatı kesildi; sanki bir heykel gibiydi, damarlarında kan akıyordu ve vücuduna hayat pompalayan bir kalp yoktu.

Gözlerinin içine bakabilmek için kıpırdandı, hâlâ parmaklarıyla yüzündeki ulaşabildiği her kirli noktayı okşuyordu, burun delikleri genişledi.

"Belki de sadece sonlar elde ederiz." Merrick'in gözleri onun gözlerini aradı, içlerinde bir şeyler parladı - bir anlayış, onu her zaman anladığı gibi, gece gökyüzüne katıldı. "Ama o sonu kitaplara geçecek bir son yapalım, olur mu?"

Dudaklarından kısık bir kahkaha yükselirken, yanağından bir damla yaş süzüldü. Merrick'in ağzı da seğirdi ve seçim sırasında Elbow'a yaptığı gibi gülümsemesini gizlemeye çalışmasına daha da fazla sırtmadan edemedi.

Kıkırdamasını kısık bir hırıltı böldü ve başını kaldırıp Ydren'in başının arkasındaki korkuluğun üzerinde sallandığını gördü.

Lessia da canavara gülümsedi.

O gelmişti.

Lessia için gelmişti.

Hepsinin peşine düşmüştü.

Lessia'nın ayağa kalkmasına bile gerek kalmadan Merrick onu kaldırıp nazikçe ayağa kaldırdı. Ama Merrick geri çekilmesini işaret ettiğinde, Merrick bandajlı ellerinden biriyle elini tuttu ve onu deniz ejderine doğru sürükledi.

Diğer elini, kırık olanını, uzatarak dikkatlice Ydren'in burnuna koydu, keskin bir acı koluna saplandığında yüzünün yumuşak kalmasını sağladı.

"Teşekkür ederim." Lessia, wyvern elini sıkarken Ydren'in parlak gözleriyle karşılaştı. "Bizi kurtardığın için teşekkür ederim."

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama sanki Lessia, Ydren'in teşekkür kelimesini savuşturduğunu duyabiliyordu, sanki... wyvern var olmayan omuzlarını silkti.

"Nereden bildin?" Lessia, gözleri Ydren'in iri gövdesinde ve daha önce görmediği ama şimdi çok belirgin görünen kanatlarında gezinirken, menekşe pullarını okşamaya devam etti.

Elbette derimsi, parlak kanatlar bu muhteşem yaratığa aitti.

Ydren başını Lessia'nın sol koluna doğru eğdi ve wyvern'in burnu ona sürtündüğünde Lessia neredeyse sıçradı ve aydınlandı; Lessia'nın teni üstlerindeki güneş gibi parlıyordu.

"Taş." Merrick, ağzı açık bir şekilde tenine bakmaya devam ederken elini sıktı. "O seni seçti."

Taş mı?

Loche'un yüzü, sert öpücüğü gözlerinin önünde canlandı.

Bunu ona vermişti.

"Beni o mu seçti?" diye tekrarladı Lessia, Ydren'in koluna dokunmaktan vazgeçip sıcak parıltının kaybolmasını izlerken.

"Öyleydi. Elbette öyleydi." Merrick'in gözleri artık saf gümüştü ve gözleri o kadar gururla etrafını sardığında bakışlarını kaçırma dürtüsüne karşı koydu ki neredeyse dayanamayacaktı. "Elindeki taşla suya dokunduğunda, su seninle birleşmeyi seçti. Seni değerli gördü."

"Haklı." Raine'in sesi güvertede yankılandı ve Lessia o kadar hızlı döndü ki Merrick'in eli onun elinden koptu, hatta Ydren bile itiraz edercesine bir ses çıkardı.

Lessia, Merrick'e hızlıca gülümserken Merrick onu geri çekti ve kolunu beline dolayarak onu yakınında tuttu. İlk önce Raine, sonra Ardow, sonra Kerym ve kardeşi, en sonunda da kız kardeşi ve gardiyan kapaktan çıktılar.

Raine, Ydren'e doğru başını salladı. "Taşlar, onları kullanan Perilerin güçlerine layık olup olmadıklarını belirler. R... ailen onlara kötü davrandığından beri işe yaramadılar. Yüzyıllar önceki savaştan beri bunun ilk kez olması beni şaşırtmaz. İçinize işliyorlar - ölene kadar sizinle yaşıyorlar - ve ihtiyacınız olduğunda wyvern'leri çağırmanıza olanak tanıyorlar."

Lessia yavaşça başını salladı ve Ydren'den gruba doğru baktı.

Bakışları kız kardeşinin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne kaydığında sendeledi, Frelina Lessia'nın gülümsemesi gerektiğinden şüphelendiği ama daha çok kırık bir yüz buruşturmasına benzeyen bir şey denediğinde daha fazla gözyaşı gözlerini bulandırmak istedi.

Lessia kız kardeşine doğru bir adım atacakken Raine donakaldı, sonra hızla döndü ve kaslı kolunu kız kardeşinin omuzlarına doladı, küçük vücudunu kendisine doğru çekti.

Merrick'e hızlıca bir bakış attıktan sonra, onun da beklediği gibi gümüş rengi kaşları çatıldı ve hiçbir şey söylememeye karar verdi.

Raine kız kardeşini korumak isteseydi...

O kimdi ki karışacaktı?

Lessia bunun yerine boğazını temizledi. "Peki... diğer wyvern'ler nerede?"

Rioner onu boğarken duyduğu sesler onlar olmalıydı. Hem de çok sayıda.

Ydren yumuşak bir ses çıkardı ve bu ses Lessia'nın kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Yavaşça gruptan uzaklaşınca wyvern'in gözleriyle karşılaştı.

Geçen saniyeler sanki bir sonsuzluk kadar uzun sürdü, Lessia'nın kollarından aşağı yukarı dolaşmaya başlayan soğuk tüm vücuduna yayıldı.

"Gelmiyorlar, değil mi?" diye fısıldadı Ydren'in gözleri bulutlandığında.

Yaratık başını öyle hızlı salladı ki etrafında su damlaları uçtu ve Lessia'nın midesi bulandı.

Neden diye sormasına gerek yoktu. Her zamanki gibi, Ydren'in ne düşündüğünü bir şekilde hissedebiliyordu. Wyvern'ler, Lessia'nın değerli olduğuna inanmıyorlardı. Taşın bir hata yaptığını düşünüyorlardı.

Aklından tek bir kelime yankılanıyordu.

Bir uyarı.

Rantzier.

Rantzier.

Rantzier.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Her şey yoluna girecekti. Sonuçta bugün Rioner'dan sağ çıkmışlardı.

Ama sadece Rioner'dan değil, binlerce isyancıdan ve Oakgard'ın tüm Fae ulusundan da kurtulmanız gerekiyor.

Zihnindeki duvarlara çarpan sese küfretti.

"Kahretsin. Eğer wyvernler gelmiyorsa, sanırım bir sorunumuz var." Kerym'in laneti gözlerini tekrar açtı ve bakışları, kendisiyle aynı şeyi fark etmeye başlamış olan endişeli yüzlerde gezindi.

Ardow'un sıkıştığı yer.

Kardeşinin perişan hali.

Kerym endişeli olan.

Thissian'ın yendiği kişi.

Raine'in sertleşmiş olanı.

Peri askerinin kafası karışık.

Ama Merrick'in yüzüydü...

Yüz hatlarını buruşturan korku. Ne kendisi için, ne arkadaşları için, ne de bu dünya için değil, ama kendisi için duyduğu korku. Bu korku, ona bundan sonra ne yapacağını söyledi.

"O zaman ben onların yanına gitmeliyim."

Merrick sanki onunla tartışacakmış gibi görünüyordu, tanıdık bir titreşim göğsünü titretiyordu ama o onun gözlerini yakaladı ve kendi gözleriyle deldi.

"Bana dövüşme sözü verdirdin." Başkalarının konuşmalarını duyup duymaması umurunda değildi. "Bu benim dövüşüm."

"Bu hayatını kurtarmayacak," diye homurdandı Merrick. "Canavarları bize yardım etmeleri için görevlendirmek bu dünyayı kurtarabilir, ama o wyvern'lar seni tanrılardan, o kehanetten kurtaramayacak. Bana hayatın için savaşacağına söz vermiştin!"

"Ben de bu dünyayı kurtarmaya söz verdim!" diye bağırdı, adamın koyu gözleri gözlerini ondan ayırmazken kanı kaynarken. "Çocuklara söz verdim... Evden ayrılırken kendime söz verdim! Bunu yapmalıyım! Onlara ihtiyacımız var. Onlara ihtiyacım var!"

"Ve sana ihtiyacım var!" diye bağırdı Merrick, Ölüm Fısıldayan'ın yanakları kızarıırken kolunu uzattı. "Sana ihtiyacımız var Elessia! Bunu anlamıyor musun?"

Elini takip ederken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ve önündeki Peri ve yarı Peri grubunun bakışları karşısında sallandı.

"Haklı." Kız kardeşi öne çıktı, dudakları titriyordu ama sesi hâlâ tahta geminin üzerinde esen rüzgarın şiddetini bastırıyordu. "Beni bırakmayacağına söz vermiştin Elessia."

Raine, Frelina'yı sabit tutarak kız kardeşiyle birlikte yürürken başını salladı. "Bu dünyanın sana ihtiyacı var, Elessia. Açacağı yaraları iyileştirmek için senin kalbine, sadakatine ve tutkuna sahip birine ihtiyacı olacak."

Kerym, o da yavaşça ilerlerken gözlerini buldu. "Bize güven Altın Gözler. Dünyanın sizden olabildiğince çoğuna ihtiyacı olacak."

Thissian bile başını hızla eğdi. "Eğer bir şey yapacaksan... ona bunu yapma."

Sanki Kerym'in kardeşi kendi kaybının acısını içinden atmış gibiydi ve Lessia bunu görünce sendeledi.

M— bu muydu?

Hayır, oraya gitmezdi.

Gözleri çaresizce Merrick'e döndü.

Bunu ona yapmak istemiyordu... Hiçbirine. Kendine.

Peki başka seçeneği var mıydı?

Hayatta kalmak istiyorlarsa wyvern'lere ihtiyaçları vardı.

Derin, tanıdık bir ses, yüklü sessizliği bozdu. "Belki ikisini de yapabilir. Kendini ve bu dünyayı kurtarabilir."

Tahta tahtaya çarpıp gemileri yüksek sesle gıcırdarken hepsi birden doğruldular, ses geminin içinden geçerken bir diğeri de gemiyle aynı hizaya geldi.

Loche zarif bir şekilde kendi gemilerine atladı, ama onun Merrick'in elinden elini çekip diğer gemiye doğru koşmasına neden olan şey onun ciddi yüzü değildi.

Arkasındaki dağınık sarı saçları parılıyordu ve Amalise'nin mavi gözleri kendi gözleriyle buluşunca onun gözleri yaşlarla doldu.

Lessia, arkadaşının kollarına doğru koşarken vücudunda acıyan hiçbir şeyi umursamadı ve ikisini de yere serdi.

Amalise, Lessia'ya sarılırken yanaklarında ıslaklık hissetti ve geri çekilirken, Lessia'nın Amalise'in şaka amaçlı söylediğini bildiği sözler, ağzından hüznü bir ton taşıyordu. "Berbat görünüyorsun."

Lessia, Amalise ile birlikte yıllar içinde acılarını gizlemek için geliştirdikleri jargonu kolayca kavrayarak zorla gülümsedi. "Hepimiz yakışıklı bir adamla bir mağarada saklanma zevkine sahip değildik."

Gözlerini Zaddock'a çevirdi. Zaddock diğer gemiden kendi gemisine atladı. Lessia'nın Amalise'i tahtalara fırlatmasından çok rahatsız olmuş gibiydi; kaşları koyu ve çatıktı.

Amalise'nin yanakları kızardı ve anlaşılmas bir şeyler mırıldandıktan sonra görünüşe göre yüz ifadesini kontrol altına aldı ve Lessia'yı üzerinden itti.

Ayağa kalktıktan sonra arkadaşı onu yukarı çekti, ancak Merrick'in daha önce yaptığı kadar nazik değildi. Lessia, bu hareketin bandajın hala açık olan yaralarına sürtünmesine neden olmasıyla yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim, özür dilerim!" diye dışarı fırladı Amalise.

Lessia umursamazca el sallayınca Amalise sırttı, gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı.

"Şey... erkeklerden bahsetmişken. Tam tersini duydum... Kendine çok yakışıklı bir adam bulunduğunu duydum. Ya da erkek mi demeliyim?"

Lessia, gözlerinin Merrick'in gözlerine kaymasını engelleyemedi ve gerçekten de Merrick'in gözleri onu bekliyordu, tartışmalarından sonra bile sevgi hâlâ gözlerini dolduruyordu.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle.

Amalise'nin gözleri sadece bir saniyeliğine açıldı, sonra Lessia'yı kendine çekip kolunu omzuna attı.

"Sonunda," diye fısıldadı Amalise, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, onları gruba doğru yönlendirmeye başlarken.

"Erkek muhabbetini bitirdiyseniz..." Raine onlara zoraki bir gülümsemeyle baktı, gözleri Lessia'dan Merrick'e kaydı, endişe hâlâ içini kaplıyordu. "Ne demek istediniz, naip?"

Loche'un gözleriyle tesadüfen karşılaştığında teninde bir soğukluk hissetti ve gördükleri karşısında gülümsemesi soldu.

Ağrı.

Kızgınlık.

Acıtmak.

Bilinç bulanıklığı, konfüzyon.

Fırtınalı gri gözlerindeki hangi duygunun daha kötü olduğunu bilmiyordu. Ama ona doğru bir adım atıp daha da uzaklaşmak için hareket ettiğinde ondan uzaklaşması, yüzüne tokat yemek gibiydi.

"Vastala'daki casuslarımdan, wyvern'lerin Periler ve tanrılarınız için kutsal bir yerin yakınında yaşadığını duydum. Aynalar falan mı? Oradaki tanrıları çağırıp cevaplar alabiliyorsun. Belki Lessia'nın bunu ölmeden nasıl yapabildiğini sorabilirsin?"

Lessia, Loche'un sesine sinsice sızan korku karşısında yutkundu ve Merrick'e bakmaya cesaret edemedi, aynı korkuyu onun gözlerinde de bulacağını hissediyordu.

"Aynalı Göller," diye düşündü Kerym. "Yüzyıllardır oraya kimse gitmedi."

"Haklı sebeplerden ötürü," diye araya girdi Thissian. "Tanrılara güvenilmez. Yalan söyleyemeyebilirler ama gerçeği öyle çarpıtırlar ki, dünyanın neresinde olduğunuzu bilemez hale gelirsiniz. Tehlikeli bir yerdir."

"Ama tanrılarla konuşmamıza izin veriyorlar mı?" diye sordu Frelina, sesi titremeden. Lessia ona minnettar bir bakış attı.

"Öyle," diye yanıtladı Raine. "En azından hikâyeler öyle söylüyor. Denemeye değer."

Lessia başını salladı ve sonunda Merrick'in karşısına çıktı.

Ve kollarını uzattığında, Amalise'nin kucağından sıyrıldı ve gemideki herkesi unutarak doğruca onların arasına yürüdü, böylece

onun kendisini dünyadan korumasına izin verdi.

Onun güçlü kalp atışlarını dinliyordu, tek istediği orada sonsuza dek kalmaktı.

Ama kendini fısıldamaya zorladı: "Bu senin için yeterli bir mücadele mi?"

Merrick başını salladı ve Elessia Rantzier'in kendisini daha da yakınına çekmesine izin verdi, bedenlerini olabildiğince birleştirirken fısıldadı: "Seni seviyorum Elessia Rantzier."

BÖLÜM 13

GÖL

Loche, iki geminin birbirinden çok uzaklaşmasını önlemek için indirdikleri ağır çapalara rağmen, dalgaların hâlâ yanlara çarpmasına izin vererek korkuluğun üzerine eğildi ve yüzüne tuzlu damlalar sıçrattı.

Suyun son saatlerin anılarını zihninden bir şekilde silebilmesini diledi ama bu, hafif güneş yanığı olan tenini acıtmaktan başka bir işe yaramadı.

Loche doğrulup ellerini sert yüzünde gezdirirken iç çekti. Baharı bir daha görüp göremeyeceğinden emin değildi; yazı düşünmek bile istemiyordu...

Ellow'da bir tane daha görmeyi beklemiyordu zaten.

İsyancıların tehdidi ve şimdi de Oakgards'ın Perileri...

Hayır. Loche, önümüzdeki birkaç hafta içinde Lessia'nın babasına katılacağından oldukça emindi.

Aların'ın gemide taşınan cansız bedeni gözlerinin önünde canlanırken, ellerini yanlarında kenetledi.

Fae savaşçıları ona, en azından Korina'nın sularında olabilecekleri kadar layık bir Fae vedası yapmışlardı.

Loche elbette daha önce de duymuştu ama kendisi hiç katılmamıştı.

Hatta iki gemideki herkesin, hem insanların hem de Perilerin, Rioner'in gemisinin iki yanında sıraya girmesi, Merrick ve Raine'in

kraliyet Perisini gemide taşımaları ve Perilerin eski dillerinden birinde hüznü bir şarkı mırıldanmaları bile güzel olabilirdi.

Her biri kendi kalbine dokunmuş ve Alarin yanlarından geçerken onun göğsüne ellerini koymuştu; Fae'nin sonsuza dek içlerinde yaşayacağını ve sevgisini her zaman yanlarında taşıyacaklarını ifade etme şekliydi bu.

Ama Loche, tüm bu zaman boyunca Lessia'ya bakmaktan kendini alamamıştı.

O kadar güçlüydü ki. Dik durarak kız kardeşine tutunmuştu. Kız kardeşi iki büklüm olmuş, acısını haykırıyordu. Merrick ve Raine, içinde Alarin'ın olduğu küçük bir tekneyi indirip Eatis Denizi tarafından yutulmasına izin verirken, genç yarı-Peri'nin ona yaslanmasına izin vermişti.

Lessia her zaman olduğu gibi güçlüydü.

Ama Loche, babasının göğsüne elini bastırırken yüzünden aşağı akan sessiz gözyaşlarının ardında neyi gizlemek için bu kadar çaresizce çabaladığını biliyordu.

Suçluluk. Ham, her şeyi tüketen suçluluk.

Şu anda onu ayakta tutan şey buydu; onu ayakta tutan şey buydu.

Bu, onun içinde yaşayan aynı suçluluk duygusuydu; onu tanıdığı ilk günlerde ona çeken şeydi bu.

Lessia'nın hareketlerini görmüştü; sanki hiçbir yere ait olmadığını düşünüyormuş gibi, sanki dünyadan, kendi topraklarında yürüdüğü için af diliyormuş gibi, sanki etrafındaki insanlarla aynı muameleyi hak etmediğine inanıyormuş gibi.

Ama aynı zamanda onun nezaketini de görmüştü. Onu ne pahasına olursa olsun iyilik yapmaya iten o saf ışığı.

Loche daha önce hiç kimseye bu kadar bağlanmamıştı, özellikle de bu kadar çabuk.

Onun askerleri değil.

Zaddock bile değil.

Lessia onunla konuştuğunda sanki onu görmüş gibiydi. Loche'u görmüştü.

Onu, herkesin korktuğu, nasıl bu kadar güçlü hale geldiğini merak ettiği bir naip olarak değil, zalim bir dünyaya doğmuş, hatalar yapmış

ve bedellerini ödemiş, yine de ülkesini daha iyi bir yer haline getirmek için elinden geleni yapmaya çalışan bir çocuk olarak görüyordu.

Loche, her şey boka sarmadan önce birlikte geçirdikleri son zamanların anılarının, bugünkü anıların yerini aldığını görünce başını salladı.

Lessia ile geçirdiği güzel zamanları hatırlamamayı tercih ettiğinden oldukça emindi ve ellerini öyle sıkı bir şekilde sıktı ki, sanki ellerindeki bütün kan çekilmiş gibi hissetti.

Loche, çok az duyduğu ama hafızasına kazınmış kahkahasını hayal etmek istemiyordu. Onun, kendisi için aldığı o lanet elbiseyle, ne kadar güzel görüldüğüyle nefesini çaldığı o anda dönmesini görmek istemiyordu.

Ellerinin altındaki teninin hissini hatırlamak istemiyordu. Dudaklarının onunkilere nasıl değdiğini. Heyecanlandığında ya da korktuğunda nasıl nefes aldığını.

O artık onun değildi ve... artık asla olmayacağını biliyordu.

Ona yaptıklarından sonra asla.

O gün Lessia'nın onun adını seslenmesi - sesindeki çaresizlik, acı, korku - kabuslarının çoğunu dolduruyordu ve bu yüzden uyumaktan korkuyordu.

O zamanlar bunun tek yol olduğunu düşünüyordu...

Ama bu ona her şeye mal olmuştu.

Adamları onu ve Peri savaşçılarını yakaladıktan sonra o lanet kulübede gözlerini yakaladığı anda her şeyin bittiğini anladı.

Merrick'in etrafında dolaşması koruma amaçlı değildi. Sanki ikisi nereye giderlerse gitsinler birbirlerine çekiliyorlardı, birbirlerinden ayrı kalamayan iki güç gibi.

Loche içini çekti.

Perilerin eşlerini duymuştu ama bunu gerçekten anlamıyordu; seçimlerini elinden alan herkese kızan Lessia'nın buna nasıl dayanabildiğini anlayamıyordu.

Ancak...

En azından Merrick onu tüm benliğiyle seviyordu.

Loche bugün gözlerindeki korkuyu görmüştü ve Peri'ye üzülse de, çünkü o korku onda da yankılanıyordu, minnettardı. Merrick, Lessia

için canını verirdi; tıpkı Loche'un onu seçmesi durumunda yapacağı gibi.

"Acaba... size katılabilir miyim?"

Bunun başka bir rüya olmadığından emin olmak için neredeyse kendini çimdikleyecekti; kulübenin içinden çıkanın gerçekten Lessia olduğundan, saçları keçeleşmiş ve boş gözleri sadece gökyüzünde yüksekte asılı duran ayla aydınlandığından emin olmak için.

Kendini başını sallamaya zorlayan Loche, kenara çekildi ve onun yanındaki korkuluğun yanındaki yere oturmasına izin verdi. Loche yerleşirken, orada asılı duran tahta deniz wyverninin üzerine elini koydu.

"Uyuyamadın mı?" Bir daha gözlerine bakamadı, kokusu geminin tuzlu ahşap kokusuna karıştığı anda değil, bu yüzden dalgaların üzerinde ayın yansımasının oynadığı huzursuz denize baktı.

"HAYIR."

Sesi o kadar kısık, o kadar kırık ki. O kadar suçluluk doluydu ki, tadını alabiliyordu.

Siktir. Ona doğru dönmek zorundaydı ve o acı dolu kehribar gözlerle karşılaştığında, taşıdığı kırık kemiklerden ve yaralardan daha çok acıtan işkenceyi gördüğünde kollarını açtı.

Lessia'nın şaşkınlığına rağmen onlara doğru yürüdü ve yüzünü onun saçlarına gömmek, o baş döndürücü kokusunu ciğerlerine çekmemek için elinden gelen her şeyi yapmak zorunda kaldı.

Loche, kollarında titremeye devam ederken, "Bu senin suçun değil," diye fısıldadı.

"Herkes bunu söyleyip duruyor." Burnunu çekti. "Ama eğer kısmen benim değilse, kimin?"

"Rioner'ın. Bu tamamen Rioner'ın suçu." Loche, hâlâ sevdiği kırık kadına bakarken sesini sakın tutmaya çalışarak geri çekildi. "Sorumlu olduğunu düşündüğünü biliyorum, taşıdığın suçluluk duygusunu biliyorum ama bu yersiz, Lessia. Sen hiçbir yanlış yapmadın."

İçinden hıçkırık ve homurtu karışımı bir ses çıktı. "Bir sorun mu var? Seni gözetledim! Kralıma sırlarını anlattım! Ben... Ben anılarını ve duygularını aldım ve sonra... Ben bilmiyordum."

Yüzü buruştu. "Bilmiyordum," diye fısıldadı tekrar. "Bilmiyordum ve seni incittim. Herkesi incittiğim gibi."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Özellikle de Ölüm Fısıltısı'yla arasında geçenler yüzünden, neden böyle davrandığını öğrendiğinde suçluluk duyacağını biliyordu. Ama... yine de haksızdı.

Gözlerini açıp onu tekrar kendine çekti; sıkı bir kucaklama değildi bu ama vereceği hiçbir tepkiyi kaçırmaması için.

"Beni dinle." Elleri omuzlarının üzerindeydi ve bakışlarını kaçırdığında onları nazıkçe sıktı. "Seni seviyorum. Muhtemelen her zaman bir şekilde seveceğim. Ama bunun olması gerekiyordu."

Ona zayıf bir gülümsemeyle baktı. "Gitmen gereken yere kadar takip edemem. Halkıma karşı bir görevim var ve bunu yerine getirmeliyim. O... Merrick'in senden başka kimseye sadakati yok. Olması gerektiği gibi. Olması gerektiği gibi. Hak ettiğin gibi."

Lessia başını salladı, gözleri onun gözleri arasında gidip geliyordu.

"Evet, hak ettiğin gibi. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Olabildiğince uzun süre." Loche başını sallamaya devam edince kalbi sıkıştı ve hareketi durdurmak için ellerini yanaklarına götürdü.

"Senin ve benim gibi insanlar," diye mırıldandı, kirli ve kanlı teninin parmaklarının altında ısındığını hissederken kalbinin daha hızlı atmasına izin vermemeye çalışırken. "Bu şanslar sık sık elimize geçmiyor. Lütfen... benim için, mümkün olduğunda mutlu ol. Bu... bana sonundan önce tekrar sahip olabileceğim umudunu veriyor."

Ona o kadar uzun ve yoğun bir şekilde baktı ki, Loche ilk kez yalvaran gözlerinden bakışlarını kaçırmak istedi.

Ama bakışları yumuşayana, gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıklar kaybolana ve alnındaki çatık kaşlar kaybolana kadar onu izlemeye devam etti.

Ta ki ne demek istediğini anlayana kadar.

"Ne-nereye gideceksin?" Konuşurken bir adım geri çekildi ve Loche'un Merrick'in onlara yaklaştığını anlaması için başını çevirmesine gerek kalmadı.

Ama Fae, Lessia'nın yanına yaklaşp onu sanki tek bir varlıkmiş gibi kendine doğru çektiğinde Merrick, Lessia'ya dokunduğu için onu öldürmekle tehdit etmedi, hatta ona ölümcül bakışlarından birini bile atmadı.

Bunun yerine, koyu gözleri minnettarlıkla parladı ve Lessia yanağını Peri'nin göğsüne yasladığında, başını eğdi.

Şaşkınlıkla Loche başını salladı ve Lessia hafifçe boğazını temizleyene kadar sessiz kaldı.

Haklısın. Ona bir soru sormuştu.

"Sanırım... Sanırım isyancıları bulmaya çalışmalıyım." Loche, Lessia'nın sırtında aşağı yukarı dolaşan ellere, Ölüm Fısıldayan'a karşı ne kadar kolay şekil aldığına bakmamaya çalıştı. "Saldırılarına sadece haftalar kaldı ve askerlerim Elbow'da ellerinden geleni yaparken, iki savaştan sağ çıkamayız."

"Liderleri acımasız." Merrick konuşurken gözlerini onun gözlerine dikti. "Kalbinde büyük bir nefret besliyor. Onu öldürmeniz gerekebilir."

Lessia hafifçe başını salladı. "Tanıştığımızda Rioner'ı hatırlattı bana. Ama... ama halkı masum. Oakgard'ın Perilerinin tehdidinden bahsettiğimizde endişelenen birkaç kişi vardı. Toplumdaki yerlerine saygı gösterirsen seni takip edebilirler."

Loche, Merrick'in gözleriyle buluştu ve aralarında bir anlık anlayış oluştu.

Merrick de kendisi gibi, onların kolayca ikna edilebileceğine ikna olmuş görünmüyordu.

Yine de Loche onaylarcasına mırıldandı. "Elimizden geldiğince onları öldürmemeye çalışacağız."

"Kimi getireceksin?" Merrick, Lessia'nın saçlarıyla oynamaya başlamıştı ve Loche gözlerini çekip denize doğru fırlatmak zorunda kalmıştı.

"Sanırım bu gemideki insanlar," diye yanıtladı Loche. "Şu anda daha fazla asker ayıramam, Elbow'a dönüp tekrar yola çıkacak vaktim de yok."

Merrick bakışlarını Lessia'ya, sonra tekrar Loche'a çevirdiğinde bir an sessizlik oldu.

"Kerym ve Thissian sana katılacak. Raine'e ihtiyacım var. Ben... Ben orada neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum..." Merrick'in Loche'un Aynalı Göller'in getirebileceği her şeyden korktuğunu anlaması için sözünü bitirmesine gerek yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi Loche, Fae sessiz kaldığında.

Merrick hafifçe çenesini eğdi. "Ben de teşekkür ederim," dedi, Loche'un hayal görüp görmediğinden emin olamayacağı kadar kısık bir sesle.

Lessia ve Merrick'e bakma hatasına düştü ve birbirlerine bakışları karşısında neredeyse göğsü çöktü. Gözlerindeki bakışlar o kadar çok güven, sevgi ve mücadele içeriyordu ki, Loche bir an bile nefes alamadı.

Hiç özür dilemeden geri çekilmeye başladı.

Önemli değildi. Lessia ve Merrick, kendi gemisine doğru yürürken başlarını kaldırıp bakmadılar ve üst kamaraya çöktüğünde hâlâ aynı pozisyonda duran silüetlerini görebiliyordu.

Ellerini ağrıyan göğsüne bastırarak, belki de orada Lessia'ya yalan söylediğini düşündü.

Onun sahip olduğu şeyi bulma umudu yoktu. Balsa bile, istemiyordu.

Çünkü bu, onun tekrar aynı şeyleri hissetme riskini alması anlamına geliyordu.

BÖLÜM 14

MERRICK

Merrick, Lessia'nın arkadaşları Loche'nin gemisine dönmeden önce Amalise, Ardow ve diğerlerine veda ederken çıkardığı yumuşak hıçkırıkları duyduğunda, dönüp onu koruyabileceği ve sonsuza dek dikkatini dağıtabileceği bir yere götürmekten kendini fiziksel olarak alıkoymak zorunda kaldı.

Lessia, kız kardeşi Kerym ve Thissian hâlâ yaralıyken, hepsinin dinlenmeye, mümkünse uzun, çok uzun bir süreye ihtiyacı vardı... geriye hiç zaman kalmamıştı.

İsyancıların tehdidi grubun üzerinde ağır bir fırtına bulutu gibi asılı duruyordu ve grup gemilere yerleşirken birkaç kişinin omuzlarının kamburlaştığını fark etti: Venko'nun Ardow'la yeniden bir araya gelirken bile endişeli yüzü; muhafız Zaddock'un Amalise'nin etrafında sürekli dolaşması ve her an saldırıya hazır bir şekilde kılıcını tutan eli; Loche'nin endişeli bakışları sık sık kuzeye doğru kayıyordu; orada yatan ulusu için huzursuzlukla doluydu.

Konuşkan kız kardeşler bile sessizdi, ancak Pellie'nin Kerym'e bazı imalı yorumlar yaptığını ve Fae'nin de aynı şekilde karşılık verdiğini fark etti, ancak arkadaşının normalde konuştuğundan daha sakin bir şekilde.

Merrick, naip gemisine doğru yürürken koyu saçlı Fae kardeşlere başını salladı, ama Thissian'ın bakışlarını yakalayınca hemen

bakışlarını kaçırdı. Mavi gözlerinde, kendisi ve eşi arasında gidip gelirken bir hüznün, korku ve acıma karışımı vardı.

Ölüm Fısıldayan'ın omuzlarında bir titreme hissetti.

Thissian duygularını hiçbir zaman gizleyen biri olmamıştı.

Gençken savaş meydanlarında açıkça ağlardı, komutanlarının bununla alay etmesine aldırılmazdı, çünkü savaş zamanındaki ölümün ne kadar israf olduğunu biliyordu.

Bu yüzden dördünün arasında en zayıfı olarak görülüyordu ama Merrick bunun doğru olduğuna ikna olmamıştı.

Kendinize bunu tam ve eksiksiz bir şekilde hissetme izni vermek...

Merrick başını salladı.

Cesur.

İşte öyleydi.

Cesur ve güçlü.

Lessia'ya bir bakış attı, Frelina'yı kendine doğru çektiğinde onu süzdü ve kız kardeşi diğerlerinin gidişine bakmadan baktığında hızla omuzlarını indirdi - büyürken oynadığı ağabey rolüne bürünmüştü - ve bir an için Thissian kadar güçlü olup olamayacağını merak etti.

Çünkü şu anda...

Tam o anda, Raine'den mataralarından birini yalvarıp, içinde boğulmak istiyordu; gözlerinin ardında endişe verici derecede tanıdık gelen o yanma hissi yeniden yükseliyordu.

Onu kaybedemezdi.

O sadece... yapamadı.

Onu güvende tutacağına söz vermişti. Her zaman yanında olacağına, ne olması gerekiyorsa o olacağına söz vermişti.

Bir koruyucu.

Bir arkadaş.

Bir eğitmen.

Bir sevgili.

Merrick içki ve tatlı unutkanlık isteğini bir kenara itti.

Onun için güçlü olması gerekiyordu. Sadece onun için. Lessia'nın ona söz verdiği gibi savaşmaya devam etmeliydi.

Nefes aldığı sürece, dünyadaki tüm acıları o çekecekti. Lanet olsun, eğer yapabilseydi onun acısını da çekerdi. Ama ya artık nefes almazsa... Etrafındaki ruhlar öfkeyle coştığında dişlerini gıcırdattı.

"Ölüm... Ah... Merrick, bir şey mi?" Merrick ona doğru döndüğünde Fae askeri geriye doğru sıçradı ve ellerini kaldırırken yüzü bembeyaz oldu, parmaklarından ateşler çıkıyordu; muhtemelen Merrick'in havada titreşen büyüüne tepki olarak.

Merrick bakışlarını kasıtlı olarak erkeğin ellerine kaydırды, onu kurtarma kararının aceleyle verilip verilmediğini merak ediyordu, o sırada Fae tekrar konuştu ve kıvılcımlar söndü.

"Özür dilerim." Merrick'in gözleri tekrar kendisine döndüğünde irkildi ama bir adım daha geri çekilmedi. Bunun yerine Peri doğruldu ve çenesini kaldırmaya çalıştı.

Merrick onu gözlemlerken genç olduğunu fark etti. Çok gençti.

Bir Faeling'den biraz daha büyüktü; belki otuz, belki de kırk yaşındaydı.

Yine de Merrick'in yumuşak davranmaya gücü yoktu. Şimdilik değil.

İçindeki sıcaklığı Lessia'ya saklaması gerekirken değil.

Bu yüzden Peri ağzını açıp kapattığında kaşını kaldırdı ve "Evet?" diye sordu.

Peri'nin yutkunma sesi aralarında yankılandı ve sonunda tekrar konuştu. "Benim adım Cedar Reinsdor ve ben... Sadece sana ve eşine sonsuza dek borçlu olduğumu söylemek istedim."

Merrick donakaldı, gözleri önündeki Perilerin üzerinde gezindi.

"Sen... Dedrick'in oğlu değilsin, değil mi?" Merrick, genç olanın başını sallarken bile kendini geri çekmekten alıkoyamadığı gerçeğini fark etmemiş gibi davranarak Fae'ye bir adım daha yaklaştı.

"Ben-benim."

"Nasıl oldu da buraya geldin?" Merrick, Peri'nin giydiği pahalı kıyafetlere ve belinden sarkan mücevherli kılıç ve hançere bakarken kaşlarını çatı. Bu kılıç ve hançer kendisinininkinden çok daha gösterişliydi... Lessia'ya hediye ettiği hançerden bile daha gösterişliydi.

Bunu daha önce fark etmeliydi; yalnızca asil Periler bu kadar abartılı silahları ve kıyafetleri karşılayabilirdi... Bunlar, Eiatis Denizi'nin ortasındaki bir savaş gemisinde görmektense, Rioner'in kalesinin geniş salonlarında görmeniz daha olası bir şeydi.

Ve Reinsdorlar... Onlar en eski ve en güçlü soylu ailelerden biriydi.

"Ben... Babamın krala bir borcu vardı." Cedar başını eğdiğinde uzun sarı saçları gözlerinin önüne düştü. "Rioner... ona olan en büyük sadakatimden başka hiçbir şeye razı olmazdı."

Merrick, içinde o kadar yoğun bir öfkenin yandığını belli etmemeye çalışarak dilini dişlerinin biriyle şıklattı ki, alevler içinde kalmamasına şaşırdı.

Elbette Rioner bu erkeği istemişti.

Alevleri gerçekten muhteşemdi ve kral böyle birinin serbest kalmasına izin veremezdi...

Merrick, Lessia ve krala kan bağıyla bağlı diğerlerinin çoğunda olduğu gibi, onun hediyesi de kralın kendisi için bir tehdit oluştuyordu.

Merrick'in fısıltıları havayı kamçılıyor, lanet olası kralı düşündüğü her an fısıltıların yağlı titreşimleri daha da keskinleşiyordu.

Rioner'ın ölmesi gerekiyordu.

Yavaş, acı dolu, lanet olası bir ölüm, ta ki kanının son damlasına kadar hayatta kalana kadar. Acı. Vastala ve halkına yaşattığı acı gibi.

Merrick, Fae'lerin bedenleri kadar güzel cephelerin ardında gizlenmiş kan emici canavarların hikayelerini başka alemlerden duymuştu.

Keşke onlardan birini aramaya vakitleri olsaydı.

Uzak diyarlardan gelen Perilerin fısıldayarak anlattığı efsaneler, bu canavarların en korkunç ölümleri getirebildiğini anlatır.

Kral için bu yeterli olmayacaktı. Tekrar tekrar ölmeyi hak ediyordu; birkaç ömür boyunca incittiği insanların acısını ve öfkesini yeniden yaşamayı.

İşte şimdi dizginlerini elinde tutmakta zorlandığı ruhların fısıldadığı şey buydu.

Merrick'in gözleri, önündeki Fae'nin dağınık bir hava akışı salıvermesiyle odaklandı, ama içindeki öfke hâlâ hüküm sürüyordu ve diğer tüm duyguları bastırıyordu.

Ta ki küçük, bandajlı bir el eline girene kadar kendine gelemedi.

Merrick'in gözleri Lessia'nın yanına yanaştığında ona kaydı ve Lessia'nın ona korku dolu geniş gözler yerine sadece küçük bir gülümseme ve yaralı parmaklarını bastırmasıyla neden şaşırdığını bilmiyordu.

Artık yeterince güçlü.

Ruhlar, Lessia'nın etrafında toplandıklarında ona bu sözleri fısıldadılar, başkalarının yanındayken yaptıkları gibi tehdit edici bir şekilde değil, artık değil, koruyucu bir şekilde, sanki ona bir şey olursa kendi kaderlerinin belirsiz olduğunu biliyorlarmış gibi.

O senin için yaratılmış. Bizim için.

Lessia, sanki onları duymuş gibi daha geniş bir gülümsemeyle baktı, sonra gözlerini korkuyla sinmiş Peri'ye çevirdi.

"Ben Lessia," dedi yumuşak bir sesle. "Ve senin de Cedar olduğunu duydum. Sanırım babalarımız..." -devam etmeden önce yutkundu- "arkadaşmış."

Cedar titrek bir baş hareketiyle ona selam verdi. "Ben... Ben Alarin'i çocukluğumdan beri tanıyorum. Kaybınız için çok üzgünüm. Ve... Ayrıca... benim için yaptıkların için teşekkür etmek istedim. Ben... Ben sana borçluyum."

Lessia'nın ciğerlerinden titrek bir nefes indi, sonra kendini toparladı; Merrick'in asla öğrenmek zorunda kalmamayı dilediği bir şekilde kendini toparladı; kırık vücudunun derinliklerinde bir yerlerde hissettiği acıyı, üzüntüyü ve suçluluk duygusunu sakladı.

"Teşekkür ederim." Lessia, Merrick'e doğru bir adım attı ve her şeye rağmen, onun sakinleştiğini fark ettiğinde göğsünde bir sıcaklık hissetti.

"Bana borçlu değilsin." Lessia devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Seni kurtarmak, her iyi insanın yapacağı bir şeydi. Ama..."

Lessia, devam etmeden önce Merrick'e hızlı bir bakış attı ve içindeki duyguyu anlamaya çalışırken Merrick'in kaşları çatıldı.

Suçluluk ve üzüntü, evet. Ama aynı zamanda... amaç.

Bir sonraki sözlerinin amacının bu olduğuna karar verdi.

"Ama yine de bir iyilik isteyeceğim." Lessia, Cedar başını sallayana kadar bekledi. "Vastala'ya dönmeni istiyorum. Biliyorum ki, özellikle de Rioner'dan kurtulmuşken, yapmak isteyeceğin son şey bu. Bize güven... Biliyoruz."

Merrick, ona bir kez daha baktığında onu daha sıkı kucakladı.

Tanrım, onu çok seviyordu.

Her geçen gün onu daha fazla sevmesinin nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu.

Ama Şimdi? Sanki göğsü gururdan patlayacakmış gibi hissediyordu.

O bir... liderdi.

Bunu daha önce de görmüştü; sonuçta onu eğitmesinin sebeplerinden biri de buydu; kaderinin ne olduğunu bildiği bir Şeye adım attığında kendini koruyabilmesini sağlamak için.

Ama Şimdi? Her Şey o kadar açıktı ki.

Bu güzel, güçlü, nazik, sadık ve nazik ruh, dünyalarını kurtaracak kişi olacaktı. Ve bunu yaparken de lanet olasıca yanı başında olacaktı.

"Bizim tarafımızı görmeleri için Perilerden birkaçına ihtiyaımız var," diye devam etti Lessia, Merrick'in beline kolunu doladıktan sonra, ona her dokunduğunda yaptığı gibi içini ısıttı. "Loche ve diğerleri isyancılarla savaşacak ve Elbow'u ellerinden gelenin en iyisini yaparak hazırlayacaklar. Wyvern'leri savaşa sokacağız. Ama babanı bize katılmaya ikna etmen gerekiyor."

Lessia kırık elini uzatıp diğer gemide toplanmış olan grubun üzerine doğru savurduğunda Cedar'ın ağzı açık kaldı. Sadece Cedar'ın onlara katılmasını bekliyordu.

Raine ve Frelina yavaşça yaklaştılar ve Merrick arkadaşının bakışlarını sadece göz ucuyla görebildi, ama yine de arkadaşına doğru bakan hayranlık parıltısını fark etti.

"Bu insanlar, Periler ve yarı Periler, zalim ve sapkın erkekler ve kadınlar tarafından yönetilen bir Havland ile yeni bir dünya arasında duran tek Şey; borçların kanla ödenmediği veya çocukların sokaklarda lme terk edilmediği bir dünya. Kimseyi asla bize katılmaya zorlamayacağım - karşı ıktıklarımız gibi değil - ama sizden ricam bunu yapmanız. Lütfen bunun bir parçası olun. Lütfen yanımızda olun."

Merrick, kendi ağzının, kendisinden nceki Periler gibi aşağı sarkmasına izin vermemek için kendini zor tuttu ve Lessia'nın arkasına geçip kollarını onun etrafına dolamaktan ve sevdiği tüyleri diken diken olana kadar onunla ne kadar gurur duyduğunu kulağına fısıldamaktan kendini alamadı.

Sonunda bakışlarını kaldırdığında, Cedar açık dudaklarını kapatmayı başarmıştı.

Ama cevap verirken sesi hâlâ titriyordu: "Yapacağım. Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Babama benim için yaptıklarını anlattığımda yanında olmak isteyeceğinden eminim ama bunun neye faydası olacağını bilmiyorum."

Merrick, Lessia konuşurken dudaklarının onun yumuşak boynunda gezinmesini engellemeye çalışıyordu ama onu bu kadar yakınımda tutmak... onu solumak...

Kendine hakim olamadı.

Ve onu itmedi, aksine dokunuşuna yaslandı, bu yüzden o da, etraflarının bu kadar kalabalık olmasının onun umurunda olmadığını umuyordu.

"Baban," diye başladı Lessia, ama sesi hırıltılı çıkınca boğazını temizlemek zorunda kaldı ve Merrick bunun pek de olgun bir ses olmadığını biliyordu, ama Lessia'nın acısının bir kısmını hissettiğinde, içindeki sıcaklık kendisinde olduğu gibi onun da içinde yayılmıştı ve bu onu daha da gururlandırdı.

"Baban," diye tekrar denedi Lessia. "Diğer soylu aileler üzerinde gücü var. Mümkün olduğunca çoğunu savaşmamaya ikna etmesi gerekiyor. İdeal olarak bize katılırlardı, ama bunun çok fazla zorluk yaratabileceğinin farkındayım, bu yüzden sadece Rioner'ın savaşında savaşmamalarını rica ediyorum. Bugün kaybetti... ve burada olanları tekrarlamamak için elinden gelen her şeyi yapacağından eminim. Vastala Perileri'nden, Oakgard Perileri'nin Ellow'u devirmek için verdiği savaşa katılmalarını isteyecek. Bu yüzden lütfen... lütfen onları ikna etmemize yardım edin."

Lessia'nın sözleri korkmuş zihinlere gömülürken iki gemiye yayılan sessizlik, rüzgârdan daha gürültülü bir şekilde kükredi. Bu düşünce Merrick'in aklından çoktan geçmiş olsa da, Lessia'nın sözlerinin gerçekliği içine sindikçe ona daha sıkı sarılmak zorunda kaldı.

Savaş çıkacaktı.

Sadece birkaç hafta içinde kan dökülecek, ölüm ve acı yaşanacaktı ve Lessia tam da bunların ortasında kalacaktı.

"Elimden geleni yapacağım." Cedar omuzlarını geriye attı. "Doğrudan oraya gideceğim."

"Teşekkür ederim." Lessia kırık eliyle adamın eline dokundu. "Loche seni elinden geldiğince uzağa götürmeye söz verdi."

Cedar geri çekilmeden önce ona doğru eğildi. Aslında Perilerin sadece hükümdarlarına eğildiği gibi eğildi ve o gurur dalgalarından biri daha Merrick'in üzerinden geçti.

Lessia tam da bunun için doğmuştu.

Buna inanmayabilir ama o bir kraliçe olmak için doğmuştu ve bu unvanı asla alamayacak olsa da -Rantzier kanının ona verdiği tacı takamayacak olsa da- her zaman onun kraliçesi olacaktı.

Her an onun önünde diz çökebilirdi.

Ona layık olduğu şekilde ibadet edin.

Onun her emrini yerine getirin.

Cedar diğer gemiye ulaştığında ve kaşlarını çattığında, Lessia Merrick'in kollarında döndü ve yüzünü onunkine doğru kaldırarak ona sarıldığında, Merrick onun yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu görebiliyordu.

Lider olmaması gerekiyordu.

Kız kardeş.

Arkadaş.

...

Gözlerinin içine bakmaya devam ederken kaşlarını çattı, içindeki karmaşık duyguları okumaya çalışıyordu.

Hayır, yalnız kalmasına gerek yoktu. Tamamen değil. Her şeye rağmen ona gülümsedi.

Ona ihtiyacı vardı.

Onu istiyordu.

Ve dünyada ihtiyaç duyduğu her şey o olduğundan -hava, su ve yiyecekten daha fazlası- Loche'nin gemisi yelkenlerini açıp dalgaların arasında yol almaya başladığında tek bir saniyeyi bile boşa harcamayacaktı.

Raine ve Frelina'yı görmezden gelen Merrick, Lessia'yı kucaklayıp göğsüne bastırdı ve Rioner'ın gemisindeki uyku kabinlerine inen kapıya doğru birkaç adım attı.

Kapıyı açarken başını çevirdi ve "Sakin buraya gelmeye cesaret etme," diye tısladı, sonra da kapıyı arkalarından çarparak kapattı.

BÖLÜM 15

FRELINA

Kapalı kapiya baktı ve ne yaptığını düşünmeye fırsat bulamadan Frelina kapiya doğru bir adım attı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyardı Raine arkasından.

Duraksayıp, hâlâ kolu tutmak için elini uzatmış halde, "Neden?" diye sordu.

Elessia'yı Merrick'in kollarında görmüştü. "Yıkım" kelimesi, yüzünün solgunluğunu tarif etmek için yetersiz kalırdı.

"Bize ihtiyacı var," diye devam etti Frelina, Lessia'nın Loche ve diğerleriyle önümüzdeki birkaç haftayı planlamak için bir araya geldiğinde taktığı maskenin boşluğunu düşünerek midesi kasılırken.

Frelina'yı davet eden olmadığı için kız kardeşini tüm bu zaman boyunca gözlemleyebilmişti.

Çok da şaşırtıcı değildi aslında...

Savaş olursa ne yapabilirdi?

Ama kız kardeşine yardım edebilirdi. Şimdiye kadar çok bunalmıştı; güçlü olanın Elessia olması onu rahatlatmıştı. Ama o sarışın Peri'yle konuştuğunda...

Frelina'nın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Bir şekilde kulağa çok uğursuz geliyordu; sanki sahiplenmek istemediği ama yine de kendisine ait olan bir role bürünmüştü. Sanki Elessia bunu bir şekilde... kabullenmişti.

Eğer kabul ettiği şey ölüm olsaydı... Hayır, Frelina buna izin vermezdi.

Şimdi kız kardeşi için güçlü olması gerekiyordu. Onu, o zamanlar anne babasını koruduğu gibi korumalıydı.

Frelina bir adım daha atarken keskin bir nefes verdi.

"İçeri girmeni kesinlikle tavsiye etmiyorum." Raine elini onun koluna doladı ve onu geri çekti.

"Ona yardım etmem gerek," diye hırladı Frelina, Fae savaşçısının elinden kurtulmaya çalışarak.

Ama Raine yerinden kıpırdamadı ve adam onu her zaman üzerine yapışan alkol kokusu bulutunun içine çektiğinde inledi.

Bırak beni, aptal sarhoş!

Sesi uyum sağlamadığında, ağlamanın yoğunluğu kelimelerini boğduğunda zihnini ona açtı.

Raine zihnini tekrar açtı. Merrick onu yakaladı. Dikkatini dağıtacak.

Ben onun kız kardeşiyim! Frelina, Raine'in asla geçmesine izin vermediği o kalın duvarlara çarpmasını engellemeye çalışarak kafasının içine homurdandı.

Kesinlikle.

Raine'in ona attığı çarpık gülümsemeden nefret ediyordu.

Sonra ona bir anı gönderdi ve bedeni ısındı. Sonra soğudu. Sonra tekrar ısındı.

Hafif zevk sesleri, ardından gelen nazik, sevgi dolu sözler, beyaz taşlarla çevrili kalın bir ahşap kapıya dokundu ve Raine'in kapıyı çalmak için elini kaldırdığında iç çektiğini duyabiliyordu; Merrick ve Elessia'yı o odadan çıkarmak için ne kadar az isteği olduğunu hissedebiliyordu.

İçeride olacak olan bu, bu yüzden dinlemeyi seven biri değilseniz -ve inanın bana, yargılamıyorum- size tavsiyem, aptal sarhoşla burada kalmanız.

Raine geri çekilip kolunu bıraktığında Frelina başını salladı.

Elbette Elessia bunu yapmazdı...

Sonra çocukluğundan kalma anılar zihnini doldurdu.

Annesinin hasta olduğunu öğrendiklerinde babasının onu oyalamak için elinden gelen her şeyi yaptığını.

Odaları hiç sessiz olmamıştı. Mutfakları, annesinin çok sevdiği yeni pişmiş ekmekten yoksun kalmamıştı. Alarin, ormanda yürürken, yıkanırken, uyurken bile ellerini annesinden neredeyse hiç ayırmazdı.

Fae ve ailesi aşklarını açıkça dile getirselers de Frelina kızardı ve Raine kıkırdayıp "Sen de Lessia kadar kötüsün. Daha önce "sik" kelimesini bile zar zor duyabiliyordu." dediğinde yanakları kızarmaya başladı.

Frelina yüzünü elleriyle kapatıp başını salladı. "Kız kardeşimin bunu yaptığını hayal etmek istemiyorum."

"Yani bunu başkasının yaptığını hayal etmek ister misin?"

Parmaklarının arasından Raine'e baktığında burun delikleri genişledi. "Hayır!"

"Emin misin?" Raine, sesini alçaltırken ona doğru bir adım attı. "Birinin kirli kıyafetlerini çıkarıp ellerini kullanarak vücudunu öyle dayanılmaz bir yavaşlıkla yıkamasını hayal etmek istemezsin ki, onlar için yanıp tutuşuyorsun."

Frelina'nın gözleri büyüdü ve hâlâ başını sallayarak gerilemeye başladı.

Ama Raine ona doğru kararlı ve kararlı bir şekilde yaklaşmaya devam etti.

"Birinin ellerini saçlarına geçirmesini, dudaklarını boynunun sıcak derisinde gezdirmesini, nefes alamayacak hale gelene kadar her yerini yalamasını ve ısırmasını istemez misin?"

Frelina'nın sırtı kapıya dayandı.

Teni artık yanıyordu ve yüzü sanki eriyordu, sadece Raine'in sözleri yüzünden değil... aynı zamanda içinde başlattıkları şey yüzünden de.

İçinde bir sıcaklık kıvılcımı çaktı ve Raine'in gözlerine bakmaya devam ederken, oradaki meydan okumayla yüzleşirken, bir kez daha başını salladı.

Yine de Raine bir adım daha attı.

Bakışlarını ona dikti, orada bir şeylerin kıpırdadığını gördü ve zihninde bir şeylerin şekillenmeye başladığını hissederek derin bir nefes aldı.

"Birinin seni tamamen sahiplenmesini isteyene kadar dudaklarını sahiplenmesini istemezsin, değil mi?" diye hırıltılı bir sesle sordu

Raine.

Bir adım daha attı ve içindeki korlar tutuşturucu bir ateşe dönüştü.

"Birinin seni kaldırıp partnerine baskı yapmasını istemezsin"

Frelina öne doğru bir adım attı, yanaklarında hala ateş olmasına rağmen dudaklarından bir kahkaha yükseldi, serin sabah esintisi buna hiç yardımcı olmuyordu.

Raine donup kaldı.

"Ne yaptığını biliyorum," diye mırıldandı, şakacılığının içindeki haklı olduğuna dair hafif belirsizliği gizlemesi üzerine minnettarlık duydu.

"Ne yapıyorum?" diye sordu Raine sessizce.

Frelina ellerini kaldırıp Raine'in göğsünden aşağı doğru kaydırıldı.

Geri çekildi.

Başını yana eğerek kaşlarını kaldırdı.

Raine'in yüzü bir gülümsemenin gölgesiyle aydınlandı, ufuktan süzülen ışıkla beyaz dişleri parıltıyor, saçları güneşte pas gibi parlıyordu.

"Zeki küçük Rantzier," diye mırıldandı Raine matarasını çıkarırken.

"İnsanların dikkatini dağıtabilen tek kişi Merrick değil, biliyorsun."

Frelina gözlerini yukarı kaldırırken başını tekrar salladı.

Raine, onun bunu sadece onu başka bir şeye, herhangi bir şeye, kendi acısı ya da kız kardeşinin acısı dışında bir şeye odaklamak için yaptığını anlamıştı ama Raine'in sözleri yine de içinde bir şeyleri ateşlemişti.

O bunu istiyordu.

Hepsini istiyordu.

İçindeki ateşi yakacak birini ve bir erkeğin ellerinin bedenine tapmasını istiyordu. Kendini kaptırdığı an dışında her şeyi unutmak istiyordu.

İdeal olarak sevdiği biriyle olmasını istiyordu ama sevdiği biriyle de yetinecekti.

Belki de tahammül ettiği birisi bile olabilirdi.

Eğer savaş başlarına gelirse, Frelina muhtemelen çok seçici davranamazdı; eğer öyle hissetmek istiyorsa, var olmayabilecek bir eş için sabırsızlanıyordu.

Raine'in kaşları kısa bir anlığına çatıldı ama bu, yanaklarının yeniden pembe renge bürünmesine yetti.

Zihnini kapatmayı unutmuştu ama şükürler olsun ki Raine başka bir şey söylemedi.

Utanç duygusu kanını kaynatsa da yalnız kalmak istemeyen Frelina, Raine çapayı çekerken onu takip etti ve kalın metal gövdeyi güverteye çekmeyi olması gerekenden çok daha kolay hale getirdi. Raine üst güverteye çıkıp dümeni ele geçirdiğinde, Frelina onun yanındaki tahta taburelerden birine yerleşti.

Gemiye batıya doğru sürmeye başlarken ara sıra ona bakıyordu. Batı, orta diyar olarak adlandırılan, hiçbir zaman adı konulmamış, hiçbir zaman kimseye veya hiçbir şeye ait olmamış ve görünüşe göre çoğu kişinin yalnız bırakılması gerektiğini düşündüğü bir diyara doğru gidiyordu.

"Kız kardeşin güçlüdür."

Konuşurken gözleri Raine'e kaydı.

"Onunla tanıştığımda onun kırılmış olduğunu düşünmüştüm... ama değilmiş." Raine başını iki yana salladı, Frelina'nın yüzünde daha önce görmediği bir ifade vardı.

Oldu...

Umut.

Peri'nin ela gözlerinin ona bakarken yanmasına neden olan şeyin umut olduğunu düşündü.

Peki ama neye umut?

"Tanıştığım en güçlü insan o," diye devam etti Raine. "Bütün bunlara rağmen. Yaşadıklarına rağmen -kaybettiği insanlara, yaşadığı ve sebep olduğu acılara rağmen- mücadele ediyor. Sadece onun için değil..." Raine'in bakışları bir anlığına kapıya kaydı, ancak Frelina onun Merrick'ten bahsettiğini biliyordu.

"Bunu yapıyor çünkü barışın hüküm sürdüğü ve her türden insanın özgürce yaşayabildiği bir dünyaya gerçekten inanıyor. Birlikte daha güçlü olduğumuz, düşmanlar yerine birlik olduğumuz bir dünya için." Raine'in yüzünden bir alay geçti, ama Frelina'nın kız kardeşinin hayal gördüğüne inanmasına neden olan bu alay değildi.

Hayır. Rüzgarda sallanan yelkeni takip ederken gözleri hüznüydü.

"Onu çok severdi." Raine gökyüzüne bakarak devam etti. "Onun yanında çok savaşırdı."

Frelina, Fae savaşçısının yüzünden yaşlar süzölmeye başladığında bakışlarını kaçırdı ve hızla matarasını çıkarıp, ona hissettirmedığı acıya karşı derin yudumlar aldı.

Çünkü Raine bu yüzden zihnini ona tam olarak açmamıştı.

Onun sadece kendisini aldattığını sanmıştı. Ama şimdi rüzgarda onun acısını tadabiliyordu.

Çok acımasızdı.

Güzel olan hiçbir şey yoktu.

Kemikleri parçalayacak bir acıydı bu. Ruhları parçalayacak bir acı. Hayatları bitirecek bir acı.

Frelina ağzını açtı ama tek kelime çıkmadı.

Ne diyebilirdi ki?

Merrick'ten duyduğu kadarıyla eşi Solana ölmüştü.

Onu geri getirmenin bir yolu yoktu, bu acıyı dindirmenin bir yolu yoktu.

Bu yüzden Frelina hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, sadece orada oturdu; Raine'in tekrar konuşmak isteyip istemediğine karar vermesine izin verdi. Dinleyeceğini hissettirdi.

O kadar uzun süre sessiz kaldılar ki güneş gökyüzünde hareket etti ve geminin yan tarafları gölgelendi.

Rüzgar etraflarında ılık çalmaya başladığında, vücudunda bir titreme hissetti ve Raine diğer sandalyeye oturup ikisinin de üzerine bir battaniye örttüğünde minnettar oldu.

Frelina, gözlerini tekrar ıslattığında bir rahatlama hissederek rüzgara baktı ve "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Raine o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Frelina tekrar sormak üzereyken içini çekti.

"Şimdi Ydren'in akrabalarıyla karşı karşıyayız." Wyvern sanki çağrılmış gibi sudan fırlayıp tekrar yüzeye çarptığında neredeyse onları ıslatacakken elini kaldırdı. "Sonra tanrılarla yüzleşeceğiz."

"Daha önce tanrılardan herhangi biriyle tanıştın mı?" diye sordu Frelina, tanrılardan söz edilmesinin neden onu deniz canavarlarından daha çok korkuttuğunu merak ederek.

Sadece onları düşünmek bile kemiklerini titretiyordu.

Babası bilmiyordu ama ondan sakladığı kitapları bulmuştu. Bunlar, kraliyet ailelerinin, tanrıların ne kadar zalim hale geldikleri, tanrıları öldürmenin bir yolunu bulup sonunda Eski Dünya'yı rahat bırakmaları yüzünden onları yaratanlara nasıl düşman olduklarının ayrıntılarını içeriyordu.

"O kadar yaşlı değilim," diye mırıldandı Raine. "O yüzden hayır."

"Aslında kaç yaşındasın?" diye sordu Frelina, kaşlarını çatarak.

Sessizlik bir süre uzadığında ve sadece Ydren'in yumuşak şırıltılarını ve yelkenlerin rüzgârla sallanmasını duyamayacak kadar yoğunlaştığında, Frelina tekrar konuştu.

"Sence wyvernler onu dinler mi?"

Raine, cevap verirken denize baktı. "Ydren ona ısındı; kendini Lessia'da gördüğünü söylüyor. Umarım bu iyiye işarettir. Ama Ydren diğer wyvern'lerle birlikte büyümedi." Derin bir nefes verdi. "Biz Perilerin acımasız olduğunu düşünüyorsan..."

Etraflarındaki havanın soğuması için devam etmesine gerek yoktu.

Frelina battaniyeyi daha sıkı sardı, Raine'e doğru eğilmekten kendini alamadı, bir korku dalgası teninde dans etti.

Peri hiçbir şey söylemeden kolunu kaldırdı ve onun kendisine yaslanmasına izin verdi.

Ama önemli değildi. Wyvern'lerle, sonra tanrılarla, sonra da isyancılarla ve Oakgard'ın Perileriyle nasıl yüzleşeceğini bilmek için onun zihninde olmasına gerek yoktu...

Hayatta kalmak için kimsenin gücü yetmiyordu.

Başlarının üzerinde asılı duran bir kehanet olmasa bile.

BÖLÜM 16

MERRICK

Merrick, Lessia'yı kralın kulübesi olması gereken bir yatağa bıraktı.

Bir anlığına başka bir oda bulmayı deneyip denememesi gerektiğini düşündü; Rioner'ın havayı kirletmediği bir yer bulmayı. Ama Lessia duvara yaslanıp bacaklarını yatağın üzerine uzattığında ve bakışlarını beklentiyle ona çevirdiğinde, yanına otururken ona sadece kısa bir gülümseme gönderdi.

Birlikte böyle oturmaları -bacağını bacağına bastırmış, gözleri odanın ortasında duran masa ve sandalye ile köşedeki küçük küvet üzerinde gezinirken kulaklarının duyduğu tek şey onun yumuşak nefesleriydi- bir an için ona seçimi hatırlattı.

Oysa bu gibi çalınmış anlar, onunla birlikte olabileceğini düşündüğü tek zamandı.

Onu kollarına almamak için elinden gelen her şeyi yapması gerekirken.

Elbow'da onu tutma ihtiyacı -özellikle de o lanet olası insanlar ona kötü davrandığında- o kadar güçlüydü ki, sık sık odanın karşısındaki bir sandalyeye oturmaya zorlanmıştı.

Muhtemelen yüzüne sürekli bir asık surat çizmişti, çünkü onun etrafında kıvrılıp kalmaktan kendini alamamıştı. Onu korumaya, içinde yaşadıkları acımasız dünyadan saklamaya çalışmaktan.

O zamanlar buna izin vermezdi herhalde... Sonuçta, en azından o ilk birkaç yılda, ondan ne kadar nefret ettiğini hissetmişti.

Her girdiği odada onu saran saf nefret kokusunu hatırladığında göğsünde alçak bir ses gürledi ve Lessia'nın gözlerinin yüzüne indiğini hissetti.

Ona doğru döndüğünde, yatağın sallanmasıyla yüzünde beliren hafif irkilme hissini fark etti ve eğer gözleri bu kadar yumuşak, bu kadar sevgi dolu olmasaydı, hak ettiğinden emin olmadığı bir şekilde, lanet olası krala ve tüm bu lanet olası dünyaya meydan okuyarak homurdanırdı.

Ama şu anda ihtiyacı olan bu değildi, bu yüzden Merrick kucağındaki ellerini nazikçe kaldırıp kendi ellerinin arasına koydu ve onları incelerken görüşünü tehdit eden kızıl renge karşı gözlerini kırptırdı.

Ona çok fena zarar vermişlerdi.

Ama düzeltecekti. Yapacağı son şey bile olsa, onu tekrar bütünleyecekti.

Çarşaflara şöyle bir göz attıktan sonra, bunları yeni bandaj olarak kullanmamaya karar verdi.

Kralın kokusunun tenine değmesini istemiyordu.

Kendisi için değil.

Tabii sadece kendisi için değil.

Ama onun için.

Tuniğini başından geçiren Merrick, giyecek başka bir tuniğinin olmamasını umursamadı.

Eğer Lessia sıcak olacaksa, yaraları sarılacaksa ve onu bu kadar kötü yaralayan erkeğin kokusunu duymak zorunda kalmayacaksa hayatının geri kalanını çıplak dolaşmaya devam edebilirdi.

Onu bu hale kim getirdi...

Karşısında duran deniz kabuğu.

Ama onun hâlâ orada olduğunu hissedebiliyordu. Dünyanın herkese karşı nazik olmasını isteyen o yumuşak, nazik, güzel ruh. Ama katılaşmıştı, daha önce hissettiği amaç şimdi zihninin ön saflarındaydı, içindeki her şey bir kenara itilmişti.

Lessia'nın siyah tuniğini uzun şeritler halinde yırtmasını izledi.

Gözleri kasıtlı olarak onun gövdesinde, yüzünde, sonra tekrar omuzlarında, karnında ve çapraz bacaklarına doğru kaydđ.

Onun nasıl göründüğünü ezberlemeye çalışıyordu.

Tadını çıkarıyorum.

Sanki... sanki bundan daha fazla keyif alamayacakmış gibi.

Yine homurdanmak istedi. Bir şeyi, belki de tüm bu lanet gemiyi yok etmek istiyordu. Ama kendini buna zorladı; ellerini yavaş ve istikrarlı bir şekilde hareket ettirmek için sabrının son damlasını kullandı.

Merrick, zaten kirli olan bandajları açıp bileğindeki derin yarayı kontrol ederken konuşmaya başladı. "Bir iki güne iyileşir."

Zaten daha iyi görünüyordu, özellikle de üzerinde çalıştığı kırık parmaklar ve el ile kıyaslandığında.

"Bu daha uzun sürecektir." Merrick parmaklarını soluk teninde gezdirdi, altındaki kemiğin kaydığını hissetti. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca bu elini hiç kullanamayacaksın. Kullanırsan doğru düzgün iyileşmez."

Dudaklarından çıkan hırıltılı nefes, vücudunun gösterdiğinden daha fazla acı çektiğini söylüyordu ve bir anlığına hareketsiz kaldı.

"Her şey yoluna girecek, Lessia. Ben... Ben bunu düzelteceğim."

Merrick kendi kendine küfretti. Ne diyeceğini bilemiyordu. Düzeltilecek çok şey vardı ve kırık parmaklar bunların en küçüğüydü.

"Sen... sen bunu düzeltmek zorunda değilsin," diye fısıldadı.

Frelina ve Raine'in odada olmamasına sevinmişti.

Sesi o kadar kırık çıkmıştı ki, belki de birini öldürebilirdi.

"Bunu... düzeltemezsin, Merrick."

O beş kelime kalbini paramparça etti. Daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir acıydı bu ve onu, etrafını saran ruhların oluşturduğu bulutun içinde saklanmak için kendi içine kapanmaya itti.

Ama bunu kabullenmeye hazır değildi. Ellerini kastetmediğini duymaya hazır değildi...

Bunun yerine bu düşünceleri bir kenara itti ve bandajlarını değiştirmeye devam ederken "Bana bak" diye homurdandı.

Lessia, o bitirirken sessiz kaldı ve kırık elinin düzgün bir şekilde sabitlenebilmesi için kumaş şeritlerini bileğinin daha öncekinden daha yukarısına sardı.

Bunu yaparken, kurumuş kan parçacıkları derisinden dökülüyor, duvarların koyu renkli tahtalarından gelen hafif esintiyle savruluyordu.

Merrick yutkundu, kendine iyi davranmasını ve lanet olası kıyafetlerini parçalayıp her bir yarayı hemen incelememesini söyledi. Kendine, bir zamanlar ona söylediği gibi nazik olmasını söyledi.

"İzin verir misiniz?" Ona verdiği ceket i işaret ederken, içindeki öfke nazik olmayı amaçladığı sözlerin arasından sıyrılıp çıksa da, elini yüzüne vurmak istedi. Ama bir zamanlar komşu bir diyarda bir dağın fıskırdığını gördüğü sıcak sıvı gibi içinde yükselen öfkeyi tutamadı.

Onu gemide ilk gördüğünde, her yerinin yaralı olduğunu fark etmişti; hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Ama şimdi koklayabildiği şey...

O kadar çok kan vardı ki. Bazıları tenini hâlâ kırmızıya boyamıyor olabilirdi ama oradaydı... Yıkanmamıştı, sadece daha fazlasıyla yer değiştirmişti.

Göğsünde bir titreşim daha oldu ve yatak sarsıldı.

Lessia sadece başını salladı.

Karşısındaki kadın kollarını kaldırdığında kalbi zar zor dayanabildi; tutmaya çalıştığı yutkunma sesi, ona baktığı anda yankılandı.

Merrick alt dudağını ısırды, derisi yırtıldı.

Kendisi için değil, onun kendisi hakkında ne düşüneceği için endişeleniyordu. Merrick ceketine uzanırken içindeki utanç kıvılcımını hissedebiliyordu.

Kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin.

Bu işe yaramaz.

Merrick olabildiğince yavaş hareketlerle, ona giydirdiği ceket i çıkardı ve sonunda kumaşt an kurtulduğunda gözlerinin kaçmasına izin vermedi.

Lessia çenesini yere attığında, adam elini uzatıp çenesini kaldırdı.

"Çok güzelsin." Merrick fısıldamadı, sesinin güçlü kalmasını, net duyulmasını sağlamaya çalıştı.

O lanet Torkher'in yaptıklarından kaçınarak kazanmasına izin vermeyecekti.

Karnına Merrick'in adı kazınmıştı.

Yanlarında.

Kollarında, hatta açık teninde her zamankinden daha belirgin bir şekilde beliren siyah hain işaretinde bile.

Göğsünde, tam kalbinin üstünde.

Ve demir ve kömür tozunun kokusundan, sırtında Torkher'in oymalarının daha çok olduğundan emin oldu.

"Çok güzelsin." Merrick, parmaklarının teninin üzerinde fısıldaşırken kendinden emin olduğundan emin oldu, artık tenini karartan kelimelerden ürmedi.

Onu yerinden oynatmak, pek de istediği gibi olmadı, çünkü onu aç bırakmış olmaları, şüphelerini doğruladı.

Beklediği gibi, adının daha da koyu izleri onun üzerinde kazınmıştı.

Torkher'in bunu neden yaptığını biliyordu.

O piç kurusu.

Bunu, onun isminden nefret etmesi için yapmıştı; kendine baktığında her zaman Merrick'in karanlık tarafını hatırlaması için ve Merrick ona baktığında ona ne yaptıklarını her zaman bilmesi için.

O orospu çocuğuna bu zevki yaşatmayacaktı.

Eğer iş o noktaya gelirse lanet olası ismini değiştirecekti; belki de sadece Ölüm Fısıltısı olarak anılacaktı.

Ve ondan önce...

Merrick yataktan kalktı, Lessia'nın yatağın sonuna kadar uzanmasına yardım etti, ayaklarını yere koyduktan sonra önünde diz çöktü.

Yakut işlemeli hançeri kınından çıkarırken, gözlerini kehribar gözleriyle aynı hizaya getirdi. "Beni işaretlemeni istiyorum."

Gözleri kocaman açıldı, sonra hızla kısıldı ve adam, "Hayır, asla!" cümlesinin tam dilinin ucunda olduğunu düşündü ama adam ondan önce konuştu.

"Buna dayanamıyorum." Merrick sesini alçaltarak hançeri onun ellerine bastırdı. "Herkesin senin benim olduğunu bilmesine dayanamıyorum," -gözleri vücudundaki yara izlerine kaydı- "eğer benim de senin olduğumu bilmiyorlarsa."

"Merrick," diye söze başladı.

"Lessia," diye sözünü kesti. "Seni o lanet bodrumda gördüğüm anda senin oldum. Belki de daha önce de. Belki de hep senindim ve

hayatıma girmeni bekliyordum."

Merrick ellerini onun uyluklarına doğru kaydırđı ve ona baktı.

"Adını vücudumun her yerinde taşımak istiyorum." Kendi hain işareti olan kolunu kaldırdı ve odadaki yalnız fenerin ışığının üzerine düşmesini sağlayacak şekilde açısını ayarladı.

"Tıpkı bunun gibi, senin ve benimkilerin aynı olmasını istiyorum. Sen benimsin. Ben seninim. İşte böyle. İyi, kötü, güzel ve çirkin. Her şeyi paylaşacağız. Olması gereken buydu ve her zaman böyle olacak. Tüm dünyanın bunu bilmesini istiyorum. Tanıştığım herkesin, ruhumun her karanlık köşesinin sana ait olduğunu görmesini istiyorum."

"Sen delisin," diye fısıldadı, hançeri tutan eli titriyordu ve solgun yüzü hâlâ ileri geri hareket ediyordu.

"Belki." Gözleri onunkilere meydan okudu. "Ama yapmazsan, adını alnıma kazıyacağım ve bunun pek hoş görünmeyeceğini düşünüyorum, çünkü bunu aynada yapmam gerekecek ve ters de çıkabilir."

O zaman güldü.

Çatlak, sert, haşın bir kahkaha; belki de hayatında duyduğu en güzel sestti.

"Lütfen." Dizleri döşemeye gömüldü ama umursamadı ve göğsünü onun kucağına yaslayıp kollarını nazıkçe sırtına doladı. "Lütfen, Elessia."

Bir an sessizlik olduğunda çıplak teninde bir ürperti fısıldadı, ama sonra fısıldadı, "Sana hiçbir şeyi asla inkar etmeyeceğime söz verdim."

"Yaptın." Yüzünü bacaklarına bastırırken sözleri boğuk çıkıyordu. "Ve istediğim de bu."

"Sen delisin." Tekrar iç çekti ve Merrick daha fazla itiraz bekliyordu.

Ama sonra soğuk bir bıçak tenine saplandı ve daha önce hiç bu kadar acı çekmekten mutlu olmamıştı.

Üzerinde çalıştığı süre boyunca, ona asla unutmasını istemediğı iki kelimeyi fısıldadı.

"Sen ve ben."

BÖLÜM 17

MERRICK

Yatakta eşi olan küçük bohçaya baktı; nefes aldıkça göğsüyle birlikte hareket eden kahverengi yorgana.

Uyumuyordu. Henüz değil. Ama Merrick, dinlenirken daha da düzenli hale gelen nefeslerinin, zihninin yakında onu sürükleyip götürmesine izin vereceği anlamına geldiğini umuyordu.

Yaklaşık bir saat boyunca onunla uğraşmıştı ve Merrick, ona doğrulmasını, göğsüne ulaşabilmesini ama ne yaptığını görmemesini söylediğinde isteğini yerine getirmişti ve ona bir mola vermesi gerekip gerekmediğini sorduktan sonra ağzını kapalı tutmuştu ve o da homurdanarak eğer telaşlanmayı bırakmazsa "başka bir şeye zarar verebileceğini" söylemişti.

Onun yerine yüzüne bakmıştı. Duyguların, kavrayabildiğinden daha hızlı bir şekilde yüzüne yansımaları izlemişti. Gözyaşlarının, gülümsemelerin, kaş çatmalarının ve hüzünlü hallerin narin yüz hatlarını çekiştirmesini izlemiş, tüm bu duygular arasında hareket etmesini sağlayan şeyin ne olduğunu fazla anlamamaya çalışmıştı.

Ama işini bitirdiğinde, vücudunun hafifçe sallandığını fark etmemişti ve şükürler olsun ki, onu bulabildiği en temiz battaniyeye sarıp, uzanmasını, aksi takdirde zorlayacağını söylediğinde fazla itiraz etmemişti.

Merrick gözlerini devirdi.

Yapamazdı, artık ona bir şey emredemezdi. Gözleri onunkilerle buluştuğu anda her şey bitmişti.

Onun kalbini tutuyordu.

Onun ruhu.

Onun her şeyi.

Büyüsü bile ona karşılık veriyor gibiydi. Ruhlar artık onun etrafında farklı hareket ediyordu, onu eşi olarak kabul ettiğinden beri böyleydi.

Merrick gözlerini onun küçük bedeninden ayırıp küvetin yanındaki duvara dayalı boy aynasına yaklaşırken başını salladı.

Yaklaşırken gözleri yükseltilmiş havuzda oyalandı.

Biraz uyuyabilseydi, su alabilirdi, hatta belki de tahta küvetin altına koyduğu küçük sobayı kullanarak suyu ısıtabilirdi, böylece temizlik yapabilirdi.

Aptal küvete baktıkça elleri daha da sıkı kenetleniyordu.

Lanet olası bir banyo.

Ona bunu mu teklif edebilirdi?

Tanrım, daha önce hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

Hatta o lanet olası kampta, kendisi ve diğerleri üzerindeki güçlerini her fırsatta kötüye kullanmayı seven acımasız yaşlı askerlerle büyümek bile değildi. Büyüsüne kavuştuğu anda bu durum sona ermişti. O zamanlar komutanlar bile ondan korkuyor, kampta dolaşmaya karar verdiğinde ona geniş bir alan tanıyorlardı.

Merrick aynanın önünde durduğunda gözleri hâlâ küvetteydi.

Lessia'nın vücuduna kazıdığı izlerin açtığı yaraların iyileşmeye başladığını, kaşıntının başladığını hissedebiliyordu ama onlara dokunmayı reddediyordu. Deri kapanırken küvetin etrafındaki zeminden kazıdığı kömür tozunun içeride kaldığından emin olması gerekiyordu.

Merrick derin bir nefes vererek bakışlarını aynaya çevirdi.

Derin bir yutkundu.

Sonra tekrar yutkundu.

Ve yine.

Tekrar.

Ama gözlerinin arkasında biriken sıcaklığın, Lessia'nın tenine sürdüğü sözcüklerin üzerinden geçerken vücudunda birikmesini

engelleyemedi.

Aynada yukarı doğru yolculuğunu sürdürürken karanlık, parıldayan gözlerle karşılaşan Ölüm Fısıltısı neredeyse geri çekilecekti ama sonra bunların gerçekten kendisine ait olduğunu fark etti.

Sonsuz gibi görünen, göz çukurlarından kaçıp derinliğiyle dünyayı ele geçirmesi gereken o acı dolu karanlık Merrick'indi, yanağından aşağı süzülen o sıcak gözyaşı da öyle.

Kanlı yüzünden aşağı doğru ilerlerken, elmacık kemiğini gıdıklayıp ağzının üzerinden kayarken, çenesine ulaştığında tanıdık olmayan tuzlu bir tat bırakarak ve bir saniye bekledikten sonra yere öyle yüksek bir damlama sesiyle düşerken bakmaktan kendini alamadı ki, Lessia'nın bunu duyup, umduğu gibi uykudan uyanacağından neredeyse endişelendi.

Gözleri, altındaki ıslaklığın parıldayan noktasından yavaşça kalkıp aynaya döndü.

Lessia adını yazmamıştı. Ya da en azından sadece adını yazmamıştı.

Kalça kemiğinin çıkıntı yaptığı yerin hemen üstünde Elessia'yı oyduğu bir nokta vardı.

Lessia değil.

Elessia Rantzier değil.

Sadece Elessia.

Yüreği sıkıştı.

Sonra gözleri, kadının vücuduna kazıdığı diğer kelimelere kayd.

Aşk.

Özgürlük.

Barış.

Çocuklar.

Birlik.

Kabul.

Dostluk.

Aile.

Seçenek.

Gelecek.

Ondan bir ses çıktı; daha önce hiç duymadığı bir ses.

Neredeyse uhrevi bir sesti, aynı anda hem kırılgan hem de sert. Seven ve nefret eden, çaresiz ve sakin.

Lessia onu yalnızca kendisine ait olarak işaretlememişti.

Umutlarını ve hayallerini onun tenine kazımişti.

Bütün dilekleri özenle kesilmişti, tek bir harfi bile bükülmemiş, deforme edilmemişti.

Bir tanesi hariç hepsi.

O garip ses boğazından tekrar duyuldu.

Göğsünün sol tarafına, tam kalbinin üzerine, en çok özlemini çektiği şeyi kazımişti.

Zaman.

Son kelimeyi yazarken elleri titremiş olmalıydı ya da belki de gözyaşları görüşünü kapatmıştı, çünkü harflerin mükemmel bir şekilde biçimlendirilmediği tek yer orasıydı.

Gözleri titrek t'yi, noktayla hizalanmamış i harfinin sapını, neredeyse n'ye benzeyen m'yi ve çok uzağa uzanan e'yi gezerken yanağından aşağı doğru bir ıslaklık izi daha süzüldü, çizgi kalbini delen hayalet hançer gibi tenini kesiyordu.

İki sargılı el vücudunu sarıyordu, kırık olmayan elinin parmakları kelimenin üzerinde, Merrick'in kırık kalbinin üzerinde çırpınıyordu.

"Çünkü ancak onların nihai fedakarlığıyla yeni bir dünya doğabilir; hayalini kurdukları, uğruna savaştıkları ve ağladıkları dünya," diye fısıldadı Lessia, yanağını onun sırtına yaslarken.

Gözyaşları onun gözlerini yakmış olmalıydı çünkü teni onun tenine değdiğinde sıcak olsa da, hemen ardından ıslaklık geldi ve Merrick, tüm yaralarıyla birlikte onu olması gerekenden daha sert bir şekilde göğsüne çekerek etrafında döndü.

Kadın ona karşı eriyordu ve adam onu daha da yakınına çekiyordu, tek istediği onları birbirine kaynaştırmaktı, bir şey istiyordu... herhangi bir şey!

Kontrol. Güç. Kalbi çıplak göğsüne öyle sert çarpıyordu ki, onu zar zor kaldırılabiliyordu, özellikle de yakında atmayabileceğini bildiği halde.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ona doğru çevirdiğinde, dişlerini birbirine vurarak kendine güçlü olması gerektiğini söyledi.

"Az önce ne dedin?" diye fısıldadı Merrick, cevabın ne olacağını tahmin ettiği için soruyu gerçekten sorup sormaması gerektiğinden emin değildi.

Lessia sırtına doladığı ellerini çözüp yüzünü kavradı.

Gözlerindeki bakıştan nefret ediyordu. Öyle vahşi bir öfkeyle nefret ediyordu ki, Lessia konuşana kadar gözleri odaklanamıyordu.

Ama bunu yaptığında, kendini sakinleşmeye zorladı; dinlemeye. Ağzından çıkan her kelimeden nefret etse bile, ona ihtiyaç duyduğu lanet olası desteği vermeye.

"Kehanetin sonu geldi." Konuşurken dolgun alt dudağı titriyordu ve adam eğilip dudağını dişlerinin arasına almak zorunda kaldı, ciğerlerine yumuşak bir nefes gelene kadar nazikçe çekti.

Dudaklarını onun dudaklarına bastırduğunda hissettiği ürperti, onunla aynı hizada olan her bir ten santimini ısıtmalıydı, ama onu bıraktığında ve o konuşmaya devam ettiğinde, kalbinde yayılmaya başlayan buz, içindeki her şeyi kaplayana kadar devam etti.

"Bunun gerçekleşmesi için ölmem gerek." Lessia'nın serbest parmakları kelimelerin üzerinde gezindi, gözleri adamın tenine kazıdığı şeyi okumak için aşağı kayd ve gelecek kelimesinin yanında oyalandığında, adam buna dayanamadı.

Elini istediğinden daha yumuşak bir şekilde kavrayarak sırtına doladı ve kendi ellerini onun çok soğuk yanaklarına dolayarak yüzünü tekrar kendisine doğru çevirdi.

"Ölmene gerek yok." Merrick surat asmamak için elinden geleni yaptı ama Lessia'nın kehribar gözlerinde parlamaya başlayan meydan okumadan, başaramadığını görebiliyordu. "Ölmene gerek yok. Bunu sen seçiyorsun!"

"Ben bunu seçmedim," diye tısladı.

Ona bağırmak istiyordu.

Kendisine sadece zarar veren bir dünya için kendini feda etmesine gerek yoktu.

Ona buradan siktirip gidebileceklerini, tanrıların bile onu bulamayacağı kadar uzak bir diyarda saklanabileceklerini söylemek istiyordu.

Ama sonra gözleri yumuşadı, dudakları şimdiye kadar gördüğü en yürek parçalayıcı gülümsemeyle kıvrıldı ve kelimeler, derisinin altında

büyüyen büyüünün baskısı gibi uçup gitti.

"Seni çok seviyorum" diye fısıldadı.

Dayanamadı.

Ölüm Fısıltısı gözlerini kapattı.

Kulaklarını bir çocuk gibi kapatmak istiyordu.

"Evet," diye devam etti Lessia. "Ve... Yardımcı olacağını düşünsem seninle koşardım. Ama... Babamın gözlerinde gördüm Merrick. Bu lanet... bu kehanet, bizi yakalayacak. Ayrıca, kaçarsam hakkımda ne söyler? Hayatım boyunca saklandım ve gölgelerden çıkma zamanı geldi. Kısa bir sürelğine de olsa."

Merrick başını salladı, gözleri hâlâ öyle sıkı kapalıydı ki önlerindeki karanlıkta renkler titriyordu.

Kumaş, soğuk parmaklarıyla dokunduğunda yanağını tırmaladı.

"Sen ve ben," diye fısıldadı.

Parmakları yüzünde gezinmeye devam etti.

Çok yavaş. Çok sevgiyle. Çok kibarca.

Dayanamadı. Kalbi patlayacak gibiydi.

"Lütfen. Bana bakın."

Kahretsin.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona hayır diyemiyordu. Onunla tartışamıyordu bile.

Onu, ne kadar fedakar olduğu için seviyorsun.

Keşke bunu yapmasaydı.

Neden bencil biriyle çiftleşemedi ki?

Kendisi gibi biri.

Dünya umurunda değildi. Lessia'nın yaşaması için tanıdığı herkesi seve seve feda ederdi. Ama...

"Fikrini değiştiremeyeceğim, değil mi?" Merrick'in gözleri aç bir şekilde yüzünde gezindi, en ufak bir tereddüt belirtisi görmeyi umuyordu.

Sadece bir tane ve onu tekrar omzuna atıp kaçıp gidecekti.

Ama ne güzel, güneşli gözlerinde ne de gülümsemesini daha da yukarı taşımaya çalışırken yumuşak yüz hatlarında hiçbir şey yoktu.

"Bunların hepsine sahip olamam ama sen olabilirsin. Hepiniz olabilirsiniz." Lessia parmaklarını adamın ağzının üzerinde gezdirdi, dudaklarının aşağı doğru kıvrılışını takip ederken sıcaklığının bir

titreşimi havayı ürpertti. "Tanrılara gideceğim. Belki... belki de düşünmediğimiz bir şey vardır. Ama bu benim seçimim, Merrick."

Merrick'in ne düşündüğünü anlaması için ne düşündüğünü söylemesine gerek yoktu.

Sen her zaman benim tercihlerime saygı duydun.

Lessia'nın parmakları yüzünden aşağı doğru hareket etti ve çıplak teninde gezindi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı tekrar. "Lütfen..."

Aklına naip geldi.

Belki de ondan bir seçim hakkı aldığı için o kadar da alçaklık etmemiştir.

Sonuçta onun hayatını kurtarmıştı ve o da onu affetmişti...

Ama onun sıcak, bal rengi gözlerine, saf iyiliğe bakmaya devam ettikçe bunu yapamadı.

Onun hakkında ne söylediğini bilmiyordu. Sadece... yapamıyordu.

"Lütfen..." diye bir kez daha yumuşak bir sesle yalvardı ve Merrick, ona yaklaşırken duyularını istila eden tatlı kokuyu durduramadı, eli daha da aşağılara doğru kayd.

Elleri yanaklarından düşerken, onun kendisini sardığı battaniyeyi üzerinden attı.

Tamamen çıplaktı. Çıplaktı ama güzel teni kan, kir ve tozla kaplıydı. Yine de, gördüğü en çekici kadındı.

Ellerini omuzlarına doğru kaydırıp ve yaralarına bastırmamaya dikkat ederek tenini okşarken ağzından bir inilti çıktı.

"Merrick," diye fısıldadı.

Onun adını böyle söylediğini duymaktan asla vazgeçemeyecekti.

Onu oyalamaya çalışıyordu.

Bunu biliyordu ama aynı zamanda bunu istiyordu.

Onu istiyordu, ona ihtiyacı vardı. Kokusunu alabiliyordu. Lanet olsun, hissedebiliyordu. Ve onun için her şeyi yapardı.

Elleri kusursuz teninde, boynunda, köprücük kemiğinde gezinirken, göğüslerine değdi ve içinden bir arzu sesi çıktı, Merrick kendi kendine ona dilediği her şeyi vereceğine söz verdi.

Ona her şeyini verecekti. Bu hayatta olmasa bile, bir sonrakinde.

Ve zamanla başlayacaktı.

Eğer bu lanet olası dünyada yapacağı son şey bu inanılmaz yaratığa verebileceği tüm lanet zamanı vermek olsaydı.

Merrick'in gözleri, parmak eklemleri meme uçlarına değdiğinde yüzünde yandı, dokunuşuyla sertleşen vücudu anında tepki verdi.

Penisi pantolonunun kumaşına yaslanmış, dışarı çıkmak için can atıyordu; ipeksi kucağını saran sıcaklığını hissetmek için. Özellikle de Lessia, sert göğüslerini onun ellerine bastırdığında, bir ihtiyaç fısıltısı daha onu terk ediyordu.

Ama o bunu görmezden geldi.

Zaman. Acele etmiyordu.

"Buraya gel," diye hırıltılı bir sesle söyledi, tüm iradesini kullanarak küvete doğru dönerken.

"Çok soğuk olacak," diye itiraz etti Lessia, sesi hâlâ nefes nefeseydi.

Yine de onun kendisini takip ettiğini hissedebiliyordu, sıcaklığının, ruhunun, nerede olursa olsun onun farkındaydı.

Küvetin altındaki sobayı yakıp, kovayı ve Merrick'in tahta kolu çevirmesiyle uzun bir borudan suyun içeri girmesini sağlayan garip düzeneği kullanarak içine su dökmeye başlamadan önce, odunların iyice yandığından emin olduktan sonra tepki vermedi.

Koca küveti yarıya kadar doldurmak için kovayı on kez doldurmak gerekti.

Tamamen doldurup doldurmamak konusunda tereddüt etti ama arkasında Lessia'nın dolaşması ve tüm odayı doldurmaya başlayan koku göz önüne alındığında... muhtemelen onunla birlikte yıkanmaktan kendini alamayacaktı ve koku zaten taşacaktı.

Merrick ayağa kalkıp derin bir nefes aldı, sabırlı olması gerektiğini söyledi ve sonra tekrar ona doğru döndü.

Gözleri ona dikildiğinde fal taşı gibi açıldı. Onu her gördüğünde daha da muhteşem görünüyordu; kendi dünyası olan karanlığın içindeki bir ışıktı.

Utangaç bir gülümseme yüzünde belirince nefesi kesildi.

Eğer arkadaşlarından biri bu şekilde tepki verseydi, onlarla dalga geçerdi.

Onu daha birkaç saniye önce görmüştü. Ama yine de... sanki onu ilk kez görüyormuş gibiydi, gözleri her zaman başka bir yerdeydi ama onun üzerindeydi.

Hala çıplaktı, tüyleri diken diken olmuştu ama adam aralarındaki mesafeyi kapatmak için birkaç adım attığında gözlerinde hiçbir soğukluk yoktu.

"Isınması sonsuza kadar sürecek." Lessia'nın gözleri arkasındaki suya kaydı ve sonra tekrar onun gözleriyle buluştu.

"Vaktimiz var," diye karşılık verdi Merrick, onu kendine doğru sürüklerken ve vücudunu kendine doğru kıvırdı. "Ayrıca, senin için planlarım..." Eğilip kulağına fısıldadı, karşılık olarak boynundaki tüylerin diken diken olmasını izledi. "Sonsuza dek de dahil."

Lessia derin bir nefes aldı ve onun vücudunun kendisine karşı gerildiğini hissedebiliyordu.

Siktir. Bu söylenecek yanlış bir şeydi.

Merrick sessizce kendine küfrederek, dudaklarının tekrar kulağına değmesine izin verdi, köpek dişleri kulak memesine değdi. "Seninle işim bittiğinde soğuk bir banyo yapmak isteyebilirsin."

Vücudunda bir ürperti, ama bu endişeden değildi.

Çok daha iyi. Ama yeterince iyi değil.

Merrick başını daha da eğdi, kızın boynuna, keskin köprücük kemiğine ve tekrar yukarı doğru alaycı öpücükler kondurdu, kızın göğsü onunkine doğru inip kalkana kadar tembelce öptü ve tenini ısırdı.

Dudaklarını daha yukarı çekti, çenesini öptü, sonra yanağını, tam ağzının önünde durdu.

Dudaklarına değen nefesi sıcaktı ve başını geriye yaslayarak ona daha iyi bir erişim sağladı ve bakışlarını tekrar buldu.

Tanrım, o erimiş bakışa gelip, heyecanlandığında sihir kullandığı zamanki gibi gözlerinin altın rengine dönmesini sağlayabilirdi.

Dudaklarını onun dudaklarına bastırırken gözlerini ondan ayırmadı.

İlk başta yumuşaktı ama... Merrick, dudaklarının daha iyi ulaşabilmesi için aralanmasıyla inledi.

Hatta güneş gibi bir tadı vardı.

Özgürlük gibi. Küçükken gördüğü hayaller gibi. Kimseye anlatmadığı ama sıcak bir oda, adını seslenen yumuşak bir ses, yemek ve her zaman, her zaman uyuyabileceği bir yatak içeren hayaller gibi.

Kendini tutamadı. Başını eğerek öpüşmelerini derinleştirdi, kız hemen karşılık verip kollarını boynuna dolayarak daha da yakınlaşmak, onu daha sert öpmek için harekete geçtiğinde göğsünde bir hırıltı yükseldi.

Küçük dövüşçüsü. Yaralı, yorgun, kirli ve perişan haldeydi ve yine de ona böyle karşılık veriyordu.

O, krallığın en şanslı erkeğiydi.

Dilleri birbirine dolanırken onu geriye doğru yönlendiren Merrick, uzun kenarında çıtırdayan sobadan kaçınmak için onu tahta küvetin kısa kenarına doğru dürttü, böylece alt sırtı ve bacakları ona yaslandı.

Merrick ellerini omuzlarından aşağı tekrar göğüslerine doğru kaydırды, hassas meme uçlarını kavrarken sert teni onun hassas meme uçlarına değdiğinde çıkan çığlık karşısında gülümsemesini bastırdı.

Ellerindeki göğüsleri tartarken, başparmakları bir kez daha meme uçlarına dokundu ve onları hafifçe şaklattı, ta ki kadın ona doğru kıvrana kadar.

"Çok duyarlı," dedi boğuk bir sesle.

Bu bir işkenceydi. Tek istediğı onun içine penisini sokmak, onu doldururken onun kendi boşalma çığlıklarını dinlemekken kendini tutmak çok tatlı bir işkenceydi.

Ellerini onun sırtından aşağı doğru kaydırды - dayanılmaz bir yavaşlıkla - parmaklarının yerini dili aldı ve elleriyle mükemmel kıcının etrafında daireler çizdi.

Merrick, onu kendine bastırırken dilini sertleşmiş meme uçlarının üzerinde gezdirdi, ona ne kadar sert davrandığını hissettirdi ve ona ne yaptığını fark ettiğinde onu terk eden sert pantolon için neredeyse delirecekti.

"Bunların hepsi sensin," diye mırıldandı göğüslerine doğru. "Sen, mükemmel vücudun, yumuşak tenin ve tatlı kokun beni deli ediyor."

Meme ucunu ağzına alıp nazikçe dişlerinin arasına yerleştirdi ve çığlık atana kadar çekti.

"Öyle yüksek sesle ağlayana kadar orgazm olmanı istiyorum ki, o lanet olası tanrılar ne olduğunu merak edecek." Diğer meme ucuna geçti ve adı dudaklarından dökülene kadar ısırdı.

"Adımı hatırlayabildiğin tek şey olana kadar seni becermek istiyorum." Elleri onun bacaklarına doğru kayd, bacaklarının arasında titreşen bir sıcaklık olduğundan emin olduğu yere doğru kayd.

Tam altında durduğunda, ellerini devam etmek için bastırırken, aslında inledi.

"Lütfen," diye yalvardı Lessia, ona doğru eğilirken. "Lütfen, Merrick."

Onun yalvarmasını çok seviyordu.

O, onu çok seviyordu.

Ama onu böyle tutmak? Bu kadar savunmasız, şehvetli ve çaresizce ona bakmak? Onun lanet olası adını haykırmak?

Çok fazlaydı.

Başını yukarı doğru eğdiğinde, kadının ellerine karşı mücadele ederken yüzünün buruştuğunu, bacaklarının kendiliğinden boşalmaya çalıştığını görünce, penisi ağrıdı.

Merrick pantolonunu çıkardı ve penisi serbest kalıp onun bacağına çarptı ve onun arkasından bir damla boşaldığında kadın inledi.

Kırık eli seğıirdi. Lanet olası seğıirdi, sanki ona dokunmayı düşünüyormuş gibi. Adam hızla dizlerinin üzerine çöktü ve kadının ona ulaşamayacağından emin oldu.

"Dirseklerini küvete koy," diye emretti Merrick.

Daha iyi tutunabilseydi daha iyi olurdu ama onun yüzünden lanet olası ellerinin daha fazla yaralanma riskini göze alamazdı.

Tartışmadı ve aşağı doğru kayarken dirseklerini tahta çıkıntıya yasladı ve güzel vajinası onun yüzüyle aynı hizaya geldiğinde kokusu etrafında yayıldı.

Zaman.

Zaman ver, diye hatırlattı kendine.

Ama onaylayıcı sesin boğazından yukarı doğru tırmanmasını engelleyemedi.

Parlıyordu.

Onun için çok ıslaktı.

"Aferin kızım," dedi Merrick, gözleri önündeki sıcak ipeksi kumaşın üzerinde gezinirken.

O kadar mükemmeldi ki.

Onun ne kadar sıkı olduğunu hatırlayarak, etrafını saran sıcaklığı hatırlayarak, aletinin seğirdiğini hissetti ve parmağını onun uyluğundan yukarı doğru sürükledi, yavaşça karnına doğru hareket ettirdi, sonra tekrar aşağı doğru, klitorisinin hemen üzerinde durdu.

Kokusu bir kez daha onu sardı ve uzuvları ısındıkça inledi. Şu anda ona dokunamadığı için minnettardı. Teni penisine yaklaşıp boşalmış olabilirdi.

Merrick yavaşça hareket etmeye zorladı kendini ama parmakları onun sıcaklığına battığında, bacaklarını açtığında vajinası ona doğru açıldığında bunun imkansız olduğu ortaya çıktı.

Tekrar inledi, ona ihtiyaç duyduğu baskıyı uyguladı ve başı geriye doğru düştüğünde onu okşamaya başladı, parmakları ıslak kıvrımları arasında gezindi, başparmağı tüy kadar hafif bir dokunuşla klitorisini okşadı ve ondan bir çığlık daha kopardı.

Aman Tanrım, çok ıslaktı.

Çok hazırım.

O sıcak, nemli sıcağın içine dalmak için sabırsızlanıyordu. Ama henüz değil.

Odayı ıslak ve pis sesler doldurdu ve Merrick daha hızlı hareket etmeye başladı, orta parmağıyla onun girişini tahrik etmeye başladı, ta ki ona karşı gelip elinin üzerinde durana kadar.

"Çok iyisin," diye övdü. "İsteddiğini aldığında bayılıyorum."

Kadın sadece inledi ve sonunda parmağını tamamen içeri soktu.

Onun iniltisi de onun iniltisi kadar yüksekti.

İlk kez birlikte olduklarında bunu biliyordu ama bu kadın onun sonu olacaktı.

Kesinlikle lanet son.

Merrick bir parmağını daha ekledi, öne doğru eğildi ve hızını arttırarak sonunda onu tattı.

Parmaklarını onun içine sokarken eli onun vajinasına çarptı.

Daha güçlü.

Daha hızlı.

Dili klitorisini yaladı ve kadın onun adını haykırdığında neredeyse orgazm oluyordu, ardından yüzüne bastırdığında karmaşık bir kelime karmaşası başladı.

Evet.

Lessia ona doğru ilerlerken, "Savaş onun için," diye düşündü.

Her zaman. Sikiş. Kavg.

Merrick duvarlarının sıkılaştığını hissedebiliyordu, bu yüzden daha hızlı hareket etti, dişleri klitorisini sıyrırken parmaklarını daha derine soktu.

Tekrar bağırdı ve Merrick sert paketi ısırdı, ağzına aldı ve kadının vücudu ona doğru fırladığında üçüncü parmağını da ekledi.

Kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki, yukarı baksa görüp göremeyeceğini merak etti ve vücudu sarsılmaya başlayınca, emmeye devam etti, parmaklarını acımasızca içine soktu ve kıvırdığında...

Vücudu yaydan fırlayan bir ok gibi hareket ediyordu.

Titreyen. Uçan. Havada fırlayan.

Merrick hareketlerini yavaşlatarak onunla orada buluştu, parmaklarını yavaşça hareket ettirerek aşağı inene kadar hızını değiştirdi ve dokunuşuna karşı çok hassas olana kadar onun vajinasını yaladı.

Ayağa kalkarken parmaklarını çekti, onu içine alırken zonklayan penisini görmezden gelmeye çalıştı.

Yanakları kızarmış, altın rengi gözleri donuklaşmıştı.

Güzel dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Gözleri onun nabız gibi atan uzunluğuna doğru kayarken onları yaladı ve gözleri daha da eridiğinde buna dayanamadı - tıpkı sıcak çaya damlayan bal gibi.

Ağzını ele geçirmek zorundaydı.

Öpücük yumuşak ya da nazik değildi.

Zamandan veya sabırdan bahsetmiyordu. Acil ve aceleciydi ve dudağını ısırp kanattığında tısladı.

Gözleri büyüdü ve geri çekilmek üzere olduğunu anlayabiliyordu.

Lanet olsun, buna izin veremezdi.

"Hayır," diye hırladı, bacaklarını beline doladı ve penisi tamamen içine girmeden önce kıcını çıkıntıya yerleştirdi, ıslak sığağa tepki olarak inerken tekrar çığlık atmasına neden oldu.

"Benden uzak durma," diye dişlerinin arasından tısladı, testisleri kasılırken, uzun süre dayanamayacağı konusunda onu uyardı. "Lütfen, asla uzak durma. Benimle değil."

"Öyleyse beni sik," diye emretti ve artık şaşırma zamanı gelmişti.

Lessia'nın kaşları meydan okurcasına kalktı, ama muhtemelen onu kışkırtmak için ağzını açtığı anda, adam geri çekildi, sonra tekrar ona öyle sert vurdu ki küvet ayaklarının altından kaydı.

İnlemesi, adamın inlemesiyle boğuluyordu. Ona olan ihtiyacı her şeyi tüketiyordu ve ona doğru hareket etmeye başladığında, sıcaklığı her yerini sardığında, o da geri durmadı.

Daha derine girmek için onu açılındırdığında kalçaları onun kıkına çarptı ve Lessia, onun içine doğru ilerlediğini, her zamankinden daha derine girdiğini ve onu tamamen doldurduğunu görünce bir nefes verdi.

Merrick, içindeki sıcaklık artmaya devam ederken acımasızca hareket ederek neredeyse tamamen geri çekildi. Eli ikisinin arasına daldı ve Lessia'nın adını haykırmasıyla küfür etti. Tekrar klitorisini çalıştırmaya başladı ve testisleri boşalmak için sızladı.

Siktir et. Bu siktiğimin kadını.

"Yakında seni dolduracağım," diye uyardı, itmelerinin şiddeti küvetin tekrar gıcırdamasına neden olurken. "Çok ıslak, sıcak ve mükemmelsin ve sana ihtiyacım var."

Ona ihtiyacı vardı. Söylemedi ama ihtiyacı olan tek şey oydu.

İşte bu yüzden savaşıması gerekiyordu. Onun için.

Çünkü Lessia'nın aksine Merrick çok bencildi ve onsuz yaşayamazdı.

"Benim de sana ihtiyacım var," diye sızlandı, kokusu daha da zenginleşirken, ona tekrar yakın olduğunu söylüyordu ve bu onun aklının gitmesine neden oluyordu.

"Kollarını boynuma dola," diye zorla söyledi Merrick, böyle zamanlarda, ona sormadan söylediğini yaptığı anda ona duyduğu sevgi içinde patlıyordu.

Kadının vücudu onunkine yapıştığı anda ve parmakları onun kıkına o kadar sert gömüldüğünde itmeleri vahşileşti ki onu işaretleyecekti, ama tutuşunu yumuşattığında kadın ona hırladı -gerçekten hırladı-, bu yüzden tutuşunu daha da sıkılaştırdı, kalçaları daha da sertleşirken kadın titremeye ve onun penisi zonklamaya başladı.

Başka bir işaret neydi?

Lessia tekrar adını söylemeden önce son düşüncesi buydu ve onunki dudaklarından döküldü, amını sıktı, onu içine boşaltana kadar sağdı, bacakları sırtına kenetlenirken küfürler havada uçuştı, onu imkansız bir şekilde daha da yakınlaştırdı.

Merrick, yalnızca onun yaratabileceği yükseklik hissinden aşağı inerken kollarını titretti ve onu dikkatlice küvetin kenarına tekrar bırakırken göğsü ona doğru inip kalktı.

Yine de, hareket içindeki suyun sıçramasına neden oldu - muhtemelen daha önce de sıçramıştı ama fark etmemişlerdi - ve damlalar Lessia'nın üzerine düştüğünde, ona sıırttı. Merrick'in içine bir sıcaklık dalgası daha gönderen kocaman, geniş ve sıcak bir gülümseme.

"Aslında sıcak."

BÖLÜM 18

LESSIA

Gemilerinin önünde aşılmaz bir sis oluşmuştu ve Lessia, sise bakarken sırtından aşağı bir ürperti yayıldı. Kalın beyaz duvardan bir şeyler görmeye çalıştı ama dönen havaya gözlerini kısarak baktığında içinden bir iç çekiş çıktı.

Faydası yoktu.

Bunu birkaç gün önce fark etmeye başlamışlardı ve o, Merrick ve Raine'e, bu yolun gerçekten bu yol olup olmadığından emin olup olmadıklarını birkaç kez sormuştu.

Ne yazık ki öyleydi. Sislerle kaplı görünen diyarlar arasındaki bu isimsiz topraklar, wyvernlerin yaşadığı varsayılan yerdî ve daha ileride... Ayna Gölleri'ni bulacakları yerdî.

Wyvern'lerin burayı, Fae'lerin tanrıları çağırabileceğı yere yakın olması nedeniyle seçtiğine inanılıyordu.

Savaştan sonra, yani Perilerin tanrıları bilinen tüm diyarlardan kovmasından sonra, artık kimse bunu yapmıyordu. Periler, dünyaya getirdikleri kan ve şiddetin efendilerine karşı gelerek misillemesinden korktukları için kimse buraya bile çıkmıyordu.

Lessia kollarını kendine doladı. Wyvern'lerle veya tanrılarla tanışmayı pek de dört gözle beklemiyordu.

Soyadını fısıldayan wyvern'lerin sesini, içindeki uyarıyı hâlâ duyabiliyordu.

Buraya gelmeyin diye bir uyarı mı?

Emin değildi ama iyi olmamıştı.

"Üşüdün mü?" Frelina ona doğru yaklaştı ve Lessia'nın Raine'e ait olduğundan emin olduğu bir pelerini omuzlarına çekti.

Lessia kollarını indirerek başını salladı. "Sadece... endişeliyim."

Frelina'nın gözleri de önlerindeki yükselen bulut duvarına doğru kayarken mırıldandı.

Artık çok yakındı. Bugün oraya yelken açacaklardı.

Lessia tekrar kendi içine kapanma dürtüsüne karşı koydu.

Güçlü olmaya ihtiyacı vardı, sadece biraz daha. Zamanı gelene kadar, kendini toparlayacaktı; sevdiklerinin yaslanabileceği kişi olacaktı.

Merrick'in gözlerinin, yalnızca bakmadığını düşündüğünde izin verdiği o acıyla dolmasını istemiyordu.

Ama onun her zaman baktığını bilmiyordu. Çok geç olmadan, keskin yüz hatlarının, geniş omuzlarının, uzun ve kaslı vücudunun her çizgisini ezberlemesi gerekiyordu.

Belki de ona umutlarını ve hayallerini dövme olarak yaptırmak acelecilikti...

Ama o zaman buna ihtiyacı vardı; onun ne istediğini bilmesine ihtiyacı vardı.

Çünkü eğer bilseydi, belki de... belki de onu ölüme kadar takip etmezdi ama keşke zamanı olsaydı dediği her şeyi deneyimlerdi.

Ama istese bile, bundan şüpheliydi. Lessia, gözleri her ona değdiğinde zihninin nasıl çalıştığını, hayatını kurtarmak için her olasılığı nasıl araştırdığını görebiliyordu. Lanet olası sisin içinden görmeye çalışmak kadar boşuna olsa bile.

"Yine zihnini mi okuyor?" diye seslendi Raine, daha yüksek bir seviyeden. Gemiyi, Lessia'nın sapmayı dilediği yola doğru yönlendirdi. "Onu utançtan ölmekten kurtarmam mı gerekiyor?"

"Sus," diye homurdandı Frelina. "Ayrıca, pratik yapmama gerek yok."

Sözlerine rağmen alevler kız kardeşinin yanaklarını yalamaya başladı ve Lessia, Frelina'nın Merrick'in ona aşk ve zaman hakkındaki yorumunu gösterdiği o odada iki gün geçirdikten hemen sonra zihninde kazındığı anı gözlerinin önünde canlanınca, ağzını eliyle kapattı ve ikisinden uzaklaştı.

Lessia, kız kardeşinin yalnızca endişelendiğini ve o sırada kendini suçlu hissettiğini biliyordu; Frelina'yı Raine ile baş başa bırakmıştı ama Merrick'in -ve dürüst olmak gerekirse Lessia'nın- birlikte vakit geçirmeye ihtiyacı vardı.

Ve böylece Lessia'nın babası veya kaderi hakkında herhangi bir his duyması yerine, Frelina'ya Merrick'in parmaklarıyla ilgili becerilerinin çok detaylı bir anısı gösterilmişti.

En azından Raine kahkaha krizleri arasında onlara bunu söylemişti.

Kız kardeşi panikleyip, görünüşe göre uyuduğu odaya koşmuş ve Lessia'nın onu tekrar çıkarması saatler sürmüştü.

Frelina hâlâ Merrick'in gözlerine bakamıyordu ve Raine, bu gemide beyaz duvara doğru yelken açarken konuşmaktan başka yapacak pek bir şey olmadığı için, her fırsatta, ki bu çok fazla oluyordu, kız kardeşiyle bu yüzden dalga geçiyordu.

Lessia, Merrick'in kendisini izlediğini bildiği yere döndü.

Gözleri, kızın vücudunda dolaşan duyguyu fark ettiğinde parladı ve kızın, onu kulübenin içine sürükleyip, son birkaç gündür çoğunlukla birlikte oldukları odaya kilitlemeyi düşündüğünü anlayabiliyordu.

Ama Raine tekrar konuştuğunda, başını hafifçe salladı ve gözlerini geminin kenarından başını uzatıp merakla dördünü izleyen Ydren'e doğru çevirdi, sonra tekrar kız kardeşine döndü.

Frelina'nın şu anda biraz desteğe ihtiyacı var gibi görünüyor.

Raine tekrar konuştuğunda Lessia kız kardeşinin yanında kalmaya karar verdiğinden emindi.

"Küçük Rantzier, günler geçti ve her seferinde bahsettiğimizde hâlâ kışın ateş gibi parlıyorsun." Raine küpeşteye eğildi, ela gözleri onları ve gemiyi saran gri ışıktaki bile parlıyordu. "İlk gecemizdeki küstahlık nerede?"

"Çünkü o benim kız kardeşimdi, seni piç." Frelina, asık suratlı yüzünü Raine'e doğru çevirerek ona doğru bir adım attı. "Onu gördükten sonra tüm zihnimi temizlemek istiyorum ve sürekli hatırlatılmasını istemiyorum."

"Ama sana hatırlatmak çok eğlenceli." Raine genişçe sırttı, ardından matarasının kapağını açıp bir yudum aldı. "Neredeyse bu

kadar iyi bir dikkat dağıtıcı." K    k Şişeyi havaya kaldırdı.

"Buraya gelirsen dikkatini dağıtırım." Frelina da sırttı, ancak Lessia, kız kardeşinin dudaklarının yaptığı Şeye g  l  mseme denilip denilemeyeceğinden emin değildi. Daha çok dişlerini g  stererek yaptığı uyarı niteliğinde bir hareketti.

Raine dirseklerini tahtaya dayayıp başını eğdi. "B  ylesine k    k bir insan için ne kadar da b  y  k s  zler."

Lessia, kız kardeşinin bacağı seğirdiğinde g  l  msemesini gizledi.

Frelina'nın ayağını yere vurması saniyeler s  rm  Őt  .

"KonuŐacak mısınız?" diye mırıldandı Frelina ve Lessia, kız kardeşi imalı bir Şekilde kalçasını Őıklattıđında homurdanmamak için yanağını ısırmak zorunda kaldı. "Sanırım sonunda kimin korkak olacağını ikimiz de biliyoruz."

Frelina saçlarını savurup diğer elini boynundan aşağı doğru kaydırđında ve dudaklarını yaladığında Lessia'nın g  zleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve Merrick'in de derin bir kahkaha atmaya çalışarak denize doğru d  nd  ğ n   hissedebiliyordu.

Raine ağzını açtı.

Sonra tekrar kapattım.

"Kesinlikle," diye meydan okudu Frelina. "Şimdi git ve k    k gemiyi y  nlendir, Kaptan."

Raine d  mene doğru geri d  nd  ğ nde Lessia'nın bastırđı kıkırdama sesi patladı ve birkaç adım ötede, pruvada duran Merrick'in de g  ld  ğ n   anlayabiliyordu; omuzlarının titremesi onu ele veriyordu.

Frelina yanına d  nd  ğ nde Lessia, "Bu neydi?" diye sordu. G  l  Őundeki hava eksikliğinden dolayı s  zleri kastettiğinden daha yumuşak çıkmıştı.

"Bu sadece bizim uydurduğumuz aptalca bir oyun." Frelina, ellerini korkuluğa koyarken g  zlerine bakmıyordu, bakışları geminin yanında y  zen Ydren'i takip ediyordu.

Lessia da hareketi taklit etti, geçen haftanın ellerinin iyileŐip artık bandaj takmasına gerek kalmamasından memnundu, kırık elleri geceleri hala ağrısı bile.

"Bana çok aptalca gelmiyor," diye dikkatlice cevapladı Lessia, kız kardeşinin omuzlarının gerginliğinden, duyguları konusunda tam

olarak doğruyu söylemediğini anlayarak.

"Öyle." Frelina'nın yüzü bir anlığına buruştu. "İlk gece dikkatimi dağıtmak için benimle flört ediyormuş gibi yaptı..."

Birbirlerine baktılar ve Lessia'nın Frelina'nın ne düşündüğünü anlaması için zihin okuyucu olmasına gerek yoktu.

Babasının soğuk bedeni. Tahta kalasların arasından süzülen kan. Raine ve Merrick'in, savaşta biri öldüğünde Fae askerlerinin söylediği şarkıyı söylerkenki derin seslerindeki hüzün.

Lessia yutkunduktan sonra sordu: "Beğenmedin mi?"

Eğer kız kardeşini bu kadar rahatsız ediyorsa, Raine'i durdurmasını söylerdi. Bakışlarını kızıl saçlı Peri'ye doğru çevirirken, içini vahşi bir koruma duygusu kapladı. Hatta iş oraya gelirse, ona karşı sihrini bile kullanabilirdi.

Özellikle Frelina'nın gözlerinin cam gibi olduğunu görmek.

"O... o değil," diye fısıldadı Frelina ve Lessia'nın göğsünde bir baskı hissetti. "Ben... ben asla gerçek olana sahip olamayacağım. Biliyorum... Seni bekleyen şeyin ne kadar korkunç olduğunu biliyorum ama... Senin ve Merrick'in yaşadıklarını kıskanmadan edemiyorum. Hatta... hatta Loche'la yaşadıklarınızı bile."

Lessia kız kardeşinin gözlerini yakalamak için elinden gelen her şeyi yaptı ama Frelina bunu reddetti, gözyaşlarını tutmaktan burnunun ucu pembeleşti.

Lessia, yeni iyileşen ellerindeki ağrıyı umursamadan korkuluğa tutundu.

Kendi acısına o kadar kapılmıştı ki. Merrick'in acısına. Kız kardeşinin babasının ölümüyle ilgili acısına. Ama hiç düşünmemişti...

Kız kardeşi haklıydı. Lanetin bir parçası olmayabilirdi ama şu anki duruma bakılırsa... pek çoğu hayatta kalamazdı, özellikle de yüzyıllardır yaşayan acımasız Peri savaşçıları olmayanlar.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Lessia.

"Biliyorum." Frelina, omzu Lessia'nın omzuna değecek şekilde hareket etti. "Ben de özür dilerim."

Lessia boğazını bir yumru gibi doldurdu ve "Biliyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

İkisi de doğuştan kaderlerine mahkumdu. Kralın kardeşinden doğan hobbitlerdi; kral da kendi türünden her şeyden çok nefret

ediyordu.

Babası onları saklayarak bir nevi hayat vermeye çalışmıştı.

Peki gölgelerde hayat nasıldı?

Evet, Lessia katlanmak zorunda kaldığı bazı deneyimleri yaşamamayı tercih edebilirdi...

Ama o yaşamıştı.

O sevmişti.

Frelina ise...

Küçük kız kardeşine daha da yaklaşırken gözleri yaşlarla doldu.

Frelina'nın da zamana ihtiyacı vardı.

"Neredeyse geldi," diye mırıldandı Frelina ve Lessia, Merrick'in arkasından geldiğini, kollarını ona doladığını, onu koruduğunu, hep orada olduğunu hissetti. Ydren'in iri gözleriyle buluştuğunda dokunuşuna yaslandı, ama cevap vermek için ağzını açtığında dünya bembeyaz kesildi.

Ve daha sonra...

O yalnızdı.

Lessia hızla döndü ama etrafında sadece beyazlık vardı. Altında. Üstünde.

"Merrick!"

Daha sonra:

"Kızım!"

Tekrar isimlerini söylemeye çalıştı ama sanki etrafındaki sis sesini yutmuş, göğsü pamukla dolmuş gibiydi. Altındaki şaşırtıcı derecede sert zeminde sendeleyerek ilerledi, gözlerini kıstı ve bakışlarını etrafta gezdirdi.

Her yer bembeyazdı ama bir şekilde...

Beyaz, Rioner'in mahzeninde zorla içine itildiği karanlığı hatırlattı ve nabızı derisinin altında gümbür gümbür atmaya başladı, başını ileri geri çevirirken ses kulaklarında yankılandı, bir şey - herhangi bir şey - anlamaya çalışıyordu.

Neden buraya geldin, Elessia Rantzier?

Lessia derin sese doğru irkildi, ama korkudan değil. Hayır, nedense... ses tanıdıktı.

Bir an bekledi, zihninin sesin neden kendisine ev gibi geldiğini anlamaya çalıştı.

Cevap vermeye bile tenezzül etmiyor.

Duyduğu bir ses daha... Tırnaklarını avuçlarına geçirdi, etrafındaki parlaklığa gözlerini kırptırdı. Annesinin sesiydi bu.

Ama... öyle değildi.

Ve ilki... Merrick'indi.

Ama aynı zamanda değil.

"Sen kimsin?" diye hırladı, ciğerlerini dolduran sisin boğucu hissiyle mücadele ederek.

Bizim için geldin, ama kimi aradığını bilmiyorsun?

Frelina'nın sesiydi ama aynı zamanda tuhaftı. Sadece biraz fazla tizdi - tonu biraz yanlıştı - ve Frelina'nın sözlerinin çoğunda görülen meydan okumayı taşıyordu.

"Siz wyvern'siniz." Lessia, diğerleri için duyduğu endişenin midesinde bir huzursuzluk topu oluşturmaya ve yoğun beyazlığın onu boğmaya çalışmasına rağmen sesini sakın tutmaya çalıştı.

Yeterince uzun sürdü.

Raine'in alaycı tavrını mükemmel bir şekilde anladılar ve sese doğru döndü, neredeyse adamın kızıl saçlarının beyaz dünyasının arasından çıkacağını bekliyordu.

Ama hiçbir şey yoktu.

"Bu ne?" diye sordu Lessia, sisin içinde yankılanan tek ses olan kendi kalp atışlarının sesini duyarken.

Yanlış soruları soruyorsun.

Merrick'in sesini duymak istememesi mümkün değildi.

Ama bu tuhaf şey... Yanlıştı. Ürkütücüydü ve melodisi ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"Zihin oyunlarınızı bırakın," diye dişlerinin arasından seslendi. "Kendinizi gösterin."

Ama zihin oyunları yapan biz değiliz, değil mi?

Kendisi ve Loche'nin, arkalarında babası ve Rioner'ın durduğu bir görüntü zihnine zorla girdi. Acı, saf bir acı, tenine hücum ederken, o ana geri döndü ve kendi kendine "Beni unut. Baş başa geçirdiğimiz her anı unut. Bana karşı bir şey hissettiğini unut. Beni sadece casus, seçimini mahvetmeye çalışan hain olarak hatırlayacaksın." dediğini duydu.

Ne kadar tehlikeli bir hediye.

Lessia, gözlerini kapatıp homurdanmadan önce kendi dizlerinin de büküldüğünü gördü: "Yeter! Ben bunları yeterince yaşadım!"

Gerçekten de öyleydi. Evet, ona yaptıklarından dolayı hayatının geri kalanında suçluluk duyabilirdi. Özellikle de şimdi... özellikle de neden yaptığını bildiği için. Ama bununla yaşamaya karar vermişti.

Sanki verdiği ve vereceği her kararla yaşayacakmış gibi.

Ta ki sen yapmayacak olsan. Lanetini duyduk, Vastala prensesi.

"Ben prenses değilim," diye tısladı Lessia. Merrick'in sesinin bu tuhaf versiyonunu duyunca hissettiği huzursuzluk öfkeye dönüştü ve bu da ciğerlerini yabancı havadan temizlemesini kolaylaştırdı. "Amcamla hiçbir bağım yok. Ayrıca, hakkımda bu kadar çok şey duyduysan, neden burada olduğumu da çok iyi biliyorsundur. Tüm bu tiyatro oyunlarına gerek yok."

Elbette biliyoruz. O taşı seni seçmesi için kandırdığın anda, seni her yerde hissettik. Senin hakkında her şeyi duyduk, gördük ve öğrendik. Kimi sevdiğini. Kimden nefret ettiğini. Korkularını - ve çok sayıda var. İsteklerini. Evet... Eşinin derisine kazıdığın isteklerini.

"Hiçbir şeyi kandırmadım. Merrick'in sesini kullanmayı bırak," diye uyardı Lessia, büyüsünün canlandığını hissederek, gözleri tuhaf bir şekilde önündeki beyaz duvara yansıdı.

Ama Ölüm Fısıldayanı'nın sesini seviyorsun. Öldüğünde unutacağından korkuyorsun. Ve unutacaksın da... Bize güven.

Lessia, kelimelerin aklına yerleşmesine izin vermedi.

Onu asla unutamayacaktı, bu mümkün değildi.

Kendine izin vermezdi.

Dönüp dururken gözleri etrafına o uğursuz parıltıyı saçıyordu, etrafını saran beyazlığın, wyvernlerin onu görüp onunla konuşmasını sağlayan bir tür büyü olduğunu düşündü.

O taşı seni seçmesi için kandırdığın anda, seni her yerde hissettik. Senin hakkında her şeyi duyduk, gördük ve öğrendik. Kendilerine ihanet etmişlerdi ve... sihir gibiydi - kalın beyaz hava, Merrick'in ruhlarının yapışkanlığını hatırlatıyordu ona, etrafını saran.

Büyüyü zorlayamıyordu ama babasının büyüsünü durdurmaya çalıştığı anın anısı yüreğine keskin bir acı saplanmıştı. Eğer wyvernler onu görebilseydi...

Ydren'le su altında yaşadığı karşılaşma aklına geldi, menekşe rengi gözleri parladı.

Daha önce wyvern'leri kontrol edebilen biriyle tanışmamıştım. Raine adasında ona bunu söylemişti.

Havada bir şeyler değişti, bir titreme, bir belirsizlik kıvılcımı ve Lessia haklı olduğunu biliyordu.

Düz ileri bakarak, kendi gözlerinin yansımasını izleyerek, "Kendinizi göstereceksiniz ve söyleyeceklerinizi dinleyeceksiniz," diye mırıldandı.

Sana onun zeki olduğunu söylemiştim.

Lessia, dünya aydınlanırken, Frelina'nın sesini doğru yakaladıklarını düşündü.

Sonra gözleri açılmadan önce bir saniyeliğine hava karardı.

"Lessia! Tanrı aşkına!" Merrick'in gözleri onunkilerden birkaç santim uzaktaydı, bakışları Lessia'nın yüzünde geziniyordu.

Frelina birkaç santim gerisindeydi, Raine ona tutunuyordu ve Lessia'ya bakıyorlardı.

"İyiym," dedi Lessia boğuk bir sesle, o boğucu his hâlâ devam ediyordu.

"İyi değilsin," diye homurdandı Merrick, ama kendini toparlamış gibiydi, yüzü hala sertti ama kadın ona dik dik baktığında dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

O sessiz kalınca Lessia boğazını temizledi. "Öyleyim. Söz veriyorum."

Merrick burnundan nefes verirken bir anlığına gözlerini kapattı ve gözlerini açtığında yüzü yumuşadı; en azından onun eğitimli gözlerine göre.

Frelina'ya göre muhtemelen hâlâ öfkeli görünüyordu.

Yine de, sert bir şekilde de olsa, "Kalkmak ister misin?" diye sorduğunda ve kadın başını salladığında, nazik davrandı, kollarını onun kollarının altına kaydırarak ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Gözlerin bembeyaz oldu ve bayıldın," dedi Frelina yumuşak bir sesle. "Bizi neredeyse korkudan öldürüyordun."

Frelina'nın gözleri Merrick'in çok korktuğunu gösteriyordu ve Lessia Ölüm Fısıldayan'a doğru bir adım attı, ona doğru eğildi ve kolunu beline doladı.

Ama onun kalbinin göğüs kafesine vurarak attığını duysa da, başını kaldırıp Ydren'in gözleriyle karşılaştığında, onu daha iyi hissettirmek için vakti olmadığını biliyordu.

Ydren başını geriye attığında Lessia başını eğdi ve "Wyvernler her an burada olabilir." dedi.

BÖLÜM 19

GÖL

Zaddock dakikalar içinde onuncu kez içini çekince, Loche pruvada durduğu yerden döndü, soğuk rüzgarın saçlarının arasından geçmesine izin verdi ve arkadaşına döndü.

"Öfkeli olduğunu biliyorum Z, ama bu gerekliydi." Gözleri Zaddock'un mavi gözlerine dikildi; her geçen gün daha da meydan okuyan ve Loche'un daha önce hiç deneyimlemediği şekilde midesini bulandıran gözlere.

"Neden onlarla gidemediğimi anlamıyorum!" Zaddock ona dik dik baktı, tüm vücudu küçümsemeyle kıvranıyordu. "O Peri piçlerini yakaladın. Bana neden ihtiyacın var?"

Loche bir an gözlerini kapattı, içinde bir nebze olsun sabır bulmaya çalıştı.

Dün, Amalise, Ardow ve Venko'yu, Kral Rioner'la yaşadıkları o felaketli toplantıdan sonra Lessia'yı bulmak için yola çıktıklarında geride bıraktıkları Geyia ve yarı-Peri çocuklarını taşıyan gemiye göndermişti.

Günlerdir, özellikle düşman sularında, grubu dağıtmanın değip değmeyeceğini tartışıyor ama... Amalise'den duyduklarına ve Geyia ile Steiner'dan gelen raporlara göre, yaşlı Faelinglerden bazıları oldukça faydalı olabilirdi.

Onlara ihtiyaçları olacaktı. Bunu yüksek sesle söylemek istemiyordu ama Kerym ve Thissian'ın güçlü oldukları söylentileri dolaşsa da, son birkaç gündür Korina'nın sularında yelken açıp Ellow'a doğru ilerlerken ve isyancıları gözetlediklerinde, sözde korkulan büyülerinden pek azını görmüştü.

Loche, Meyah ve halkının yakınlarda olduğunu biliyordu. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu ve casusları da Meyah'ın gemilerinin kendileriyle aynı yolda olduğunu görmüşlerdi.

Gözleri gemisinin iki yanındaki boş kayalık adalarda gezinirken, Lessia ve diğerleriyle yaptığı son konuşma zihninde yankılanıyordu.

"Rioner başka bir başarısızlığa uğrama riskini almayacak," diye mırıldandı Lessia.

"Gelmeyecek," diye onayladı Kerym. "Bizim peşimize düşecek. Hepimizin. O böyle çalışır."

Merrick yavaşça başını salladı. "Haklısın. İsyancılar saldırdığında o da saldıracak. En mantıklısı bu. Daha fazla zaman kaybetmek istemeyecek ve..." Ölüm Fısıldayan'ın yüzü acıyla öyle sertleşti ki, Lessia ve Loche dışında herkes bakışlarını kaçırdı. "Lessia'nın dövüşte öleceğine bahse girecek."

Lessia itiraz etmeyip sadece gümüş saçlı Peri'ye doğru bir adım attığında ve kollarını kendisine dolmasına izin verdiğinde Loche titrek bir nefes vermekten kendini alamadı.

Sanki bu onu koruyacakmış gibi. Sanki içlerinden biri onu gelecekte olacıklardan koruyabilecekmiş gibi.

"Peki, nasıl avantaj elde edebiliriz?" diye sordu Loche, sevdiği kadının başka bir adam için güçlü kalmaya çalışmasını izlemeye dayanamayınca.

Özellikle de Rioner'ın bahsi kazanacağını bildiğinde. Loche, Peri Kralı'nı o kadar uzun zamandır tanıyordu ki, Lessia son nefesini verene kadar pes etmeyeceğini biliyordu.

"Elimizden geleni yapıyoruz," diye yanıtladı Kerym, mavi gözleri Loche'un görebildiği kadarıyla ona dik dik bakan bakır saçlı kız kardeşlerden birine takılınca. "Wyvern'leri kendi tarafımıza çekebilirsek, bir şansımız olur. Ve... isyancıları geri çekebilirsek, kazanırız."

"Cedar'ı unutma." Lessia'nın gözleri onunkilere değdi, ama Loche içlerinde parlayan umuda bakmak zorundaydı. "Bazı Perileri, savaşmasalar bile, en azından geri çekilmeye ikna edebilir."

Merrick, Kerym ve Thissian'ın bakışları Loche'da aynı umudu uyandırmadı.

"Bizim için uygun bir savaş alanı bulmalıyız." Kerym'in kardeşinin sesi yumuşaktı ama fısıltı değildi. "Rioner'ı, Oakgard'ın Perilerini ve isyancıları bulduğumuz yerde bizimle buluşmaya zorla."

Loche'un gözleri Zaddock'unkilerle buluştu ve bu sefer arkadaşlarının gözleri onun peşinden koştuğu sarışın kadına kilitlenmemiştir.

Zaddock'un bakışları kuzeye kayarken başını sallayan Loche, boğazını temizledi. "Böyle bir yerimiz var. ElLOW'un eteklerinde bir ada var. Yüksek uçurumlarıyla Korina'yı andırıyor, ama üzerinde bir plato da var. Bazılarımızın sudan çıkmasına izin verecek."

Merrick araya girdi. "Bu iyi. Rioner bu savaşta su becerilerini kullanacak, yani stratejik olarak birkaçımızı karaya yerleştirebilirsek, onları alt etmeyi deneyebiliriz. Her ne kadar Oakgard'ın Perileri toprak güçlerini kullansa da."

"Büyüleri etkilenmiyor mu?" diye sordu Kerym.

"Lanetlerinin nasıl işlediğinden emin değiliz," diye mırıldandı Merrick, sesindeki buz gibi ton, yüzündeki tekinsiz ifade kadar ürkütücüydü. "Sanırım buna güvenemeyiz. Ayrıca... çaresizler. Ve savaşta çaresizliğin nelere yol açtığını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

İstemsiz bir ürperti Loche'un omuzlarını kaldırmasına neden oldu.

Çok fazla düşman. Ters gidebilecek çok fazla şey ve kazanılacak çok az yol var.

Sonunda, Rioner'ı ve yanında savaşacak olan Oakgard Perilerini ve isyancıları ElLOW'un dışındaki noktaya çekmenin herkes için en iyisi olduğuna karar vermişlerdi. İsyancılar zaten ElLOW'a saldırmayı planlıyordu ve bu, halkını güvende tutmanın en iyi yoluydu.

"İyi misin Loche?" Zaddock'un sesi yumuşadı.

Loche kesinlikle bunu huysuzluğa tercih etmiyordu.

Zaddock'u hayal kırıklığına uğratmıştı.

ElLOW'daki herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ne için? Sevdiği kadını kurtarmak için.

Gerçekten harika olmuştu. Onu o kadar incitmişti ki, bir daha asla ona aynı şekilde bakamayacaktı ve onu kim suçlayabilirdi ki?

O kadar aptaldı ki.

"Sana burada ihtiyacım var çünkü isyancıların bizimle öylece konuşmasını beklemiyorum," dedi Loche, Zaddock'un önceki sorusuna cevap verirken, arkadaşının gözlerine bakmayı reddetti. "Ayrılabileceğim herkese ihtiyacım var ve en son hatırladığım kadarıyla kılıçta oldukça yetenekliydin."

"Loche..." Zaddock tereddüt etti ve Loche ellerini saçlarının arasından geçirdi, ona tekrar iyi olup olmadığını sormasını nasıl engelleyeceğini düşündü.

Elbette ki öyle değildi.

Çok fena batırmıştı. Elow tehlikedeydi. Halkı da tehlikedeydi. Arkadaşları da.

Lessia.

"Hepimizin şimdi elimizden geleni yapması gerekiyor." Loche, sözlerinin bu kadar sert çıkmasını istememişti ama suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu ve buna dayanamıyordu.

En azından daha önce, bunu yaptığı kadını düşünebiliyordu... Peki ya şimdi?

Bu, her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Yapacağız." Zaddock elini omzuna koydu. "Ben... Ben sonuna kadar yanında olacağım. Sana bir keresinde bu yemini etmişim ve tutacağım."

Loche, Zaddock'un bakışlarının yüzünde fısıldadığını hissederken bakışlarını solundaki özellikle büyük bir kaya oluşumuna dikti.

Çünkü onlar için bu son olurdu, değil mi?

Bunu Fae savaşçılarının gözlerinde görmüştü. Loche, Elow için savaşmaya karar veren Faelingleri çağırmasını istediğinde Ardow'un tereddütlü başını sallayışında. Bunu, Zaddock'un Amalise'ye veda etmeden küçük kayığa binerken onunla konuşurken titrek sesinde duymuştu.

Kehribar gözlerinde bir umut ışığı yanan tek kişi Lessia'ydı.

Kendisi için değil... Hayır, aynı kabulü onda da görmüştü, kendisinde de aynı şekilde. İkisi de bu savaştan sağ çıkamayacaktı

ama dünya için umudu vardı...

Her şeyden sonra bu aleme dair umudu vardı.

Geride bırakmayı beklediği insanlar için.

İşte bu noktada ayrışıyorlar.

Loche başını iki yana salladı. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu.

"Naip." Simsiyah saçlı ikizlerin daha konuşkanı olan Kerym ikisine yaklaştı ve Loche, Fae'ye doğru döndüğünde Zaddock'un eli omzundan düştü.

"Ne oldu?" Siphon İkizini incelerken kaşları çatıldı, bronz alnında endişe vardı.

"Bir şey hissediyorum." Kerym, suyun ve etraflarındaki karanlık adaların üzerinden atlayıp gözlerini kısa bir süre ona diktikten sonra, "Büyü. Büyülü biri veya bir şey yaklaşıyor."

İki kız kardeş de—Loche neden orada kaldıklarını bilmiyordu—yaklaştılar ve Fae'nin hemen arkasında durdular.

"İsyancılar yaklaşıyor." Pellie, Kerym'in omzuna elini koydu ve Loche, Fae'nin Kerym'e doğru dönerken yüzüne şakacı bir gülümseme yerleştirmeye çalışırken hafifçe sarsıldığını fark etti. "Kardeşini bulmalısın, yakışıklı."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Kerym, gözleri omzundaki küçük elden Pellie'nin kocaman yeşil gözlerine kaydı.

"Yapacağız işte," diye araya girdi kız kardeşi. "Hazır olmamız gerek."

Zaddock öne çıktığında Loche kısıp gözlerini yavaşça kız kardeşlerin arasında gezdirdi. "İşte. Şurada, oluşumun yanında bulut gibi görünen küçük bir tekne var."

Loche'un gözleri arkadaşının el salladığı yöne kaydı ve gerçekten de adaların arasından küçük, beyaz bir kürekli tekne onlara doğru yaklaştı.

Hâlâ net bir şekilde görebilmesi için çok uzaktaydı ama bir Fae'nin keskin görüşünden faydalanan Kerym mırıldandı: "Sadece üç kişi var. Önde bir kadın var - kesinlikle bir şekil değiştiren - ve ona eşlik eden iki yarı Fae var."

"Onu refakat ettiklerini nereden biliyorsun?" diye sordu Zaddock ve Loche buna minnettardı, çünkü aynı soru hemen onun da aklına geldi.

"Onu, Fae'lerin liderlerini izlediği gibi izliyorlar." Thissian da onlara katıldı, kardeşine hâlâ tutunan küçük kadına hızlıca bir bakış attıktan sonra koyu mavi gözlerini Loche'nin gözlerine çevirdi. "Onu korumak için oradalar."

"O kim?" Loche neden sorduğundan emin değildi.

Kendisinden her zaman bir adım önde görünen, yakalanması zor isyancı liderin bu olduğundan emin olduğunda değil.

Yıllardır casusları onu bulamamıştı. Hatta birkaç ay boyunca kendisi de onu aramaya çıkmıştı, ama bu imkânsızdı. Sanki ikamet etmeye karar verdiği her yerde hiçbir iz bırakmıyordu.

"Şüphelendiğin kişi o," diye cevap verdi Soria, kız kardeşi Kerym ile kardeşinin arasında kalırken ona doğru bir adım atarak.

Zaddock da öne çıktı ve hepsi küçük tekneye doğru sıralandı. Tekne kendi teknelerinden çok daha hızlı hareket ediyordu ve sanki saniyeler içinde onlara yetişiyordu, üstelik henüz demir atmamışlardı.

Tekne Loche'un gemisine yanaştığında güverteye bir zincir fırlatıldı, çıkan şangırtı hepsini sarstı ve bekledikleri yoğun sessizlikten onları uyandırdı.

Zincirin ardından bir merdiven gelip geminin yan tarafına yumuşak bir gürültüyle inerken, Soria ona doğru eğildi ve fısıldadı: "İyi olacaksın, naip. Sadece kim olduğunu hatırla."

Kaşları çatıldı ama koyu saçlı bir kadın zarif bir şekilde korkuluğun üzerinden tırmanıp uzun saçlarını bir omzunun üzerinden atlattığında ve iki yarı-Peri hızla onu takip ederken gruba sakın bir gülümsemeyle baktığında ne demek istediğini sormaya vakti olmadı.

Loche tanıdık yüze baktığında sırtı dikleşti ve keskin gri gözler onun yüzüne odaklandığında... "Anne?" diye sormaktan kendini alamadı.

BÖLÜM 20

LESSIA

Sis dağılırken Lessia hâlâ Merrick'e tutunuyordu, beyaz artık Ydren'in mor pullarından aşağı doğru izlenmiyordu çünkü gemilerine yakın duruyordu, sis dağıldığında yolu gösterirken boğazından gelen alçak uğultu etraflarında yankılanıyordu, ta ki sis tamamen buharlaşıp suyun üzerinde yükselen büyük kaya oluşumlarıyla dolu kristal mavisi bir deniz ortaya çıkana kadar.

Etraflarını saran ılık rüzgara rağmen, denizin üzerinde yükselen en yüksek tepeler karla kaplıydı ve Lessia, kışın ve yazın birbirine karışmasının kokusu burnuna dolarken kaşlarını çatı.

Merrick'in bulduğu tuniğin altında kaslarının kıvrıldığını hissedebiliyordu. Biraz küçüktü ama onu giydiğinde asla şikayet etmezdi, çünkü altında oynayan her dalgalanmayı izleyebiliyordu; tüm varlığı etraflarındaki garip hislere tepki veriyordu.

Göz ucuyla Raine'in onlara yaklaştığını gördü, ta ki kız kardeşinin yanına gelene kadar. Frelina'nınkiyle karşılaştırıldığında devasa bedeni çok büyüktü. Lessia, Raine'in kendisi için bir tehdit olmadığını bilmesine rağmen kız kardeşine bir adım daha yaklaştı.

Merrick onunla birlikte yürüdü ve Ydren'e göz kulak olmadan önce ona hızlıca bir gülümseme attı. Ydren gergin görünüyordu, başını ileri geri sallarken ağzı seğiriyordu.

Sonra gemileri öyle ani bir şekilde durdu ki, düşmemek için korkuluğa tutunmak zorunda kaldılar.

"Bir şeye mi çarptık?" diye tısladı Raine.

"Hayır," dedi Merrick, onu eskiden dehşete düşüren o alçak sesle. "Bir şey içimize doğru yüzdü."

Ydren geriye doğru hareket etmeden önce gıcırtilı bir ses çıkardı ve gemi sert bir şekilde yana yatıp tekrar denize çakılmadan önce bu onların tek uyarısıydı.

Merrick onu kendine doğru sürükledi, bir eliyle belini kavradı ve ayaklarını yere bastı, diğer eliyle de kılıcını buldu.

Lessia titrek bir şekilde yakut işlemeli hançerini de kınından çıkardı. Babasının ona verdiği, kehribar taşlarıyla gözlerini yansıtan hançeri nasıl bulamadıklarını düşünmemeye çalışıyordu. Ama Merrick'in onu tutuşu bir anlığına daha da sıkılaştığında, onun kendisini saran o kısa hüznün hissini hissettiğini biliyordu.

Raine, Frelina'yı arkasına ittiğinde minnettar oldu; kavisli kılıçları artık onların çok yukarısında asılı duran güneşte parlıyordu.

Frelina, birkaç hafta önce Elbow'a giden gemide diğerleri silahla eğitim yaparken, o bunu yapmak istememişti ve Fae erkekleri onu ikna etmeye çalışsalar da Lessia onlara hırlayınca vazgeçmişlerdi.

Frelina'nın hançerlerine nasıl baktığını görmüştü ve Frelina'nın, annesinin hastalığı yüzünden babası çok perişan olduğunda adalarını bulan askerleri bu şekilde öldürdüğünden şüpheleniyordu.

Etraflarında tuhaf bir ses yankılanmaya başladı ve Lessia hayatta kalmak dışında tüm düşüncelerini bir kenara itti.

Sadece bir gün daha.

Biraz daha.

Gözlerinin önünde canlı renkler belirdi - sanki gökyüzünden bir gökkuşağı düşmüş ve şimdi gemilerinin etrafında dönmeye başlamıştı - ve gözlerini kırptırsa da hiçbir şekil seçemiyordu, etraflarındaki suda yüzen şeyin hareketleri, Peri gözleri için bile çok hızlıydı.

Merrick ve Raine'in göğüslerinde başlayan vahşi gurultular göz önüne alındığında, aynı şeyin onlar için de geçerli olduğunu tahmin ediyordu ve Merrick eğilip dudaklarını onunkilere bastırduğunda -ateşli ve sert bir şekilde- onların da kendisi kadar endişelendiğini biliyordu.

Başını sabit tutmaya çalışırken tüyleri diken diken oldu, içindeki bir şey ona odaklanmasını kaybetmemesi konusunda uyarıda

bulundu ama Ydren korku dolu bir ses çıkardığında -Lessia'nın kalbini bir ok gibi delen bir ses- onu savurdu.

Sanki mide bulantısı duvarına doğru yürüyordu ve Merrick titreyen vücuduna daha sert bastırırken, boştaki elini ağzına götürdü.

"Sizi etkilemelerine izin vermeyin," diye uyardı. "Bizi şaşırtmaya çalışıyorlar."

Lessia başını sallamaya başladı ama o ses havada yankılanıp renkler daha da hızlı dönmeye başlayınca donakaldı. Bu ses Merrick'in sesine benziyordu ama benzemiyordu da.

Biz buradayız, Vastala prensesi, ama senin söyleyecek hiçbir şeyin yok gibi görünüyor.

Kız kardeşinin sesine geçti.

Ve bizden birini getirdin. Nereden çıktı o?

"Seslerini kullanmayı bırak," diye hırladı Lessia. "Ve her ne yapıyorsan onu yapmayı bırak."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Frelina, Raine onu kendine doğru çekerken sesi titriyordu.

Lessia tereddüt edince Raine, "Belki de sonunda aklını kaçırdı," diye mırıldandı ama Merrick onu uyarmak için hırlayınca hemen ağzını kapattı.

"Wyvern'ler," dedi Lessia, o sesleri tekrar duymaya çalışırken yumuşak bir sesle.

Bunları nasıl duyduğu tuhaftı. Sanki kendi zihninde değillerdi, sanki başkasının zihnindeydiler.

Ama o insanların düşüncelerini okuyamıyordu...

Çözmeye çalışıyor. Ruh taşı...

Şşş! Sahte Merrick sesi öfkeyle doluydu.

Lessia'nın kolundan keskin bir ışık çıktı -taşın birleştiği koldan- ve Raine ile Frelina'nın soluklarından, geri kalanların sesleri duyamasalar bile, onlar da parıltıyı görebildiklerini fark etti.

Merrick'in tutuşu daha da sertleşti, sanki onu öyle sıkı tutuyordu ki, başka bir durumda olsalardı şikayet edebilirdi.

"Ruh taşı..." diye fısıldadı kendi kendine, havadaki o titremeyi yeniden hissederken; beyaz sisin içinde hissettiği o titremeyi.

Korku. Endişe. Öfke.

"Onları hissediyorum," dedi Lessia. "Onları duyuyorum ve hissediyorum."

Seni her yerde hissettik. Her şeyini duyduk, gördük ve öğrendik.

"Sen de beni duyuyor, görüyor ve hissediyorsun," diye mırıldandı.

Aklına Merrick'le birlikte geçirdikleri ilk gecede yaptıkları konuşma geldi.

"Duygularını hissediyorum." Bunu, onun zihnini okuduğunu düşündüğünde ona söylemişti ama duygularını hissetmesinin tek nedeni aralarındaki eş bağıydı.

"Biz ruhen bağlıyız," diye haykırdı Lessia.

"Neyden bahsediyorsun?" Frelina'nın başı, Raine'in onu tutmasına rağmen ileri geri sallanmaya başlamıştı ve kız kardeşinin ten rengi yumuşak bir parlaklıktan yeşil bir renge dönüşmüştü.

"Onları hissediyorsun." Merrick eğildi, sakalları yanağına değdi ve suyun karşısına baktı. O renkler hâlâ geminin etrafında canlı bir ip gibi dönüyordu ve Merrick onun ne demek istediğini anlamıştı.

"Onları duyuyorsun."

Bunlar soru değildi.

"Onları görebilmelisin."

Ona baktığında aslında onları kendi gözleriyle görmek istemediğini fark etti.

Raine ve Kerym'in kendi zihinlerini ona bağladığında onları zorla ikna edebilmişti, bu yüzden eğer wyvern'lerin ruhları onunkine bağlıysa ve zihin okuyan Fae gibi onun ne düşündüğünü duyabiliyorlarsa... bu onların zihinlerinin bağlı olduğu anlamına geliyordu, değil mi?

En azından denemeye değerdi.

"Bana tutunmak mı?" Bu kadar yumuşak çıkmasını istememişti ama o sesler, sevdiklerini taklit etmeye çalışmaları onu huzursuz ediyordu.

"Her zaman." Merrick bakışlarını, artık dayanamayacağı noktaya kadar, onun yaşamaya devam edemeyeceğini ve onu ikna edebileceğini umduğu hayalleri yaşayamayacağını anlayana kadar tuttu.

Gözlerini kapatıp, etrafındaki sesler kaybolana kadar bakışlarını içine odakladı. Ta ki rüzgârı veya denizden gelen tuzlu suyun ara sıra

çıkardığı sesi hissetmeyene kadar. Ta ki Merrick'in beline doladığı kolu hissedebildiği tek şey olana kadar.

Zihni karanlıktı ama bu Rioner'ın mahzenlerindeki karanlık değildi.

İçinde umutsuzluk yoktu.

Üzüntüydü. Kederdi. Kederdi.

Bu... onun duygularıydı.

Ama etrafına bakınca, gerçekten de her karanlık girdaba bakınca, karanlığın içindeki şeyleri fark etti.

Önünde parlak bir ışık parlıyordu ve Loche'un eline tutuşturduğu taş, yani artık içinde yaşayan taş, sanki ona doğru bir adım atacaktı ki fark etti.

Bu wyvern'in ışığı değildi. Bu... Başkasına aitti.

Gümüş saçlı, korkulan bir Peri savaşçısı. Ateşler ve fenerler yakan, kendi bedenini ve zihnini ateşe veren, en anlaşılmaz karanlığı bile kovan biri.

Parıldayan topun yaydığı sevginin tadını alabiliyordu.

Onun ve onunki bir arada. Vahşilik, nezaket, sadakat, tutku ve kabullenme. Lessia, bir anlığına bu duyguyu hissettiğinde daha da parlak bir şekilde parladığında gülümsemeden edemedi.

Aman Tanrım, onu çok seviyordu.

Toptan daha fazla ışık yayıldı.

Ben de seni seviyorum, demek istiyordu sanki.

Keşke orada kalabilseydim; o sıcaklıkta, sevgide ve acısız alanda kalabilseydim, ama zamanı yoktu. Gözlerini ayırarak, itiraf etmekten çok daha zor olsa da, Lessia odanın geri kalanını taradı.

Başka bir ışık daha vardı. Birçok ışıkla dolu, sanki farklı renklerde ipliklerden oluşan bir demet gibi, daha soluk bir ışıltıya sahip. Özellikle biri öne çıkıyordu; diğerlerinden daha parlak parlayan mor bir iplik. Onların bir parçasıydı ama aynı zamanda değildi de. Daha çok kendisinin bir parçasıydı.

"Ydren," diye fısıldadı ve sanki wyvern onu duymuş gibi ipliğin yavaşça yuvarlanmasıyla ödüllendirildi.

Başka bir iplik daha dikkatini çekti. Altın rengiydi, diğerlerinden daha kalındı ve hepsiyle, hatta Ydren'le bile bağlantılı görünüyordu.

Lessia tereddütle ona doğru yürüdükten sonra elini bohçanın üzerine koydu.

Neredeyse bir kedi gibi mırıldanıyordu, iplikler birbirine çarpıyordu ve o tuhaf his etrafında dönüyordu; o kadar yoğun bir duygu yumağıydı ki, sadece birini seçemiyordu.

"Sanırım bu kadar." Lessia altın ipliğe yöneldi ve parmaklarını ipin etrafına doladı.

Vücudu hemen doğruldu.

Altın pullarla kaplı geniş bir yüze yerleşmiş altın gözler, kendi erimiş gözlerinden biraz daha koyu, eski balı anımsatan renklerle onunkilerle buluştu.

Hiç tereddüt etmedi ve bu sefer talimatlarının daha kesin olmasını sağladı.

"Kendinizi göstermenizi istiyorum, şimdi yaptığınız gibi değil. Teker teker, kıpırdamadan durun lütfen. Ve konuşmamı bitirene kadar beni dinlemenizi istiyorum."

Altın ipliklerin etrafındaki iplikler bir saniye daha titreştikten sonra hepsi durdu ve sesler sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi duyuldu.

"Lessia! Başardın!" diye haykırdı kız kardeşi.

"Lessia, yeter," diye yumuşak bir sesle ısrar etti Merrick.

Ama garip bir his onu doldurdu, sanki enerji doluydu, sanki bu enerji teninde hızla yayılıyordu.

Ve uzun bir aradan sonra ilk kez, kendini... sıcak hissetti.

"Lessia." Merrick'in sesi daha talepkar bir hal aldı.

Güç.

Güçtü.

Altın iple oynarken hissettiği şeyin bu olduğunu düşündü, göğsünü dolduran sıcaklığın ve her damarında, uzvunda dans eden hissin tadını çıkardı.

Elinde çok sayıda hayat tutuyordu. Ne yapacağını söyleyebildiği, kontrol edebildiği, yönetebildiği hayatlar.

"Lessia!"

Karanlığın içinden bir dalga geçti ve gözlerini kırıştırarak daha önce gördüğü ışık topuna doğru başını çevirdi.

Ona bir şeyler anlatıyordu.

Gözlerini aç.

Yeter artık.

Peki yeterli miydi?

O her zaman zayıftı, her zaman ezilen oydu.

İşkence gören. Acı çeken. Terk edilen.

Şimdilik bu kadar yeter, küçük savaşçım.

Işığa tekrar gözlerini kırptırdı ve Merrick'in sevgisi tenine değdi, güçlü sıcaklığın yerini kavurucu sıcaklık aldı.

Lessia, ışığına doğru yürüme isteğiyle başını salladı, ama wyvernleri böyle etkileyebiliyorsa... aynısını Merrick'e de yapabileceği düşüncesi sonunda gözlerinin açılmasına neden oldu.

Güneş üstlerinde olmasına rağmen, Merrick'in zihnindeki ışığı kadar parlak değildi ama yine de karşısındaki manzarayı kavrayabilmek için birkaç kez göz kapaklarını kırpması gerekti.

Her renkten ve her boyuttan Wyvern'ler önlerinde, arkalarında ve yanlarında suda yüzüyordu.

Daha büyük olanların bazılarının kanatları görünüyordu. Ydren'den öğrendiğine göre bu, düşmana bir uyarı işaretiydi, her an saldırabileceklerinin bir işaretiydi.

Belki de wyvern'lere onları da öldürmemelerini söylemeliydi.

Ama bu düşünce aklına gelince, onların zihinlerini hâlâ hissedebildiğini fark etti ve gözlerini kırptırdığında... bunu çok net görebiliyordu; artık onları kontrol edebilecekti.

Büyük altın rengi bir wyvern çığlık attı ve Merrick onu göğsüne doğru çekti, kılıcı önlerinde uçtu ve sağ tarafındaki metalik sestten anlaşıldığı kadarıyla Raine de kendini hazırlıyordu.

"Bunlar çok fazla wyvern," diye mırıldandı Raine.

"Sorun değil." Lessia, Merrick'in kolunu nazikçe dürttü. "Bize zarar vermeyecekler."

Pek emin görünmüyordu ama her zaman yaptığı gibi, her zaman yapacağı gibi onu bıraktı ve Lessia korkuluğa yaklaşmadan önce gruplarına hızlıca bir göz attı.

Frelina'nın yüzü bembeyazdı, yanaklarında hâlâ o yeşilimsi iz vardı.

Raine odaklanmış görünüyordu; Frelina'yı arkasında tutarken kare çenesi belirgindi, kavisli kılıçları önlerinde çaprazlanmıştı.

Merrick öfkeli görünüyordu ve siyah gözleri her bir wyvern'in üzerinde sanki kılıcının en çok nereye zarar vereceğini anlamaya

çalışıyormuş gibi gezinirken gülümsemesini neredeyse bastırmak zorunda kaldı.

Ydren gemilerine o kadar yakın duruyordu ki, bir santim bile yaklaşıp gemiyi devirebilirdi. Lessia pruvaya yaklaşıpken ona el salladı, wyvernin anladığını görünce sevindi ve Lessia'nın yanında kalmak için yüzdü.

Lessia, Merrick'in elini sıkarak onu da beraberinde çekerek korkuluğa doğru yürüdü ve gözlerini, kendisine dik dik bakmayı bırakmayan iri, altın renkli wyvern'e odakladı. Ydren'i gözleyen wyvern'lerin hiçbirinin ona yaklaşmaya cesaret edemediğinden emin oldu.

"Yüksek sesle konuşursam beni anlar mısın?"

Lessia'nın sesi, sanki buzla doluymuş gibi ılık havayı deldi.

Altın wyvern kanatlarını iyice açtı ve gözlerindeki hoşnutsuzluğa rağmen geri adım atmamak için canını dişine taktı. "Elbette seni anlayacağız, Elessia Rantzier. Biz hayvan değiliz."

Merrick'in sert nefes verişinden, bunları duyan tek kişinin kendisi olmadığını anladı.

"Seni gücendirmek istemedim." Wyvern'lere nasıl hitap edeceğini bilmiyordu ama çoğu insan ve yaratık saygılı bir şekilde yaklaşılmaktan hoşlanırdı, bu yüzden çenesini hafifçe eğerek selam verdi. "Adınızı söyleyebilir misiniz?"

"Bize saygı duymak istiyorsan, bizi zorlamamalıydın prenses." Wyvern başını çılginca iki yana salladı. "Yeteneğin tehlikeli ve ataların gibi sen de onu çok dikkatsiz kullanıyorsun."

"Ben..." diye söze başladı Merrick hırlayınca. "Onu hayal edebileceğinden çok daha dikkatli kullanıyor. Tek ihtiyacın, ne yapıyorsan onu yapmak yerine onu dinlemen."

Merrick kısık sesle devam etti. "Sakın özür dilemeye kalkma. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Lessia, onun buna gerçekten inandığını, yaptıklarından dolayı onunla gurur duyduğunu hissedebiliyordu ve devam ederken omuzlarını dikleştirdi.

"Ölüm Fısıltısı. Seni bir daha asla göreceğimi sanmıyordum." Altın ejderhanın etrafındaki wyvernlerden bazıları, canavar Merrick'in lakabını söyleyince kıpırdandı. "Seninle ilgili hikayeleri duyduk

elbette. Ama bazılarımız senin ve kardeşlerinin yanında savaşmıştık. O zamanlar nazıktın, bize karşı çoğu Peri'den daha nazıktın."

Merrick cevap vermedi ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, huzursuzluk tenine yayıldı.

"Bize adını söyle," diye emretti Merrick ve altın wyvern sessizce göz göze gelmiş bir şekilde göründüklerinde, her birinden yayılan bakışlar etraflarındaki havayı soğutuyordu.

"Ben Auphore'um, genç adam. Bugün yaşayan tüm wyvern'lerin babasıyım."

Gözleri, onları çevreleyen muhtemelen yüzlerce wyvern'in üzerinde gezindi; hayal edebileceği her renkten wyvern'ler vardı: mavi, yeşil, sarı, Ydren'e benzeyen birkaç menekşe ve hatta birkaç beyaz ve siyah.

Gözleri Auphore'a döndüğünde, onun gözlerinde bir şeyler parladı ve dilinin ucunda olan şeyi sormamaya karar verdi.

Neyse, önemli değildi zaten.

"Kim olduğumu zaten biliyorsun ve sanırım neden burada olduğumu da biliyorsun." Lessia, ardından gelen yoğun sessizlikte nefesini tuttu ve acaba bunu tekrarlaması gerekip gerekmediğini merak ediyordu ki Raine'in matarasının kapağının açılması sessizliği bozdu ve tüm başlar ona doğru döndü.

Kızıl saçlı Peri, utanmış görünme nezaketini bile göstermedi. Sadece matarasını kendisine bakan altın wyverne doğru kaldırdı ve emretti: "Cevap ver ona, seni yaşlı piç. O iyilerden biri."

"Zihin Yakalayıcı. Seni özlediğimi söyleyemem." Raine sevdiği içkisinden bir yudum aldığıında Auphore gözlerini devirdi.

Raine canavara bir şeyler kusmak üzereyken Lessia, "Yeter," diye homurdandı. "Bu çekişmeye vaktimiz yok. Havlands için son bir savaşta bana katılmanı istemeye geldim. Rioner ve onun tarafında Perilerle savaşacağız ve... sana ihtiyacımız var."

"Sana ihtiyacımız var," diye yankıladı Auphore. "Siz Periler bize her zaman ihtiyaç duyuyorsunuz, ama nedense bizim size hiç ihtiyacımız yok."

"Biliyorum," diye yanıtladı Lessia ve Auphore'un başını yana eğip altın rengi gözlerinin köşelerinin nasıl büyüdüğünü görünce şaşırdığını anlayabiliyordu. "Periler seni kullandı ve istismar etti;

kutsal bir bağ olması gereken şeyi istismar ettiler. Bunu yapmayacağım. Sihrimi sadece seni dinlemeye ikna etmek için kullandım ve eğer hayır dersen... buna saygı duyarım. Ama yalvarıyorum, lütfen son bir kez bize yardım etmeyi düşün."

"Bizim de seni hissettiğimizi unutuyorsun. Vastala prensesi, o güç dalgasının içinde kaynadığını hissettik. İyi hissettirdi, değil mi? Zayıf olmamak için. Taşı kandırdığını bu şekilde anlıyoruz. Bizi sana yardım etmeye zorlayabilir, her zaman sahip olduğumuz tek şeyi, yani seçimi elimizden alabilirsin."

"Ben. Hayır. Prenses. Ben güç peşinde değilim. Ve asla seçimini elinden almam. Asla!" Sonunda dudağının nasıl titrediğinden nefret ediyordu ama Auphore kendi hayal kırıklıklarına fazla yaklaşıyordu.

Başka seçeneği olmayan oydu.

"Taş onu seçti," diye homurdandı Merrick. "Yüzyıllardır ilk kez onu seçmesinin lanet olası bir sebebi vardı - herhangi birini seçmesi! Rioner ve diğerleri kazanırsa, peşinize düşecekler. Dünyanın hiçbir yerinde düşmanlarının olmasını sevmez - saklanan düşmanları da olsa. Hepinizi tek tek öldürür."

Ydren hafif bir inilti çıkardı ve Lessia refleks olarak elini uzatıp wyvernin burnuna koydu.

Ydren de bundan hoşlanmamıştı ve Lessia, kendi türüne bu kadar yakın olmanın onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordu; hiçbir yere ait olmama hissi yaratıktan Lessia'nın kalbine kadar yayılıyordu.

"Kim o?" diye sordu Auphore. "Sen kimsin, genç wyvern?"

"Adı Ydren," diye cevapladı Lessia, Ydren ona bakmayı bile reddettiğinde, genç wyvern o kadar çok titriyordu ki geminin etrafındaki su dalgalanıyordu.

"Onu kurtardım," diye ekledi Raine. "Annesi ve ailesi son savaşta esir alındı ve bir grup şekil değiştiren onları öldürdü. Ydren'i kurtarabildim ve o zamandan beri benimle kalıyor."

Auphore, Raine'e bakmadan tekrar konuştu. "Ama onu mu seçtin? Cevap ver bana, genç!"

Ydren ona bir baş sallaması yaptı ve Lessia ona yaklaştı, "Senin onu seçmenin" ne anlama geldiğini tam olarak anlamasa da yine de bir şekilde hissediyordu.

"Neden? Neden o?" Auphore daha da yaklaşmaya başladı, sonra Lessia parmaklarının arasında fısıldadığını hâlâ hissettiği yaldızlı ipliği çekerek "Dur!" diye emretti.

"Ona ya da buradaki diğerlerine zarar vermeyeceksin." Lessia, kelimeler dudaklarından dökülürken sesini tanıyamadı.

Soğuktı, talepkardı ve... amcasının sesine çok benziyordu.

Auphore'un gözleri kendisiyle mor wyvern arasında gidip geliyordu, ağzı deri kanatlarının yaptığı gibi açılıp kapanıyordu.

Merrick bir şeyler söylemek için hamle yaptı ama Lessia diğer elini onun koluna koyup başını salladı. Nedenini bilmiyordu ama Auphore'un zamana ihtiyaçı olduğunu hissedebiliyordu.

Gözleri Frelina ve Raine'e kaydı ve onlar da onun ne istediğini anlamış gibi görünüyordı, bakışlarını etraflarındaki wyvern grubuna çevirdiler.

Lessia beklerken kalp atışlarını saydı.

Güm.

Güm-güm.

Güm.

Auphore sonunda tekrar konuştuğunda bin'e kadar saymıştı.

"Genç olana biz şahitlik edeceğiz."

Bakışlarını wyvern büyüğüne doğru kaldırırken kaşları çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ydren'in ailesine dönmesine izin vererseniz, savaşa geliriz. Ordunuzun arkasında, hepimiz tek tek duracağız. Ama savaşmayacağız."

"Sen..." Merrick öfkeyle bağırdı ama Lessia kolunu tekrar sıktı.

"Teşekkür ederim," dedi hemen.

Kabul edecekti. Rioner, wyvernlerin savaşmayacağını bilemezdi ve bu, halkını yeterince korkutup diğerlerini alt etmelerine sebep olabilirdi.

Lessia, uzun boğazında boğuk, keder dolu bir ses titreşince Ydren'e hızlıca bir bakış attı. "Ama Ydren gitmek isteyip istemediğine kendisi karar verecek. Sonrasında bizimle kalmak isterse, bu onun bileceği iş."

"Onu asla zorlamayız. Sadece ailemizin bir arada olmasını istiyoruz. Sen, herkesten çok, bunu anlamalısn." Auphore başını bir

an eğdi, sonra sertçe geriye savurdu. Wyvern'lerin dağılma şeklinden Lessia, bunun bir tür ayrılma emri olduğunu tahmin etti. "Aynalı Göller'e gideceğinizi duydum. Ydren'in orada bizimle kalmasını önerebilir miyim? Orası oldukça... rahatsız edici."

Lessia, bu canavarların koruması altında sonsuza dek saklanıp saklanamayacağını sorma isteğini görmezden gelmeye çalıştı.

Diğerlerine şöyle bir baktıktan sonra, herhangi birini geri çekilmeye ikna etmeye çalışmanın anlamsız olduğunu anladı, bu yüzden hafifçe iç çekerek cevap verdi. "Evet. En kısa sürede döneceğiz."

Auphore, başını tekrar savurmadan önce bir saniye tereddüt etti. "Eğer hayatta kalırsan."

BÖLÜM 21

GÖL

Esmer kadın gruba doğru yürürken tereddüt etmedi, hareketleri o kadar tanıdıktı ki Loche kendine Elbow'un naibi olduğunu, onu alamayana kadar istismar ettiği çocuk olmadığını ya da küçük evlerinden geçen bitmek bilmeyen erkek akıntısı olmadığını ve sonunda sekiz yaşındayken evini terk etme isteğini yerine getirdiğini hatırlatmak zorunda kaldı.

Sessiz grubun önünde durduğunda ve etrafındaki insanların ona yaklaştığını hissettiğinde -özellikle elini yanındaki kılıcın üzerinde tutan Zaddock ve kadına ve Fae'ye gergin ifadelerle bakan Kerym ve Thissian- Loche, bu kadının bir şekil değiştirici olduğunu hatırlamaya zorladı kendini.

Geyia'nın daha önce büründüğü tüm şekilleri görmüştü.

Şekil değiştirenler her şeye dönüşebiliyordu; karşılaştıkları herhangi bir hayvanı veya insanı taklit edebiliyorlardı. Özellikle iyi olan şekil değiştirenler, annesinin vücudunu öne doğru itmek için kullandığı kasılma gibi jestleri ve vücut hareketlerini bile taklit edebiliyorlardı; bu da onları gerçek olandan ayırt etmeyi neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Bu bir zihin oyunu olabilir; onu yanıltmak için yapılmış bir illüzyon.

Loche, yaşlı ve deneyimli erkek ve kadınların arasında dolaşırken hissettiği belirsizliği gizlemek için yıllar içinde mükemmelleştirdiği gülümsemeyi yüzüne yerleştirerek bir adım öne çıktı.

En iyisi onun bir avantaja sahip olduğunu düşünmesine izin vermemek.

Kerym, yanına yaklaşırken kulağına fısıldadı: "Onları tüketemeyiz." "Arkasındaki kıvrıcık saçlı Peri büyümümüzü engelliyor. Soluk benizli olan bizi kör edebilir, bu yüzden hazır ol."

Harika, diye düşündü Loche, Zaddock'a bir bakış atarken.

Arkadaşı çenesini eğdi, vücudunu arkasında asılı duran bulutlarla neredeyse bütünleşecek kadar soluk tenli ve Siphon İkizlerine o kadar odaklanmış olan Fae'ye doğru çevirdi ki Zaddock'un onu bir anda öldürmeye hazırlandığını fark edemezdi.

Loche, Zaddock'un kör olsa bile Fae'yi yakalayacağına güveniyordu. Z, çok duygusal olduğu için iyi bir asker olmamıştı - arkadaşları etrafında kavga ederken kavgada çok dikkati dağılırdı - ama kılıç kullanmakta çok yetenekliydi.

Bakışlarını tekrar önündeki kadına çevirdiğinde Loche onun gri gözleriyle karşılaştı.

Kaybedecek zaman yok.

"Sanırım sen asi lidersin," dedi Loche, elini uzatmaya tenezzül etmeden. "Görünüşe göre sonunda tanışmamızın zamanı geldi."

"Kendi annen için bile pek sıcak bir karşılama değil bu." Meyah olduğunu tahmin ettiği şekil değiştiren, dilini şaklatarak keskin bakışlarını -kendi bakışlarına çok benzeyen bakışlarını- yavaşça grubun üzerinde gezdirdi ve Zaddock derin bir nefes aldığı anda orada durdu.

"Sen benim annem değilsin." Loche, cevap verirken tereddüt bile etmedi. "Onunla ne zaman tanıştığını bilmiyorum ama ölmeden önce ortalıkta dolaştı, bu yüzden çok şaşırmadım."

Meyah'ın gözleri bir anlığına parladı, sonra ifadesini sabitledi. "Etrafını ne kadar tuhaf insanlarla sarmışsın. Sıradan bir insansın - bu hiç şaşırtıcı değil, gerçi senden daha çok umutluydum. Siphon İkizleri. Seni tekrar görmek güzel Kerym." Meyah şakacı bir tavırla Peri'ye burnunu kırıstırdı, bu da Pellie'nin ona yaklaşmasına neden oldu ve Loche, annesine olan benzerliğine alaycı bir şekilde güldü.

Elbow'un eteklerinde büyüdüğü adada, herkes onu güzelliği ve açıkça flört etmesiyle tanıyordu.

Onun hiçbir incelikli veya tatlı tarafı yoktu.

Lessia'nın tam tersiydi ve Loche, ilk başta Lessia'ya bu kadar ilgi duymasının sebebinin de bu olduğundan şüpheleniyordu. Lessia kendi güzelliğini görmüyor, umursamıyordu ve Loche onunla flört ettiğinde, aklından geçenleri anlattığında, yanaklarına yayılan kızarıklık içten içe içini ısıtıyordu.

Lessia'ya dair düşüncelerinden sıyrılmıştı ve karşısındaki kadın kim olursa olsun, buna minnettardı. Lessia'nın o lanet olası pembe yanaklarıyla öyle bir gülümsemesini hatırlamak, ciğerlerindeki bütün havayı boşaltıyordu.

"Siz ikiniz, bilmiyorum." Meyah havayı kokladı ve bakır saçlı kız kardeşlerin yüzleri o kadar hızlı bir şekilde soğuk maskelere dönüştü ki Loche, Kerym'in kaşlarının bile bir anlığına havaya kalktığını fark etti. "Kokuyorsanız... Bilmiyorum. Siz nesiniz?"

"Biz Lessia'nın arkadaşlarıyız ve ona karşı pek iyi davranmadığınızı duyduk," diye mırıldandı Pellie ve Loche, onun sesini soğukluk ve küçümsemeyle nasıl doldurabildiğine hayran olmaktan kendini alamadı.

Bunu tekrarlamak için pratik yapması gerekecek.

"Dostlarımıza kötü davrananlara pek iyi davranmayız," diye ekledi Soria, sanki lanet olası bir kurtmuş gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirip avına bakıyormuş gibi.

Loche'nin gözleri, şimdiye kadar çoğunlukla gevezelik edip flört eden ama şimdi yanlarında duran Fae kardeşler kadar ölümcül görünen kız kardeşlere doğru açılırken, Kerym kısık bir kahkaha attı.

"Bana hatırlat da senin kötü tarafına geçmeyeyim," diye mırıldandı.

Pellie, "Sen asla yakışıklı," diye yanıtlayınca Thissian gözlerini devirdi.

"Sen ise." Pellie'nin parmağı o kadar hızlı fırladı ki Loche, Meyah'ın suratına çarpacak sandı. "Çok dikkatli yürü yoksa en kötü kabuslarını gerçekleştiririm."

Kıkırdama sırası Loche'daydı ama isyancı lidere dik dik bakarken bunu belli etmemeye dikkat etti. "Haklılar. Gerçek bir sohbetin zamanı geldi. Bu isyanı hemen bitirmelisin, yoksa hepimiz mahvoluruz. Ben..." Loche devam etmeden önce dişlerini gıcırdattı. "Daha önce... tartışmalarımıza... en dostane şekilde yaklaşmamış

olabilirim ama şimdi dinlemek için buradayım. Havlands'ın kaybolduğunu ve ikimizin de halkının yok olduğunu bildiğimizden önce bir orta yol bulabileceğimizden eminim."

Meyah'ın gözleri onunkilerle buluştuğunda kısıldı. "İkimizin de halkı... Tam bir hayal kırıklığısın Loche. Senden pek de umutlu değildim... ama bu... bu hale mi geldi?"

"Yeter artık," diye hırladı Loche. "Bize gerçek yüzünü göster."

Annesine benzeyen kadın başını geriye atıp kıkırdadı. "Beni haklı çıkarmaya devam ediyorsun oğlum. Senden bu kadar zaman ayrı kaldıktan sonra, seni geride bırakma kararımın aceleci olduğunu düşünmüştüm ama sen her zamanki gibi işe yaramaz ve aptalsın."

Loche yüzündeki sırtışı korudu. Çocukken ve naipliğe giden yolda mücadele ederken ona daha kötülerini söylenmişti ve şimdi bile konseydeki o pisliklerin arkasından neler fısıldaştıklarını biliyordu.

"Yeter dedim." Loche bir adım öne çıktı ve arkadaşları da onu takip etti. Zaten gergin olan hava daha da ağırlaşıyor, rüzgar arttıkça tenlerine tuz çarpıyordu; sanki içindeki öfkeyi hissediyormuş gibiydi. "Oyunlarınıza ayıracak vaktimiz yok. Ve bana hakaret ederek halkınıza hiçbir iyilik yapmıyorsunuz."

Meyah tekrar güldü. "Gerçekten görmüyorsun, değil mi?" Arkasındaki bronzlaşmış Peri'ye doğru tembelce elini salladı. Peri'nin etkileyici kıvrık siyah saçları sırtına dökülüyordu. "Bütün büyüü engelliyor."

Bir el koluna dokundu ve Soria ona küçük bir gülümseme attığında Loche kaşlarını çatı, narin yüzü hafifçe bir yandan diğer yana hareket ediyordu.

"Ne olmuş yani?" diye tısladı Loche, isyancı lider devam etmeyince, ama Kerym, simsiyah saçlı Fae'ye doğru dönmesine neden olan bir ses çıkardı, hem kendisi hem de kardeşi göz göze gelince kaşlarını çatı ve kaşları daha da çatıldı.

"Büyüyü etkisiz hale getiriyor," dedi Kerym, neredeyse özür diler gibi bir tonla. "Değişemez."

O hareket edemez.

Loche başını öyle şiddetli salladı ki saçları yanaklarına çarptı.

HAYIR.

Çünkü...

HAYIR.

Bu lanet olasıca bir şey olmayacaktı.

Loche, şaşkınlığı, huzursuzluğu, vücudunda kalıcı bir yer edinmiş gibi görünen suçluluk duygusunu bastırmaya çalışırken ellerini sıkıyor ve açıyordu ve ağzından çıkan tek soru "Neden?" oldu.

Meyah, bakışları yüzünde gezinirken eğleniyor gibiydi; gözlerinin parlamasından anlaşıldığı kadarıyla, fazlasıyla abartıyordu. "Neden annen oldum? Neden sana gerçekte kim olduğumu söylemedim? Neden bu kadar hayal kırıklığısın? Cevaplanması gereken o kadar çok soru var ki, sence de öyle değil mi?"

Başını iki yana salladı, kırmızı dudakları mesafeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Maalesef sonuncusunu cevaplayamam ama seni ben doğurdum diyebilirim. Çok fazla içtiğim bir geceydi ve yeterince dikkatli değildim. Ve sormadan önce söyleyeyim, işe yaramaz insan babanın kim olduğunu bilmiyorum. Elbette mutlu değildim. Hamileyken müşteri bulmak zor, gerçi bunu tercih eden birkaç kişi var."

Soria ve Pellie'ye bir bakış attı. "Yine de o adamları aramanızı tavsiye etmem... oldukça iğrençler. Ve çocuk bakmak pahalı! Çok muhtaçsınız..." Üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Çılgınlıklar... uykusuz geceler. Hayır, siz bana göre değildiniz."

Meyah başını eğdi, Loche ise sadece ona bakıyordu.

Onun berbat bir anne olduğunu, istenmediğini biliyordu. Dayaklar, hakaretler, açlıkla geçen günler ona bunu gösteriyordu.

Peki ya bu?

"O zamanlar zaten isyanın bir parçasıydım. Bu insanların bana dokunmasına izin vermenin tek yolu buydu, gümüşlerinin nefret ettikleri insanlara gittiğini bilerek. Çünkü benden nefret ediyorlardı ve beni istedikleri için kendilerinden daha da fazla nefret ediyorlardı." Meyah dudaklarını büzerek bir anlığına gökyüzüne baktı. "Erkekler... hepsi aptal." Gözleri tekrar ona kaydı. "Şuna bak. Aşık olup hayatını mahvediyorsun. Buna değdi mi evlat? Onunla tanıştığımda Ölüm Fısıldayan'a nasıl tutunduğunu gördüm..."

"Yeter artık! Yeter artık," diye hırladı Kerym, Loche titremeye başlayınca.

Ama Loche elini kaldırdı ve onu susturdu.

Bunu duymaya ihtiyacı vardı. Bu cevaplara ihtiyacı vardı.

Çocukluğundan beri uyum sağlayamadığını, kendisinde tuhaf bir şey olduğunu, onu etrafındaki insanlardan ayıran bir şey olduğunu biliyordu. Sadece kasaba fahişesi olarak doğması ya da annesinin ona nasıl kötü davrandığını herkesin bilip ona acıması değildi bu.

Başka bir şey daha olmuştu.

Bir başkalık.

Lessia'da bunu bu kadar çabuk tanımasının sebebi buydu.

Kendini onda görmüştü.

Kerym tartışmaya devam edip Soria'nın kolundaki eli daha da sıkılaştığında, Loche, "Bana zarar veremez," diye homurdandı. "Bana ne dediğin veya benden ne kadar nefret ettiğin umurumda değil. Sadece bu lanet olası isyana neden öncülük ettiğini ve seni nasıl durdurabileceğimi anlamak istiyorum."

"Ne sabırsızlık... Senin hakkında çok şey duymuştum. Ama hepsi birbiriyle bağlantılı, anlıyor musun?" diye tısladı Meyah. "Öyle bir hayal kırıklığıydın ki, seni bu yola sokmaktan başka çarem yoktu."

"Hangi. Yolda?" diye sordu Loche, sıkığı dışlarının arasından.

Sabrı tükeniyordu ve Meyah'ın dışarıya yansıttığını umduğu şeylerin aksine, sözleri kalbinin etrafına ördüğünü sandığı kalın zırhı delmenin bir yolunu buluyordu.

İğneler gibi derisini delip geçiyor, en çok acıyan yerlerine batıyorlardı. Annesinin sesi de, kendinden şüphe duyduğu her an düşüncelerinde yankılanmayı seviyordu.

Seni sevmeyen bir kadın daha.

Çünkü sen değersizsin.

Loche zihnindeki sese daha sert bir şekilde karşılık verdi.

"Kim olduğunu hatırla, naip." Soria'nın sesi o kadar kısık çıkıyordu ki Meyah onu duyamıyordu.

Gözlerini onun mavi gözlerine çeviren Loche derin bir nefes aldı.

Sonra bir tane daha, ta ki göğsü tekrar ritmik bir şekilde hareket edene ve gözlerini tekrar annesine odaklayabilene kadar.

Meyah sanki hiç zaman geçmemiş gibi, Loche'un neredeyse çıldırıldığını fark etmemiş gibi ağzını açtı ve Loche'un alnı bir anlığına kırıştı.

Ama Meyah tekrar konuşana kadar düşünmeye vakti olmadı. "Şimdiye kadar neden bir şekil değiştirici olmadığını merak etmiş olmalısın?"

Öyleydi ama sessiz kaldı.

"Doğuştan bile işe yaramaz." Sinirli bir hava dalgası değiştiriciyi terk etti ve arkasındaki Fae, ileri geri yürümeye başladığında ilk kez hareket etti.

Yarı Peri, gölgeler gibi her adımını takip ediyordu, uzun saçlı olanı ise bakışlarını Kerym ve Thissian'dan ayırmıyordu. Onlar da Loche'u, Meyah'ın ağzından çıkan her iğrenç kelimeyle daha da dehşete düşen ifadelerle izliyorlardı.

Ancak Zaddock, Loche'a acıyan bakışlar atmadı; belki onu çok iyi tanıdığından ya da solgun Peri'nin her hareketini takip etmekle çok meşgul olduğundan.

"Seni doğuracağımı öğrendiğimde, en azından halkımızın büyümesine yardım edeceğini ummuştum. Ama hayır... sen hiçbir gücü olmayan bir hobbitsin. Nadirsin, biliyor musun? Çoğu hobbit en azından başka bir forma dönüşebilir. Ama sen değil. Hayır, her şeyi denedim. Evimizin önünde yuva yapan kuşlar gibi kanat çıkarıp çıkarmayacağını görmek için seni çatıdan attım. Hiçbir şey. Nefes almak için solungaçların çıkıp çıkmayacağını görmek için seni suya attım. Hayır, seni çıkarmak zorunda kaldım çünkü sadece battın ve nefes almayı bıraktın." Hobbit'in yüzündeki ifade o kadar iğrenmişti ki Loche sendelemekten kendini alamadı.

Kendinden nefret ediyordu.

Buna alışkındı, diye hatırlattı kendine. İnsanlar ondan nefret ediyordu ve bu sorun değildi. Lessia'yı zorla uzaklaştırdığında kendini böyle ikna etmişti; ondan önce sıcaklığı tatmamıştı ve buna geri dönebileceğine inanıyordu.

Ama çok yanılmıştı.

"Senin bir şekil değiştirici olmadığını anladığımda, senin için başka bir kullanım alanı bulmak zorunda kaldım." Meyah öyle ani bir şekilde durdu ki, yarım adım gerisinden yürüyen Fae neredeyse ona çarpacaktı. "Geyia'nın seni ilk gördüğü anda yanına almasını tuhaf bulmadın mı? Herkesin dışladığı bir şekil değiştirici? Onu ikna eden bendim - gerçi nedenini hiç bilmiyordu tabii. O da yeterince güçlü

değil. Benim gibi değil. Ama o sana değer verirdi - o kadar tuhaf biri ki - ve seni davamız için mümkün olan en iyi konuma getirmemiz gerektiğini biliyordum ve türümüze karşı biraz olsun empati duymanı sağlamaktan daha iyi ne olabilir ki? Ve bak ne yaptık!" Meyah ellerini iki yana açtı. "Sen naipsin! Donanmada başarılı olacağını biliyordum - en azından bir şekil değiştiricinin gücünü ve yapısını kazandın - ve sana tüm bu bilgileri vermeye başladığımız anda? Sende biraz kurnazlığım var. Yine de bize karşı koyacak kadar metanetin olduğunu düşünmemiştim. Geyia'nın zayıflığı ve duygusallığından sonra... Ama sanırım sonunda her şey yoluna girdi. Çünkü buradasın - benden ve halkımın geri çekilmesi için yalvarıyorsun. Yanımızda savaşman gerekirken merhametimi istiyorsun."

Loche, diğerlerinin bakışlarına karşılık veremedi sadece ona baktı, bakışların yüzüne kilitlendiğini hissetti.

Bütün hayatı... bir yalandı.

Hiçbir şey yapmamıştı.

Geyia... Bilgi...

"Arkadaşlarımı öldürdün," dedi Loche, isyancıların isteklerini reddetmenin sonuçları aklında dönüp dururken; Loche yüzünden saldırdıkları ve öldürdükleri arkadaşları.

"Seni geri tutuyorlardı." Meyah da onu inceliyor gibiydi, muhtemelen içindeki her sinirden yayılan o lanet olası acının tadını çıkarıyordu.

Her şey yalandı... Ve en kötüsü?

Bu konuda konuşmak istediği tek bir kişi vardı. Anlayacak, neye ihtiyacı olduğunu bilecek bir kişi. Ama artık ona ihtiyacı yoktu.

Gözleri güneybatıya, şu anda olması gereken yere kaydı ve ne yazık ki annesinin bakışları da onu takip etti.

"Onu özlüyor musun?" diye sordu Meyah, alaycı bir tatlılıkla. "Senin kadar zayıf görünen diğer küçük hobbit'i özlüyorum. Sanırım birbirinize neden aşık olduğunuzu anlıyorum."

Fae ikizlerinden gelen alçak homurtular arkasından yankılandı ve bu sefer Zaddock bile durdu, yüzü kontrolünü kaybetmek üzere olduğu anlamına gelen bir ifadeyle buruştu.

"Siktir git," dedi Loche sessizce.

"Ne dedin?" Meyah'ın sesi hâlâ o iğrenç tatlı tondaydı.

"Sana siktir git dedim," diye hırladı Loche. "Seni öldürmeden önce gemimden defol git."

"Ah, oğlum, ben buraya pazarlık yapmak için geldiğimizi sanıyordum?" Annesi masumca gözlerini devirdi. "Bana istediğimi vereceğini sanıyordum?"

Eli kılıcına doğru seğirdi.

Tek istediği ona tekrar siktirip gitmesini söylemekti, ama halkı için duyduğu korku hâlâ içinde dönüp duruyordu. Onları bir kez hayal kırıklığına uğratmıştı...

"Peki ne istiyorsun?" diye sordu, kelimeleri gergindi.

Meyah kaşlarını oynattı. "Diz çök."

"HAYIR!"

Loche ilk başta bunu söyleyenin kendisi olduğunu düşündü ama öne doğru bir adım atan Zaddock oldu.

"O sana diz çökmeyecek."

Kerym ve Thissian alçak sesle onaylarcasına sesler çıkardılar ve Soria sanki "Yapma" der gibi kolunu sıktı.

Loche, arkadaşlarına hızlıca bir bakış atıp çıkarımını doğruladıktan sonra başını sertçe salladı. "Size diz çökmeyeceğim. Elbow da size diz çökmeyecek."

Meyah ona yine yavaş ve yapmacık bir gülümsemeyle baktı. "Bana ne istediğimi sordun, benim tek isteğim ise diz çöküp beni Elbow'un naibi yapman."

Annesinden her zaman nefret etmişti. Her zaman. Peki ya şimdi?

İçindeki duyguları tarif etmek için nefret kelimesi yeterli değildi.

Loche sadece başını salladı.

"Hayır?" Meyah tekrar güldü; rüzgarda yankılanması gereken ama midesini bulandıran bir kahkahaydı bu; arkasındaki Perilerden birine bir bakış attı ve adam bakışlarını indirdiğinde...

Lessia annesinin yerine geçene kadar hava sihirle titredi.

Altın kahverengi saçları uzun ve temizdi, düşük omuzlarının üzerinde yumuşak dalgalar halinde uzanıyordu; uzun zamandır ilk kez böyle görüyordu. Masum kehribar gözleri, ona doğru aptalca, sendeleyerek bir adım attığında onu takip etti.

Sonra o dolgun dudakları yukarı doğru kıvrıldı, yanakları yuvarlaklaştı ve pembeleşti...

Gözlerini sımsıkı kapatmak zorunda kaldı.

"Benim için diz çökmeyecek misin?"

Sesi bile mükemmeldi.

"Loche," diye yalvardı Lessia. "Bana bak canım."

Rüzgarda onun kokusunu alabiliyordu.

"Loche." Başka bir kadın sesi kulağına ulaştı. "Kim olduğunu hatırla."

Gözleri birden açıldı.

O, Elow'un naibiydi.

Ve bu Lessia değildi. Lanet olası annesiydi. İsyanlı lider. Sevdığı insanları öldüren. Şimdi de değer verdiği daha fazla insanı öldürmeyi planlayan.

Loche, karşısındaki kehribar gözlere dik dik baktı. "Sana asla boyun eğmeyeceğim."

Lessia'nın aynası saçlarını savurdu ama yüzündeki sinirli ifade Meyah'ı ele veriyordu. Lessia asla dudaklarını böyle bükmez, gözlerini tiksintiyle kısmaz ya da bakışlarını arkadaşlarının üzerinde gezdirmezdi.

"Sen bilirsin."

Gözlerinin önündeki dünya karardı.

BÖLÜM 22

FRELINA

"Eh, bu zaman kaybıydı," dedi Raine, son wyvern de masmavi denize karıştığında matarasını dudaklarına götürürken.

Frelina, şişeyi elinden alıp atmak, gümüş şişeyi denize atmak ve derinliklerin onu sonsuza dek yutmasına izin vermek isteğiyle savaştı.

"Öyle değildi," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Elessia, ancak Frelina, kulübelere doğru döndüğünde kız kardeşinin yüzünde beliren endişeli ifadeyi görebiliyordu. "Bizimle geliyorlar."

"Ama kavga etmiyorlar." Raine başını iki yana salladı. "Hiç şansımız yok."

Kız kardeşi bir ayağı havada, sırtı hala onlara dönük bir şekilde durdu ve bir an sessiz kaldı, gemi adalarla dolu denizde kıvrılarak ilerlerken duyulan tek ses yumuşak dalgaların gövdeye çarpmasıydı, bir şekilde kendi kendine yön buluyordu.

Sonra Elessia tekrar konuştu. "Her zaman bir şans vardır. Bu şans ne kadar küçük olursa olsun."

Frelina, sesindeki çatlaktan irkildi ve Merrick yanından hızla geçip birkaç uzun adımda Elessia'ya ulaşip onu kollarına aldığı anda bir adım öne çıktı, yüzünü boynuna gömerek ikisini de içeri soktu.

"Aceleleri var," diye mırıldandı Raine, onları korumak için çektiği kılıçlarını sonunda kınına koyarken. "Sanırım şimdi bundan en iyi şekilde yararlanmalıyız..."

Frelina, o bıçakların nasıl bir işe yarayacağını bilmiyordu. Korkunç görünseler de, wyvernlerin devasa bedenlerini kaplayan sert pullara karşı pek etkili olacak gibi görünmüyorlardı.

Raine tekrar derin bir iç çekip bunun "anlamsız" olduğunu mırıldandığında, "Onları suçlayabilir misin?" diye sordu Frelina.

Raine, içkisinden bir yudum daha almak için hareket ettiğinde gözlerini devirdi ve bu görüntü, içinde öyle sıcak bir öfkeyi ateşledi ki sanki gözleri de yanıyordu.

"Hiç empati duymuyor musun?" diye homurdandı Frelina.

"Ah, bende bolca var." Raine matarasını sallayarak "Bu, onu hemen iyileştirir."

Dişlerini o kadar sıkıyordu ki başı ağrıyordu.

O içkiden nefret ediyordu. Ara sıra Raine'in gözlerine bakıp gerçek bir şeyler görmesinden, ama Raine şişesinden bir yudum aldığı anda bunun yerini donuk bir parlaklık almasına dayanamıyordu.

"Neden bu kadar öfkелisin, küçük Rantzier?" Raine başını iki yana salladı, saçları yüzünün etrafında uçuştı ve kızıl sakalı güneş ışığında parladı. "Sadece herkesin düşündüğünü söylüyorum. Artık bir anlamı yok. Bunu kazanamayacağız. Kaçmalıyız."

Herkesin...

Bu aptal Peri'yi öldürecekti.

Frelina ona doğru bir adım atarak öfkeyle, "Neden bu kadar öfkeliyim?" diye sordu.

Görüşü kıpkırmızı olunca bir adım daha attı.

"Neden bu kadar öfkeliyim?" diye tekrarladı.

"Evet, söyle," diye sakince cevap verdi Raine, aralarındaki mesafeyi kapatıp ona yaklaşırken onu izlemekle yetindi, şimdi dirseklerini pruvadaki tahta wyverne yaslamıştı.

"Senin yüzünden," diye tısladı Frelina. "Çok aptalsın. Sadece unutmaya odaklanıyorsun; lanet olası içkini içip bulanık zihninde kaybolup gidiyorsun, geri kalanımız ise..." Sesi titreyince boğazını temizlemek zorunda kaldı ve bu onu daha da öfkелendirdi.

Ona doğru bir adım daha attığında ağzından tükürükler saçıldı, neredeyse göğüs göğüse duruyorlardı.

Ama umursamadı.

"Geri kalanımız ne yapacak?" Raine ona çarpık bir gülümsemeyle baktı ve Frelina'nın ona tokat atmak için elini kaldırmasına neden oldu.

Ne yazık ki o daha hızlıydı ve yanağına doğru gelen eli yakaladı.

Adam onu sıkıca tutarken, vücudunu tamamen kendisiyle aynı hizaya getirmeye çalışırken, onu ele geçiren öfkeden neredeyse hiçbir şey göremiyordu.

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı. "Geri kalanımız kalan her anımızı hatırlamaya çalışıyoruz! Merrick'in neredeyse çöktüğünü görmüyor musun? Elessia'nın zar zor ayakta durduğunu? Üstelik ikisi de senden daha güçlü! Elessia yirmi beş yaşında! Bunu biliyor muydun?"

Frelina artık ağlıyordu ama bunun bir önemi yoktu; sözleri kesik kesik ve karmakarışık çıkıyordu ağzından. Sadece dışarı çıkmaları gerekiyordu.

"Ölecek!" diye haykırdı. "Anlamıyor musun? Yürüyor, konuşuyor, görevlere gidiyor, lanet olası wyvern'lerle konuşuyor! Senin gibi sefaletin içinde saklanmak yerine!"

Raine'in gülümsemesi soldu ama onu itmedi. Bunun yerine sessiz kaldı, parmakları hâlâ bileğini kavramış halde ona bağırırken, göğsü vahşi göğsüne doğru sürekli hareket ediyordu.

"Yaşadın, Raine!" Sesi kalbinin her atışında titriyordu ve bunu hayal edip etmediğinden emin değildi ama sanki Raine onu daha da yakınına çekiyordu.

En azından artık onun viski ve odun kokusunu net bir şekilde duyabiliyordu.

"Sen... sen sevdin." Frelina gözlerindeki yaşları sildi, yanaklarının çoktan kaçmış olanların tuzundan yandığını hissetti. "Eşini bile buldun! Geri kalanımız... biz..." Bir hıçkırık onu böldü ve yutkundu. "Bunların hiçbirisi olmadan öleceğim. Sadece ailem, kız kardeşim ve..." Bir hıçkırık daha. "Arada sırada gelen bir şifacı."

Bir kol onu sardı. Sonra bir tane daha ve Raine elini bıraktığında eli onun göğsüne düştü.

Onu kucaklamaya çalışırken, kadın elini göğsüne vurdu. "Durdur şunu."

İyi hissettirdi.

Yardımcı oldu.

Frelina diğeriini kaldırdı ve adam onu tekrar çektişirdiğinde deri kaplı kaslarına vurdu. "Dur!"

Şak.

"Durmak!"

Şak.

"Durmak!"

Şak.

Raine, kollarını gevşekçe sırtına koyarak onun sinirlerini çıkarmasına izin verdi.

"Karşı koy!" diye bağırdı, yanlışlıkla adamın gözleriyle karşılaştığında ve gözlerinde yalnızca nezaket vardı. Nezaket ve anlayış.

"Karşı koy!" Yumruklarını adamın vücuduna geçirdi.

Tekrar.

Ve yine.

"Karşı koy!" diye bağırdı.

"Dövüş..." Sesi boğazını dolduran çok fazla yoğunluk nedeniyle kaybolup gitti.

Gözünden daha fazla yaş süzöldü ve bu sefer Raine beline bastırıldığında, vücudunu kendisine doğru katlamasına izin verdi.

Frelina daha önce hiç ağlamadığı kadar ağladı.

Tüm vücudu titriyordu. Yüzü o kadar buruşmuştu ki, sırtından yukarı tırmanan bir baş ağrısı hissediyordu. Teni, Raine'in deri tuniğine sürtünüyordu; Raine onu her hıçkırıktaki, her keskin nefeste, her iniltide ve hıçkırıktaki daha da sıkı tutuyordu.

"Bu... hepsi senin için bir şaka," dedi Frelina sonunda, gözyaşları yavaş yavaş akarken. "Ama... geri kalanımız için değil. Bu... şaka değil."

"Bunun bir şaka olduğunu düşündüğümü hiç söylemedim." Raine'in sesi, göğsünde yankılanırken içinden gürledi. "Benim için şaka değil, küçük Rantzier."

Frelina burnunu çekti.

Nasıl cevap vereceğini bilemedi. Daha önce onun böyle konuştuğunu duymamıştı.

Ona baktığında kaskatı kesildi.

Zihin bükücünün yanaklarında da yaşlar parlıyordu. Gözyaşlarını saklamaya gerek duymadan, onun gözleriyle buluştu ve elini kaldırıp kendi gözyaşlarını sildi.

"Bunların hiçbirisi benim için şaka değil," diye devam etti Raine ciddi bir sesle.

Başparmağı yanaklarındaki sıcak ve ıslak teni okşarken ona baktı ve etrafındaki hava yavaş hareketleriyle sakinleşti.

Artık dalgaların sesini duyamıyordu.

Ya da rüzgar.

Frelina, Raine'in kendisine baktığında gözlerindeki yeşil, kahverengi ve altın rengi girdapları takip edebiliyordu.

Fark ettiğinden çok daha fazla altın vardı. Sihrini kullandığında, tıpkı Elessia'nınkiler gibi, kendi gözlerinin de parladığını biliyordu. Bal rengi, irislerinin etrafında dolaşıyor, gözlerindeki siyahlık derinleştikçe neredeyse dans ediyordu. Büyüdükçe...

Frelina yine hıçkırdı.

Raine başını sallayarak bakışlarını dağıttı ve etraflarındaki sesler geri geldi.

Yumuşak ılık çalan rüzgar.

Su dalgalanıyor.

Her tarafta yaz ve kış kokusu.

Tuzla kaplı yanakları durmadan kızardı, ama geri adım atmaya yeltendiğinde Raine onu daha da sıkı kavradı.

"Ben..." Yanaklarını şişirdi, derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Frelina ona ne göstermek istediğini sormak üzereyken, gözleri tekrar onunkileri yakaladı ve bir şekilde anladı.

Raine başını salladı ve ağzının kenarlarını kaldırmaya çalışıyormuş gibi seğirdi ama başaramadı.

Gözlerini kapat.

Frelina aklından geçeni yaptı.

Göz kapakları kapandığında Raine onu daha da yakınına çekti, ama onu rahatlatmak için değil.

Hayır. Kendisini sabit tutacak birine, yere sağlam basmasını sağlayacak birine ihtiyacı vardı.

Frelina, anılarının aniden zihnine hücum etmesiyle bunun nedenini anladı.

Etrafında buz gibi bir rüzgar esti ve Raine eski meyhanenin kapısını açtığında, dayanılmaz bir yorgunluk çöktü.

Bütün gün antrenman yapmışlardı ve Merrick öfkelendiğinde onu neredeyse öldürüyordu.

Bunun, Raine'in kasabanın dışında kurdukları asker kampının etrafında toplanan kadınlara Merrick'in bir eş aradığını söylemesiyle bir ilgisi olabilir.

Raine, soğuk ve kaskatı bacaklarına rağmen kıkırdadı. Merrick'in kadınlarla ilgilendiğini neredeyse hiç görmemişti. Dünya için kötü bir tehdit olup olmadığını düşünmekle ve endişelenmekle o kadar meşguldü ki, kadınlarla vakit geçirmek istemiyordu.

Raine ise...

Meyhanenin sıcaklığı onu sardığında ve Thissian ile Kerym arkadan ona el salladığında, kıkırdaması kocaman bir sırıtışa dönüştü. Sıcaklık tüm vücuduna yayıldı ve uzuvlarını ısıttıkça daha da çok acıdı; ama burnuna bir şey değdiği için üzerinde durmaya vakti olmadı.

Neydi o?

Raine başını ileri geri salladı ve bakışları sırtından aşağı dökülen saçları neredeyse beyazmış gibi görünen sarı saçlı minik bir Peri'ye takıldı.

Bütün varlığı eridi.

Daha sonra sertleşti.

Sonra tekrar eridi.

Raine, ona doğru tamamen dönmesini engelleyemedi ve ayakları kendiliğinden hareket ederek onu kadına doğru götürdü, bakışları sürekli olarak ona kilitlenmişti.

Onun geldiğini hissetmiş olacak ki arkasını döndü ve o güne kadar gördüğü en karanlık gözlerle ödüllendirildi.

O, tezatlarla doluydu.

Küçüktü ama gözlerinde Raine'den daha büyük erkeklerin bile geri adım atmasına neden olacak bir bakış vardı.

Beyaz saçlı, siyah gözlü ve altın rengi tenli.

Zarif bir yüzde dolgun dudaklar.

O... her şeydi.

Masalara ve insanlara çarpmış olmalı ki hem insanların kendisini ittiğini hem de küfür ettiğini duydu.

Önemli değildi.

O...

O...

Kadının önünde durduğunda, barmen omzuna dokundu ve bu küçük vahşi yaratık, "Ah, kahretsin. Sanırım iki içkiye ihtiyacım olacak çünkü bu benim eşim gibi görünüyor," derken göz göze gelmeye devam etti.

Anı başka bir anıya kaydı ve Frelina, Raine'in ona sıkı sıkıya tutunmasından dolayı nefes alamıyordu.

Raine aynada kendine bakıp yüzünü buruşturdu, kızıl saçlarıyla korkunç bir şekilde uyumsuz olan mor gömleğini ve pantolonunu çekiştirirken, Merrick ellerini dizlerine vurdu ve gülmekten hırıltılı nefesler aldı.

"Onu gerçekten... gerçekten sevmelisin," dedi arkadaşı kahkahalar arasında.

Hafıza yine değişti.

Aynı kıyafetleri giyen Raine, beyaz çiçeklerle çevrili bir sokakta, yanındayken neredeyse hiç konuşamadığı kadar sevdiği kadına doğru yürüyordu.

Çimenlerin arasından ona bakan bir grup yüz vardı ama o sadece onu görebiliyordu.

Solana kıkırdayarak elini uzattı ve onun elini sıktı.

"Artık sonsuza dek sen ve ben varız."

Frelina'nın aklına daha fazla anı geldi.

Raine ve Solana, perili görünümlü Merrick'in yardım ettiği bir eve taşınırlar.

Ormanlarda, tarlalarda ve suda güneşli günler.

Ateşin önünde el ele tutuşmak.

Yemek pişirirken el ele tutuşmak.

Aşk. Çok fazla aşk.

Sonra bir anı daha.

Evlerinin dışı sisliydi ve Raine, Solana'nın eve gelmesini beklerken ayağını yere vuruyordu.

Açtı ve bütün gününü ona yeni bir yemek hazırlamakla geçirmişti. Kesinlikle bu kadar uzun sürmemeliydi ama ilk iki parti ekmeği yakmıştı, bu yüzden iki kez baştan başlamak zorunda kalmıştı.

Ama bunu ona asla itiraf etmeyecekti.

Kapı aniden açılınca Raine, elinde iki kadeh şarap ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle arkasını döndü.

Nihayet.

Ama onu karşılayan Merrick'in dehşet dolu ve bembeyaz yüzüydü.

Bardaklar yere düştü ve içindeki korkunun patlamasıyla aynı şekilde paramparça oldular.

"Onu yakaladı," dedi Merrick ve Raine dünyasının sonsuza dek değişmek üzere olduğunu anladı.

Frelina, zihnine hücum eden bir sonraki anılarla titremeye başladı ve Raine'in kolları onu sardı, nefesi hızlandı.

Savaş.

Ölüm.

Çok fazla korku, dehşet ve çok fazla ürkütücü sahne.

Hem Raine'in içinde hem de çevresindekilerde.

Ve her zaman... Aklında Solana.

Onu Rioner'in mahzenlerinde görmek.

Onun dövüldüğünü, incindiğini ve kırıldığını görmek.

Bir sonraki anı geldiğinde Frelina'nın dizleri çözüldü ve Raine'in onu destek için tutup tutmadığını merak etti; çünkü Raine onu o kadar sert bir şekilde kendine bastırmıştı ki, hareket edemiyordu.

Solana hâlâ çok zayıftı ama Raine'i evlerinin dışındaki ormanda kovalarken gülümsemesi her zamanki kadar parlaktı.

Raine, küçük kulübeye giden çakıllı yola ulaştıklarında güneye doğru bir bakış attı; Merrick'in Rioner'a yemin ettikten sonra bir daha asla o basamaklardan aşağı inmeyeceğini bilse bile.

Lanet olası şehit, Solana, Thissian ve Kerym'in arkadaşları için kendi hayatından vazgeçiyor ve Raine'in de aynı şekilde suçlu ve minnettar hissetmesine neden oluyor.

Solana, adamın kafasından neler geçtiğini her zaman biliyordu, kollarını beline doladı ve ona bakarak, "Onu oradan çıkaracağız. Güçleneceğiz ve sonra onu ondan uzaklaştıracacağız," dedi.

Raine, gözleri tekrar ormana kaymadan önce ona zayıf da olsa bir gülümseme verdi.

Orada bir şey parıldadı ama Solana irkilmeden önce tepki verecek vakti olmadı.

Sonra tekrar sarsıldı.

İçinde bir şeyler kıpırdandı ve eşine baktığında, Solana'nın ağzının kenarlarından kanlar fışkırdı.

"Hayır!" diye bağırdı, kollarında gevşerken.

İçinde onu çeken şey koptu.

Ve bütün dünyası başına yıkıldı.

Frelina, onu çevreleyen, dolduran, boğan acıya karşı nefes nefese kalmıştı.

Bunun Raine'in olduğunu biliyordu. Her gün taşıdığı şey buydu. Ama bundan vazgeçemiyordu.

Raine'in kırık fısıltısı yanağına değdiğinde gözleri hâlâ kapalıydı. "Şimdi anlıyor musun? Neden... neden anlayamıyorum?"

Frelina sadece başını salladı, taze gözyaşları yanaklarından aşağı aktı, Raine'in gözyaşlarıyla karıştı, Raine yüzünün yan tarafını onunkine bastırdı.

Sanki birbirlerine sarılmışlar, sanki birbirlerine sarılmazlarsa dünya sona erecekmiş gibi.

Ve kim bilirdi ki? Belki de öyle olurdu.

Etraflarındaki hava gerçekten sakinleşene kadar birbirlerini bırakamadılar ve Frelina'nın içindeki hüznün yerini korku aldı; gemilerinin, kendilerinin, Merrick ve Elessia'nın merdivenlerden yukarı koşuşunun ayna görüntüleri etraflarında parıldadı.

"Sanırım burası Aynalı Göller," diye fısıldadı Raine yüzünü silerken, onu bıraktı ama gemileri gölde, etraflarında duvarlar gibi yükselen ve üstlerinde birleşerek bir tavan oluşturan suyun arasında yolculuğuna devam ederken yanından ayrılmadı.

BÖLÜM 23

GÖL

Loche kılıcını sıkı sıkı tutarak "Zaddock!" diye bağırdı.

Fae ikizlerinden birinden bir inilti duyuldu ve Loche, körlüğünde yanlışlıkla Soria'yı bıçaklamamak için diğer eliyle kılıcını kavrarken diğer eliyle de onun kolunu kavradı.

Tam bir kaos, lanet olası gölgelerde kaos yaşandı.

Loche kiminle dövüştüğünü bilmiyordu ama korkuluğa doğru ilerledi, kalbi göğsünde çarparak Soria'yı korkuluğun ve kendisinin arasına sıkıştırdı ve karanlıkta kılıcıyla saldırdı.

"Zaddock!" diye tekrar bağırdı, arkadaşı için duyduğu endişe kanındaki adrenalini bastırıyordu.

"Yaşıyorum!" diye yanıtladı Zaddock.

Çok şükür siktir git.

"Ben de öyleyim, sorduğun için teşekkürler!" diye seslendi Kerym. "Hayır," -metal şingirtıları Peri'nin sözlerinin arasında yankılandı- "ama ne kadar daha dayanacağından emin misin! Thissian?"

Ardından gelen sessizlik, o anda Loche'un kolunu parçalayan kılıçtan, yaranın içinden geçen ateşten, annesinin ona söylediği korkunç gerçeklerden daha kötüydü.

Kahretsin, körü körüne dövüşmek hiç eğlenceli değildi. Loche darbeleri savuşturmaya çalışırken inledi, onları ele vermesi gereken rüzgarın esintisini bekledi ama rüzgar hiç gelmedi.

Ama farklı yönlerden gelen, hiç tahmin edemeyeceği türden kesikler daha vardı.

Loche, kiminle dövüşüyorsa onun kendisiyle oynadığını fark edince tekrar küfretti.

"Korkak," diye tısladı, bir dilim daha yan tarafına doğru sürüklenip derisini parçaladığında.

Çok derinden yaralamadı, sadece onu kızdırdı.

"Annenle böyle konuşmamalısın," diye mırıldandı Meyah.

"Sen..." Loche, Soria'nın kendisine bastırıldığını hissetti ve ona zarar gelmesine izin vermeyerek geri itti. "Birçok ismin var gibi görünüyor. Meyah. Anne. Orospu. Eliana... sen... bana adının bu olduğunu söylememiş miydin?" Annesinin bir diğer darbesi tenine saplanınca nefes nefese kaldı, bu sefer omzuna ve diğerlerinden daha derine.

Belki de kendisine Eliana denmesinden rahatsız olmuştu.

Ya da belki sorun annemdeydi...

Loche, ona tekrar vurduğunda güldü.

İçi boş, kırılgan, aptalca bir kahkaha.

Burada ölürdü herhalde.

Kör. Çaresiz. Faydasız.

Annesinin elinden, tıpkı büyürken korktuğu gibi, annesi ondan daha büyükken.

Daha güçlü, daha acımasız olduğu zamanlar.

Yumrukları yüzünden elmacık kemikleri ve kaburgaları kırılmıştı.

Gözlerinin önünde yıldızlar parıldayana kadar onu aç bıraktığında.

Göğsüne bir kılıç saplandığında ve ceketinin içine sıcak kan sızdığında tekrar güldü.

"Biz... biz gerçekten de tam bir... döngüyü tamamladık," dedi Loche, elini göğsüne götürmeyi reddederek; enerjisini ne kadar çabuk tükettiğine bakılırsa, diğerlerinden daha derin olması gereken yaraya bastırmayı reddederek. "Ben... ben o zamanlar beni neden öldürmediğini anlamıyorum. Neden... neden şimdiye kadar bekledin?"

"Bu daha eğlenceli, değil mi?" diye cıvıladı annesi, her harfinde eğlence okunuyordu.

Kılıcını tutan kolu bu ses karşısında gevşedi.

Bundan zevk alıyordu. Onu öldürmekten de zevk alacaktı. Sonrasında bununla övünecekti.

Tüm hayatını nasıl yönlendirdiğini, Elow'un naibi olduğunu ve onu Eatis Denizi'ndeki bir gemide nasıl öldürdüğünü.

"Hayır," diye tısladı Soria, sırtı kıvrıldığında. "Vazgeçemezsin, naip. Vazgeçemezsin."

Sözleri sert olsa bile nefes nefese kaldığını anlayabiliyordu ve ona bunun ne işe yaradığını sormak istiyordu.

Neden vazgeçemiyordu?

İsyancılar geri adım atmayacaktı. Halkı acı çekecekti. Ölecekti.

Arkadaşları da öyle.

Lessia buna dayanamazdı.

Artık bunu biliyordu.

Soria onu çimdikledi. Lanet olsun onu çimdikledi.

Adam öne doğru atıldığında, her zamanki sesinden çok farklı bir sesle "Yeter!" diye hırladı. "Acı çekiyorsun. Haklısın da. Ama sevdiğin de acı çekiyor ve o da kahrolası hayatı için mücadele ediyor! Sen de aynısını yapmalısın!"

Lessia'nın yüzü gözlerinin önünde canlandı.

Craven'a kafa tutarkenki öfkeli gözleri, kendisinden nefret eden bir kalabalığın önünde dikilirken kalkık çenesindeki meydan okuma. Yerden ona bakarken, onu sevmesi için yalvarırken, o sevmediğini iddia etmek için elinden gelen her şeyi yaparken, güzel yüzünde yeşeren umut.

Hiçbir zaman pes etmedi. Hayat ona ne getirirse getirsin.

Siktir. Şimdi ölürse, Meyah'ın kazanmasına izin verirse, Lessia'nın hayatı daha da zorlaşacaktı ve... ona bundan daha fazlasını borçluydu.

Loche derin bir nefes aldı, içindeki son enerjiyi ortaya çıkarmaya hazırlandı; en azından bir vuruş yapmayı, belki de Lessia ve diğerleri onunla yüzleştğinde Meyah'ı yavaşlatacak kadar incitmeyi denemek istiyordu; tam o sırada altında bir yerlerden su gürledi.

Etraflarında esen rüzgar, neredeyse onu sendeletti.

Tahta gıcırıyor ve çığlık atıyordu, belki de Perilerin duyabileceği kadar duymuyordu ama Loche bile bunun doğal olmadığını anlayabiliyordu.

Görüşü o kadar ani bir şekilde geri geldi ki, güneş gözlerini yakarken gözlerini sımsıkı kapatmak zorunda kaldı. Kılıcını önünde tutan Loche, soğuk güneş ışığına alışana kadar gözlerini kısıtı ve sonra bakışlarını etrafta gezdirdi.

Kerym, Loche'nin daha önce hiç görmediği kadar mavi gözlerle kardeşinin üzerinde duruyordu, cildi parlıyordu ve siyah saçları öfkeli yüzünün etrafında uçuşuyordu, annesini gölgeleyen iki yarı Peri önünde diz çökerken.

Gemilerinin kırık bir parçası yanlarında duruyordu ve Loche'un gözleri bir an için parçanın geldiği direğe kaydı, ardından yaklaşan yeni gemiye baktı. Geminin pruvasında bir grup insan duruyordu, gözleri o kadar odaklanmıştı ki hiçbiri onun gözlerine bakmıyordu.

Tek tek bakışlarını takip etti.

Gemisinin ve bir iki çocuğun sürdüğü yeni geminin yelkenlerini, doğanın kontrol ettiği değil, bir rüzgar yönlendiriyordu.

Daha önce gördüğü direk, doğal olmayan bir açıyla eğilmişti ve gözlerini tekrar yerdeki tahta parçasına çevirdiğinde, bunun Perilerden birine çarptığını fark etti; muhtemelen hepsini kör eden o soluk Peri'ye.

Annesinin geldiği küçük gemiyi boğarken, onların gemisini de sular altında bırakmıştı.

Annesi.

Loche hızla döndü, Soria arkasından kayarken neredeyse onu deviriyordu ama annesinin kış tarafa doğru koştuğunu, koyu renk saçlarının arkasında uçuştığını görünce özür dilemedi.

"Hayır!" diye bağırdı, ağır kılıcını bırakıp onu takip ederken. "Kaçıyor!"

Kime bağırdığından emin değildi ama Meyah'ın peşinden koşarken birinin onu takip ettiğini duyabiliyordu ve gözünün ucuyla annesine doğru dönmeden önce yelkenleri deviren bir rüzgar gördü.

Ama tam annesine ulaştığında, hava titredi ve büyük bir kartal annesinin yerini aldı, lanet olası rüzgarı kullanarak o kadar hızlı bir şekilde havalandı ve dışarı çıktı ki hiçbiri ona ulaşma şansı bulamadı.

"Kahretsin!" Belki de bu boş bir hayaldi ama Loche yine de bir zamanlar Zaddock'tan kazandığı bıçağı çekip tüm gücüyle kuşun peşine fırlattı.

Güneş onu bir anlığına kör etti, ama denizlerde bir çığlık yankılandı ve göremese de hissedebiliyordu; Lessia'nın umuduyla, halkını korumak için ettiği yeminle ve belki de, biraz da olsa, o kadına duyduğu nefretle ateşlediği atışın gerçek olduğunu hissediyordu.

Nihayet dünyayı tekrar seçebildiğinde omzuna bir el kondu ve kuş gökyüzünde hiçbir yerde görünmeyince, Zaddock'un yüzünün kendisinden birkaç santim ötede olduğunu gördü.

"Hak ettiğini bulacaktır," diye alçak sesle söz verdi arkadaşı.

Loche sadece başını salladı.

O yapardı.

Onun eliyle olmasa da başkasının eliyle, çünkü bugün burada yaşananlardan sonra... savaş çıkar. Bu noktada kaçınılmazdı.

İsyancılar, Rioner ve onun Perileri, Oakgard'ın Perileri ve Elbow ile Lessia'nın savaşçı grubunun her ne adla anılıyorsa, yakında karşı karşıya geleceklerdi.

Muhtemelen önümüzdeki hafta, eğer günlerini düzene sokabilseydi.

Eğer Meyah'ı öldürmediyse ve Lessia da öldürmediyse... Rioner ya da diğer Perilerden biri kesinlikle öldürecekti.

Güçlü bir şekil değiştirici olabilirdi ama Perilerin yaratabileceği yıkımı okumuştı. Bu gemideki hiçbir insan, eğer içlerinden biri kaçmazsa, muhtemelen sonunda hayatta kalmayacaktı ve yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, içlerinden herhangi birinin bu yola gireceğinden şüpheliydi.

Gözleri Kerym'e kaydı ve Kerym kanlar içindeki kardeşini ayağa kaldırdı.

Söylentilerin iddia ettiği kadar ölümcül olup olmadıklarını sorgulaması yanlıştı.

Kerym'in mavi gözlerinde nazik bir ifade yoktu. Gergin vücudunda yumuşak bir ifade yoktu. Solgun Peri'ye bakarkenki hırıltısında ise insani bir ifade yoktu. Peri hafifçe inliyordu.

Yine de Pellie, Kerym'in kınına koyduğu kılıcı tekrar çekmesini işaret ettiğinde, koluna küçük bir el koyarak tam o anda ona doğru atladı. Loche ne dediğini duyamıyordu ama savaşçının etrafını saran

öfke sisini dağıtan bir şey olmalıydı; çünkü savaşçı, önünde diz çöken Fae için planladığı şeyi yapmamıştı.

Diğer gemi artık neredeyse kendi gemisinin yanındaydı ve gözlerini tekrar Zaddock'a çevirdi, elindeki bıçaktan damlayan kanı fark etti ve arkadaşının dövüşme girişiminde daha başarılı olduğunu anladı. Tam ona teşekkür etmek için ağzını açıyordu ki havada bir ısıklık sesi duyuldu.

Zaddock irkildi, gözleri acıyla doldu.

Loche daha önce korkmamıştı.

Aslında hayır, her şey kaos, karanlık, şiddet ve acıyla hayır.

Peki ya şimdi? Arkadaşının gözleri acıyla fal taşı gibi açıldığında, nefret ettiği ama hâlâ hissettiği o korkunç korku, naibi sardı, kanını dondurdu, sanki buz tutmuş gibi hissetti.

Diğer Peri -büyüyü bastıran- topallayarak arkalarından yaklaştı, parmaklarının arasında uçmaya hazır keskin bir silah daha vardı.

Lanet olası bir fırlatma yıldızı.

Loche düşünmedi. İleri atılıp Zaddock'u yere sermeyi hedefledi, sırtına yapışmış olanı daha da derine iterek onu öldürmemesini umuyordu.

Son anda buna gerek olmadığını anladı.

Sarı saçlardan oluşan bir hortum gemilerine doğru uçtu, küçük figür kıvrıkcık saçlı Peri'ye mutfak bıçağına benzeyen bir şey fırlattı ve bıçak hedeflenen hedefi, hareketi fark edip yönünü çeviren Peri'nin tam gözüne sapladı.

Bir sonraki an yere düştü, fırlatma yıldızı da onunla birlikte düştü ve tahtaya konduğunda şangırdadı.

Zaddock'u devirmekten kendini alıkoyan Loche, Amalise'in onlara doğru döndüğünde hızını bile kaybetmeden Zaddock'a doğru koşup tek hamlede sırtındaki yıldızı çekip çıkarması karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

Arkadaşı, takdire şayan bir şekilde, sadece alçak sesle inledi, ancak Loche, açık renkli gömleğinin üzerindeki koyu leke göz önüne alındığında, onu tüketen acıdan dolayı iki büklüm olmaktan başka bir şey istemediğini anlayabiliyordu.

Amalise boynuna doladığı atkıyı çıkarıp aceleyle Zaddock'a bağlarken, parmakları onun vücudunda fısıldaşırken nazık, neredeyse

yoklayıcı bir tavır sergiliyordu.

Zaddock sadece bakakaldı.

Doğaçlama bandajı kontrol ederken bakakaldı. Peri'nin gerçekten öldüğünden emin olmak için geri koşarken tekrar dönüp baktı. Gemilerine doluşurken diğerlerine acele etmelerini söylerken bakakaldı.

Amalise başını arkadaşına doğru eğip dudaklarında yavaşça bir gülümseme oluşana kadar Zaddock kendine gelememi.

Loche bakışlarını kaçırdı.

Arkadaşının gözlerini aydınlatan şey, bağlılıktan başka bir şey değildi ve onun adına mutlu olsa da, Loche... yapamadı. Bunun yerine, Faelingler tarafından güverteye çıkarılmakta olan Geyia ve Steiner'a yaklaştı ve Kerym ile Thissian'ın da aynı şeyi yaptığını, o solgun Fae'yi aralarına sürüklediklerini fark etti.

Ama Amalise'in "Kurtarılmaya ihtiyacı olan tek kişi sensin, Bay Düşünceli Aşırı Korumacı Asker Adam," dediğini duyduğunda dudakları hafifçe kıvrıldı ve Zaddock'un hemen ardından şu cevabı verdi: "Bunu sen yaparsan, her gün kendimi tehlikeye atarım."

BÖLÜM 24

MERRICK

Lessia'nın pek çok versiyonu vardı.

Merrick, etraflarını saran ürkütücülük sayesinde, her döndüğü yerde onun güzel gözleriyle karşılaşmaktan keyif alabilirdi; sanki altlarında, yanlarında ve üstlerinde dönen gümüş aynalı suyu buğulandıracak gibiydi.

Ruhları bile sessizdi. Fazla sessiz. Öyle sessizdi ki, büyüsünü uygulamaya, o yapışkan hissin giderek buz tutan tenini kaplamasına izin vermeye çalıştı. Ama hiçbir şey yoktu.

Merrick tekrar denedi.

Onu yalnızca boşluk karşıladı.

Hissiyat Vincere'nin etkilerine hiç benzemiyordu: acı yoktu, sıvının etkisinden kurtulmak için yüzeyin altında savaşılan bir büyü yoktu.

Ama daha çok... orada değildi.

Gözlerini Raine'e dikerek şüphelendiği şeyi söyledi. "Büyüm burada işe yaramıyor."

Raine başını salladı ve hâlâ gözleri yaşlı olan Frelina'ya doğru bir adım attı.

Merrick'in gözleri Lessia'nın yüzünde gezinirken, Lessia'nıninkine çok benzeyen ama eşinin sıcak bakışlarıyla karşılaştığında içinde oluşan duyguların zerresini bile uyandırmayan yüzünde, onun ve Raine'in bir an yaşadıklarını anlayabiliyordu.

Raine'in yanakları şüpheli bir şekilde solgun görünüyordu, yanlarındaki elleri çok sertti ve Frelina, Lessia'yı gemiye indirdiğinde gözlerinden yaşlar boşandığını saklama gereği duymadı.

Merrick, Lessia'yı içeri taşıdığından ağlamasından endişelenmişti ama o sadece tezgahın üzerinde oturmak istemişti ve yanaklarına biraz renk vermek için çorba ısıtmasına izin vermişti.

Merrick, gözlerinin üzerinde olduğunu her zaman hissetmişti ama sonunda onlarla karşılaştığında... geçmiş günlerde alıştığı kederle dolu değillerdi. Hayır, yaramazlıkla doluydular ve ona kaşlarını çattığında, "Ölüm Fısıldayan'ın benim için yemek pişireceğini hiç düşünmemiştim," diye takılmadan önce kıkırdamıştı.

Ona doğru yürürken dudaklarında beliren gülümsemeye karşı koydu, eskiden doğal hissettiren ama Lessia odadayken uzun süre takınılması imkansız olan o somurtkan ifadeyi korumaya çalıştı.

Merrick ellerini uyluklarına koyup yaklaştı. "Günlerce beklemiş çorbayı ısıtmaya yemek pişirme demezdim."

Lessia arkasına yaslandı. "Beni besliyorsun, o yüzden sayılır bence."

Nefesi ağzının üzerinden fısıldadığında daha sert mücadele etmek zorunda kaldı, kasları tepki olarak gerildiğinde gülümsemesi genişledi.

Eğer oynamak isteseydi...

O oynardı.

Dudaklarını tam onun dudaklarının üzerine yerleştirerek, sıcaklıkları birbirine karışmış ama birbirine değmemiş bir şekilde fısıldadı Merrick, "Senin için her şeyi yaparım. Eğer istediğin buysa kocaman bir ziyafet hazırlarım."

Bunu alaycı bir şekilde söylemeyi amaçlamıştı, konuşurken gözlerini dudaklarına indirmişti ama sözlerinde bir kırılganlık tınısı gizli olmalıydı. Sadece Lessia'nın görmesine, duymasına izin vereceği bir kırılganlık.

Onun için her şeyi yapardı.

Onu öldürecek olsa bile bunu yapacaktı.

"Biliyorum," diye fısıldadı, dudaklarını hafifçe onun dudaklarına bastırarak. "Beni öldüren de bu."

Gözlerindeki şakacı ifadenin bir anlığına bile olsa değişmesinden nefret ediyordu; alışık olmadığı o bulutların, içindeki altın lekeleri bulanıklaştırmasından.

Kendine ona zaman ayırmaya söz vermişti. Kendine ona dilediği her şeyi vermeye söz vermişti.

Merrick, parmaklarının yanlarında titrediğini fark ettiğinde sözlerine güvenmemiştir, bu yüzden dudaklarının ve ellerinin tepki vermesine izin verdi, bu lanet olası aynalı diyara yelken açtıklarında ona hatırlattığı tüm hüznü unutturmaya hazırlandı.

Lessia'nın itirazlarına rağmen, başladığı işi yarıda kesmiş, onu daha sonra oraya çıkaracağına dair hırıltılı bir söz vererek onu yavaşça masadan aşağı çekmişti. Onu yukarı çıkarıp sırtı tahtaya sürtünerek yara olana kadar sevişecekti.

Bunu duyunca kızarmıştı ama gözleri parlamıştı, o kaygısız hali geri gelmişti.

Merrick, merdivenlerden tekrar güverteye çıktıklarında ve etraflarını saran aynalı dünyaya baktıklarında minnettar olduğu bir şey vardı.

Merrick, Lessia'ya yaklaşırken başını iki yana salladı; gemileri yavaşlayıp durduğunda, Lessia'nın ve kendilerinin yansıması her yerde parlıyordu.

Hala onun uyarılmasını koklayabiliyordu; ona sadece onu istediğini söyleyen o tatlı, güzel koku.

Ona baktığında dudaklarında eğlenceli bir eğimle kolunu sıktı, sonra bakışlarını öne kaydırıp ve bunun yerine ilerideki aynalı su duvarında onun gözleriyle buluştu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Lessia ve Merrick fısıldamadığı için onunla gurur duydu.

Bir şekilde burada dikkatli olmaları gerektiğini, seslerini alçak tutmaları gerektiğini ve aynalı suyun içinde uyuyan her neyse onu uyandırmamaları gerektiğini hissetti, bu yüzden onun bu kadar özgürce, bu kadar korkusuzca konuşması...

"Biz nereden bilelim?" diye çıkıştı Raine ve Merrick gözlerini arkadaşına dikti, ses tonundan dolayı üst dudağı kıvrıldı.

Ama onu azarlamadı, özellikle de Lessia'nın küçük kız kardeşi onun ayağına öyle sert basmıştı ki arkadaşı ona hırladı.

Merrick, devasa kızıl saçlı Peri'nin tepesinde dikildiğinde geri adım atmadan, hemen karşılık vermesine saygı duydu. Küçük Rantzier, Raine'e dik dik bakarken burun delikleri genişledi, ama Peri savaşıncısını azarlamak için ağzını açtığında Lessia elini kaldırdı.

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Aptalca bir soruydu."

Merrick'in alnında bir kaş çatması oluştu ve Lessia bunu fark etmiş olacak ki, kendi kendine fısıldadı: "Korkmuş."

Merrick bakışlarını Lessia'dan Raine'e çevirirken kaşlarını daha da çattı.

Ama haklıydı. Raine'in gergin omuzlarındaki öfke, genellikle gevşek olan yüz hatlarının keskin çizgilerinde değildi. Merrick, arkadaşının onlarca yıldır bastırmaya çalıştığı bir şey vardı onlarda.

Yaşamı boyunca mücadele ettiği bir şeyi, tüm gücüyle yansıtıcı yüzeylerden kaçınarak uzak tutmaya çalışıyordu.

Çünkü Raine, diğerlerinin aksine etrafına bakmıyordu; bakışları hâlâ ona dik dik bakan Frelina'ya kilitlenmişti. Merrick'in en son fark ettiği şeyi o da fark etmiş olmalıydı ki, yüzü meydan okumayla boyanmışken, Raine'in içinde bir ürperti hissettiğini gizleyemeyince parmakları onun parmaklarına değdi ve diğer küçük eli, en yakındaki aynalı duvara bakmasını engellemek için kalktı.

Şaşırtıcı bir şekilde Raine geri adım atmadı.

Bunun yerine ona doğru eğildi. Sanki... onu rahatlatıyormuş gibi.

Merrick, Lessia'ya dönerken dişlerini alt dudağında gezdirdi. Lessia da onları izlerken sanki onu gözlüyordu.

Nedense, gözlerinde gördüğü şeyden hoşlanmamıştı, özellikle de bakışlarını Frelina ve Raine'e çevirdiğinde titrek bir gülümseme gözlerini aydınlattığında. Artık ikisi daha da yakınlaşmıştı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye tısladı Merrick. "Mümkün değil."

Onu kaybederse, asla hayatına devam edemezdi. Onu teselli edebilecek biri asla olmazdı. Ondandır önce de yalnızdı ve ondan sonra da yalnız kalmamasını sağlayacaktı, ama onun için başka kimse yoktu.

Lessia cevap vermedi ama gözlerindeki o parlaklık devam etti.

Merrick tekrar onunla tartışmak için ağzını açtığında -ondan asla vazgeçemeyeceğini, onsuz bir hayatı kabul etmeyeceğini anlamasını

sağlamak için- etraflarındaki su duvarları dönmeye başladı.

"Kahretsin," diye küfretti ve kendini Lessia'ya doğru attı.

Ama artık çok geçti.

Sanki etraflarındaki dünya sıvılaşmış, kalın gümüş dalgalar her şeyi yutmuş, onu yutmuş, parlak, serin bir battaniyeye sıkıca sarmıştı.

Merrick tekrar küfretmeye çalıştı ama konuşamadı. Sadece gözlerinin önünde bulanıklaşan, dans eden ve oynayan garip battaniyeyi, uzuvlarını rehin tutan, ta ki başı dönene kadar izleyebildi.

Merrick gözlerini kırıştıtararak, Lessia'nın değil, kendisinin korkusunu bir kenara itti. Bulantı ve baş dönmesiyle mücadele ederken, sanki onu içine çekmek istiyormuş gibi, kulaklarını bir şekilde tanıdık gelen bir uğultuyla dolduruyordu.

Buna izin veremezdi. Eğer izin verirse, her şeyin biteceğini hissediyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama tuhaf bir his teninde, omurgasında aşağı yukarı dolaşp, iç organları da onu saran şey kadar soğuyana kadar ilerledi.

Gözlerinin önünde ışık patladı.

Vızıltı kesildi.

Ve sonra duvarlar tekrar geriye savruldu, içeri girerken olduğu kadar hareketsizdi, yansımasının hafif bozulması, baktığı ya da üzerinde durduğu şeyin gerçek aynalar olmadığı tek ipucuydu.

Merrick artık gemide değildi. Koyu renk botları, önündeki, arkasındaki ve üstündeki duvarları oluşturan aynı tuhaf gölün üzerindeydi.

Nereye dönse kendi karanlık gözleri ona bakıyordu.

Ama bunlar aslında onun gözleri değildi...

Hayır, daha yakından baktığında, içindeki gümüşün biraz bozuk olduğunu, duruşunun şu anda görüldüğü kadar düşmanca olmadığını fark etti; tehlikenin etrafında pusuda beklediğini hissettiğinde, Lessia'nın hiçbir yerde bulunamadığını fark ettiğinde içinde beyaz-sıcak bir öfke yanmaya başladığında.

"Nerede o?" diye hırladı, yansılardan biri kibirli bir şekilde kaşını kaldırınca.

Merrick Morshold, ilk sorunuz bu mu?

Ses her tarafta yankılanıyordu.

Onun içinde.

Kanında zonkluyordu.

İçinde bir eğilme, teslim olma isteği vardı ama buna karşı koydu.

Onun dışında hiç kimsenin önünde diz çökmedi.

Hiçbir zaman böyle bir şey yapmamıştı ve yapmayacaktı da.

"Nerede. O. O?" diye tekrarladı, hiç sahiplenmediği soyadını görmezden gelerek. Cesur anne babasının hikayelerini dinledikten sonra hiç layık görmediği soyadını. Kelimeleri o kadar buz gibiydi ki her birinden sonra ağzından beyaz bir bulutun kalkmasını bekliyordu neredeyse.

O burada.

Dişleri sert bir sesle birbirine çarptı.

Eğer efsaneler doğruysa, tanrılar yalan söyleyemezdi.

"Güvende mi?" Merrick, kendisine benzeyen yansılardan birinin kahkaha atarak ağzını açmasına, gözlerinin ona bakmasına rağmen hiçbir tepki vermedi.

O burada güvende.

Burada.

Bu sözlerden hoşlanmamıştı.

"Onu her zaman nasıl güvende tutabilirim?" diye sordu Merrick, altındaki yansıma bakarken.

Yüzünde acıma ifadesi vardı ve hemen tekrar yukarı baktı.

O gözlerdeki hüzne değil, manik kahkahaya tercih ediyordu.

Yapamazsın.

Sesi gerçekçiydi, duygudan yoksundu.

"Neden olmasın?" diye hırladı, her cevapsız kalışıyla daha da alevlenen öfke parmaklarının seğirmesine neden oluyordu ve bir an için kılıcını altındaki gümüşe saplasa ne olacağını merak etti.

Bunu denemenizi tavsiye etmem.

Gülümseyen yansıma başını sessiz bir kahkahayla geriye attı, neredeyse çılgına dönmüş gibiydi, diğeri ise başını iki yana sallayarak sırtındaki aynı yakut kaplı kılıca doğru parmağını salladı.

"Öyleyse şu lanet sorularıma cevap ver!" Merrick, ırkının yaratıcılarıyla konuşmanın yolunun bu olmadığını hissediyordu ama lanet olası nezaketlere ayıracak zaman yoktu.

Zaten pek de kibar biri olmamıştı.

Tanrılar bunu ya kabul edeceklerdi ya da bırakacaklardı.

İçinden bir kahkaha yükseldi - Raine'in içkisinin ilk ısıtıcı yudumlarına neredeyse benzeyen bir histi - ve Merrick, bunun kendisini etkilemesine izin vermemek için vücudunu sallayarak keskin bir nefes verdi.

Ölmeli Merrick. Kehanet edilen bu. Olması gereken bu.

"Hayır!" Öfkesini kontrol etmeyi öğrenmemiş lanet olası bir genç gibi çılgın atmasının umurunda değildi. Bunu kabul etmeyecekti.

"Onu nasıl kurtarabilirim?" diye hırladı Merrick, sesi etrafında yankılanırken, yankı sadece son iki kelimeyi yakaladığında neredeyse onunla alay ediyordu.

Onu kurtarın.

Onu kurtarın.

Bunu da denemeni tavsiye etmem, Ölüm Muhafızı.

Koruyucusu... Merrick, tanrıların sorusuna tam olarak cevap vermemiş olabileceklerini ama yine de ona bir cevap verdiklerini fark ettiğinde ismi görmezden geldi.

"Yani bir yol var mı?" Merrick bir ileri bir geri yürümeye başladı, aklında farklı senaryolar dönüyordu.

Tavsiye etmem.

Ayakları daha hızlı hareket ediyordu.

İleri geri.

İleri geri.

İleri geri.

"Cevap ver. Evet mi, hayır mı?"

Bir süre sessizlik oldu, sert nefesleri, aynalı zemine çarpan ayaklarının çıkardığı seslerle karışıyordu; zemini kıran tek şey buydu. Ama sonra...

Evet.

Ama sonuçları olacak. Kesinlikle pişman olacağın ağır sonuçlar. Hem sana hem de ona zarar verecek sonuçlar, Ölüm Muhafızı.

"Umurumda değil!" diye homurdandı Merrick. "Hayatta olduğu sürece, önemli olan tek şey bu! Nefes aldığı ve yaşadığı sürece, başka hiçbir şey umurumda değil."

Gerçekten mi?

Havada bir şey durgunlaştı. Belki de beklenti, diye düşündü, kasları tepki olarak sertleşirken.

Sonra önündeki duvar eridi ve Merrick, Lessia'nın altın-kahverengi saçlarını görünce oraya doğru koştu.

Ama aralarında hâlâ bir engel olmalıydı, çünkü sert bir şeye çarptı; burnunu kırarak durmasını sağlayan bir şeye.

Yüzü kanla dolsa da gözlerini Lessia'dan ayıramıyordu.

Buraya yelken açarken yanında getirdiği Lessia değildi. Bu temizdi; saçları daha uzundu ve sanki üzerine parlayan yaz güneşi altında ışıldıyordu.

Teninde ısıltılı bir iz vardı ve üzerinde, Loche'un bir zamanlar ona verdiği elbiseyi fazlasıyla hatırlatan altın rengi bir elbise vardı.

Sanki naibi çağırılmış gibiydi.

Merrick, Lessia'nın esmer adamı fark etmesini izlemekle yetindi ve yüzüne geniş bir gülümseme yayılırken, Loche'un yüz hatları da aynı şekilde yumuşadı.

Loche kollarını açtığında ve Lessia bronz kollarını boynuna doladığında Merrick titrek bir homurtuyla irkildi. Oysa Loche'un kulağına fısıldadığı tüm o sevgi dolu sözler, bir gelecek, bir taht, onun yanında bir mevki vaatleri, Havlands'ı korkuyla değil nezaketle yönetme vaatleri Merrick'in kalbini bir ok gibi deldi.

Ellerinden birini göğsüne götürdü ve ses tekrar duyulunca oradaki hızlanan ritimlere bastırdı.

Eğer bedeli buysa... eğer sonunda onu seçerse... yine de buna değer mi?

Merrick acıya karşı yutkundu ama tereddüt etmeden, "Hiç şüphesiz," diye ilan etti.

Sesi kısık çıkıyordu ama havada merak kıvılcımları hissedebiliyordu.

"O iyi bir adam," diye çıkıştı Merrick. "Ve eğer... eğer onu seçerse ama bu onun hâlâ hayatta olduğu anlamına gelirse... sefil hayatımın geri kalanında her gün bunun için minnettar olacağım."

Loche ve Lessia'nın kucaklaştığı görüntü kayboldu.

Sanki hiç var olmamış gibi buharlaşıp gitti.

Burada sana Ölüm Fısıltısı diyorlar, değil mi?

Merrick umursamadığını ve buraya bunun için gelmediğini söylemek üzereydi ki, açıklayamadığı bir his onu uyardı.

Bunun yerine sessiz kaldı, sadece ilerideki boş beyazlığı izledi.

Tüm ruhlarla bağ kurabilecek kadar hassas biri için ne kadar da acımasız bir lakap. Vefat etmiş olanlarla bile. Sen gerçekten benim oğullarımdan birisin.

Yani ölüm tanrısı Preysaih'le konuşuyordu.

Harika. Görünüşe göre hepsinin arasında en kindar olanı oydu.

Bizi kötü biri olarak gördüğünü görüyorum, Ölüm Muhafızı. Ama biz sadece çocuklarımıza hayatta ihtiyaç duyacakları dersleri öğretmeye, hayatta kalmaları için gereken araçları sağlamaya çalışıyoruz, tıpkı her ebeveynin yapacağı gibi. Tıpkı Rantzier kızına bugüne kadar nasıl hayatta kalacağını öğrettiğin gibi.

"Lessia'nın ölmesinden ne öğreneceğiz ki?" diye homurdandı Merrick, bakışlarını etrafta gezdirirken sadece kendi tuhaf yansımalarının gözleriyle karşılaşıyordu.

Göreceksin.

Ama Merrick, kızarmış bilekli, karışık saçlı ve soluk tenli gerçek Lessia'nın görüş alanına girmesiyle onu zar zor duyabildi.

Önünde duran şeye, onları birbirinden ayıran şeye vurmaya başladı.

Ama bu işe yaramıyordu ve o sadece onun oturup ince bacaklarını çaprazlamasını ve tanrıların onları dinlemek için orada olduklarını, onları sınamak istediklerini kendisinden daha çabuk anladığını izlemekle yetiniyordu.

BÖLÜM 25

LESSIA

Çevresindeki yansımalar yanılttı.

Lessia bunu hemen fark etmişti çünkü son zamanlarda aynalardan kaçınmaya çalışsa da -Raine etrafına bu kadar çabuk bakmayı reddettiğinde onun korkusunu yakalamıştı- Merrick'le birlikte gemide sahiplendikleri kamarada asılı duran aynayla her göz göze geldiklerinde, umutsuzluğun gölgeleri, içinde hâlâ yanan küçük umudun ışıyla karışıyordu.

Her şeye rağmen bir şekilde sönmeyi başaran umut.

Gerçekte ne umduğundan tam olarak emin değildi.

Hayatta kalmak için mi?

Arkadaşlarının yaşaması için mi?

Dünyanın daha iyi bir yer olması için mi?

Lessia başını salladı.

Çevresindeki yansımaların altın gözlerinde bunların hiçbirisi yoktu.

Bir çiftte öfke vardı. Birinde hüznün. Bir diğerinde aşk.

Korku.

Acıtmak.

Ağrı.

İçinde taşıdığı tüm duygular.

Ama şu anda onu ayakta tutan şey çaresizlik ve umuttu. Onu yataktan kaldıran şey buydu. Günün ve gecenin her saatinde kanında dolaşan bir aciliyet duygusuydu bu.

Şimdi o da aynısını hissediyordu ama Merrick'e ölüm cezasından kurtulmanın bir yolunu bulacağına söz vermişti. Ve eğer tamamen dürüstse... bunu kendisi için de istiyordu.

Merhaba çocuğum.

İçinden yükselen ses, çocukluğunda kendine zarar verdiğiğinde annesinin ona sarıldığı zamanki gibi sıcaktı, ama Lessia hâlâ titriyordu.

Ses her yerdeydi. Zihninde, bedeninde, kanında, bu odanın tamamını ya da oturduğu her neyse onu dolduruyordu.

Ellerini dizlerine dayamış, boynunu eğmek, boyun eğmek, pes etmek isteyen bir şeye karşı mücadele ediyordu.

İçindeki o küçük umut ışığı buna izin vermiyordu.

Eğilmesi bitmişti.

Çok cesur.

Lessia melodik sesin coşkusunu hissederken hiçbir şey söylemedi.

Kadınsı bir sestti bu; sıcak, nazik ve anaç bir sestti ve zihnini tanıdık bir dokunuşla okşadı, ancak Raine'in ya da Frelina'nın zihinsel dokunuşu kadar güçlü değildi: daha zarif, daha... deneyimli.

Bu, aklın tanrısı Evrene olmalı.

"Buraya neden geldiğimi biliyorsun." Lessia bunu bir soru olarak sormadı.

Eğer bu bir tanrıysa, onun hakkında her şeyi bilmelerini bekliyordu.

Düşünceleri, istekleri, hayalleri ve özellikle korkuları.

Elbette yaparım çocuğum. Seni Ölüm Muhafızı'yla birlikte izledim. Onun etine kazıdığın düşleri gördüm.

"Onları alabilir miyim?" diye fısıldadı, soruyu daha şimdiden zorla söylemişti, çünkü beklerse cesaretini kaybedeceğini biliyordu.

Hava bir saniyeliğine duraksadı, ama o saniye onun içinde bitmek bilmeyen bir boşluğun yayılmasına yetti.

Bunlardan bazıları sizde de olabilir.

Hangileri olduğunu sormasına gerek yoktu.

Bunu kırılğan kemiklerinde hissedebiliyordu.

Onun için hayatta kalma ümidi yoktu.

"Ne zaman?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözlerinin arkasında hiç yaş kalmamasına şaşırarak.

Wyvernler artık savaşmadıklarını, onun dağılmadığını ilan ettikten sonra gemide de şaşırmişti.

Hayal kırıklığına uğramıştı, evet, ama en azından... en azından mücadele ediyordu. Artık Havland'ları, arkadaşlarını kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Haksızlık yaptığı insanlarla arasını düzeltmek için.

Loche ile.

Frelina ile.

Yakında.

Thissian tanrıların yalan söyleyemeyeceğini söylemişti ve bu belirsiz cevaplarla karşılaştığında Lessia ona inandı.

Daha fazla ayrıntı sormadı, çünkü bilmemek muhtemelen en iyisiydi. Bunun yerine, Loche'den lanetin gerçekte kiminle ilgili olduğunu öğrendiğinden beri merak ettiği soruyu sordu.

"Neden ben?"

Odada yumuşak bir hava akımı esti, sanki biri derin bir iç çekmiş gibiydi.

Lessia sessizce bekledi, diğerleri etraftayken aklına girmesine izin vermemeye çalıştığı düşünceler -Merrick, Frelina ve Raine'in yanı sıra, kelimenin tam anlamıyla zihin okuyabildikleri için onu da okuyor gibiydi- serbest kalıyordu.

Gecenin karanlığında, herkes uyurken ve düşüncelerini sadece dalgalar duyarken, neden diye merak etmişti. Neden kendisi? Neden her şeyi göze almıştı, sadece... ölmek için?

Bütün acılar, ızdıraplar, korkular, sonra dostluklar, sevgiler, mutluluklar.

Elessia Rantzier, senin için yolumuz basit görünmeyebilir. Ama öyle. Kehanet, Rioner'ın büyüüp gelişebileceği kadar uzun süre ondan gizli kalacak birini gerektiriyordu. İşte tam bu noktada baban devreye girdi. Ruhunun özlemini çekmesi için hem ailenle ve arkadaşlarıyla, hem de Loche ve Merrick'le sevgiyi deneyimlemen gerekiyordu. Rioner'ın ve başkalarının eliyle acı çekmen gerekiyordu ki asla ona yönelmeyesin, amcanın ruhunu doldurmasına izin verdiği karanlığa asla teslim olmayasın. Güç peşinde koşmayan, kraliçe olmak istemeyen, gölgelere hükmetmek istemeyen birine ihtiyacımız vardı.

Lessia tam önündeki yansımaya baktı.

Lessia'ya el sallarken yumuşakça gülümseyen, aşık gibi görünen kişi oydu.

Raine'in adasına giderken Merrick'le yaptığı konuşmayı hatırladı.

Haklıydı.

Yaptığı her şeyde, yaşadığı her şeyde tanrıların parmağı vardı.

Zekidir o, Ölüm Muhafızı. Bu yüzden senin için seçildi, evlat. Sen kendi yolunu çizdin. Ve tanrılar bile senin ne kadar cesur olacağını tahmin edemezdi.

Her şeye rağmen dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Öyle."

Aklında zeki bir adamın yüzü belirdi. Eskiden onu tüketmesine izin verdiği gri gözler, şimdi ise uzak tutmaya çalıştığı o karanlık boşluğu yayıyordu.

Tekrar gülümseyecek.

Soruyu sadece düşünmüştü ama aklından geçen anlık soruya gürr bir sesin cevap vermesine şaşırmamıştı.

Yaşayacak. Ve diğer soruna cevap vermek gerekirse: Hayatının o noktasında ona ihtiyacın vardı. Liderlik edenlerin hepsinin zalim, kalbi kararmış insanlar olmadığını görmey gerekiyordu. Ve onun da sana ihtiyacı vardı.

"Ama artık bana ihtiyaçları olmayacak," diye fısıldadı Lessia, karşısındaki yansıma tekrar gülümserken. Belki de bu, sonunda Merrick'i seçecekse neden önce Loche'a aşık olduğunu açıklayan tanrıya bir cevaptı.

İhtiyaç ile istek arasında fark vardır. İkisinin de öğrenmesi gereken bir şey.

Lessia yavaşça başını salladı.

Ardından gelen sessizlikte başını geriye yasladı, üzerindeki, sanki kendisine aitmiş gibi görünen yansımaya baktı ve yavaş kalp atışlarını dinledi, uzayda yankılanan her yaşam sesinin tadını çıkardı.

Artık kendisi hakkında hiçbir sorusu kalmamıştı. Hepsi artık cevaplanmıştı.

Sadece yaptığı şeyi yapmaya devam etmesi gerekiyordu; kaderinden geriye kalanın bu olduğunu hissedebiliyordu ve sevdiklerinin iyi bakılacağından emin olmalıydı.

"Annemle babamı tekrar görebilecek miyim?" diye sordu Lessia, gözlerini indirip kendi tuhaf kehribar gözleriyle değil, babasının ve annesinin mavi gözleriyle karşılaşınca geri çekildi.

Çok gerçekçi görünüyorlardı. Çok sevgi dolu. Tıpkı onun büyürkenki hallerine benziyorlardı.

Cevap vermeyeyim diye. Ahiretten bahsetmiyoruz.

Ses ilk kez daha keskinleşti ve Lessia haddini aştığını anladı.

Oda sanki hayalet bir esinti geçmiş gibi soğudu ve anne babasının yansımaları çatladı, yüzleri buruştu ve nedenini bilmiyordu ama ayağa fırladı, anne babası da zihninde çığlık atarken dudaklarından bir çığlık döküldü; sesleri o kadar gerçektir ki onları bastırmak için kulaklarını kapatmaya çalıştı.

Ama onlar onun içindeydi.

Lessia öne eğilirken gözlerini kapattı, çığlıklar durmadan devam ederken kendini tutmaya çalıştı. Ama kollar onu sardığında, yanakları yanağına değdiğinde ve adını fısıldadığında korkmadı.

Elbette Merrick onun peşine düştü.

Kan donduran sesler kaybolana kadar adamın onu tutmasına izin verdi ve sonunda sustuğunda, onun kollarında döndü, hıçkırıklar ondan kaçıyor ve göğsü acıdan inip kalkıyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı Merrick. "Biliyorum."

Biliyordu. Bundan emindi ama yine de göğsüne doğru ağladı. "Onları bir daha görmeyeceğim. B-ben görmeyeceğim..."

Evrene bunu açıkça söylememiştir ama etrafını saran rüzgar, Lessia'nınkinden farklı olarak, bir parça umutsuzluk, korku ve yalnızlıkla doluydu ve o zaman anlamıştı.

"Yapmayacağım..." diye tekrarladı.

Merrick, göğsüne yaslanmış bir şekilde kendi kendine konuşmaya devam ederken sessiz kaldı, gözyaşlarının nedense onu reddetmesini diledi; ama kırık göğsündeki sıkışmayı bir nebze olsun hafifletebileceğini biliyordu.

Sanki bedeni onun kırılmasına izin vermiyordu. Artık vermiyordu. Sanki kararlılığı, mücadelesi ve yaşayanlara verdiği sözlerle yetinecek yer kalmamış gibiydi.

Ama canım yanıyordu. Kızı olma onuruna eriştiği, bir daha asla göremeyeceği, bir daha asla konuşamayacağı sevgi dolu insanları

düşünmek çok acı veriyordu.

"Beni ta-tanımadılar," diye boğuk bir sesle söyledi Merrick onu göğsüne daha da bastırırken. "Beni ta-tanımadan öldüler. Annem... varlığımı bile bilmiyordu. Ve... babam..." Boğazından kuru bir hıçkırık çıktı. "O sadece benim bu versiyonumla tanıştı... kırık olanla... o..."

Lessia'nın elleri yumruk haline gelerek Merrick'in göğsüne bastırıldı.

Adil değildi. Hiçbiri adil değildi.

"Biliyorum," diye yankıladı Merrick, ellerini yavaş ve ritmik bir hareketle sırtında aşağı yukarı gezdirerek. "Biliyorum."

O, fısıldayarak konuşmaya devam ederken kadın başını salladı.

Biliyordu. Belki de onu gerçekten tanıyan tek kişi oydu ve...

Belki bu kadarı yeterli olmalı.

BÖLÜM 26

FRELINA

Buradan nefret ediyordu.

Frelina, yüzünün içindeki duyguları yansıtmaması gerektiğini biliyordu; öfke, hayal kırıklığı ve dürüst olmak gerekirse, bu yabancı dünyada yalnız olmanın korkusu; ama ona bakan yansımalar bunların hiçbirini taşımıyordu.

Kendisine bakan perili bir versiyonundan uzak bir yer bulmak için dönüp dururken her yüzde bir hüznün vardı, ama her kehribar gözde sadece hüznün ve umutsuzluk vardı.

"Dur artık," diye mırıldandı, onu izleyen kocaman gözlerden saklanmak için kıvrılıp top gibi olma isteği neredeyse onu ele geçirdiğinde. "Dur artık."

Frelina bu dürtüye kapılmak yerine gözlerini kapattı ve kendini sakinleştirmek için derin nefesler aldı.

Burnundan girip çıkıyor.

Ama hava, onun yarışan kalbini sakinleştirmeye pek yaramadı ve derin, melodik bir ses, daha önce duyduğunu sandığı ama çıkaramadığı garip uğultu sesinin arasından geçince, utanarak havaya sıçradığını itiraf etti.

Merhaba, Frelina Rantzier.

Frelina tekrar nefes almaya çalıştı. Kim veya ne olursa olsun, onunla konuşmakla ilgilenmiyordu.

Bu bir yalandı, çocuğum.

Frelina başını salladı.

Bunu kabul etmeyecekti. Buraya kendisi için gelmemiştir.

Lessia için gelmişlerdi. Merrick için. Kız kardeşini hayatta tutmanın bir yolunu bulmayı umuyorlardı.

Ama yüreğinizde taşıdığınız tek dilek bu değil, öyle değil mi?

Sırtından aşağı bir titreme indi. Bu sestən hoşlanmamıştı. Hiç hoşlanmamıştı.

"Sen kimsin?" diye sordu Frelina, ama sözleri amaçladığı kadar sert değildi. Sesi sonlara doğru yükselmişti ve sonunda gözlerini tekrar açarak kendi kendine irkildi.

Etrafındaki figürler hâlâ o yıkıcı ifadeyle bakıyorlardı, iri gözleri yaşlarla doluydu.

Aman Tanrım, o kadar acınası mı görünüyordu?

Beni tanımıyor musun?

Nasıl olurdu ki...

"Sen bir tanrısın sanırım." O zaman da sesini doğru çıkaramamıştı, teninde yayılan korku, kelimelerinin titremesine neden oluyordu.

Odada alçak sesli kahkahalar duyuldu, aynalı duvarlar bir şekilde büküldü, yüzeyleri, evde suya taş attığında olduğu gibi halkalarla döndü.

"Bu ne kadar komik?" diye sordu Frelina, gözleri halkaların büyümesini ve aynalarda yaşayan kendi versiyonlarının etrafında dans etmesini takip ederken.

Bana yalan söylemene gerek yok Frelina. Ruhundaki korkuyu görüyorum. Her yerini ele geçiriyor. Sorunuza gelince... adım Zharra.

Yaşam tanrısı.

Gözlerini devirmeden edemedi. Ne kadar da ironik değil mi?

Bugün konuşmamız tesadüf değil çocuğum. Hepimiz bize en çok ihtiyaç duyanlara çağırıyoruz.

"Sana ihtiyacım yok!" Frelina sesini yükseltti, karnının neden bu kadar kasıldığını anlamamış, neredeyse eğilecekti. "Elessia için buradayım. Onu kurtarmak için."

Yine yalan söylüyorsun.

Buz -gerçekten küçük buz parçaları- uzayda uçuşuyordu. Işık - Frelina nereden geldiğini bilmiyordu- bir saniyeliğine titredi, sonra

karanlığa, sonra aydınlığa, sonra karanlığa, sonra tekrar aydınlığa dönüştü.

Seni görüyorum. Seni duyuyorum. Seni tanıyorum. Bana yalan söyleyemezsin. Korkuyorsun. Belki de bugün burada bulunan arkadaşlarından daha fazla. Ve nedenini biliyorum.

"Değilim." Sesi o kadar titriyordu ki devam etmeden önce nefes alması gerekti; bu lanet olası tanrıya boyun eğme ihtiyacı onu sardı ve kendini toparlayamadan boynunu eğmesine neden oldu. "Elessia'yı kurtarmak istiyorum!"

Ben sana bunu yapmadığını söylemedim. Sadece tek dileğinin bu olmadığını söyledim.

Frelina'nın gözlerinin arkasında yaşlar birikmeye başladı ve onlardan kurtulmak için çılgınca gözlerini kırptırdı, ama bu imkansızdı, özellikle de ses tekrar konuştuğunda.

Yalnız öleceğinden korkuyorsun. Aşkı, dostluğu bulamayacağından, okuduklarının hiçbirini yaşayamayacağından korkuyorsun. Ailen dışında kimsenin seninle ilgilenmeyeceğinden korkuyorsun. Hayatın getirdiği arzuyu, tutkuyu veya acıyı asla hissedemeyeceğinden korkuyorsun.

"Durdurun şunu!" Frelina sesi duymamak için ellerini kulaklarına götürdü ama ses kafasının içinde yankılanmaya devam etti.

Ne kadar duvar çarpsa da, sanki rüzgarın kolayca uçurabileceği tüylerden yapılmış gibi, her birini yıkıp geçiyordu.

İlk öpücüğünü asla alamayacağından korkuyorsun. Bir erkeğin seni tutup kulağına tatlı sözler fısıldayamayacağından korkuyorsun.

"Dur dedim," diye bağırdı Frelina, yanaklarından yaşlar süzülürken. "Dur!"

Kız kardeşini ve eşini nasıl izlediğini gördüm.

"Dur," diye yalvardı Frelina. "Lütfen... dur."

Neden? Her gece kendine bu soruları soruyorsun. Gerçeği duymaktan çok mu korkuyorsun?

Frelina, ellerini başının kenarlarına bastırdığı için kafasında bir ağrı yayıldı ve gözlerini kapattı, ışık göz kapaklarının üzerinden kırmızı ve siyah bir şekilde titreyordu.

Bunu duymak istemiyordu.

Lütfen! Lütfen!

Havlands'da sana uygun bir eş yok. Bunu söylememe izin verildi.
Onun feryatları artık sese katılıyordu.

"Lütfen," diye yalvarmaya devam etti. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Yalnız öldüğün bir gelecek gördüm. Bu dünyada anne baban kalmadı. Feda edilen bir kız kardeş. Seilmeyen. Korku içinde yaşayan.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır!" Frelina, aynanın kendisine çarpmasıyla ne kadar acı çektiğine şaşırarak dizlerinin üzerine çöktü.

Fiziksel acı zihnini parçaladı, paniği deldi.

"Hayır," dedi tekrar. "Hayır."

Bunu hep biliyordu. Elessia'nın sahip olduğu şeye sahip olacağına hiç inanmamıştı. Bunu hak etmiyordu. Kız kardeşinin aksine.

Buraya gelmelerinin sebebi kız kardeşleriydi.

Sığ bir nefes ciğerlerine doğru yol aldı.

Mesele Frelina değildi. Onun için burada değillerdi. Şu anda olanlar... bir dikkat dağıtmaydı. Ailesini lanetleyen tanrılar yüzünden. Kız kardeşini oyunlarında bir piyon olmaya zorlayan tanrılar yüzünden.

Ama yalan söyleyemezler, diye hatırlattı küçük bir ses.

Frelina'nın elleri yere düştü ve dizlerinin yanına indi.

Önemli değildi. Yani eş yok muydu?

Elessia'sı vardı. Arkadaşları vardı.

Salak, sarhoş herif Raine, bir şekilde onun en yakını olmuştu.

Merrick bile... Birbirlerini, ancak ölmek üzere olan birini sevenlerin anlayabileceği şekilde anlıyorlardı.

Sen yapayalnızsın.

"Hayır!" Bu sefer sesi titremedi. "Hayır, titremiyorum."

Gözlerini açtı ve karşısındaki gözyaşlarıyla ıslanmış yüzlere baktı.

"Yalnız değilim."

Frelina ellerini soğuk zemine bastırdı ve bacaklarından birini düzeltti. Sonra diğerini.

"Yalnız değilim." Frelina ayağa kalkarken cümleyi tekrarlardı ve daha önce kaçındığı yansılardan birine doğru yürümeye başladı.

"Yalnız değilim."

Tam önünde durup elini kaldırdı ve parıldayan duvara bastırdı.

Yansıması ve üzerindeki ürkütücü, yabancı ifade eriyip gitti ve neredeyse öne doğru düşecekken tüm duvar da onu takip etti ve sanki hiç orada olmamış gibi kayboldu.

Bir ses daha kulağına ulaştı ve kalbine hançer gibi saplandı.

Raine yerde yatıyordu, başı elleriyle örtülüydü ve dizlerini kendine doğru çekmiş bir şekilde "Bunu bana yapmayın! Bunu bana yapmayın!" diye bağıyordu.

Frelina ona doğru koştu, yanına diz çöktü ve omuzlarını tuttu. "Raine! Bu gerçek değil! Bu gerçek değil!"

Peri savaşçısının tüm vücudu sarsıldı ve kucağından bir şey düşüp aynalı zemine çarptığında şangırtı sesi duyuldu.

Şu aptal matara.

Frelina bundan o kadar nefret ediyordu ki, yine de onu alıp Raine'in eline sıkıştırmaya çalıştı.

"Al!" diye ısrar etti. "Bu işe yarayacak."

Raine'in boğazından bir çığlık koptu. Bir daha asla duymak istemediği bir çığlık.

Bunu körükleyen sadece acı değildi. Acı, ızdırap ve kederdi. Anılarında tattığı keder, şimdi daha da tazeydi çünkü... karmaşık değildi.

"Aldılar!" diye bağırdı Raine. "Aldılar!"

Frelina ona şişeyi vermeye çalışmayı sürdürdü ve adam hala reddedince şişeyi kendisi açtı, burnu hemen keskin kokudan kırıştı.

"İç!" diye ısrar etmeye çalıştı ama adam onu itmeye devam etti.

"Aldılar," diye tekrar sızlandı.

"Neyi aldılar?" Frelina sonunda kapağı kapattı ve şişenin tekrar yere düşmesine izin verdi. "Ne aldılar, Raine?"

Ona baktığında gözlerini tanıyamadı.

Onlar...

Berrak. Kanlı değil. Puslu veya cam gibi değil ama... berrak.

Anlamak tenini sertleştirdi ve omuzlarında oluşan hafif sarsıntıya engel olamadı.

"Aldılar," dedi tekrar, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yapamam... Yapamam. Biliyorsun ki... Yapamam."

"Alkol mü? Raine, hâlâ orada." Sonuçta koklamıştı ve bu kokuyu yanlış anlamak mümkün değildi; hatta bu odadaki tuhaf, uhrevi

kokuyla karışsa bile.

"Hayır!" Raine başını öyle çok salladı ki, kızıl saçları başının etrafına uçtu, neredeyse kendi yüzünü kırbaçlayacaktı. "Yeteneğimi aldılar."

"Sihri mi aldılar?" Frelina yüzünün renginin solduğunu hissedebiliyordu.

Tanrılar bunu yapabilir mi?

"Hayır." Raine'in gözleri kapanmadan önce görmez oldu, kapalı göz kapakları seğiriyor ve sanki çok acı çekiyormuş gibi yüz hatları geriliyordu. "İçemiyorum... İçemiyorum artık. Onu benden aldılar. Hayatımı boşa harcadığımı... boşa harcadığımı söylediler."

Ah.

Aman siktir.

"Emin misin?"

Frelina ne diyeceğini bilemiyordu. Bugün erken saatlerde neden anıları bastırması gerektiğini, neden bir bebeğin annesine güvendiği gibi o mataraya güvendiğini sonunda anlamıştı.

Dikkatini dağıtacak bir şey olmadan yaşayamazdı.

Raine cevap vermedi.

İleri geri sallanmaya başladığında etraflarında acı dolu, neredeyse uğultulu bir inilti yankılandı.

"Raine!" Frelina omuzlarını salladı ama tepki vermedi. "Raine! Beni korkutuyorsun!"

Hiçbir tepki yoktu ama o ruh parçalayıcı ses, duvarlara çarpıp giderek yükselen bir şekilde, mekânın içinde yükselmeye devam ediyordu.

Aynalar buna tepki verdi ve Frelina, yansımalarının önce bozulmaya, sonra çatlamaya başladığını kocaman gözlerle izledi ve ne olduğunu anladı.

Karşısındaki Peri parçalanıyordu.

Bunun olabileceğini duymuştu; babasının aklını kaybetme noktasına ne kadar yaklaştığını, Frelina yüzünden son akıl sağlığına nasıl tutunduğunu yakından görmüştü, Merrick'in anılarında kız kardeşinin kendini aşağı çekilmekten kurtarmak için nasıl öfkeye ve suçluluk duygusuna kapıldığını görmüştü.

Raine ise... Sadece alkolle baş etmeyi öğrenmişti.

Ya o gitseydi?

Ağlama devam ediyordu ve zaten hızla atan kalbi şimdi kaburgalarına çarpıyordu.

Bir şeyler yapması gerekiyordu.

Raine her ileri hareketinde ona doğru sallanıyordu ve onun kaydığını hissedebiliyordu.

Kadın ona uzandığında aklı tamamen açıktı ama kadın hemen toparlandı.

Karanlıktı. Boştu. Dehşet vericiydi.

Sanki kendisi de onunla birlikte düşecekmiş gibi hissediyordu, özellikle şimdi, özellikle de tanrılarla yaşadığı yıkıcı etkileşimden sonra.

Yalnız öleceksin.

Artık Raine'in sesiydi bu, ama bunun gerçekten ona ait olmadığını biliyordu.

Bu, onun zihninin, diğer insanların anıları zihnini işgal ettiğinde her zaman yaptığı gibi, onun acısına tepki vermesiydi.

Raine, onun omuzlarını tutarken ellerinin altında o kadar çok titreme vardı ki, o da titremeye başladı.

Yalnız öleceksin.

Yalnız öleceksin.

Raine'in sesi, onu engellemeye çalışmasına rağmen içinde yankılanmaya devam etti ve büyüsünün kontrolünü kaybettiğini fark etti.

Ayrıca onun daha önce kendisine karşı çekingen davrandığını da fark etti.

Zihnine girmesine izin vermişti çünkü bu güç... şu anda ona saldıran her neyse... her şeyi tüketiyordu; şimdiye kadar deneyimlediğinden çok daha güçlüydü.

Frelina, zihninin onu kandırmadığını anlayınca nefesini tuttu.

Bu Raine'in sesiydi ama... onunla konuşmuyordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Hiçbirimiz yalnız ölmüyoruz."

Raine cevap vermedi, gözleri tekrar açıldı ama tamamen görmez haldeydi; o güzel yeşil ve altın rengi, Raine'in onlara bakmaya çalıştığı her an daha da soluyordu.

Bu onu çok korkutuyordu.

"Raine!" diye bağırdı. "Raine! Şimdi ölmüyorsun! Duyuyor musun! Beni bırakamazsın! Yalnız değilsin! Yalnız değilsin!"

Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Ona tokat attı.

Hiçbir tepki vermedi.

Tekrar tokat attı ona, bu sefer daha sert.

Hiçbir tepki vermedi.

"Raine! Seni piç! Uyan artık!"

Hiçbir tepki vermedi.

Frelina'nın aklı karışmıştı. Ne yapmalıydı? Babası hiç bu kadar kötü olmamıştı. Elessia da bu kadar kötü olmamıştı, değil mi?

Merrick her zaman dikkatini dağıtmak, Fae'lerin çok fazla acı çekmesi, çok fazla kayıp vermesi, acının onları tüketmesi durumunda karşılaşacakları sert delilik yolundan onu uzak tutmak için oradaydı.

Merrick'in Elessia'yı geminin kamarasına taşıdığına dair bir anı fısıltısı zihninde yankılandı.

Onu hep oyalardı...

Düşünceleri Raine ile oynadıkları oyuna kaydı.

Ama bu bir oyundu ve Elessia'nın ona her yaklaştığında nasıl geri çekildiğini görmüştü. Elessia, Merrick'i istediği gibi onu istemiyordu.

Yalnız öleceksin.

Gözleri tavana kaydı ve aptal yansımasının o kahrolası hüzünlü gözleriyle karşılaştı.

İlk öpücüğü asla alamayacağından korkuyorsun.

Gözleri Raine'in dolgun dudaklarına kaydı, dudaklarının etrafında kırmızı sakal gölgesi vardı.

Onu öldürecekti. Ve muhtemelen sonra da kendini öldürecekti.

Frelina kollarını onun boynuna doladı.

Öpüşmeyecekti ama daha önce yaptığı gibi dikkatini dağıtmaya çalışacaktı. Belki bu yeterli olurdu.

"Raine," diye seslendi yumuşak bir sesle, birbirleriyle oynarken kullandığı o alçak, baştan çıkarıcı sese bürünmeye çalışarak. "Raine."

Gözleri hâlâ bir odaklanıp bir odaklanamıyordu.

"Raine," dedi tekrar kucağına otururken.

Dengesini kaybettiğinde kolları otomatik olarak sırtına dolandı ve Raine'in geniş göğsüne bastırıldığında göğsünü ısıtarak, boynunu daha

sıkı kavradı ve bacaklarını onun iki yanına koydu.

"Yalnız değilsin," diye fısıldadı, gözleri onun gözlerine değdiğinde ve tekrar boşluğa baktığında.

"Buradayım. Bana bak." Frelina ellerini onun yanaklarına koydu.

Öyle de yaptı, ela gözleri önce onun yüzünde gezindi, sonra kendi yüzüne indi.

"Yapamam." Raine'in kesik fısıltısı ve ardından gelen yüz buruşturması, neredeyse onun kararlılığını bozacaktı.

"Yapabilirsin." Frelina gülümsedi, gözyaşlarından akan tuzdan yanaklarının ne kadar gerildiğini umursamadan. "Yalnız değilsin."

Raine sadece ona baktı.

Frelina derin bir nefes alarak kaşlarını oynattı.

"Birlikte buradayız." Yaklaşırken gözlerini yavaşça yüzünde gezdirdi, yüzündeki sinsi gülümsemeyi korumaya çalıştı. "Sen ve ben."

Raine, ondan birkaç santim uzakta dururken geri çekilmedi ama yanaklarındaki renk geri geldi, gözleri derinleşti.

"Bana yalnız öleceğimi söylediler, biliyorsun." Frelina dudaklarını yaladı ve Raine'in bakışlarını kaçırmadı. "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

Başını salladı.

"Sanmıyorum, çünkü dünyanın en korkulan Peri savaşçısı benimle flört etmeye devam ediyor."

Raine'in göğsünden bir ses duyuldu.

Gülme ya da kıkırdama değildi ama kabullenenecekti, özellikle de gözlerine biraz daha renk gelince. Frelina geri çekilmeye başladı, ayaklarını yere bastırırken Raine'in yüzü tekrar buruştu ve daha önce duyduğu ses kulaklarında yankılanmaya başladı.

"Ben... Ben yapamam," diye fısıldadı Raine. "Olmadan olmaz..."

Tekrar kucağına yerleşip başparmaklarını yanaklarına dokundurdu. "Ne yapabilirim?"

Raine'in gözleri kuruydu, gözlerini tutarken ama önemli değildi. Hâlâ gördüğü en hüzünlü gözlerdi.

"Ne yapabilirim Raine?" diye fısıldadı, adam keder dolu bir nefes verirken. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hayır... İhtiyacım olan..."

Çok genç görünüyordu. Hüzünlü gözleri ve dağınık saçları olan, sanki dünyada kalan tek oyuncuymış gibi ona tutunan kayıp bir çocuk.

Onun için yüreği sızlıyordu.

Çok sevdiği ama sonradan elinden alınan erkek için. İçinde hissettiği yalnızlık için, paylaştığı yalnızlık için.

Dudaklarını büzerek bir karar verdi.

"Beni kullan," dedi Frelina sessizce.

Raine'in kolları daha da sıkılaştı. "Ne?"

"Beni kullan." Daha yüksek sesle söyledi. "Beni dikkat dağıtıcı bir şey olarak kullan."

Raine'in kaşları çatıldı ve başını sallamaya başladı.

"Uzun yaşamayacağım. Tanrılar bunu neredeyse doğruladı. Bu savaşın gidişatına bakılırsa sen de yaşamayacaksın. Beni sevmiyorsun. Ben... Ben seni sevmiyorum. O seni affedecek."

Raine başını tekrar sallayınca Frelina'nın yanakları kızardı.

"Neden olmasın? Başkalarıyla birlikte oldun, değil mi?"

Onun susması yeterliydi.

"Öyleyse neden ben olmayayım? Beni kullan Raine. Bu savaşı kazanana ya da öbür dünyaya geçene kadar kullan beni - hangisi önce gelirse. Benim de ihtiyacım var. Ben... Artık yalnız kalmak istemiyorum."

Doğruydı. Soğuk bir yatakta yalnız kalmak, damarlarında korkunun dolaşıp sonunda huzursuz bir uykuya dalmasını istemiyordu. Yakında ölecekse ve zaten onu bekleyen özel biri yoksa, ne önemi vardı?

Raine hâlâ hiçbir şey söylemiyordu ve utanç onu sarmıştı.

Neler düşünüyordu acaba? Onun kaybetmemesini sağlamak için bu kadar mı çaresizdi?

Yoksa kendisi de arkadaşlığa bu kadar mı muhtaç?

Ayağa kalkarken hafifçe güldü ve adamın yüzünü bıraktı, ama Raine'in tutuşu daha da sıkılaştı ve onu tekrar aşağı çekti, gözlerini onun gözlerine dikti.

"Küçük Rantzier," diye fısıldadı, sesi çatallıydı. "Emin misin?"

İçinde sıcak bir şey –ve yanaklarını hâlâ renklendiren utançtan da kaynaklanmıyordu bu– tutuştu.

Başını salladı.

Raine bir an onu izledi ve odadaki hava çtırdadı. "Gerçekten emin misin? Bunu mu istiyorsun? Beni mi?"

Tekrar başını salladı, zihnini görmesine izin verdi; her kelimesini ciddiye aldığını görmesine. Yalnız kalmak istemediğini görmesine. Ölmeden önce hissetmek, bilmek istediğı şeyleri görmesine izin verdi.

Raine gözlerini kırptırdı.

Sonra ellerinden biri çenesine gitti ve başını geriye yatırana kadar boğazından aşağı kaydı.

"Nazik olmayacağım," diye uyardı Raine. "Ben o değilim. Sana sunabileceğim şey bu değil. Bu aşk değil, küçük Rantzier. Bu—"

"Güzel," diye sözünü kesti Frelina, içindeki sıcaklık giderek artıyordu. "Ben de buna güveniyordum."

Bir sonraki anda dudakları onun dudaklarının üzerindeydi.

Yalan söylememiştı.

Nazik değildi. Çaresizdi. Tuzluydu.

İhtiyaçtı, korkuydu, paylaşılan yalnızlıktı.

Dişler birbirine çarpıyor, dudaklar öyle sert bir şekilde birbirine çarpıyordu ki ağzı demirle dolmuştu.

Boynunu sıkın, nefes almasını engelleyen bir el vardı, başını daha da geriye iterek ağzını yutuyordu.

Sert bir ısırık onu nefes nefese bıraktı ve bir dil ağzının içine girip oynamaya başladı.

Frelina her anının tadını çıkardı.

O hayattaydı.

Kendini... vahşi hissediyordu. Özgür.

Tepkisinin iyi olup olmadığını bilmiyordu ama adamın onu sertçe kaydırıp tamamen kendisine bastırmasıyla birlikte adamın vücudunu sarsan her iniltinin tadını çıkarıyordu ve adam çenesini ısırarak için ağzından ayrıldığında, sonra aşağı inip boğazını emdiğinde ve ısırdığında...

Daha önce hiç çıkarmadığı bir ses odanın içinde yankılanıyor, havayı istek, ihtiyaç ve arzuyla dolduruyordu.

"Bunu bilmek güzel," diye hırıltılı bir sesle söyledi Raine, aşağı doğru inerken ve kucağında ileri geri sallanmaya başladığında köprücük kemiğini ısıırken. "Bunu. bilmek. güzel."

Tekrar ağızına döndüğünde inledi, ama tuniğini çekirtmeye başladığında Raine onu durdurdu, gözleri sonunda tekrar tamamen odaklanmıştı.

Nefes nefese ona baktı, göğsünün de kendi göğsü gibi çılgınca inip kalktığını fark edince sevindi.

"Henüz değil." Raine onu tekrar öptü, o kadar sert öptü ki alt dudaklarını ağızına aldı ve dişlerini geçirdi.

Bu onu sadece güldürdü ve Frelina'nın göğsünde bir umut parçası daha belirdi.

"Sanırım birbirimizin dikkatini dağıtarak biraz eğleneceğiz." Sözleri umut doluydu ve olan her şeye rağmen, Raine ikisini de ayağa kaldırırken tüm vücudunda sıvı bir sıcaklık birikti. "Ama bu lanet yerden çıkmamız gerek."

MERRICK

Dört küçük kelimenin onu öldürebileceğini bilmiyordu.

Ama Lessia'nın "Bunları alabilir miyim?" diye sorduğunu duymak, bir zamanlar düşman Periler tarafından yakalanıp haftalarca işkence gördüğü zamanki kadar acı vericiydi.

Evrene ile konuşmasının geri kalanını izlemek zorunda kalmak... hayır, Rioner'ın bile başına gelmesini istemeyeceği bir acıydı.

Lessia'nın sıcak bedeni onunkine yapıştı ve adam onu daha sıkı tutarak, tanrılara yaptıklarından dolayı duyduğu öfkeyi bastırmaya çalıştı. Ona yapmaya devam ettikleri için.

İçindeki şiddetli titremeler bir süre önce yatışmıştı ama hâlâ adamın ceketini o kadar sıkı kavramıştı ki, adam hareket etmeye cesaret edemiyordu, hatta yüzünü incelemeye bile cesaret edemiyordu, sonunda onu kıracak şeyin bu olup olmadığını anlamaya çalışmıyordu.

Nabızı teninde zonkluyordu ve Lessia'nın bunu hissedebildiğini biliyordu; Lessia ona baktı, kaşlarında endişeli bir kırılganlık oluştu.

Merrick eğilip o kırılganlığı öptü, sonra dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Sadece bir kez, ama ona dokunmadan duramıyordu.

Bugünden sonra değil. Her şeyden sonra değil.

Geri çekilirken Lessia fısıldamaya başladı: "Ben s—"

Bu sefer öfkesini bastıramadı ve parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Hayır."

Onun emriyle güzel gözleri büyüdü.

"Özür dilemiyorsun." Merrick sakın olduğunu söyleyebilmeyi diledi ama devam ederken hiç de sakın değildi. "Özür dilemesi gerekenler onlar. Ayaklarının dibinde sürünerek af dilemesi gerekenler onlar."

Merrick çenesini kaldırdı ve gözlerini tavandaki ikisinin yansımasına dikti.

"Beni duyuyor musun?" diye bağırdı, görüşü öfkeden gidip geliyordu. "Özür dilemelisin ve zamanı geldiğinde... Seni zorlatacağım! Her birinizi, kraliçe gibi onun önünde diz çöktüreceğim!"

Şu anda elinde sihir olsaydı, ruhların odada kontrolsüzce koşturacağını biliyordu; daha önce anlamadığı ama her geçen saniye daha da netleşen sebeplerden dolayı, onların da nefret ettiğini bildiği tanrıları arayacaklardı.

"Merrick," diye ısrar etti Lessia. "Merrick, dikkatli ol."

"Neden?" Bakışlarını tekrar Lessia'ya çevirdi. "Bize başka ne yapabilirler ki? Bizi başka neyle tehdit edebilirler ki?"

Ona baktı, gözleri karardı ve o çok sevdiği meydan okumanın bir kısmı, son nefesine kadar savaşaacağını bildiği Lessia'ya dönüşmesini sağladı.

Onun küçük dövüşçüsü.

Birbirlerini izlerken yüksek bir sessizlik onları sardı ve Merrick, eşinin bakışlarının her saniye biraz daha keskinleştiğini görünce gözlerine inanamadı, sert bakışlarında en ufak bir üzüntü belirtisi yoktu.

"Haklısın," dedi sadece, gözleri onun gözlerine dikilmişti. "Haklısın."

Öyleydi. Ve onu kurtaracaktı. Artık bir şansı olduğunu bildiğine göre, yolun her adımında yanında kalacaktı, onu delirtecek olsa bile.

Eğer bunun için tanrıları öldürmesi gerekiyorsa, hepsini öldürürdü. Her birinin ona yaşattıkları acının bedelini kanla ödemesini isterdi.

"Haklı olduğumu biliyorum," diye hırıltılı bir sesle konuştu Merrick, dudaklarını tekrar ele geçirmek için eğilirken. Nefes almak için ayağa

kalktığında onlara karşı konuşmaya devam etti. "Siktir et onları, Lessia. Kaderin canı cehenneme. Buraların canı cehenneme. Hadi şu wyvern'leri yakalayalım, savaşa girelim, kralı öldürelim ve kazanalım."

Onu öptü. Ona sonuna kadar savaşacağını söyleyen ateşli bir aciliyetle öptü, az önce söylediği şeyin gerçekleşmesi pek olası olmasa bile. Vücudu buna tepki verdiğinde inlemeden edemedi, tırnaklarını boynunun arkasından aşağı doğru sürttüğünde penisi çoktan uyanmıştı.

"Burada mı?" diye mırıldandı Merrick, soyunmaya başladığında, parmakları tereddüt etmeden birkaç gün önce ona verdiği ceketin düğmelerini açtı.

"İzlesinler." Lessia çenesini kaldırdı, gözleri parıldarken parmağını adamın boynunda gezdirdi. "Beni kıramayacaklarını görsünler. Artık korkmadığımı görsünler. Onlara ve lanetlerine boyun eğmeyeceğimi görsünler."

Siktir et. Onu hiç bu kadar sevmemişti.

O lanet olası bir tanrıçaydı.

Yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde soyunmaya başlayan, çenesi gevşeyen ve sadece hareketsiz kalıp izlemesine izin veren bir tanrıça.

Önce tuniği düştü, mükemmel göğüsleri her tarafını sardı, bakışlarını üzerlerine doğru gezdirdikçe meme uçları içeri doğru çekilip sertleşti.

Botlarını teker teker çıkardıktan sonra pantolonunu yavaşça aşağı kaydırды ve karşısında sadece ipeksi iç çamaşırlarıyla, yumuşak teni tüm çıplaklığıyla, başı hâlâ dik, güzel altın kahverengi saçları dümdüz sırtına dökülerek durdu.

Vücuduna kazınmış ismi ve kolundaki hain işareti onu daha da muhteşem kılıyordu.

O gerçektir. O gerçektir, o buradaydı ve o onundu.

Merrick, bacaklarının arasındaki beyaz kumaşın üzerindeki nemli noktayı yakaladığında neredeyse çıldıracaktı.

Zaten ıslaktı ve adam bunu hissedebiliyordu.

Aletin seğirmesi yine daha acı verici bir şekilde gerçekleşti, ama bunu görmezden geldi, olması gerekenden bir saniye daha fazla hızlandırmak istemiyordu.

"Bu benim için mi?" diye sordu sertçe.

Lessia, elini önünden aşağı doğru sürükleyerek gülümsedi, göğsünü sıktı, sonra karnına doğru kaydırđı ve narin giysinin belinin hemen üzerinde durdu.

"Elbette senin için," diye fısıldadı. "Seninim Merrick. Her zaman seninim."

Bir an gözlerini kapattı ve bu cümleyi hafızasına kazıdı.

Ben seninim, Merrick.

Adını söylediğinde çok hoşlanıyordu.

Çoğu insan gibi bunu asla korkuyla yapmazdı, her harfi vurgular, ağzından dökülen tüm sevgiyle telaffuz etmeye özen gösterirdi. Seçim sırasında bile, en azından ona ölüm çocuğu demeyi bıraktığında, farklı telaffuz etmişti. O zamanlar sevgiyle değil, bir tür karşılıklı saygıyla konuşuyordu; gençliğinden beri bu isimle bağlantılı olarak duymadığı bir şeydi bu.

"Sen benimsin," diye tekrarladı, sesi boğuktu. "Sen her zaman benim olacaksın, tıpkı benim her zaman senin olacağım gibi. Her zaman olduğum gibi."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Kaşlarını çatmış olmalı ki devam etti. "Sana senin için her şeyi yapacağımı söylemiştim. Ne yapmamı isterdin?"

Merrick inledi.

Çok şanslıydı. Bu güzel, fedakar, sevgi dolu yarattığı hiç hak etmiyordu.

Tenine kazıdığı tüm dilekleri ona vereceğine bir kez daha söz verdi. Bu alemde yapacağı son şey olsa bile, ona bakacak, onu sevecekti.

"Buraya gel." Merrick elini uzattı. "İzin ver de kendini iyi hissetsin."

Onun kendine dokunmasını, her gece rüyasında gördüğü sesleri çıkarmasını izlemek için canını verirdi ama bunu isteyemezdi.

Şimdi değil, her kemiği, her siniri ve ruhunun her bir parçası onu korumak, ona bakmak için can atarken değil.

Tek başına yeterince mücadele etmişti. Bu onun sorumluluğuydu.

Ve o, bunun her saniyesinin tadını çıkaracaktı.

Lessia yavaşça ona yaklaştı ve eğer yaklaşabilseydi, onu yutardı. Gözlerinin uzun bacaklarının üzerinden, ıslak lekenin büyüdüğü iç

çamaşırının üzerinden, kalça kemiklerinin ve karnının üzerinden kaymasına izin verdi, dolgun göğüslerinin tadını çıkardı ve sonra güzel yüzüne yöneldi.

"Mükemmelsin." Merrick elini uzatıp Lessia'nın önünde hareketsiz kaldığında yanağına dokundu. "Her zerren mükemmel. Sen tanrıçasın Lessia. Onlar değil. Senden başka kimse değil."

İnanıyordu. Bu altın rengine bulanmış kadın bu dünyadan değildi. Olamazdı, tüm bu dünya acı ve zulümden ibaretken, o nezaket, ışık ve mükemmellikti.

Onun gezinen gözlerinden kaçmıyordu.

Çenesi biraz daha yukarı kalktı, dudakları biraz daha kıvrıldı ve Merrick yüzüne yayılan gülümsemeyi gizlemedi.

"İyi kız," dedi hırıltılı bir sesle, onunla çok gurur duyuyordu ve sözlerine inandığını görmek onu biraz da gururlandırıyordu.

Lessia ona bakarken gözleri parladı ve adam dizlerinin üzerine çökerken gülümsemesi daha da büyüdü.

Vücudunu sarsan titreme, onun görmek istediği her şeydi.

"Bunu beğendin mi?" Başını yukarı kaldırdı, yanaklarının kızardığını gördü.

Merrick'in kısık kahkahası odada yankılandı. "Elbette öyle. Küçük dövüşçüm, erkeğinin önünde diz çökmesini seviyor. Ona bir tanrıça gibi hizmet etmesini seviyor."

Kadın inliyordu, adam ona dokunmamıştı bile.

"Evet," diye devam etti Merrick, sözlerine karşılık veren kadının kokusunu aldığı anda taşaklarının kasıldığını hissederek. "Senin için her şeyi yapacağımı duymak ister misin? Seni bu yerde becereceğimi, dünyamızın tanrılarının seni memnun ederken, her emrine boyun eğerken beni izleyeceğini duymak ister misin?"

Lessia onun önünde kıvranıyordu ve adam ona dokunmamak için ellerini sıkmak zorundaydı.

Henüz değil.

"Adımı o kadar yüksek sesle haykırana kadar seni becereceğim ki, bu lanet aynalar kırılmakla tehdit ediyor. Ama önce..." Merrick gözlerini beyaz ipekle kaplı güzel amına dikti. "Önce seni tadacağım. Amının her kıvrımını hafızama kazıyacağım."

"Lütfen, Merrick," diye inledi ve adamın duyması gereken tek şey buydu.

"Yalvarmana gerek yok. Benim için asla." Merrick, onun cevap vermesine izin vermeden bacaklarını iyice açtı, sabit durduğundan emin olduktan sonra parmağını karnından aşağı doğru gezdirdi ve beyaz ipeğin hemen üzerinde durdu.

"Bunları parçalamak istiyorum," diye homurdandı Merrick. "Yoluma çıkıyorlar."

Parmağını külotunun altına soktu, çekip çıkardı ve geri sektirdi, bu da Lessia'dan bir çığlık daha kopardı.

O lanet olası sesler neredeyse pantolonunun içine dökülmesine sebep oluyordu.

"Belki de yapmalıyım," diye düşündü Merrick, Lessia tekrar kıvranıp biraz rahatlamak için bacaklarını birbirine bastırmaya çalışırken, ama Merrick reddedince ona fazla direnmedi. "Onsuz dolaşma fikri hoşuma gidiyor. Her an elimi aşağı kaydırıp, her zaman ıslak olan amına dokunabileceğimi bilmek."

"Merrick," diye sızlandı.

"Ama yapmayacağım. En azından bugün değil."

Masum kumaşı parçalamamak için gerçekten çok çabaladı. Çünkü Lessia nazik, tatlı ve hafif biri olsa da masum değildi ve onun çirkin sözlerine verdiği tepkiyi, ona da aynı şekilde karşılık vermesini seviyordu.

"Siktir," diye küfretti, horozu titreşince ve onu ayarlamak için elini kullandığında.

Lessia'nın gözlerinde açlıkla eli takip etmesi de pek yardımcı olmadı.

Daha fazla bekleyemezdi. Merrick ona bir uyarıda bulunmadan, sertçe iç çamaşırını kenara çekti, ağzını pembe amına gömdü, bir eliyle kalçasını kavrarken diğer eliyle de bacaklarını daha da açtı.

Onun tatları ağzını doldurduğunda inledi.

"Tadın o kadar güzel ki," diye homurdandı titreyen amına karşı, dilini kullanarak kıvrımlarını yaladı, sonra klitorisinin üzerinde daireler çizmeye başladı.

Küçük dövüşçüsü tam da tahmin ettiği gibi karşılık verdi.

Ellerini onun saçlarına doladı ve çekti, dilinin her sabit hareketiyle çığlık attı.

Merrick onu emerken ve yalarken, bir santim bile kaçırmamaya dikkat ediyordu; dilinin tembelce vuruşları ve onu çileden çıkaran keskin ısırtıkları arasında gidip geliyordu.

Parıldayan amından başını kaldırdığında, başının geriye düştüğünü, gözlerinin kapandığını, adını tekrar tekrar inlediğini gördü ve dilini deliğiyle tahrik etmeye devam etti, kadın çığlık atana kadar, dişleri alt dudağına batarken vücudu titremeye başladı.

"Evet," diye mırıldandı Merrick tenine karşı. "Bunun için savaş. Senin olan için savaş."

Tırnakları adamın kafa derisine batarken, adam tekrar klitorisini emdi ve Merrick bacaklarını açık tutan elini uyluğundan yukarı kaydırıp, başparmağıyla girişini çevrelerken onu yemeye devam etti.

Nefesleri artık daha hızlı geliyordu, göğsü onun üzerinde inip kalkıyordu, midesi kasılıp gevşiyordu ve adam hareketlendi, başparmağını kullanarak tomurcuğuna sertçe bastırırken dili ona saplandı ve bir çığlık daha attı.

"Benim adım," diye mırıldandı Merrick. "Gelirken adımı haykıracaksın."

Dudaklarından onun ismi dökülmeye başladığında onu hayal kırıklığına uğratmadı.

Merrick, onun nefes nefese kalmasına ayak uydurarak daha hızlı yalamaya başladı, dili onun içinde girip çıkarken başparmağı da klitorisinin üzerinde daha hızlı hareket ediyordu.

Kendine bir kez daha yukarı bakma izni vererek, pembe yanaklarını, vahşi altın gözlerini içine çekti ve acımasızca ısırtıp emmeyi bırakıp hayranlıkla fısıldadı: "Kendine bak. Çok güzelsin."

"Merrick." Adam başparmağıyla onu okşamaya devam ederken derin bir nefes aldı, gözlerini ondan ayırmadı. "Merrick. Merrick. Merrick."

Bakışlarını tavana kaldırdı ve "Bize bakın" diye emretti.

İyi kalpli kız tam olarak onun istediğini yaptı ve gözleri yukarıdaki aynada onunla buluştuğu anda ve onu dizlerinin üzerinde, yüzünün onun sularından parladığını görebildiğinde, elini hareket ettirerek bir

parmağını onun içine soktu ve aynı anda ağzı tekrar klitorisine saldırdı, bu sırada onu izliyordu.

Adını haykırdı, nefesleri sığlaştı, tüm vücudu titredi ve adam parmağını daha hızlı hareket ettirmeye, onun tomurcuğunu daha sert emmeye başladı.

"Bize bak," diye mırıldandı, ikinci parmağını da eklemeyen önce, parmaklarını içeri dışarı sokup çıkararak, kadın onlara doğru itene kadar, vücudu o kadar sert geriliyordu ki, ona yaklaştığını biliyordu.

"Alın. Hak ettiğinizi alın kraliçem."

Öyle de yaptı. Lessia elinin üzerinde gezinmeye başladı, hareketlerini hızlandırdı, ta ki inlemeleri ve ıslak vajinasının parmakları üzerinde kaymasının sesi odada duyulan tek ses olana kadar.

Pantolonunun içindeki penisi şişmişti ve onu yakında becermesi gerektiğini biliyordu, özellikle de mükemmel vajinası parmaklarının etrafında sıkışıp vücudunu ateşe verdiğiğinde.

Aynadaki gözleriyle onunkileri izlerken, acımasızca parmaklarını onun içine sokarken klitorisini ısırdı.

"Merrick." Adı dudaklarında bir dua gibiydi, sonra nefesi kesildi, yüzü buruştu ama gözleri hiç kapanmadı, amının parmaklarını boğmasıyla ıslaklık ve dayanılmaz bir sıcaklık elini kapladı.

Merrick ona bakarken homurdandı ve o da gözlerine bakmaya devam edince, onları eriten o sıcaklık azalmadı, aksine daha da derinleşti, sırsıklam iç çamaşırını aşağı doğru çekti ve "Yere uzan" diye emretti.

Titreyen bacaklarının katlanmasına yardım eden Merrick, onu sırtüstü yatırdı ve etrafındaki aynalara şöyle bir baktı; mükemmel eşinin o kadar muhteşem versiyonlarını gördü ki, sonra penisini kısıtlayan pantolonundan kurtarıp tuniğini başına geçirdi.

Bir eliyle penisini yumrukladı, yukarı aşağı sıkarak kendini ayarladı, ardından onun üzerine uzandı ve diğer koluyla ağırlığının çoğunu ondan uzak tuttu.

Kadın buna itiraz etti, ellerini adamın sırtına doğru götürdü, tırnaklarını kaslarına batırdı, derisini deldi, kürek kemiklerinden kığına doğru sürükledi.

"Çok hevesli," diye mırıldandı Merrick.

Lessia gözlerini kısıp ona baktı, elindeki şaftı tutarak kendi küçük elini ucuna doladı.

Kadının orada oluşan ıslaklığı başparmağıyla silip dudaklarına götürüp tatmasına neredeyse inanamadı.

Merrick bir an gözlerini kapatıp derin bir nefes almak zorunda kaldı, böylece ona çarpıp içindeki her şeyi dökmek istemedi.

Lanet olsun, o kadar mükemmeldi ki.

Elini tekrar aşağı indirdiğinde, adamın penisi daha da ısındı ve şişti, gözleri büyüdüğünde ise adam gülümsedi.

Alnını onun alnına yaslayarak fısıldadı: "Seni seviyorum. Seni çok ama çok seviyorum."

Onu yumuşakça öptü, hevesli elin onun penisini sağımaya başlamasıyla, yukarı aşağı hareketlerle ateşli bir hızla hareket etmesiyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi dudaklarına doğru. "Seni sahip olduğum tüm kırık parçalarla seviyorum."

Merrick'in kasları gerildi, ama bu zevkten değildi.

Elini sert elinden yavaşça çekip göğsüne götürdü ve diğer eliyle onun elini ezmeye çalışarak, "Sen kırılmadın, Lessia," diye cevap verdi.

Adam, penisini onun ıslaklığına doğru kaydırды, çenesinin gevşemesi ve gözlerinin onun gözlerine karışmasıyla boğazına akan iniltiyi zorla dışarı akıttı.

"Kırık değilsin," diye tekrarladı, daha da yükselirken, içine doğru kayarken onu izlemek istiyordu - hayır, buna ihtiyacı vardı. Bir olduklarında, olması gerektiği gibi.

Tekrar onun vajinasına sürtündü, penisini onun parlak ıslaklığıyla kapladı, sonra bacaklarını daha da ayırdı ve kalçalarını iterek titreşen penisi onun içine girdi.

Aynı anda nefes verdiler, gözleri birbirinin esiriydi.

Merrick hareket etmeye başladı, gözleri zevkten kapanma tehlikesi yaşarken onları açık tutmaya zorladı.

O kadar ıslaktı ki. O kadar sıcaktı ki.

Lessia tekrar titremeye başladı, ama göz kapakları titrerken, "Gözlerini üzerime dik." diye emretti.

Kadın hemen kabul etti ve adam eğilip onu öpmek zorunda kaldı, dolgun dudaklarını, çarpışmalarının gücünden, tutkusundan şişene kadar sahiplendi.

Merrick neredeyse tamamen dışarı kaydı, hatta horozu sıcaklığı bıraktığı için ona bağırırken bile, sonra ileri doğru itti.

Zor.

Kalçaları onun kalçalarına çarpana kadar onun içine doğru battı.

Sırtı aynaya doğru eğilince gözleri geriye doğru kaydı.

"Seni becerdiğimde gözler üzerimde olsun," diye tekrar hırıltılı bir sesle bağırdı Merrick ve Lessia'nın altın gözleri, her zaman midesini ısıtan bir şekilde onunkilerle çarpışarak açıldı.

Siktir et, birini onun sevdiği gibi sevmek yasa dışı olmalıydı.

Sanki kalbi bedeninden fırlayıp bütün dünyayı ele geçirmek, her şeyi ve herkesi kendinden uzaklaştırmak istiyordu.

Sadece ona ihtiyacı vardı. Ama... ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki.

Lessia onun ne düşündüğünü anlamış gibiydi çünkü parmakları tekrar sırtında gezinmeye başladı, tırnakları sabırsız ve istekli bir şekilde tenini tırmalıyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Merrick, bacakları daha da açılırken onun içine doğru hareket etti ve derinlere doğru ilerledi. Yanındaki koluna tutunarak, güzel vücudunun altında nasıl titrediğini, göğüslerinin penisinin her itişinde nasıl zıpladığını ve ona ulaşmak için nasıl uzandığını, daha da derine inmesine nasıl izin verdiğini izledi.

Siktir. Kalçaları onun kalçalarına değdiğinde, artık kendini tutamadı.

"Kollarını boynuma dola," diye homurdandı Merrick ve Lessia ellerini kenetleyip sıkıca tutunca, içine doğru pompalamaya başladı, her hamlede sırtından aşağı doğru akan sıcaklık hissi, ona daha da sert, daha da sert giriyordu.

"Merrick," diye bağırdı, vücudu kasılıyor ve kolları onu daha sıkı kavriyordu.

"Lessia," diye inledi, ikisinin de vücudunu kaplayan ter damlaları, penisini ona sapladığında kayganlaşıyordu ve onu işaretleme dürtüsüne karşı koyamadı; adı artık onun tenine kalıcı olarak kazınmış olsa bile.

"Siktir," diye küfretti, kızın vajinası etrafında kasılırken, yüzünü boynuna gömdü, hassas tenini ısırđı, ta ki kız tekrar çığlık atana kadar, boşalırken sıcaklığı neredeyse onun penisini boğacaktı, adı ağızından düzensiz bir karmaşı halinde dökölüyordu.

Merrick'in içi ateşle doldu ve çiftleşme izinin üzerinde dilini gezdirirken testisleri zonklamaya başladı ve kadının kanı dudaklarına değdiğinde... her şey bitmişti.

Kanı içine hücum etti ve daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşaldı, ona tutunurken derinlerine doğru aktı, onu ne kadar çok sevdiğini fısıldıyordu.

Tekrar tekrar.

BÖLÜM 28

GÖL

Geyia, sıkışık kulübedeki sobanın yanında duruyordu ve Lessia'yı bulmak için aceleyle yola çıktıkları için yanlarında pek yiyecek getirmemiş olsalar da, arkadaşı küçük odayı dolduran ağız sulandıran kokulara bakılırsa bir şeyler hazırlamayı başarmış olmalıydı.

Görünüşe göre açlıktan ölen tek kişi Loche değildi, çünkü odanın neredeyse her köşesi insanlarla doluydu. Oturduğu masanın etrafında, Zaddock ve Amalise yan yana oturuyorlardı; Zaddock hâlâ ona bakarken, Amalise onu görmezden geliyordu.

Bakır saçlı kız kardeşler Loche'nin yanındaki koltuklara oturmuş, Kerym ise Pellie'nin yanındaki sandalyeye oturmuştu. Mavi gözleri -ki görünüşe göre solgun Fae'nin neredeyse tüm enerjisini emdiği için hâlâ ürkütücü derecede güçlüydü- küçük kadının üzerinde geziniyordu, yüzünde meraka benzer bir ifade vardı.

Karnından bıçaklanmış, hiçbir insanın hayatta kalamayacağı kadar derin bir yara almış olan Thissian, yüzü hâlâ solgun ama gözleri Loche'un yaptığı gibi odayı dikkatle incelerken duvara yaslanmış oturuyordu.

Ardow ve Venko onun yanına oturdular, Ardow Thissian'a bir şey vermeyi teklif etti ama karşılığında sadece Fae'nin elinin umursamazca sallanmasıyla ödüllendirildi.

Etraflarında Faelingler yayılmış, geldikleri küçük gemiyi terk ettikten sonra Loche'un gemisinde kendilerine yuva kurmuşlardı. Yine

de birbirlerine sokulup Siphon İikizlerine ŗüpheli bakışlar atmaya devam ediyorlardı.

Geyia ve Steiner ile birlikte, sadece Faelingler onları Meyah'tan kurtardığında gördüğü büyüye ihtiyaç duyabilecekleri için değil, aynı zamanda zamanlarının da tükenmekte olduğu için birlikte kalmalarının en iyisi olacağına karar vermişlerdi.

Geyia ve diğerleri, Elbow sularından ayrıldıklarında birkaç garip gemiden hızla uzaklaştıklarını ve Elbow'daki fısıltıların, isyancıların saldırıya geçmesine sadece birkaç gün kaldığını doğruladığını söylemişlerdi.

Neyse ki, askerlerinin Raine'in kartalını ödünç alarak verdiği emirleri yerine getirdiğini de görmüşlerdi.

Adamları, gönderdiği emirleri yerine getirerek Elbow'da savaşmaya gönüllü olan bütün erkekleri ve kadınları topluyor, onları son savaştan kalan gemilere bindiriyor ve çok yaşlı, genç ya da hasta olanları güvenlik için mağaralara gönderiyordu.

Bazıları isyancı olabilirdi, zira Loche daha savaş başlamadan güvensizlik ve kaos yaratmayı reddetmişti, ama arkadaşlarının ve komşularının isyancıların kılıçları altında öldüğünü görürlerse, fikirlerini yeniden gözden geçirebilecekleri konusunda küçük bir umut besliyordu.

Elbette bu kırılgan bir umuttu, ama eğer Lessia her şeye rağmen küçük bir ateşi canlı tutabiliyorsa... o da bunu başarabilirdi.

Loche'nin gözleri genç Faelinglerden bazılarında takılı kaldı. Orada, sadece on iki veya on üç yaşında gibi görünen bir çocuk vardı. Vücudu, Loche'nin on bir yaşına geldiğindeki gibi sıska ve simsiyah saçları, çocuğun nasıl göründüğünü umursamadığını belli edecek şekilde dağınıktı.

Gri gözler onunkilerle buluştuğunda neredeyse dayanılmaz bir hal aldı. Kendi gözlerinden daha koyu olsalar bile, Loche'un sokaklarda geçirdiği yıllardan sonra bile silemediği aynı ŗüpheyi taşıyorlardı.

Lessia'nın anlattıklarına bakılırsa, bu Faelinglerin işi hiç de kolay olmamıştı.

Yine de buradaydılar. Savaşıyorlardı. Bu lanet olası dünya için. Elbow için -kendilerine de iyi davranmamış bir millet için.

O gri gözler kendi gözlerine bakmaya devam ediyordu ve Loche bakışlarını başka tarafa çevirmek için çabalarırken, daha fazla göz ona doğru dönüp onu süzdüğünde içinde bir şeyler kıpırdandı.

Faelinglerin lideri gibi görünen beyaz saçlı bir kadın, gözlerini kısa bir süreliğine onun gözlerine dikti, sonra yüzünü buruşturdu - gerçekten de ona bakarak yüzünü buruşturdu- ve birkaç adım geri çekildi.

Yarı-Periler teker teker Geyia'ya odaklandılar, tıpkı Loche'yi kendisiyle rahat ettirmek için birbirlerini tanıdıklarında yaptığı gibi, Geyia onlara espriler attığında gözleri parladı; Loche'nin gözlerini ilk yakalayan gri çift hariç her çift.

Loche'un koyu renkli kıyafetlerinin üzerinden geçerken daraldılar - pantolonunun ve gömleğinin sade ama pahalı kesimi - ve naip, hepsinin ne kadar kötü giyindiğini fark ettiğinde, bir huzursuzluk hissi kapladı.

Loche boğazını temizledi ve ne yaptığını fark etmeden önce Faelinglere seslendi, odadaki tabakların şangırtısını ve kısık konuşmaları susturdu.

"Sana söz veriyorum, savaşı kazanırsak her şey farklı olacak. Elbow farklı olacak." Genç çocuğun gözlerini ararken bir kez başını salladı, ardından etrafındaki her bir çifti tek tek inceledi. "Artık saklanmana gerek kalmayacak. Kimseden değil."

Bir an sessizlik oldu ve gri gözlü genç çocuk konuştuğunda havadaki güvensizlik elle tutulur hale geldi.

"Buraya bu yüzden gelmedik." Kollarından biri öne doğru fırlayıp grubun üzerinden geçti. "Lessia, hiç kimse bizim için savaşmazken bizim için savaştı. Son nefesimize kadar onun için savaşacağız, gerekirse."

Devam ederken gözlerinde yaşına göre fazla yaşlı bir bilgelik vardı. "Naip olabilirsin ama bizim için hiçbir şey yapmadın. Nasıl bir şey olduğunu biliyor olsan bile. Ve duyduğum kadarıyla sen de bir hobbitsin." Dudaklarının ona değmesine bile izin vermeyecekmiş gibi iğrenç kelimeyi tükürdü.

"Ledger!" Geyia'nın kocaman gözleri Loche'a kaydı ve çocuğa doğru yürüdü. "Bu hiç de—"

Loche sandalyesinden kalkıp elini kaldırdı. "Sorun değil, Geyia."

Sandalyesini içeri iterek odanın etrafına bakındı. Arkadaşlarına. Peri savaşçılarına. Faelinglere, çenesini hâlâ yukarıda tutan Ledger'dan uzak duranlara. Loche, küçük ellerinin titrediğini, arkasına saklamaya çalışsa bile anlayabiliyordu.

"Haklı." Loche, sessizlikte yutkunmamak için kendini zorladı. "Ledger haklı. Senin için hiçbir şey yapmadım. Lessia gözlerimi açana kadar burnumun dibinde neler olup bittiğini anlayamadım." Ellerini sandalyenin arkasına koydu. "Geçtiğimiz yıllarda çok, çok hata yaptım. İnsanlarımla... arkadaşlarımla. Sevdiklerimle."

Loche bir an durakladı, bundan sonra ne söyleyeceğinden emin olmak için.

İçinde en ufak bir tereddüt yoktu.

"Bu yüzden bu savaştan sonra naiplikten istifa edeceğim. Elbow'un iyileşmesi gerekiyor. Halkımızın iyileşmesi gerekiyor. Ve bunun için yeni bir başlangıca ihtiyacımız var. Bu koltuğu haksız yere talep ettim ve... Her şeyi riske attım... Ben..."

"Loche," diye yalvardı Zaddock. "Buna gerek yok. Sana ihtiyacımız var. Elbow'un sana ihtiyacı var."

"Ama öyle." Loche yutkunamadı, boğazı nedense kaşınıyordu. "Elbow'u seviyorum. Çok seviyorum. Ama bu yüzden bunu yapmam gerekiyor."

"Hayır," diye araya girdi Pellie, yüzündeki dingin gülümsemeye. "Ama bunu yapmaya istekli olman, Elbow'un ihtiyacı olanın sen olduğunu kanıtlıyor."

Loche başını sallamaya başladı ama Pellie devam etti; uzun saçları omzunun üzerinden savrulurken ona doğru döndü. "Hepimiz hata yaparız, naip. Önemli olan bundan sonra ne yaptığımızdır."

Pellie, Loche'nin gözlerini tekrar bulmadan önce kız kardeşine hızlıca bir bakış attı. "Lessia için acı çektiğini gördük, ama yine de kırık kalbinle onun arkasında duruyorsun. Sana yalan söylendiğini, kandırıldığını ve oyuna getirildiğini gördük, ama yine de farklı bir dünyaya inanıyorsun. Soğuk ve ölümcül Loche'nin kimsenin bilmesini istemediğinden çok daha fazla önemsedini gördük; halkın, arkadaşların, hatta Periler için. İşte bu yüzden, bu bittiğinde halkın sana her zamankinden daha çok ihtiyaç duyacak." Gülümsemesi daha da genişledi. "İşte bu yüzden sana inanıyoruz."

Loche ona öylece bakakaldı; sonra sert bir ses araya girdi.

"Sen kimsin kadın?" Kerym neredeyse büyülenmiş gibiydi, Pellie ona doğru döndüğünde mavi gözleri parlıyordu.

"Çok yakında öğreneceksin," diye takıldı Pellie, elini yanağına hafifçe dokundurarak. "Zamanı geldiğinde."

Peri savaşçısı kızardı. Keskin elmacık kemikleri kıpkırmızı oldu, gözleri Pellie'nin kucağına koyduğu eli izlerken büyüdü ve Loche, arkasından gelen boğuk bir kahkahayı duyduğunda açıkça bakan tek kişinin kendisi olmadığını anladı.

"Kim veya ne olduğun umurumda değil, ama kaba kardeşimi utandırmış olman..." Thissian nefes almakta zorlandı. "İşte... Seni bunun için sonsuza dek seveceğim."

Thissian'ın kahkahası boğucu gerginliği dağıttı ve odada tekrar konuşmalar başladı, Geyia ve Steiner tabakları dağıttı, hatta ona kilitlenen o gri gözler bile, Faelinglerin ellerine tutuşturulan çorba kaselerine odaklandı.

Loche, Geyia'ya el sallayarak diğerlerine önce yemek vermesini isterken yanlışlıkla Thissian'ın gözleriyle karşılaştı ve mavi gözlerin kardeşinin gözlerine ne kadar benzediğini ama daha koyu, daha sert olduğunu, sanki çok daha fazla acı taşıyormuş gibi olduğunu fark etmemek elde değildi.

Peri başını eğdiğinde neredeyse bunu kaçıracaktı.

"Haklı, biliyorsun." Thissian oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru yürürken bacakları titriyordu.

Loche, onu takip ederken buldu kendini ve rahat bir sessizlik içinde, güverteye çıkan merdivenleri çıktılar. Serin bir esinti Loche'u giydiği ceket için minnettar kıldı. Thissian bacaklarını korkuluğun üzerinden uzatıp üzerine oturuncaya ve ayaklarını köpüren denizin üzerine sarkıtıncaya kadar güverteyi geçtiler.

Loche, pozisyonunu yansıtarak bacaklarını da üzerine doğru savurdu, annesiyle yaptığı toplantıdan sonra üzerinden atamadığı üzüntünün, midesinin çalkalanmasıyla geçmesine izin verdi.

"Haklı," dedi Thissian tekrar. "Sen iyi bir adamsın, naip."

Loche alaycı bir şekilde sırtıttı, gözleri sadece birkaç turuncu alevin denizi yaladığı kararan ufuktaydı.

"Sen inanmayabilirsin ama herkes inanıyor." Thissian iç çekti, esen hava akımı Loche'un ceketini yırtan rüzgara benziyordu.

"Acını hissediyorum, biliyorsun. Beyaz saçlı Faeling kızı gibi bir empati yeteneğim olmayabilir ama ben bile hissedebiliyorum. Kerym de hissedebiliyor."

Loche, Peri'ye gizlice bir bakış attı ama gözleri ileriye dönüktü, neredeyse görmeden akşam ışığına bakıyordu.

Thissian başka bir şey söylemeyince Loche, "İyiyim," diye mırıldandı.

"Eminim öylesindir. Ama olmaman da sorun değil," diye yanıtladı savaşı. "İnsanların eşi olmadığı için şanslısın. Daha kötü olurdu. Çok daha kötü."

Loche ciğerlerini tuzlu havayla doldurdu. "Bu... onun için zor muydu?" diye sordu.

Thissian döndü ve Loche, Fae'nin ağzında hüznü bir gülümsemeyle onun gözlerine baktı.

"Neredeyse onu öldürüyordu. Ama onu bırakırdı. Seni seçseydi, onu bırakırdı."

Loche başını salladı. Merrick, onun olabileceğinden çok daha iyi bir adamdı.

"Sen de onu bırakıyorsun."

Loche tekrar alaycı bir tavır takınınca Thissian kaşlarını çatı. "Ama öylesin. Gitmeden önce onu rahatlattığını gördüm. Merrick de gördü. Acısının bir kısmını aldın. Suçluluğunun bir kısmını."

"Bu bir şey değildi." Loche umursamazca el salladı.

Hala kendinden nefret ediyordu, eğer onun onu hala istediğine dair tek bir işaret bile gösterse, onu geri kazanmak için canını dişine takarak savaşacağını biliyordu.

"Başkasının acısını hafifletmek için acı taşımak hiçbir zaman boşuna değildir."

Loche, Thissian'ı izlerken dudağını ısırıldı.

Bundan tuhaf bir şekilde emin görünüyordu.

Aklına Kerym'in parlak mavi gözleri geldi, sonra Thissian'ın hüznüle karışık gözlerine, midesinde düğümlenen anlayışa.

"Onun acısını sen çekiyorsun, değil mi?" diye sordu Loche.

Thissian bir an sessiz kaldı.

"Ona asla söyleyemezsin," diye teklif etti Peri sonunda. "O... Kardeşimi çok seviyordu. Lessia bazen bana onu hatırlatıyor. Koşulsuz seviyor, doğru ya da yanlış olmasını umursamıyor ve insanları kendisinden daha çok sevip sevmediğini umursamıyor. O... eşlerimiz öldüğünde... o da neredeyse aynısını yapacaktı. Bir şeyler yapmalıydım."

Loche derin bir nefes aldı. "Buna değer mi?"

Thissian tereddüt etmedi. "Onun bugün olduğu gibi kızardığını görmek? Gülümsediğini, kahkaha attığını ve hatta belki tekrar bir şeyler hissettiğini görmek? Dünyadaki tüm lanet olası acılara değer."

BÖLÜM 29

LESSIA

Lessia karla kaplı kaya oluşumlarına baktı, karın bu sıcak havada bile nasıl kaldığı sorusu aklından belirsizce geçerken, en son wyvernlerle karşılaştıkları yere doğru giden gemide yanında duran kız kardeşine döndü.

Frelina'nın yanakları nedense hâlâ kırmızıydı; tıpkı aynalı sulara birbirlerini buldukları ve tanrıların lanetlediği topraklardan hızla kaçtıkları zamanki gibi.

Lessia ve Merrick o korkunç aynalı yere geri döndüklerinde, bir şekilde oradan nasıl çıkacağını bulmuştu.

Pembe yanakları ve Merrick'in doyamadığı küçük, memnun gülümsemesiyle normal hali gibi görünen yansılardan birine doğru yürürken, ayağa kalkmasına izin vermeden önce iki kez daha ayrıldığından emin olduktan sonra -bir kez parmaklarıyla, sonra da becerikli ağzıyla- bir elini yüzeye bastırdı.

Dokunduğu anda eridi ve huzursuz Raine ile telaşlı Frelina'nın onlara baktığı ortaya çıktı.

Lessia, göz göze geldiklerinde kalp atışlarını durdurdu; damarlarında dolaşan Merrick ve kendisini izlemek zorunda kalmış olmalarının endişesiydi bu. Ama Raine hemen şakalarından birini yapmadığında, Lessia ve Merrick'in neler yaptığını görselerdi, Raine'in kesinlikle yapacağı gibi, kendi deneyimleriyle meşgul olduklarını fark etti.

Sanki Raine'i düşünmek onu canlandırmıştı ve onun ve Merrick'in yanındaki yeri almalarını izlerken kaşlarını çatı, ikisi de ellerini tırabzana koymuşlardı, Merrick ona olabildiğince yakın durmayı ve teninin her santimini onunkiyle hizalamayı başarsa bile.

Bu durum onu çok fazla rahatsız etmiyordu, sadece onun yakınında olmaktan hoşlandığı için değil, aynı zamanda son zamanlarda yapmaya çalıştığı şeyleri de fark ettiği için.

Artık sabahları onu acele ettirmiyordu.

Fırsat buldukça onu öpüyordu.

Raine'in bunların duygusal olduğunu söylemesine aldırmadan, genellikle yalnız kaldıklarında söylemek için sakladığı sözleri kulağına fısıldadı.

Dokunabildiği her yerine dokundu.

Çok komik olmasa da çalışkan ifadesi nedeniyle onu güldüren şakalar yapıyordu.

Ona dilediği şeyi veriyordu: zaman, sevgi, dostluk, kabul. Ve açıkça ona veremeyeceğini bildiği tek şeyi vermeye çalışıyordu: bir gelecek.

Merrick sessiz kalınca kaşları çatıldı. Gözleri her zamanki gibi ona doğru kaydı ama aynı zamanda... arkadaşına dönüp duruyordu ve bunu yaptıklarında, gözlerindeki gümüş girdapları rahatsız eden bir endişe dalgası vardı.

Lessia'nın gözleri iri yarı Peri'nin üzerinde gezindi. Raine'de onu da rahatsız eden bir şey vardı.

Raine, gözlerini üzerinde hissetmiş olmalı ki, Lessia ona doğru bir bakış attığında, "Sana ne oldu?" diye sordu Lessia yumuşak bir sesle.

Frelina diğer tarafında kaskatı kesildi ve Lessia bakışlarını kız kardeşine doğru çevirdi.

Neden suçlu görünüyordu?

"Peki sana ne oldu Lina?" diye devam etti kimse sesini çıkarmayınca.

Sessizlik. Sadece... sessizlikti.

Tamam o zaman.

"Seninle... konuştular mı?" diye sordu Lessia.

Hiç bir şey.

Raine hâlâ çok doğal görünmüyordu, peki yeşil-altın gözlerinde neden bir suçluluk duygusu vardı? O... berrak yeşil-altın gözler?

"Ayıksın," diye soludu Lessia. "Değil misin?"

Raine'in çenesi kasıldı, hâlâ ondan ses çıkmıyordu ama bunu ondan duymaya ihtiyacı yoktu.

Ona bu kadar tuhaf görünmüştü çünkü tamamen dimdik yürüyordu, yüz hatları onun alıştığı sertlik ve yumuşaklığın karışımı değildi, elleri uzun zamandır içki içmediğinde olduğu gibi titriyordu.

Matarasını da görmemişti. Onları gemiye götüren aynalı, kemerli yolda da. Gemiye binip hareket etmeye başladıklarında da. Kendilerini toparlayıp wyvernleri alıp Ellow'a yelken açmaya hazırlandıkları süre boyunca da.

"Acaba... Tanrılar sana bir şey mi yaptı?" Lessia, Raine'in gözlerini inceledi, yutkunurken yüzünde beliren irkilmeyi fark etti.

Üç kez daha yutkunduktan sonra nihayet konuştu.

"Bana verdikleri hayatı boşa harcadığıma inanıyorlar," dedi sessizce. "Aldılar... içkiyi... Zharra... artık onu kullanarak hayatta kalamayacağımı söyledi. Hayat verdiği diğer çocuklar gibi, onu deneyimlemem gerektiğini yoksa..." Raine tekrar yutkundu. "Devam et."

"Benimle de konuştu," diye sözümü kesti Frelina. "Hayat tanrısı olmasına rağmen pek de neşeli biri değil, değil mi? Bana tek başıma öleceğimi söyledi."

Frelina'nın kayıtsız görünmek istemesinin ardından Lessia, korkunun Frelina'nın eline geçtiğini duyunca elini uzattı. Sıkarak, "Yapamazsın," dedi.

Ama sözler hissettiği kadar boş geliyordu. Tanrılar yalan söyleyemezdi. Kaçabilir, savuşturabilir ve dikkat dağıtabilirlerdi... ama yalan söyleyemezlerdi.

Merrick'in fısıltıları etraflarında yankılandığında bütün grup irkildi ve Lessia, Frelina'nın elini bırakıp hançerini aldı, gözleri kocaman açılmış bir şekilde etrafa bakındı.

Raine de onun bıçaklarını kavramıştı ve Frelina, Lessia'ya yaklaşırken dişlerini gösterdi.

Rahat görünen tek kişi Merrick miydi?

Merrick gülmeye başlayınca Raine, "Ne oluyor lan?" diye tükürdü.

Burun delikleri genişleyen Lessia, Raine'in sorusunun oldukça yerinde olduğunu düşündü, özellikle de o yapışkan his her yanını kaplarken.

Artık eskisi kadar nefret etmiyor olabilirdi -nedense adamın fısıltıları artık onu tehdit etmekten çok okşuyordu- ama yine de... onsuz yapabilirdi.

"Şu piçler..." Merrick'in kahkahası etrafında yankılandı ve eğer neler olup bittiğini anlayabilseydi yüzündeki ifadeye gülümserdi.

Sonunda Merrick'in kaval kemiğine tekme atan Frelina oldu ve Ölüm Fısıltısı'nın büyüsunü dizginlemesini sağladı, "Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Merrick'in nefes alması birkaç saniye sürdü, ama nefes aldığı anda Lessia'nın omurgasından aşağı bir heyecan –ve pek de iyi bir heyecan değildi– yayıldı. Merrick bunu fark etmiş olmalı ki, konuşurken kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendine bastırdı.

"O lanet olası tanrılar... umudumuzu almaya çalıştılar." Lessia'nın alnında bir kaş çatması belirlediğinde, koyu gözleri onun gözlerine dikildi.

"Sana söylediklerini duydum. Başka yolu olmadığına inandırarak o lanet kehaneti takip etmeni sağlamaya çalıştılar. Frelina..." Tenini okşamayan el, kız kardeşine doğru sallandı. "İçindeki dileğinin, senin büyüdüğün adadan daha fazlasını deneyimlemek olduğunu biliyorlardı. Elbette ona yalnız öleceğini söylerlerdi. Ama hepimiz yalnız ölürüz! Ne kadar sevildiğimiz önemli değil... o son anda ruhlarımız yalnızdır. İnan bana... Biliyorum."

Merrick, Raine'e doğru başını çevirdiğinde sesi yumuşadı. "Ve senin için dostum. En kolay olmalı... bu hayatı senin için katlanılabilir kılan tek şeyi almak. Sihrimi oraya götürdüler, Raine! Tenimin altında hiçbir şey yoktu, sadece... sessizlik. Ama bunu bir sebepten yaptılar! Her şeyi bir sebepten yapıyorlar. Ve hepinizin fark ettiği gibi, kesinlikle geri döndü. Eğer istersen tekrar içebileceğinden eminim. Tanrılar... bizim neler yapabileceğimizden korkuyorlar. Hissedebiliyorum."

Lessia sadece ona baktı.

Merrick'i hiç böyle görmemişti. Öfke, aşk, umut ve intikam duyguları, keskin yüz hatlarında birbirine karışmıştı; sanki kaşlarını

çatması mı yoksa gülümsemesi mi gerektiğinden emin değilmiş gibi.

Ama gözleri parlıyordu. Saçları batan güneşin altında parılıyordu. Ve sonunda, kararlılığı hepsini ele geçirmiş gibi göründü; çenesi kasıldı, kaşları çatıldı ve ağzı, Lessia'nın tanrılara yönelttiğini bildiği soğuk bir gülümsemeye kapandı.

"Umarım," diye mırıldandı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Merrick onu öpmek için eğildi. "Evet. Bu lanet kehanet ile mücadele etmeyi bırakmamızı istediler, bu yüzden en çok önemsedığımız şeyi elimizden almaya çalıştılar. Ama bana yalan söyleyemezlerdi, özellikle de ihtiyacım olanı kaçamayacakları bir şekilde istediğimde."

Merrick'in tanrılardan öğrenmek istediği şeyi sormasına gerek yoktu. Sonuçta oraya gitmelerinin tek bir sebebi vardı.

Umut... Sırtından aşağı yayılan ürpertiyle mücadele etti. Ne kadar da narin bir şeydi.

Lessia, Raine'in gözlerini yakaladı ve ikna olmadığını anlayabiliyordu. Tıpkı onun gibi, şüphe onun tenine de sinmiş gibiydi.

Bunu orada hissetmişti; içindeki küçük umut kıvılcımının nihayet söndüğünü.

Peki ya Merrick mutlu olduysa?

Biraz daha böyle gülümsese?

Ona yanıldığını söyleyecek kimdi ki?

Bu yüzden onu tekrar öptüğünde, ona izin verdi.

Ama sonunda su altlarından sıçrayıp wyvernler geminin etrafını sardığında ve Ydren önden gittiğinde geri çekildiğinde, canavarların arkadaşlığıyla ilgilenen tek kişinin Merrick olduğunu anlayabiliyordu.

Frelina ve Raine sessizce yan yana duruyorlardı, her biri omuzlarında ağır yükler taşıyor gibiydi, wyvernlerin kalın kuyruklarından gemiye sıçrayan suya neredeyse hiç tepki vermiyorlardı.

Ve Raine tekrar göz göze geldiğinde... Hayır, gözlerinde hiçbir umut yoktu.

Lessia bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı, özellikle de Merrick'in Ydren'i karşılamak için elini kaldırmasıyla Raine'in başını sallayıp yanağından bir damla yaş düştüğünde.

Yapma, diye düşündü, Raine etraftayken ördüğü zihinsel duvarları yıkarak, çünkü ne zaman zihnine göz atmaya karar vereceğini kimse bilemezdi. Bunu ondan alma.

Yapmayacağım. Raine'in sesi zihninde bile hüzünlüydü. Ama yanılıyor, Lessia. Ben de Solana'yla başlarda aynıydım. Düşündüm ki... böyle bitmesi mümkün değil. Ama...

Belki de öyledir. Merrick'in arkasından Raine'e hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. Ama yine de bırakalım. Hepimiz için umutlu olsun.

Suçluluk duygusu gibi umut da insanı hareket halinde tutuyordu.

Bu iki duygu, hayatının farklı dönemlerinde onun için en güçlü olanlarıydı.

Suçluluk duygusu onu Rioner'in mahzenlerinde hayatta tutmuştu. Suçluluk duygusu onu Elow'da ve seçim sürecinde yönlendirmişti.

Peki ya umut? Merrick'in, gücüne kavuşmak için mücadele ederken ona aşıladığı umuttu bu. Onu sabit tuttuğunda. Onun için savaştığında. Peki ya şimdi?

Hangisinin eşinin yanına yaklaşıp elini sıkıca tutmasına ve kuzeye doğru giderken yanlarında yüzmeye başlayan wyvernlere bakmadan önce genişçe gülümsemesine neden olduğundan emin değildi.

Elow'a.

Arkadaşlarına.

Savaşa.

BÖLÜM 30

FRELINA

Rüzgar giderek soğumuştı ve Frelina, Elow'u ziyaret etme isteğini yeniden düşünmeye başlıyordu ki, havayı küçük kar taneleri doldurdu.

Burada baharın gelmesi bekleniyordu.

Vastala'da kışın hava daha serin olurdu ama böyle değil.

Kar ve buzla ya da yanaklarını acıtan rüzgarın adı her neyse onunla değil.

Frelina, Elessia'nın göz ucuyla kendisine yaklaştığını görünce ürperdi.

Kız kardeşi Frelina'ya bir battaniye uzattığında (siyah kumaşın kalın astarına ve güzel altın dikişlerine bakılırsa bu battaniye sevgili amcalarının olmalıydı) Elessia ona yumuşak bir gülümsemeyle baktı.

Son birkaç gündür Elow'a doğru koşarken bir Frelina'dan nefret etmeye başlamıştı.

Bu, kız kardeşinin gerçek gülümsemesi değildi. Sahteydi, yanlış bir kelimeydi ama sadece... yanlıştı. Aynalı Göller'deki yansımalar gibi, kız kardeşinin her zamanki gülümsemesi değildi; gerçek yüzü değildi.

Frelina, Merrick'in de bundan nefret ettiğini, Elessia her seferinde ona topu fırlattığında suratındaki kasvetli ifadeden anlayabiliyordu.

Ama kız kardeşi umursamıyor gibiydi. Elessia, yaşadıklarından sonra diğerleri gibi sessiz kalmadı, Frelina'nın yaptığı gibi odasına

çekilmedi, özellikle de Raine artık onunla göz göze gelmeye tenezzül bile etmiyordu; tanrılar diyarında o anın sıcağında aralarında yaşananlardan açıkça pişmanlık duyuyordu.

Elessia sanki günlerine olabildiğince çok sohbet ve arkadaşlık sığdırmaya çalışıyordu.

Frelina'ya, babalarıyla birlikte memleketlerinde yaşadıkları dönemde ne yemeyi sevdikleri gibi sıradan şeyler sorup duruyordu.

Mütevazı kulübenin arkasındaki ahırda tuttukları atların akıbeti ne olmuştu?

Ada hâlâ tuz ve orman kokuyor muydu? Güneş, Kral Rioner'ın yetiştirip doğaya saldığı Vastala yılanlarına dikkat etmeleri gereken beyaz uçurumları ısıtıyor muydu? Frelina'nın her şeyden çok nefret ettiğı, yüzen yılanlar da öyle.

Elessia da Merrick'e aynısını yaptı ve Merrick onu eğlendirirken, cevapları her soruyla birlikte daha da kısalıyordu, sonunda Elessia'yı kucağına çekip öyle tutkuyla öpüyordu ki Frelina odadan çıkmak zorunda kalıyordu.

Raine onunla konuşmayı reddeden tek kişiydi. Elessia bir iki gün denemişti ama Perilerin ya konuşmak istemediğini ya da onu dinlemediğini hemen fark etmişti.

"İyi misin?" diye sordu Elessia, battaniyenin Frelina'nın omuzlarına sıkıca sarıldığından emin olurken.

Frelina başını salladı. "İyiyim. Sadece gemide olmaktan bıktım. Ayaklarımın altında sağlam bir zemin olmasının üzerinden asırlar geçmiş gibi hissediyorum."

Elessia güldü. Hızlı, nefes nefese bir kahkahaydı ama Frelina'nın içini ısıtmıştı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ayna yeri kesinlikle sağlam veya istikrarlı değildi."

Ydren, muhtemelen Elessia'nın sesini duyduğunda sudan çıktı, her gün yaptıkları gibi, sadece Elessia'nın korkuluğun üzerinden sürünerek canavarın sırtına binmesini ve geminin yanında, Merrick ondan uzak kalmaya dayanamayıp onu geri getirene kadar bekledi.

"Seni çağırıyor," diye mırıldandı Frelina, wyvern mırıldanan bir ses çıkardığında. Aslında kedi gibi bir ses değildi ama Ydren'in yuvarlak gözlerine bakılırsa bunun rahatlatıcı olması gerekiyordu.

Elessia ona yine o tuhaf gülümsemelerden birini attı. "Diğer wyvern'lerle henüz rahat hissetmiyor. O... o ve ben... birbirimizi anlıyoruz."

Frelina onaylarcasına bir ses çıkardı.

Elessia, diğer wyvernların onların çok aşağısında yüzdüğünü, liderlerinin grubun onları bir pusuya sürüklemeyeceğine güvenmediği belliydi ve her ne kadar o ilk karşılaşmadan sonra onlarla pek fazla vakit geçirmemiş olsa da Ydren'in neden tereddüt ettiğini anlayabiliyordu.

Hiçbiri pek dost canlısı görünmüyordu.

"Gitmelisin." Frelina sesini yumuşatmaya çalıştı, içine hiçbir üzüntünün sızmasına izin vermedi.

Elessia'nın onun için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Bunu her dokunuşta, her gülümsemede, kız kardeşinin onu her kontrol edişinde hissedebiliyordu. Ama... bu yeterli değildi.

Frelina, Raine ile olan şakalaşmaları ve dostluğu özlemişti.

Öpücüğün ne olacağını ne de devam edip etmeyeceğini umursamıyordu, ama tanrılar diyarında başladıkları şeyi sürdürmek isterse hayır demeyecekti.

Ailesi olmayan ve onu gerçekten önemseyen birini bulmak iyi hissettirmişti. Onu komik bulan. Ona dikkat edilmesi gereken bir şeymiş gibi davranmayan birini.

Ama şimdi, mutfaktaki bir rafta tozlanmaya başlayan şişeye dokunmadığını fark ettiğinde bile, gözlerinin içine bakmıyordu bile.

"Emin misin?" Elessia'nın gözleri kısıldı ve Frelina dudaklarını aşağı doğru kıvrarak zoraki bir gülümseme takındı.

Kız kardeşini kandıracağını sanmıyordum ama eğer Elessia'nın yüzünde kasvetin tanımı olması gereken bir sırtışla dolaşmasına izin veriliyorsa, Frelina'nın da aynı şekilde davranması gerekirdi.

"Eminim." Frelina'nın kemiklerine huzursuzluk yerleşti. "Raine'i bulacağım."

Son birkaç gündür onunla konuşmaktan çok korkuyordu ama bunun ne anlamı vardı?

Bir hafta içinde hepsi ölebilirdi... ve aptalca bir öpücüğün son günlerini mahvetmesini istemiyordu.

Elessia, Frelina'yı incelemek için yüzünü eğerek durduğunda, bir bacağını çoktan korkuluğun üzerinden atmıştı. "Aranızda bir şey mi oldu? Son birkaç gündür tuhaf davrandığını biliyorum ama bunu artık içmemesine bağladım..."

Yüzündeki gülümseme titredi ama Frelina ablasının bakışlarını kaçırmadı. "Çözülemeyecek bir şey değil."

En azından öyle umuyordu.

Elessia başını eğdi ama gözleri hâlâ emin değildi, bu yüzden Frelina aceleyle geri çekilmeye başladı. "Hadi. Evcil hayvanınızın size ihtiyacı var."

Ydren ona bağırıp güverteye su sıçratmaya çalıştığında gülümsemesi biraz daha güçlendi, ama neyse ki, hepsinin uyuduğu kabinlere inen merdivenlerin kapısına çok uzak değildi ve Raine'in zamanının çoğunu geçirdiği yer de burasıydı.

Yıllardır denizin veya Rioner'ın suya çarpması sonucu tahtanın şişmesi nedeniyle gıcırdayan kapıyı açarken, Elessia'nın wyverne "sadece komik olmaya çalışıyordu, söz veriyorum" diye güvence verdiğini duydu ve Frelina başını sallayarak Merrick'e hızlıca el salladı; Merrick direklerden birine yaslanmış, kız kardeşini hiç dinlenmeyen o koyu gözleriyle izliyordu.

Merdivenlerden aşağı doğru hızla inmeye devam etti, artık cesaretini kaybetmek istemiyordu ve birkaç dakika içinde Raine'in kapısının önünde durdu.

Frelina, ona ne söylemek istediğini kendine hatırlatarak elini birkaç kez kaldırıp indirdi, tam o sırada kapı açıldı ve her zamankinden daha dağınık saçlı ve güçlü çenesinin etrafında daha önce hiç görmediği kadar uzun sakallı Raine ortaya çıktı.

Gözleri bir anlığına adamın inip kalkan göğsüne kaydı, sonra o da derin bir nefes aldı, ezberlediği kelimeler ağzından döküldü. "Öpücük için pişman olduğumu biliyorum... ve söylediklerimiz için de. Ben pişman olmasam da, sorun değil. Ben sadece... istiyorum ki—"

Raine kolunu o kadar sert sıktı ki odaya sendeleyerek girdi ve dengesini yeniden kazanmadan önce adam kapıyı arkasından çarparak onu kapıya doğru itti.

"BEN—"

Raine de cümlesini bitirmesine izin vermeden ağzını kendi ağzıyla kapattı ve "Sonunda" diye inledi.

Öpücük bir önceki kadar acildi ve kadın ona karşılık verdiğinde o kadar yüksek sesle inledi ki, duyduğu sesle bacaklarının arasında bir sıcaklık patladı.

"Sanmıştım ki..." Raine onu tekrar öptü. "Hiç gelmeyeceğini sanmıştım."

Frelina, onun talepkar diline karşı ağzını açtı ve adam başını eğerken tereddüt etmedi, parmaklarını çenesinin etrafına doladı ve onu hoşuna gittiği şekilde konumlandırdı.

Başını eğen Frelina, dudaklarını onun dudaklarına sürterek ve ara vermesi gerektiğinde alt dudağını emerek onu öptü.

"Kahretsin," diye küfretti Raine, çenesini tutmayan el vücudunu keşfetmeye, kıcını bulmaya ve onu sertliğine bastırmaya başladığında bir inilti kaçtı ağzından.

"Kahretsin," diye yankıladı Raine, dokunuşuna doğru eğilip, muhtemelen onun penisine sürtünerek, bacaklarının arasındaki yakıcı ihtiyaçtan biraz olsun kurtulmak için onu kullanırken. "Bu... bu uygun mu?"

Bu mu...

Frelina ellerini kesinlikle yıkanmaya ihtiyacı olan saçlarına geçirdi, ama şu anda pek de umurunda değildi, tek istediği ona daha yakın olmaktı - bir şeye sahip olmak - ve bağırsaklarını kaplayan arzu dalgalarına rağmen, gözlerine bakabilmek için başını geriye doğru çekti.

"Bana bunun uygun olup olmadığını sormaya cesaret etme," diye tısladı. "Nazik olmayacağını söylemiştin. Bu... bu bir ihtiyaç alışverişi. Anlaştığımız gibi. Ben seni kullanıyorum, sen de beni kullanıyorsun."

Raine'in eli çenesinden düştü ve diğer kalçasına ulaştığında istemsiz bir ses çıkardı. Adam onu sertçe yerden kaldırdı ve bacaklarını kendisine dolamak zorunda kaldı. Adam sırtını tahta kapıya yasladı.

Tekrar sert bir şekilde öptüğünde sakalları çenesine sürtündü, her sert dokunuşta dudakları şişip ağrıyordu.

Geri çekildiğinde, gözlerindeki yeşil ve altın rengi renkler dönmeye başladı ve gözlerde vahşi bir keskinlik vardı; öyle ki, kadının

titreyen amını adamın giyinik penisinin üzerinde öyle sert hareket ettirdi ki adam homurdandı.

"Çok heveslisin, küçük Rantzier," diye mırıldandı, ellerinden biri saçlarını buldu, parmakları saçlarına dolandı ve başını geriye doğru çekti, ta ki saç derisindeki acı zevkle karışana kadar.

Bu his karşısında inlemeden edemedi ve sanki kıyafetlerinden, hatta belki de teninden sıyrılıp Raine'in altına girmesi gerektiğini hissetti. Tam o sırada Raine, "Bunu bilmek güzel," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi.

Yine de Raine boğazına saldırdıktan, yalayıp emdikten ve ısırıktan sonra, nefes nefese kalana kadar, dudakları onun dudaklarının üzerinde gezinirken, eliyle saçlarını avuçlayıp, tek bir santim bile hareket etmesini engelliyordu.

"Daha önce... daha önce sikildin mi?" diye sordu Raine boğuk bir sesle ve adamın penisinin kendisine doğru nasıl seğirdiğini fark etti.

"Hayır," diye hırladı, göz göze gelmemeye çalışarak, ama saçlarını daha da sıkı kavrayınca bu zorlaştı. "Bu bir sorun mu?"

Lütfen sorun çıkarmayın.

Kime yalvardığından emin değildi.

Ama o bunu istiyordu. Buna çok ihtiyacı vardı.

Benim de buna ihtiyacım var, küçük Rantzier.

Ah.

Raine'in kahkahası ona doğru gürledi ve yüzüne yayılan sıcaklığa rağmen, kıyafetlerinin üzerinden bile olsa, onun uzunluğunun kendisine bastırdığını hissederek gözleri kapandı ve onun tepkisiyle penisinin daha da sertleştiğini hissetti.

Ve bu hiç de sorun değil. Ama... yavaştan alıyoruz.

Boğazından hırıltıya benzer bir ses çıktı ve Raine daha çok güldü.

Yavaş dedim. Nazik demedim.

Birkaç dakika sonra dudakları hâlâ onunkilerin üzerinde beklerken -sanki ona durup durmamak konusunda sessiz bir seçim sunuyormuş gibi- titreyen bacaklarının son gücünü kullanarak sertliğinin üzerinden kaydı. Neyi bekliyorsun?

Raine, adamın her ikisini de çevirip odanın ortasında duran masaya doğru uzun adımlarla yürüyüp onu masaya bıraktığı sırada sorusuna cevap vermedi.

Boş.

Raine onu serbest bıraktığında, ellerini saçlarından çekip geri çekildiğinde hissettiği şey buydu.

"Soyun," diye emretti.

Onun sözleri üzerine omurgasından aşağı bir sıcaklık yayıldı ama hemen hareket etmedi, karışık düşüncelerini kesen bir... huzursuzluk değil, bir tereddüt hissi.

Benim sloganım genellikle "önce kadınlar"dır ama bir istisna yapacağım.

Raine'in sözleri zihninde eğlenceli bir hava yaratıyordu ama nedense yüksek sesle konuşmamak daha kolay geliyordu; tıpkı babasının ölümünden sonra onunla konuştuğu gün olduğu gibi.

Teşekkür ederim, diye düşündü.

Ah, bana teşekkür etmelisin. Raine, botlarını çıkarıp odanın karşısına fırlatırken kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırdı.

Ardından gömleğini giydi, göğsünün üstünü kaplayan koyu kırmızı saçlar vardı.

Gözlerinin her zamankinden daha geniş olduğundan emindi; kıvrılan kaşlarını, teninin altında nasıl oynadıklarını, kalçalarının arasında keskin bir V şeklini nasıl aldıklarını, göğsünde dolaşan aynı kırmızı saçların yolunu nasıl işaret ettiğini izliyordu.

Pantolonu gitti.

Frelina yutkundu.

Elbette karşılaştırabileceği bir şeyi yoktu ama... onun aleti çok büyüktü.

Size temin ederim, diğer erkeklere karşı oldukça iyi duruyor.

Sinirli bir şekilde kıkırdadı ve Raine'in de gülümsemesini saklamakta zorlandığını görebiliyordu; ona sıranın kendisine geldiğini gösteren bir işaret yaptı.

Frelina, fazla düşünmeden önce hareket etti, tek yaptığı bu aptal gemide yürümek olduğu için bağlamaya bile zahmet etmediği botlarını çıkardı, sonra gömleğini başından çekip pantolonunu düzeltmeye başladı.

Otururken biraz zor oldu ama tam masadan incekken Raine yanına yaklaştı.

Ellerini masanın kenarına dolamış bir şekilde durdu, adamın göğüslerinin arasına sıkıca bir el yerleştirdiğini, onu sırtüstü düşmesi için kenardan ayrılmak zorunda kalana kadar ittiğini izledi.

İzin verin.

Dokunuşu nazik değildi ama aceleci de değildi; ellerini göğsünün üzerinden aşağı doğru kaydırdı ve karnı ters dönene kadar devam etti, sonra pantolonunu santim santim çıkarmaya başladı.

Çıplak vücudunun daha fazlası ortaya çıktıkça odadaki hava serinliyor gibiydi, ama teni buna tepki vermiyordu. Aksine, Raine'in her nefesinde, vücudunun daha fazlasını açığa çıkarırken, sanki alev alev yanıyormuş gibiydi.

Alevler sadece bağırsaklarını değil, bacaklarını, kollarını ve boynunu da yalıyordu.

Kumaş yere düştüğünde Frelina da nefes nefese kaldığını fark etti ve Raine'in sıcak bakışlarının vücudunda dolaştığını hissederken bacaklarının arasında ıslaklık birikti.

Çok güzel.

Düşüncelerindeki yumuşaklık yüzünden onu azarlamak üzereyken bacaklarını ayırdı, üzerine eğildi ve vajinasını avuçladı.

Ah.

Frelina, parmaklarını sıkarak tam da aradığı rahatlamayı sağladığında çığlık attı, ancak Raine tekrar ağzını ele geçirip dudağını ısırdığında sesi kayboldu ve kendi dudağına inledi.

Bugün seninle ilgili. Seni becerdiğimde hazır olmanı istiyorum. Çünkü kesinlikle nazik olmayacağım.

Raine'in saçlarını tutup başının arkasını omzuna yaslarken, Raine'in de arkadan o kocaman penisi içine soktuğu, meme uçlarının tahtaya neredeyse acı verici bir şekilde sürtündüğü, kapıya yaslanmış bir görüntüsü zihninde canlandı.

Tam o anda boşaldı, özellikle de Raine parmaklarını pamuklu iç çamaşırlarının üzerinde gezdirmeye başladığında.

İşte sizin için planladığım şey bu.

Frelina, Raine parmaklarını hareket ettirerek onu öpmeye devam ederken, ne sözle ne de düşünceyle karşılık verebiliyordu; ta ki kumaşın sürtünmesi ve parmaklarının baskısı onu uçurumun kenarına getirene kadar.

Çok duyarlı.

Bu noktada aklındaki kelimeler neredeyse gırtlaktan gelen homurtulardı ve Raine'in de kendisi kadar etkilendiğini, adamın penisini yumruklamasından, ucunda ıslaklık oluşana kadar sıkmasından anlayabiliyordu.

Şimdi sana dokunacağım.

Bu bir soru değildi ve tanrılara şükürler olsun ki başını sallayabileceğinden bile emin değildi.

Raine, adamın elini iç çamaşırının içine soktuğunda vücudu sarsıldı, ıslak olduğu için kolayca aşağı kaydı. Adamın parmaklarının vajinasında kaydığını duyabiliyordu, ıslak ses gözlerinin geriye kaymasına neden oldu.

Raine artık onu öpmüyordu bile, daha çok onun ağzına doğru nefes nefese kalmıştı; başparmağı klitorisini bulurken, diğer parmakları kaygan kıvrımlarını ayırıyordu ve orta parmağının ucu girişini kışkırttığında sırtı masadan uçuyordu.

Daha fazlası... Ben... Durma.

Frelina, başparmağı yeterince sert bastırmadığında, o parmak çok fazla tahrik ettiğinde utanmadan ona sürtünmeye başladı...

L-lütfen.

Karnının alt kısımlarında sıcaklık yükseldiğinde yalvarıyor olmasının bir önemi yoktu ama Raine bundan hoşlanıyor gibiydi, çünkü yüksek sesli homurtu sadece onu değil, aynı zamanda diğer elini koyduğu masayı da sarsıyordu; onu çalıştıran el daha hızlı hareket etmeye başlamıştı.

Siktir, sen zaten bana hazırsın.

Parmağı daha derine girdiğinde gözlerinin önünde yıldızlar dans etti ve ne yaptığını anlamadan Frelina kalçalarını çevirdi ve parmağını vajinasına çarpana kadar içeri doğru itti.

O ve Raine senkronize bir şekilde inliyorlardı.

Lütfen, diye tekrar yalvardı.

Evet. Raine, o tek kelimeyle parmağını içeri ve dışarı doğru hareket ettirmeye başladı, kalçaları tekrar dönmeye başlayana kadar hızlandı, daha fazlasına, daha sert yapmasına ihtiyaç duyuyordu.

"Çok hazırım," diye inledi ağzına doğru ve ikinci parmağını da ekledi. "Bir dahaki sefere... tüm bu ıslak yumuşaklığı hisseden benim

alet olacak."

Raine sertçe içine girmeye başladığında, aynı anda tırnağını klitorisinin üzerinde gezdiriyordu.

İşte oldu.

Frelina gözlerini öyle sert kapattı ki, kızıl bir ışık önlerinde dans etti ve vücudu sarsılırken bir şeyi ısırdı -Raine'in dudağı, diye düşündü-, daha ıslak, daha sıcak bir şey vajinasından geçerek içindeki her kas durana kadar ilerledi.

Kahretsin.

Siktir. Siktir. Siktir.

Bu bir sikişme değildi, küçük Rantzier. Raine onu yavaşça masanın kenarına çekti ve Raine, yanına uzanıp orgazmından inerken penisini okşamasını hayranlıkla izledi. Ben... Ben seni gerçekten becermek için sabırsızlanıyorum... Islak amını becermek için.

Bunun üzerine Raine'in karnından beyaz akıntılar fışkırdı ve inlemeleri ahşap duvarlı odanın içinde yankılanırken, hareketlerini yavaşlattı ve sonunda tamamen hareketsizleşti.

Frelina ne olduğunu bilmiyordu ama adam onu izlemeye devam ederken, kaslarını boyayan yoğun sıvının içinden parmağını geçirdi ve ağzına götürüp tadına baktı.

Raine'e bakarken, tuzlu ve garipti ama tadı o kadar da kötü değildi diye düşündü.

Bir an göz göze geldikten sonra başını geriye atıp zihnine homurdandı: "Kahretsin. Şimdi tekrar gelmem gerek."

Ancak sözlerine rağmen onu sadece sırtı yapışkan karnına değecek şekilde kendine doğru sürükledi ve saniyeler içinde Fae savaşçısı derin bir uykuya daldı.

Sert masa ve her şey dahil.

BÖLÜM 31

LESSIA

Tuz gözlerini yaktı ve wyvern suyun içinde yüzerken başka bir uzun dalganın üzerlerine doğru hücum etmekle tehdit etmesi üzerine yüzünü Ydren'in kalın boynunun arkasına saklamaya çalıştı.

Ydren, Lessia'nın kendisinden farklı olarak suya uygun olmadığını her zaman fark etmiyordu ve suya aldırış etmese de (Frelina'nın aksine suyun derinliklerinden korkmuyordu) ElLOW'un sınırlarına yaklaşır yaklaşmaz gelen güçlü dalgaların tokatlarına maruz kalmaya devam edemezdi.

Lessia, etraflarındaki karanlık okyanusu noktalayan adaların üzerinde şekillenen tanıdık manzaraya baktı.

ElLOW... Son beş yıldır evim dediği ülke için artık ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu.

Bir zamanlar, Merrick bile olsa, burada olması gerektiğini söyleyerek herkesle tartışırdı. Peki ya şimdi?

Bu savaştan sağ çıkma şansı olsa bile, artık burada kalmayı tercih edeceğinden emin değildi. Gemi, Rioner'a ait olsa da, son birkaç gündür artık özlemediği Asker'deki evden daha çok evi gibi hissettiriyordu.

Merrick ve Frelina sayesinde, belki de onların içinde uyandırdığı her mutlu duyguyu hissetmesine izin verdiği için, hislerinin tadını çıkardığını biliyordu. Bugün neşelenmiş görünen ve her zamanki kaba yorumlarıyla gelen Raine bile onu gülümsetmişti.

Merrick, Raine ile Frelina arasında bir şeyler yaşandığından emindi; görünüşe göre kız kardeşinin gecenin bir yarısı Raine'in odasından gizlice çıktığını görmüştü, ama Frelina ve Peri savaşçısı aynı derecede mutlu görünüyordu, bu yüzden Lessia öylece bıraktı. Eğer olacaklar karşısında zerre kadar mutluluk bulabilirlerse...

Merrick'in her zaman yaptığı gibi onu izlediği gemiye bir bakış attığında yüreği kabardı. Frelina ve Raine ise güvertede bitmek bilmeyen şakalaşmalarıyla meşguldü.

İyi olacaktı. Buna inanmak zorundaydı.

Merrick, onun içinde hala bir umut olduğunu fark ettiğinde mutlu olmuştu, bu da onu yolculuklarına devam etmeye zorlamıştı, her gece kollarına sokulduğunda parçalanacağını düşünse bile onun moralini yüksek tutmuştu.

Sadece bunun kendisi için olmadığını fark etmemişti.

Ydren keskin bir ses çıkardı, boynunu öyle sertçe çekti ki Lessia neredeyse düşüyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye çıkıştı wyvern, Lessia'ya bakmak için ölümcül başını çevirdiğinde.

Lessia'nın kolundan yayılan yumuşak ışık, Ellow'da henüz tam bahara dönmemiş soğuk kış ışığında bile parlıyordu ve o taş kendisiyle birleştikten beri olduğu gibi, wyvernin ne düşündüğünü bir şekilde anlıyordu.

"Kendime acımiyorum." Lessia ona dik dik baktı. "Acımiyorum. Sadece kalan zamanımın tadını çıkarıyorum."

Wyvern alaycı bir tavırla burnundan su fışkırttı.

"Ne yapmamı istiyorsun!" diye hırladı Lessia, canavara dişlerini göstermekten kendini alamayarak. Gerçi dişleri Ydren'in jilet gibi keskin, uzun dişlerinin yanında pek de iyi değildi. "Elimden geldiğince savaşıyorum. Onlar için savaşacağım ama kendim için de savaşacağım. Eğer düşündüğün buysa, yuvarlanıp ölmeyi planlamıyorum!"

Wyvern ona tısladı, hava akımı Lessia'nın yüzüne daha fazla su sıçrattı ve Ydren'in menekşe gözleri onun gözlerine bakarken parladı.

"Senin güçlü olduğunu biliyorum, Ydren."

Lessia sesini alçaltmakta zorlanmadı. Ellow'a dönüş yolculuğuna başladıklarından beri her gün bu kavgayı ediyorlardı.

Her şey Lessia'nın Ydren'in savaşa katılmasına izin vermemesiyle başlamıştı, ona diğer wyvern'lerin geri çekileceğini söylemişti.

Ama wyvern buna izin vermemişti. Her gün somurtuyor, ağlıyor ve Lessia'ya pozisyonunu değiştirmesi için yalvarıyordu. Lessia'ya, eğer savaşmasına izin verirse Ydren'in onu koruyabileceğini, kralın ona yaklaşmamasını sağlayabileceğini defalarca söylemişti.

Ama Lessia istemiyordu. Ydren ondan büyük olabilirdi -insanların saydığı şekilde yetmiş yaş civarında- ama Auphore, Lessia'ya Ydren'in henüz bir çocuktan biraz büyük olduğunu anlamasını sağlayacak kadarını anlatmıştı.

Periler gibi, wyvernler de yaralanmadıkları sürece neredeyse sonsuza kadar yaşayabilirlerdi, ancak Periler kadar çabuk olgunlaşmazlardı.

Ydren teknik olarak bir ergendi. Lessia, Ydren'in Lessia'nın kalbini kıldığını çok iyi bildiği o yumuşak iniltileri duymaya başladığında, zeki ve inatçı biri olduğunu düşündü.

Yüreği öyleydi ama kararlılığı öyle değildi, çünkü eğer bir şekilde tüm wyvern'lerin gönüllü olarak savaşmasını istiyorsa, içlerinden birini, hem de neredeyse bir çocuğunu feda etmek muhtemelen tavsiye edilmezdi.

Büyük bir gözyaşı Ydren'in burnundan aşağı doğru süzüldü, altındaki denize düşmeden önce pullarından birinin üzerinde oyalandı ve canavarın hüznü gözleri Lessia'nın gözlerine kenetlendi.

"Ben de seni özlerdim," diye hırıltılı bir sesle söyledi Lessia, titreyen ellerinin Ydren'in boynundaki dikenleri bırakmaması için canını dişine takarken, wyvern'in hüznü göğsüne bir yumruk gibi çarptı.

"Hepinizi özlerdim," diye devam etti, gemiye bir kez daha bakarak ve hepsini geride bırakma korkusunun göğsündeki sıcaklığı bastırmasını engellemeye çalışarak. "Sizi çok özlerdim."

Ydren ona göz kırptı ve Lessia, wyvernin daha fazla gözyaşını tuttuğunu fark etti.

"Her şeyin yoluna gireceğini söyleyemem." Lessia, sert olduğunu bildiği sözlerin ardından gülümsedi, ama Merrick'in ona asla yalan söylememesini, gerçeği asla örtbas etmeye çalışmamasını takdir etmişti ve yeni arkadaşı için de aynısını yapmak istiyordu. "Ama

hayat bu Ydren. Tanrıların yarattığı ve bizim de içinde yol almaya çalıştığımız hayat. Adil olmayabilir, eğlenceli olmayabilir ama tam da burası... yaşamak. Mücadele etmek. Sevgi dolu. Yapabildiğim tek şey bu."

Ydren sessiz bir çığlıkla ağzını açtı, Lessia bunun okyanusun öte yanından yankılanabileceğini biliyordu ama wyvern, isyancıların arkadaşlarına ulaşmadan önce kendilerine ulaşmasından korktuğu için bu çığlığı bastırdı ve Lessia yumuşak pullarını okşayarak Aynalar Gölleri'nde içine yerleşen sakinliğin bir kısmını paylaşmaya çalıştı.

Tanrılar ona zaman vermişti.

Evrene ile konuştuğunda bunu fark etmişti.

Ona sevgi dolu bir aile vermişlerdi.

Ona hayal bile edemeyeceği arkadaşlar vermişlerdi.

Ona bir değil iki aşk vermişlerdi.

Biri, hayatı bitmeden önce başka bir büyük dostluğa dönüşeceğini umduğu, diğeri ise... gerçek olduğundan emin olmak için her gün kendini çimdiklediği bir dostluğu.

Merrick...

Ölüm Fısıldayan'ı, herkesin korktuğu, huysuz, somurtkan ve sert bir Peri'yi düşününce yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı; ama ona sanki güneşiymiş gibi, her gün uyanmasının tek sebebiymiş gibi bakıyordu.

Parmakları her seferinde çıplak tenine değdiğinde onu arzuyla cıldirtacak olan Peri.

Uyuduğunu sandığında ona kendi rüyalarını fısıldayan Peri.

İlk seferinde neredeyse rüya gördüğünü sanmıştı. Ama ertesi gece, Merrick kalçalarının her mükemmel hamlesiyle ve dilinin her kıvrımıyla onu tükettikten sonra nefesi yavaşladığında, onu göğsüne bastırmış ve hikâyelerini anlatmıştı.

Tanıdıkları herkesi çiftleşme töreninde ağırladıkları yer.

Tıpkı insanlar gibi babasının elini istediği ve diz çöküp, resmi çiftleşmelerinin üzerinden sadece birkaç gün geçtiği halde, onunla dalga geçtiği halde, ona da kendisiyle evlenmesi için yalvardığı bir an.

Çocuklarını kucağında taşıdığı ve büyüdüğü adada onlara bir yuva inşa ettiği, hepsinin cesur büyükbabaları Alarin'i tanıdığı ve onların

doğmasını sağlamak için ölen Alarin'i tanıdığı bir hikaye.

O günden sonra her gece bunu hayal etmişti. Tıpkı kendisi gibi, çocukluğunun geçtiği evin uzun otları arasında koşan gümüş saçlı çocukları. Ter içinde, gülümseyen Merrick'in akşam yemeği için taş bir kulübeye gelip onu kucaklayıp masaya yatırdıktan sonra öperek canını almasını. Parıldayan ateşin önünde geçen geceler, uçurumlarda geçen yaz günleri ve ormanda yapılan kış gezintileri.

Gün boyunca aklına çok daha tehdit edici düşünceler geldiğinde bile gülümsemesini sağlayan şey buydu.

Her ne kadar o gülümseme tam olarak onun normal gülümsemesi olmasa da.

Garipti, olabilecek olanın mutluluğu; neredeyse tadabileceği ama asla gerçekleştiremeyeceği bir gelecek.

Hepsinin yeni gülümsemesini fark ettiğini biliyordu ama bunu ona söylememeleri onları daha da çok sevmesine neden oldu.

Ydren onun altında sarsıldı ve Lessia, wyvern'in güçlü bedeninden gelen alçak bir gümbürtüyle başını öne doğru savurdu.

Karşısındaki manzarayı görünce gözleri büyüdü.

Elow'un otuz kadar savaş gemisi, inanılmaz derecede dik ve karanlık bir uçurumun önünde yan yana duruyordu; bu uçurum, ona Korina'nın eteklerindeki hatırlatıyordu. Uçurumda birkaç koy vardı ve bu da adanın bu tarafını neredeyse bir tarağa benzetiyordu; sudan uzun abanoz dişler fıskırıyordu.

Önünde, diğerlerinden yaklaşık yirmi fit önde, Loche'nin gemisi gururla yüzüyordu; yelkeninde kendi sembolünü taşıyordu; görünüşe göre altı yıl önce seçildiği gün karanlık adaya karşı dikilmişti bu sembol.

Lessia, Ydren'i dürterek onu gemiye geri getirmesini söylerken, işaretin uygun olduğunu düşündü.

Neredeyse kalp şeklinde olan bu kalp, sanki bir yıldırım gibi ikiye ayrılmış, iki tarafını birbirinden ayırmıştı. Sadece alt kısımdaki küçük bir parça onları birbirine bağlamış, her iki tarafın da birbirinden ayrılmasını engellemeye çalışıyordu.

"Ben yokken diğer wyvern'lerle kal," diye emretti Ydren'e. Merrick kollarını uzatıp bir zamanlar Rioner'ın gemisi olan ve şimdi kendisinin

olduğunu iddia ettiği gemiye binmesine yardım etti. "İnsanların sana ne yapacaklarını bileceğinden şüpheliyim."

Lessia'nın onayladığını umduğu bir tıslamayla Ydren, Lessia'nın Merrick'in kollarına atladığı anda karanlık suya daldı.

Dudakları, gereğinden çok daha uzun süre ona tutunurken kulağını gıdıkladı ve fısıldadığında kızardı: "Bütün gün onu sürmekten kendini yormaya devam edersen, kıskanmaya başlayabilirim. O güzel bacakların senin etrafında olmasını çok tercih ederim."

Onu öpmek için hareket etti ama Merrick dudaklarını beklediğinden daha tutkulu ve derin bir öpücükle yakaladı ve sonunda onu yere bıraktığında hafifçe başı döndü.

Yüzündeki sırtışı fark edince ona tokat attı ve sonunda her geminin pruvasında toplanmaya başlayan insan grubuna döndü.

Lessia, Loche'un önde durduğu gemiye doğru yelken açarken, insanların dik dik baktığı sırada Merrick'in elinin neden sırtında aşağı yukarı kaydığını çok iyi biliyordu. Loche, arkalarında batan güneşten gözlerini korumak için elini gözlerinin önünde tutuyordu.

BÖLÜM 32

GÖL

Lanetli wyvern.

Elbette o da atına binip gelecekti.

En son Merrick, Raine ve Ardow'un onunla uzaklaştığını görmüştü ama Lessia'nın da aynısını yaptığını görünce...

Başını salladı. Bu çılgıncaydı.

Ve tehlikeli.

Loche, batan güneşe karşı gözlerini kısarak baktı; bu, Rioner'ın gemisinin pruvasındaki dört figürün ona bakan karanlık gölgeler gibi görünmesine neden oluyordu. Omuz omuza duran, herhangi bir tehdit belirtisinde birbirlerini korumaya hazır karanlık gölgeler.

Naip, Lessia ve diğerlerinin neden bu kadar gergin göründüğünü anlamak için etrafına bakmasına gerek yoktu. Halkının gözlerinin sadece kendilerine yaklaşan gemiyi değil, aynı zamanda naipleri olan kendisini de izlediğini, her hareketini izlediğini, takip ettiğini ve değerlendirdiğini hissedebiliyordu.

Loche yorgun bir nefes verdi.

Bunlar en kötülerini bile değildi.

Adamları, soylu ailelerin kalelerinin ve konaklarının güvenliğini bırakıp buraya gelmelerini sağlamak için çok uğraşmıştı. Sonunda sadece beşi gelmiş, diğerleri ise hizmetindekileri göndermiş, onlar da korkak gibi geride kalmışlardı.

Sanki herkes güvende olacakmış gibi...

Loche o kadar yüksek sesle alay etti ki Zaddock ve yanındaki diğer adamlardan bazıları ona doğru döndü.

Güneş üzerlerine yansıdığına maskeleri cilalı deri gibi parlıyordu, Loche başını umursamazca salladı ve tekrar düz ileri döndüler.

Onlara artık maskelere ihtiyaç olmadığını söylemişti, ama adamları yine de onları tercih etmişti. Hem neden olmasındı ki? Korkunçlardı. Ne de olsa onları seçmesinin sebebi buydu.

Belki düşmanlarına bir saniyelik bir duraklama fırsatı verirlerdi ve adamlarının hayatta kalması için gereken tek şey bir saniyeydi.

Lessia'nın gemisi nihayet yelkenlerini indirip Raine'in onu kendi gemisinin yanına yanaştırması uzun ve sessiz anlar aldı; güneye bakıyordu; hem isyancıların hem de Rioner ve Perilerinin gelmesini bekledikleri yön.

Loche'nin adamları, elini kaldırdığında anında tepki gösterdiler ve Loche'nin emir vermesine gerek kalmadan, Merrick'in attığı ipleri yakaladılar ve gemilerini, yaklaşan savaşta gemilerin kaçması veya ayrılması gerektiğinde kolayca çözülebilecek düğümlerle birbirine bağladılar.

Bu düğümleri donanmada denemişlerdi ama Loche nedense bunlara ihtiyaç duyulacağını hiç tahmin etmemişti.

Ama işte oradaydılar.

Lessia, Loche'nin iyileşmiş gibi görünmesinden memnun olduğu ellerini kullanarak gemiye ilk adım atan kişi oldu ve güverteye çıktı. Bir an için adamlarına baktığını izledi, yüz ifadesinden tam olarak anlayamadığı bir şeydi bu, sonra Lessia ona doğru döndü ve yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirdi.

Kendisinden ne beklendiğini, etrafındaki gemilerdeki her ruhun onunla olan her türlü etkileşimini dikkatle izleyeceğini bilen Loche, ona gülümsemedi, ancak yolun yarısında onunla buluştuğunda gözlerini yumuşatmaya çalıştı.

Lessia bir an dudağını ısırdı, ama gözleri yana kaydı ve naipin kendisine ihanet edenle, yani seçimlere casusluk yapmak için gönderilenle karşılaşmasını görmek için direklere ve korkuluklara tırmanan binlerce insanı fark etti. Çenesi düştü. Sadece yarım saniyeliğine, ama bu Loche'un anladığını anlaması için yeterliydi.

"Geri döndün," diye selamladı onu, adamlarının soğuk ses tonuyla daha dik durduklarını fark ederek. Bu ton, Loche'un Lessia'yı evlerine, sığınaklarına getirmesine neden olan duyguları geride bıraktığına dair onlara güven veriyordu.

"Elbette yaptık." Lessia ellerini ovuşturdu, gözleri yana doğru kaymamak için mücadele ediyor, omuzları ise üzerlerindeki ağır bakışlar altında alçakta kalmaya çalışıyordu.

Loche bunun bir oyun olmadığını anlayabiliyordu. Kalabalıkların önünde böyle dikilmekten her zaman nefret etmişti ve seçim sırasında bazı insanlar onu desteklemiş olsa da, şimdi ne yaptığını biliyorlardı: Peri kralıyla olan bağına biliyorlardı.

Lessia'nın kız kardeşine yardım ettikten sonra -babalarına veda ettikleri o korkunç günde sadece bir kez gördüğü kız- Merrick ve Raine de güverteye çıktılar ve Loche, Merrick'in Lessia'nın ağırlığını bir ayağından diğerine vererek kaçmaya hazırlanıyormuş gibi davranmaya devam ettiğini görünce onu yanına çekmemek için çabaladığını fark etti.

Ama Fae savaşçısı da neyin tehlikede olduğunu biliyormuş gibi görünüyordu, Loche'nin elini sıkmak için uzattı ve gümüş saçlı Fae'nin sıkı tutuşunu bırakmasıyla Raine de hemen peşinden geldi.

"Regent," diye selamladı Merrick. "İyi bir yer seçmişsiniz gibi görünüyor."

Karanlık gözleri arkalarındaki uçurumların üzerinde gezindi; Loche'un en iyi nişan alan okçular da dahil olmak üzere okçularının çoğunu yerleştirmeyi planladığı yerler.

Loche, Peri'nin sözlerini onaylamak için sadece sertçe başını salladı. "Wyvern'leri çağırdın mı?"

Lessia yüzünü buruşturduğunda sırtından aşağı soğuk bir his indi ve Fae'ler, yalnızca Fae'lerin yapabileceği tuhaf bir şekilde yüzlerini kilitlediler.

Loche, halkının çoğunu Lessia'ya tekrar güvenmeye ikna etmenin yolunun wyvern'leri yardıma çağırmak olduğunu söylemişti. Onun cesareti, af dilemesi ve Ellow'u kurtarmak için her şeyi yapacağı, savaş gemilerini okşayan rüzgârın yarattığı güvensizliği daha da artırmak istemeyeceği hakkında bir hikâye uydurmuştu.

Özellikle kral ortaya çıktıktan sonra, kehanetten kimsenin haberdar olmasını kesinlikle istemiyordu. Daha önce savaşa katılmamış olsa da, korku ve çaresizliğin insanlara neler yaptırdığını biliyordu. Lessia'yı, sonrasında neler olabileceğini hiç düşünmeden kurban edeceklerdi.

"Geldiler," diye cevapladı Lessia sonunda. "Ama savaşmayacaklar. Henüz değil."

Loche bir an gözlerini kapattı ve derin bir nefes verdi.

"Onları adanın iki yakasına yerleştireceğiz, naip. Sadece orada olmaları bile çoğu Peri'yi korkutmaya yeter."

Raine konuştuğunda gözlerini açtı ve Fae'nin ortaya çıkmasıyla birlikte midesinde bir şeyler kıpırdadı.

Raine farklı görünüyordu.

Ama bu konuyu oyalayacak vakti yoktu. Şimdilik değil. Bu yüzden Loche başını bir santim eğdi. "Anlaşıldı. Gemilerimizden uzak durmalarını sağla. Halkımın savaştan önce yenmesini tercih etmem."

"Onlar yemiyorlar-" Loche ona dik dik baktığında Lessia ağzını kapattı.

"Onları uzak tutacağız," diye söz verdi, boynunu onun iradesine göre eğerek.

Bu oyunu oynamak zorunda kalmalarından nefret ediyordu ama o bir naipti ve halkının şu anda gücüne ve kudretine inanmasına ihtiyacı vardı. En ufak bir şüpheye yer yoktu. Hele ki onu geri kazanmak için zaman yokken.

"Güzel." Loche kolunu arkasına doğru uzattı. "Adamlarım isyancıların iki gün içinde geleceğine inanıyor, yani çok az zaman kaldı. Stratejik mevzileri ve planları tam olarak belirlemek üzereydik, bu yüzden bize katılmanı öneririm."

Lessia başını salladı, neredeyse omuz omuza duran Merrick'e doğru yöneldi ve Loche parmaklarının nasıl birbirine değdiğini fark etti. Sadece bir anlığına, ama sanki onu sakinleştirmiş gibiydi.

Kıskançlığın göğsüne vurmasını bekledi ama Lessia'nın gözleri onunkilerle buluştuğunda, bu olmadı. Raine'de olduğu gibi, Lessia'da da farklı bir şeyler vardı.

Ondan bir masumiyet alınmıştı; acı onları daha da karartsa bile, güzel, yaldızlı gözlerinde dönen bir masumiyet. Bir kez daha,

yanaklarını eskiden sevdiği gibi kızartan bir şeyi kulağına fısıldayan Peri'ye minnettar olduğunu fark etti.

Her şey farklı olsaydı bile, Merrick'in yerinde Loche olsaydı bile, ona bu rahatlığı sunamazdı.

Onun görevi Elbow'a, yani halkına karşıydı.

Olması gerektiği gibi. Her zaman olduğu gibi.

Öksürmesi gerekiyormuş gibi elini ağzına kapatıp adamlarının çoğuna -Zaddock hariç hepsine- sırtını dönen Loche, sessizce, "Seni görmek için can atan birkaç kişi var, Lessia. Önce kulübelere girmeni öneririm, sonra bize katılabilirsin. Her neyse, Merrick ve Raine'in düşüncelerini öğrenmek istiyorum," dedi.

Lessia'nın ona verdiği gülümseme onu neredeyse geriye doğru sendeletti ve Lessia'nın küçük kız kardeşi gözlerini sildiğinde ve Raine bile ayaklarını sabitlerken boğazını temizlediğinde Loche, etkilenen tek kişinin kendisi olmadığını anladı.

Lessia'yı izlemeyen tek kişi Merrick'ti. Koyu gözleri Loche'unkilere dikildi ve Fae ona saygıyla dolu derin bir reveransla eğilince hava ağırlaştı. Fae, "Hizmetinizdeyiz, naip," dedi.

Loche nasıl cevap vereceğini bilemedi, bu yüzden neşeli bir ses grubun etrafındaki gerginliği dağıttığında sonsuza dek minnettar kaldı.

"Bu devasa gemide yolunu bulmasını sağlayacağım," dedi Amalise güvertede zıplayarak ilerlerken, Zaddock'un sırtına şakacı bir şekilde vurduktan sonra Lessia ve Frelina'nın ellerini tuttu ve iki Fae savaşçısını tamamen görmezden geldi.

Loche, Lessia'nın kız kardeşinin yanlarından sürüklenirken gözlerine takıldı ve genç Rantzier yüzünde bakışlarını gezdirip "O kadar da kötü değilsin," diye mırıldanana kadar birbirlerine ne kadar benzediklerini fark etmemişti. Amalise onu hızla uzaklaştırdı.

Amalise mutfağa ve uyku kabinlerine açılan kapıyı açarken Zaddock, "Çok uzun sürmesin," diye seslendi.

"Yapmayacağız," diye karşılık verdi Amalise. "Savaş ve diğer her şey varken uzmanlığımıza ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Sadece sana ihtiyacım var." Zaddock sırtıttı, Amalise tökezlediğinde kaşları meydan okurcasına kalktı.

Lessia gülmeye başlarken ve hatta kız kardeşinin ağzı seğirirken, Loche ve diğerleri Amalise'in "Bir adamın hayatını bir kez kurtarırsan, nedense senin ona aşık olduğunu düşünür," diye mırıldandığını duydular, ardından kapı arkalarından kapandı.

"Bana aşık," dedi Zaddock daha geniş bir sırtıyla. "Sadece henüz bunu kabul etmek istemiyor."

Loche, arkadaşının haklı olduğundan oldukça emindi ve tartışmaları gereken bir konu olmasa da Zaddock ve Amalise'nin konuşması havayı temizlemiş, nefes almayı biraz daha kolaylaştırmıştı ve Fae savaşçılarına dönüp onlara katılmaları için el salladığında, taşıdığı sorumluluğun küçük bir kısmının hafiflediğini hissetti.

"Burada yaklaşık otuz gemimiz var, her birinde beş yüz kadar adam ve asker var. Hepsi eğitilmiş değil, ama Elbow'u savunmaya istekli olan herkesi çağırarak," diye açıkladı Loche, yükselen uçurumlardan gölgelerin daha da koyulaştığı kıç tarafına doğru yürürken. "Silahlarımız biraz azaldı, özellikle de Vastala'dan gelen sevkiyatlar seçim sırasında durduğu için, ama idare edeceğiz. Okçularımızı şuradaki platoya yerleştirmeyi planlıyordum."

"Kaç adam sığar?" Merrick gemilerinin üzerinde çıkıntı yapan büyük kaya parçasını işaret etti, bu kaya parçası geminin arkasındakilerin çoğunu gölgede bırakıyordu.

"Birkaç yüz kişi olduklarını sanıyoruz," dedi Zaddock, korkuluktan birkaç adım ötede durduklarında Loche'nin yanındaki yerini alırken. "Kerym ve Thissian, içlerinden birinin oradaki birliklere katılacağı, diğerinin ise sudan savaşacağı konusunda anlaştılar."

"Mantıklı." Raine başını salladı ve gözleri adanın üzerinden suya ve Loche'nin bol olduğunu hissettiği ama Fae savaşçısının dikkatli bakışları altında her geçen saniye daha da azalan gemilere doğru kaydı. "Merrick, sen gemide kalmalısın, byn tükenene kadar saldıran gemilerin pruvasındaki askerleri elinden geldiğince yok et. Ben uçurumdan daha iyi bir görüş açısına sahip olacağım. Başlamak için kaptanların peşine düşeceğim -enerjimi korumak için- düzeni bozduklarından emin olacağım."

Merrick'in ğenesinde bir kas seğirdi ve arkadaşına baktı, ardından incelemesini Loche'a ğevirdi. "Rioner her zaman en çok hasar verebilecek olanları -su kullananları, ateş kullananları, rüzgar

kullananları- safının başına koyar. Meyah'ın stratejisini bilmiyorum ama onun da aynısını yapacağını varsayıyorum. Birçoğunu alt edebilirim, ama hepsini değil, özellikle de bizden kimseyi öldürmemem gerektiğinde."

Loche, Merrick'in kesinlikle halkını riske atamayacağını homurdanmak üzereydi; Elbow'daki uçurumda Lessia ve Merrick'in gerçekte kim olduğunu ve Merrick'in kendi elementinde ne kadar korkutucu olabileceğini anladığı o geceyi çok iyi hatırlıyordu ama Merrick fırsat bulamadan konuşmaya devam etti.

"Yapmayacağım." Peri'nin karanlık gözlerinde anlayış parladı. "Gemideki Faelinglerle birlikte onları nereye yerleştireceğimizi bulmaya çalışacağım. Gençler, bu yüzden büyüleri çabuk tükenecek ve çoğunun başka türlü savaşmayı bilmediğini düşündüğüm için, hızlıca kaçabilmelerini sağlamamız gerekecek. Gençlerin zarar görmesine tahammülüm yok."

"Adil," diye ilan etti Loche. "Bizim tarafımızda da birkaç genç var, ama hepsini okçu saflarına yerleştiriyorum, ön cepheyi deneyimli askerlerime bırakıyorum. Bu strateji isyancılar için de işe yarayacak mı? Rioner veya Oakgard gemilerini henüz görmedik, bu pek bir şey ifade etmese de, isyancıların önce geleceğini tahmin ediyoruz."

"Rioner'ın hoşuna gidiyor," dedi Merrick, altındaki suyu buz gibi dondurması gereken bir sesle. "Sence o şekil değiştiren hükümdar, önceki savaşta Periler ve insanları birbirini öldürmeye ikna etme fikrini nereden buldu? Bu, Rantzier'ların binlerce yıldır uyguladığı bir taktik."

"Ama isyancılar için yine de işe yaramalı," diye ekledi Raine, yüzü öfkeyle buruşan Merrick'e doğru adım atarak. "Yarı-Periler arasında büyü kullananlar olsa bile, eğitimsiz olacaklardır."

"Birçokları var," diye yanıtladı Loche, Fae erkekleri ona dik dik bakınca devam ederek. "Bu gemide bize faydalı bilgiler veren bir tutsağımız var. Ama ondan arkadaşlarının yapabileceğinden fazlasını öğrenemeyiz, çünkü Meyah" -Loche annesinden bahsederken yüzüne hiçbir duygu dolmaması için kendini zorladı- "elinden gelen her şeyi gizli tutuyor gibi görünüyor."

Merrick bir kez başını salladı ve Loche'un teninde, Fae'nin gözlerinin hafifçe kısılması, naip maskesinin ardından görebildiği şekil

karşısında bir rahatsızlık belirdi.

Ama sonra gelen bir çığlık hepsinin başlarını kaldırmasına neden oldu ve Raine hariç hepsi silahlarına davrandı, çünkü gökyüzünü görmelerini engelleyen büyük bir gölge vardı.

Başka bir gemiden havaya bir ok fırladı, ama kartal hızla yön değiştirdi ve kulakları sağır eden bir çığlık daha attıktan sonra kanatları tuzlu havayı yüzlerine çarptı ve Raine'in uzanmış koluna kondu.

"Zamanı geldi," diye mırıldandı yaratığın bacağından bir parşömen parçası çıkarırken.

"Kim?" diye sordu Merrick.

Raine'in yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Herkes."

Zaddock da Loche kadar şaşkın görünüyordu ve neyse ki Raine içini döktü. "Arkadaşlarımı çağırdım. Güvendiğim tek kişiler, son on yıllardır birlikte yaşadıklarım. Acele etmediler ama bize yardım etmeye karar verdiler. Rioner'dan bizim kadar nefret ediyorlar, bu yüzden onu kim öldürürse ona iyi bir fiyat teklif ettim... Anlaşılan iyi karşılamışlar."

"Bir bedel mi?" Zaddock, Loche'a bir bakış atarken hâlâ şaşkın görünüyordu.

"O piçi öldürmeyi başarana evimi teklif ediyorum." Raine, Merrick'le bakıştı ve erkekler arasındaki sıcaklık, Merrick kızıl saçlı Fae'nin omzuna elini koymadan önce bir anlığına havada titreşti, zaten karanlık olan gözlerinin parlaklığına tehlikeli derecede yakın bir şey gölgeledi.

"Ne zaman?" diye sordu Merrick sessizce.

"Bir süre önce," diye yanıtladı Raine, sesi de alçalarak. "Onu hayatta tutmak isteyen tek kişi sen değilsin, biliyorsun."

Gemide bir sessizlik daha yaşandı ama bu sessizlik rahatsız edici değildi.

Bu bir anlaşmaydı.

Anlamak.

Dört adamın her birini bir şekilde etkileyen yarı-Peri kız için umut.

Umut... hepsi için.

BÖLÜM 33

MERRICK

"En azından... tutkulular." Faelingler, Merrick'in onlardan istediği şeyi çalışırken Kerym dirseğini Merrick'in yan tarafına çarptı.

Merrick, gözlerini bu dövüşte kendisine yardımcı olacak üç kişiye dikmiş bir şekilde mırıldanıyordu.

Faelinglerden ikisi su ustasıydı ve birbirleriyle çalışmaya alışkın görünüyorlardı; biri okyanusu olduğu gibi yönlendirmeyi tercih ederken, diğeri canı istediğinde arkadaşının dalgalarını donduruyordu.

Bu beceri, özellikle isyancı veya Peri olsun, önderlik eden gemiler için işe yarayacaktı.

Eğer bu ikisi onlardan bir veya ikisini durdurabilirse -hatta belki de diğerlerinden bazılarıyla çarpışmalarını sağlayabilirlerse- bu diğerlerine silahlarını hazırlamaları için zaman kazandıracaktı, Kerym, Raine ve Thissian'a kaçınılmaz fiziksel savaş başlamadan önce olabildiğince çok kişiyi öldürmeleri için zaman tanıyacaktı.

Üçüncü Faeling, Lessia etraftayken etrafında dolanan koyu saçlı, gri gözlü bir erkekti, bir rüzgar kullanıcısıydı ve hepimiz onun tüm gemileri istediği yöne hareket ettirmesini veya Loche'un adamlarından oluşan bir grubu öyle sert bir şekilde ezip geçmesini ki hepsinin altlarındaki ormana yuvarlanmasını hayranlıkla izlemiştik.

Faelinglerin geri kalanının ya çok cilalanmamış ya da savaşta işe yaramayacak yetenekleri vardı; Merrick'in daha önce fark ettiği ama

Elbow'da Lessia'yı takip ettiği yıllardan beri uzak durduğu beyaz saçlı kız gibi.

Adının Kalia olduğuna inanıyordu ve güçlü bir yeteneği olmasına rağmen (ona Kerym ve Thissian'ı hatırlatıyordu) bu onu rahatsız etmiyordu.

Elbette etrafındaki tüm duyguları hissedebiliyordu, hatta kimin korkup kesinlikle öldürüleceğini bile görebiliyordu ama şimdiden bunalıyordu.

Merrick, Loche'un arkadaş olduğu şekil değiştiren Geyia'ya, yiyeceklere yardım etmesi için göndermişti. O sırada yarı-Peri'nin etrafındakilerde korku, endişe, gerginlik ve diğer duyguları hissettiğini fark etmişti.

"Üç kişi isteyebileceğimizden fazla," dedi Thissian yumuşak bir sesle. "Raine'in arkadaşları da geleceği için, isyancılara karşı güçlü durabileceğiz."

Merrick'in gözleri, koyu saçlı Faeling'in sırtını sıvazlayan ve bir şeyler söylerken ona gülümseyen Lessia'ya kaydı.

İsyancılara karşı koyabilirlerdi ama Perilere karşı koyamazlardı. İsyancıları uzak tutmak için tüm büyülerini kullanmış olmaları gerekirken, özellikle de Oakgard'ın Perileri büyüye sahipse, bunu başaramazlardı.

Belirli bir elemente bağlı oldukları sürece tüm elementleri kullanabildiklerini duymuştu; etraflarındaki dünyadan güç çekiyorlardı; bu da onların Vastala'daki Periler gibi yiyecek veya uyku olmadan enerjilerini beslemeye devam etmelerine olanak sağlıyordu.

"Elimizden geleni yapacağız Merrick," diye devam etti Thissian, gözleri Merrick'inkileri takip ederek. "Ona göz kulak olacağım."

"Ben de öyle," dedi Raine. "Kız kardeşini yanımda tutacağım ve o da Lessia'yı takip etmeyi önceliklendirecek, çünkü o kavga etmiyor."

Sanki Merrick, Lessia'nın yanından ayrılmasına izin verecekmiş gibi. Onu kurtarmanın bir yolu vardı ve onu bulmak, gelecek vaadini gerçeğe dönüştürmek Merrick'in elindeydi.

"Önce seni alt etmeye çalışacaklar," diye araya girdi Kerym. "Bunu biliyorsun Merrick. Her zaman böyle olur. Hareket etmeye devam etmen, hızını kendi lehine kullanman gerekecek."

Merrick arkadaşına dişlerini gösterdi. "Hayatı her şeyden önce gelir. Onu bırakmayacağım."

"Ölürsen onun için ne yapabilirsin ki?" diye karşılık verdi Kerym. "Thissian yanında kalacak. Bizi hep küçümsüyorlar. Nedenini bilmiyorum, çünkü güçlerimiz açıkça üstün."

Raine gözlerini devirirken Merrick, Kerym'e doğru bir adım attı. "Onu. Bırakmayacağım. Hiçbir şey, hiçbir şey, onun yanında olmamı engelleyemez."

Kerym tartışmaya hazırlanırken Thissian kolunu kardeşinin göğsüne vurdu. "Kerym, yeter artık. Mishah burada olsaydı onu terk etmezdin. Elessia onun eşi ve ne yapmak istediğine o karar verir."

Kerym'in göğsü Thissian'ın kolunun altında kabardı ve sesi titreyerek hırladı: "Biliyorum! Ama onun yerine ölürse ne anlamı var? Onu zavallı küçük grubumuza açık kollarla mı karşılasak? Hey, Lessia. Eşin olmadan hayat, dikkatin dağıldığı ufak anlar dışında, berbat. Ama biliyor musun? O anlardan sonra daha da çok acıyor çünkü o kadar suçlu hissediyorsun ki sen de ölmek istiyorsun! Sence o bunu istiyor mu Merrick? Sence kimse bunu ister mi?"

Merrick arkadaşına baktı; omuzlarında başlayan titremenin ardından tüm vücuduna yayıldığını gördü ve Thissian'ın acı dolu yüzünün beyazladığını, kolunun sanki devam ettirmek için çok fazla çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibi yana düştüğünü fark etti.

Raine bile boğulur gibi bir ses çıkardı, gözleri Lessia'nın kız kardeşine kaydı, o da korkudan kocaman açılmış gözlerle onlara doğru hücum etti.

Merrick, bir çift altın göz daha gördüğünde içinde yankılanan korkuyu hissetti; bu gözler ona çok yakındı ve yüzünde gezinirken hissettiği endişe tüm benliğini sızlatıyordu.

O da sadece ona dik dik baktı.

Siktir et bunu. Siktir et bütün bu acıyı, endişeyi ve korkuyu.

Merrick o kadar yüksek sesle hırladı ki Frelina geri çekildi, hatta büyüğü havaya yükseldiğinde arkadaşları bile bir adım geri çekildiler, gücü geminin her yerine yayıldı ve Faelinglerin antrenmanını izleyenleri susturdu.

Sadece Lessia olduğu yerde kaldı, yüzü meydan okuyan bir maskeye dönüştü ve bunun ona arkadaşlarını dinlemesini

söyleyeceğini bildiği anlamına geldiğini biliyordu.

Ki bunu kesinlikle yapmayı planlamıyordu.

"Gel." Merrick onun elini tuttu, sırtını öyle bir sıktı ki, sanki canını acıtmak istiyormuş gibi bir ifade takındı.

Sanki ona dokunarak ona zarar verebilirmiş gibi. Ve bu... bu tutuş, onun öfkeli olduğunu gösteriyordu.

Güzel. Savaşta öfkeli olmak güzeldi. Korkmaktan daha iyiydi. Endişelenmekten daha iyiydi.

"Nereye gidiyoruz?" diye tısladı Lessia, Merrick onu güvertede sürüklemeye başladığında.

"Seninle konuşmamız gerek." Merrick'in gözleri dik uçuşumda, oraya çıkan basamaklarda kaldı ve etrafında, hatta teninin altında bile baskı yapan ruhlarla mücadele ederken, daha hızlı hareket etmesi için elini çekştirmeye devam etti; nabızı çılgınca atıyordu - ve bu eğlenceli bir şekilde değildi.

"Neden burada konuşamıyoruz?"

Merrick omzunun üzerinden bir bakış attı ve Lessia'nın kendisine kaşlarını çatarak baktığını gördü. Arkadaşları, Loche'nin askerlerinden bazıları ve Faelingler ise gemiden inmelerini şaşkınlıkla izliyordardı.

"Çünkü," diye çıkıştı Merrick, fısıltıları etraflarındaki havayı dağıtırken ses tonunu sakın tutmaya çalışarak. "Kalırsam birini öldürebilirim ve bunun moral açısından iyi olacağını sanmıyorum, ya siz?"

Lessia dudaklarını büzdü ama adamın ciddi olduğunu anlamış olacak ki, Merrick onu arkalarındaki gemiye kaldırıp diğer gemiye de sürüklerken sessiz kaldı. Askerler birbirinden ayrılıp onları adaya götüren iskeleye ulaşana kadar geniş bir alan bıraktılar.

Ada kayalık ve çoraktı ve bu da Merrick'in öfkesine çok uygundu.

Platoya çıkan basamakları tırmanırken sessiz kaldılar ve Merrick onu platonun sonuna kadar sürükleyip bacaklarını sarkıtarak oturuncaya ve Lessia'nın da onu takip ettiğinden emin oluncaya kadar tekrar konuşmaya başlamadı.

"Ne söyleyeceğini biliyorum." Merrick, kadının gözlerinin yüzünde gezindiğini hissetse bile ona bakmadı.

Eğer bunu yaparsa onu alıp kaçmayacağından emin değildi.

"Ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diye devam etti Merrick, sesinin ne kadar öfkeli çıktığından nefret ederek ve Lessia'nın öfkesinin kendisine yönelik olmadığını bilmesini umarak, her ne kadar nasıl algılansa da. "Daha önce de söyledim. Bu lanet dünyayı zerre umursamıyorum. Aşağıdaki insanları da. Lanet olsun, hiçbirini umursamıyorum. Tek önemsemişim şey tam yanımda oturmak."

Otururken bıraktığı Lessia'nın eli, titrerken tekrar onun eline girdi.

"Sensiz yaşayamam!" Merrick ufka öyle sert baktı ki ufuk bulanıklaştı. "Başkalarının bunu başarabilmesi, benden daha güçlü olmaları umurumda değil. Hatta ara sıra biraz ışık bile bulabilirler. Bu hayattaki amacım seni bulmaktı ve aynı zamanda seni hayatta tutmak olduğuna inanıyorum, bu yüzden yapacağım tek lanet şey bu. Bu benim lanet olası seçimim."

"Tamam aşkım."

"Yani ben sikişeceğim-" Merrick, kadının konuştuğunu fark ettiğinde sözleri rüzgarla birlikte kayboldu.

Tamam aşkım?

"Ne dedin?" Şimdi onunla yüzleşmek zorundaydı; bunu yapamazdı, onunla geçirdiği her anın, her saniyenin tadını çıkarmayı kendine yasaklayamazdı.

"Tamam dedim," diye cevapladı Lessia, gözleri onun gözlerine kayarak, ne bir meydan okuma, ne bir mücadele, ne de sahte bir gülümsemeyle.

"Neden?" Merrick, uçurumun kenarında sürünerek yaklaşan kadına baktı, bacaklarından birini kendi bacaklarının arasına kaydırıp ve yarı yarıya kucağına oturdu.

Lessia burnunu onun yanağına bastırarak fısıldadı, "Çünkü ben de sensiz yaşamak istemiyorum."

Eh... Lanet olsun.

Merrick'in kalbi göğsünde öylesine hızlı çarpıyordu ki Lessia'nın bunu duyabildiğinden emindi.

Merdivenlerden çıkarken ona bir konuşma hazırlamıştı, çünkü fikrini değiştirmesi için kadının hayatı için savaşacağından emindi.

"Yani yanımda kalacaksın?"

Lessia elini saçlarına doladı ve tırnaklarını kafa derisinden aşağı doğru kaydırıldı. "Deneyeceğim."

"Lessia," diye sessizce uyardı.

"Ben de elimden gelenin en iyisini yapıyorum." Fısıltısı şimdi daha keskindi. "Deneyeceğim. Savaşacağım. Sana söz veriyorum. Ama geleceği göremiyorum Merrick. Tüm bunların ortasına girdiğimizde ne olacağını bilmiyorum. Ya kabul edeceksin ya da bırakacaksın."

Dişlerini gıcırdattı, içindeki her şey ondan daha fazlasını talep etmek istiyordu; ona dilediği her şeyi vaat etmesini emrediyordu.

Ama o bunu yapmadı.

Onun istediği bu değildi.

Onlar öyle değillerdi.

Merrick ve Lessia... Onlar saygıydı, onlar mücadeleliydi, onlar umuttu, onlar... aşkı.

Bunun yerine, kolunu onun sırtına doladı ve "Tamam" dedi.

Lessia başını salladı, yumuşak teni sert yanağına sürtündü ve bir süre sessiz kaldılar, gemilerde artan telaşı dinlediler; askerler silahlarını bırakıyordu, arkadaşları muhtemelen bugün üzerinde anlaştıkları son kararları Loche ile paylaşıyordu, herkes yarın isyancıların gelmesinden önce son bir akşam için hazırlanıyordu.

Merrick, Lessia'nın annesinin bir zamanlar sahip olduğu yakut hançeriyle oynamaya başlamasıyla boğazını temizledi.

"Diğerini de geri alacağız."

Babasının reşit olduğunda ona hediye ettiği, elindeki hançerin kehribarla süslenmiş ikizini, onun sık sık nasıl elde etmeye çalıştığını görmüştü.

Geminin her yerini aramışlar, her çekmeceyi ve tozlu kutuyu karıştırmışlardı ama Rioner onu olduğu gibi görmüş olmalıydı: Bir kraliyet silahı. Gemiden kaçarken onu almış olmalıydı.

"Evet," dedi Lessia, diğerini tekrar kılıfına sokarken.

"Bana bir şey söyle," diye sordu Merrick, onu tamamen kucağına alıp bacaklarını kendi bacaklarının üzerine yanlamasına oturtarak ona bakmaya devam edebilmek için.

"Sana ne söylememi istiyorsun?" Merrick ona gülümsedi.

Gülümsemesi zayıftı. Ama gerçektir.

Buraya gelirken gemide bu oyunu oynamaya başlamışlardı; Lessia gün boyu, her gün soru sormaktan kendini alamamıştı. Ama geceleri çok yorgun olduğu için yeni sorular üretemiyordu; bu yüzden aklına gelenleri anlatmasını istemeye başlamıştı. Ve Lessia, bunun ona Elbow'da aralarındaki her şeyin nasıl değiştiğini anlattığı anı hatırlatmasını çok seviyordu.

"Soyadınız nedir?"

Başını iki yana sallayarak alaycı bir tavırla, "Bütün bu sorular arasından..." dedi.

Ama Lessia ona sadece kaşlarını çatmakla yetindi, bu yüzden Merrick omuz silkti. "Morshold."

"Sana yakışıyor." Lessia, sanki onu inceliyormuş gibi başını eğdi ve kendi kendine mırıldandı. "Gerçekten yakışıyor."

Merrick, hafifçe çığlık atana kadar parmağını yan tarafına soktu ve hafifçe güldü. "Aslında hiç öyle yapmadım. Ailemle hiç tanışmadığım için, ailem yokken bir aile soyadı taşımak bana pek doğru gelmiyordu. Raine ve diğerleri böyle yapıyordu, bu yüzden... Ben de aynısını yaptım."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Lessia, kirpikleri açık yanaklarını taramadığı her an gözlerinin içine bakarak başını omzuna yasladı. "Rantzier adını kullandığımı biliyorum ama o günden sonra... babama yaptıklarından sonra... artık istemiyorum."

Merrick o zaman ona sormak istedi.

Ona, değerli bir taş gibi taşıdığı soruyu sor.

Onunla evlenmesini isteyin -ya da bir çiftleşme töreni düzenlemesine izin verin- ne isterse isteyin, ama onu kendisine bağlayacak bir şey yapın, onu resmi ailesi yapın.

Ona, onun adını alma şerefini bahşetmesini söyle.

Ya da onunkini alırdı.

Rantzier olması umurunda bile değildi.

Eğer bu, onun ve onun kıyafetlerinin aynı olması anlamına geliyorsa, bunu gururla takardı.

Ama gözlerindeki bir şey ona bunun zamanı olmadığını söylüyordu.

Yarın savaşa gideceklerdi ve o... o, bunu asla yapamayacaklarını hatırlamak istemiyordu. İçinden geçen duygular ona bunu

söylüyordu, bu yüzden Merrick onu daha da sıkı sardı ve fısıldadı:
"Seni seviyorum Elessia. Hangi ismi taşımayı seçersen seç."

BÖLÜM 34

FRELINA

Havadaki beklenti o kadar elle tutulur cinstendi ki Frelina sanki uzanıp yıldızlı gökyüzünden bir parça koparıp ağzına atacakmış gibi hissetti.

Gemilerdeki insanlar bütün gün, yarın başlarına geleceğini düşündükleri savaşa hazırlanıyor, silahlarını ve mevzilerini buluyor, arkadaşlarına ve ailelerine söylenmesi gerekenleri söylüyorlardı.

Ama atmosferi elektriklendiren tek şey savaş heyecanı değildi. Loche bu gece bir ziyafet verileceğini ilan etmişti ve tüm o keskin ve parlak silahların arasında, bazı insanlar aletlerini de getirip Loche'nin kendi gemisinin hemen arkasındaki dört gemiye yerleştirmişti.

Diğerleri küçük gemi sobaları ve açık ateşlerin etrafında toplanmış, akıllarına gelen her şeyi pişiriyor, en azından Frelina'ya göre, ekmek, çorba, balık ve hatta etin tabaklara konup gemiler boyunca gönderildiği, herkesin karnını doyurabileceği görkemli bir ziyafet yaratıyorlardı.

Şarap fıçıları da taşınmıştı ve Loche'un dehşet verici askerlerinin yanından geçtiğinde -Lessia'nın o kuş benzeri maskeleri görür görmez neden ülkeden kaçmadığını gerçekten anlayamıyordu- ellerine tahta bir kupa tutuşturup kısa bir "Bunu takip et, yoksa musluktan içmek zorunda kalacaksın," demişlerdi.

Frelina, Kerym'in Merrick'e sinirlenmesi dışında, çoğunlukla arka planda kalmıştı ve on beş dakika boyunca üç Fae savaşçısını

azarlamış, onlara Merrick'e ne yapması gerektiğini söylemenin zamanı olmadığını söylemişti.

Ayrıca, onu her zaman kız kardeşinin yanında istiyordu. Onu hayatta tutabilecek tek kişinin o olduğuna inanıyordu.

Elessia, inanmasa bile onu dinledi ve Frelina, onun günün erken saatlerinde Faelinglere ve hatta bazı insanlara nasıl talimat verdiğini görmüştü. Hepsinin Fae'lere büyük saygısı vardı ve bunun sebebi ondan korkmaları değildi.

Frelina, Rioner'ın gemisinin korkuluğuna kollarını yaslayıp kendi kendine homurdandı, insanların toplanmaya başladığını, ilk tereddütlü olanların tabaklarını doldurmaya başladığını izledi.

En azından ona sadece korktukları için saygı duymuyorlardı. Merrick ne dediğini biliyordu; huysuz sesini bir anlığına dinlemeye tenezzül eden herkes için bu apaçık ortadaydı. Yani o Elessia'yı kurtarabileceğine inanıyorsa, Frelina da inanıyordu.

Arkasındaki güverteye bakmak için hareket etti.

Huysuz Peri'den bahsetmişken...

Bugün Raine'i de izlemişti; şarap fıçlarından nasıl uzak durduğunu; Kerym'e ve Thissian'a bağırdığında gözlerine bakmayı nasıl reddettiğini; biri ona yay ve ok uzattığında ve sanki onu yakacaklarmış gibi geri çekildiğinde Raine'in omuzlarının nasıl suçluluk duygusuyla gerildiğini.

Solana'yı çok fazla hatırlatıyor, diye düşündü Frelina.

Düşünceleri Fae Raine'in anılarında ona gösterdiği güzel sarışına gitti ve Frelina hakkında ne düşüneceğini merak etti.

"Sadece onu hayatta tutmaya çalışıyorum," diye fısıldadı Frelina kendi kendine, sözlerinin Raine'in eşine ulaşp ulaşmayacağını merak ederek. "O hâlâ senin. Her zaman senin olacak. Umarım onu... kısa bir süreliğine ödünç almamda bir sakınca yoktur, değil mi?"

Öldüğünü gördüğü hırçın kadının bunu onaylayacağını düşünmek istiyordu; umarım Raine'i o kadar çok seviyordur ki, Frelina'yı sadece bir dikkat dağıtma aracı olarak kullandığını görebiliyordur.

Sadece bu savaş için.

Frelina, geminin derinliklerine doğru ilerlerken, sadece bugün için kendine söz verdi. Raine'in kızgın gözlerini tekrar görme ihtimaliyle midesinde uçuşan kelekleri görmezden gelmeye çalışıyordu.

Kapıyı çalmadan önce kapıyı açtı ve onu yatağında, tavana bakarken bulunca hiç şaşırmadı; bıçakları (her yere saçılmış paçavralara bakılırsa, onları parlatmaya çalışıyordu) yerde kalmıştı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu kapıyı kapatıp doğru yürürken.

"Bunu zaten yapmadın mı?" Raine yatağın önünde dururken ona bakmadı.

Sinirleri gerilince Frelina ellerini pantolonuna sildi ve onun üstünde durmaktansa yatağın ucuna oturmanın daha iyi olduğuna karar verdi.

Raine sadece iki kez iç çektikten sonra, "Diğerleri de orada yemeye başlıyorlar," dedi.

"Bu yüzden?"

Çocuksu bir ifade takınan Peri'ye gözlerini devirdi. "Ee? Sanırım acıkmışsındır. Bu yüzden seni almaya geldim."

Raine güldü, ama her zamanki alaycı tavrıyla değil.

Hırıltılı, vahşi ve zalimdi.

"Sanırım buraya bunun için geldin."

Özellikle Raine burnunun ucundan ona baktığında, yüzüne hücum eden kanı durduramıyordu.

"Buraya beni becermek için geldin." Raine'in sesinde hiçbir sıcaklık yoktu.

Ne bir dostluk ne de saygı kırıntısı.

"Küçük Rantzier, zihin bükücünün parmaklarına doyamıyor, öyle mi? Beni tekrar kullanmaya geldin. Savaş sinirlerini orgazmılatırmak için mi?"

"Hayır." Raine devam edince başını sallamaya başladı.

"Yalan söyleme, yakışksız. Ne kadar yalnız olduğunu gördüğümü unutma." O korkunç kahkahayı yine attı. "Yalnız ölmekten o kadar korkuyorsun ki, sana vereceğim her kırıntıyı kabul ediyorsun."

"Kes şunu," diye hırladı Frelina. "Kendini suçlu hissediyorsun ve acısını benden çıkarıyorsun."

"Hemen çıkarsam bile, sikimi emmeyeceğini iddia etme. Küçük bir arkadaşlık için her şey, tamam mı?" Raine doğruldu ve adamın soğuk gözleriyle karşılaşmaktan kendini alamadı. "Çok üzücü. Kız kardeşinin kırıldığını sanıyordum... ama kırılan sensin, değil mi?"

"Kes şunu Raine," diye tekrarladı. "Ne yaptığını biliyorum ve bende işe yaramayacak."

"Adımı öyle söyleme," diye hırladı ve gömleğini çıkarmaya başladı.

"Dur dedim," dedi Frelina tekrar, elleriyle battaniyeyi kavrarken Raine'in gözleri delirdi.

Aman Tanrım, ne kadar da aptaldı.

Alaycı bir tavır takındı. Sanki kırılan kendisiymiş gibi.

"Bunun için gelmedin mi?" diye sordu Raine şimdi suratına. "Yarın hepimiz ölmenden önce hızlıca sevişmek için mi?"

Yüzünün sert çizgileri öfke gözlerine hücum ettikçe bükülüp bulanıklaştı ve Frelina ona tokat atma isteği neredeyse dayanılmaz hale geldiğinde yataktan fırladı.

"Siktir git," diye tısladı kapıya doğru yürürken, Raine'in neden böyle yaptığını bilmesine rağmen, o dipsiz yalnızlık derinliği keskin pençelerini kalbinin etrafına sarmaya çalışıyordu. "Beni kendinden uzaklaştırıyorsun çünkü suçluluk duygusuyla başa çıkmak, belki de bir değişiklik olsun diye mutlu hissetmekten daha kolay. Tam bir aptalsın."

Sapı beceriksizce kurcaladı. "Siktir," diye tekrar küfretti ve içindeki öfkeye rağmen, soğuk bir yalnızlık dalgası tenine yayılırken, gözyaşları görüşünü bulandırdı.

Aptalca gözyaşları yanaklarından aşağı doğru süzülürken, kapıyı açmaya çalışırken hata yapmaya devam etti ve öfkeli hıçkırıklar onu yüksek sesle hıçkırık krizine soktu, sesi sadece lanet olası kapıya yumruğunu vurarak dışarı çıkabilmesiyle kesildi.

Çırpınırken beline bir el dolandı ve tekrar hıçkırdı. "B-beni rahat bırak. Bunu neden yaptığını biliyor olabilirim ama bu, onu almam gerektiği anlamına gelmez."

"Frelina. Kahretsin, Frelina, bekle." Bir küfür daha kulağına çarptı ve Raine'in tutuşuna karşı koymaya çalıştı.

"Üzerimden çekilin!" diye bağırdı, Lessia ve Merrick'in gizlice kaçtıkları yerden geri dönmüş olmaları ve onu duymaları için dua ederek. "Üzerimden çekilin!"

Ama kimse kapıya gelmedi ve Raine de onu bırakmadı.

"Kahretsin," diye tekrar çıktı. "Özür dilerim küçük Rantzier. Öyle... Öyle demek istemedim. Sadece... Bilmiyorum. Kahretsin!"

Lütfen ağlamayı kes. Dayanamıyorum."

"S-siktir git," diye kekeledi, belindeki tutuşuna direnmeye çalışarak, bacaklarını tekmeleyerek ve kollarını tırmalayarak. "Senin için ağlamıyorum! Ve bırak beni dedim!"

Tekrar sormasına gerek yoktu.

Raine kolunu çektiğinde Frelina neredeyse düşecekti, ancak dengesini yeniden kazandığında omzundaki sabitleyici elinden hızla uzaklaştı.

Raine de kendisi gibi nefes nefese kalmıştı ve ona bakarken yanaklarından süzülen gözyaşları yüzünden ondan nefret ediyordu.

"Özür dilerim, Frelina." Raine elini uzattı ve tokatlayarak geri çekti. "Ben... Ben her şeyi mahvettim."

"Siktir git." Tekrar hıçkırdı ama gözyaşlarını kontrol altına almıştı, öfkeyle kollarını yüzüne sürerek onları kuruladı. "Tam bir piçsin, Raine."

"Biliyorum." Başını omuzlarının arasına aldı. "Gerçekten biliyorum."

"Sen bir pisliksin." Ona bakarken nefes nefese kalması yavaşladı, sözlerinin yerine ulaştığını ama incitmediğini gördü.

Neredeyse... neredeyse onları istiyormuş gibi, sanki onları memnuniyetle karşılıyormuş gibi.

Tanrım, elbette öyle yaptı.

Ve Merrick'in bir şehit olduğunu söyledi...

"Biliyorum." Raine gözlerini onun gözlerine dikti. "Bütün bu şeyler olduğumu biliyorum ve bunlarla başa çıkmak zorunda kalanın sen olmak zorunda kalman beni üzüyor."

Frelina elini tekrar kapıya vurdu. "Dur artık!"

Raine ona doğru adım atarken kıpırdamadı ve parmağıyla göğsüne sertçe vurdu.

"Suçluluk duyduğunu anlıyorum. Acı çektiğini anlıyorum!" Adam bakışlarını kaçırmaya çalıştığında, bakışları onu esir almış bir şekilde, ona bakmayı reddetti. "Anlıyorum. Ama arkadaş olduğumuzu sanıyordum Raine! Beni uzaklaştırmaya çalışmak yerine benimle konuşabilirdin."

"Biliyorum." Gözleri onun gözleri arasında gidip gelirken, söyleyebildiği tek kelimeleri mırıldanıyordu.

Frelina, ona tısladığı her kelimeyi vurgulayarak göğsünü dürtmeye devam etti. "Sen yetişkinsin, Raine. Kelimelerini kullan."

"Ben..." Raine tereddüt etti ama sonunda gözlerini kocaman açarak ona baktığında toparlanmış gibiydi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Olan biten her şeyle... savaş... duygular çok yoğun, Frelina ve bunu yanlış anlamamı istemiyorum. Sana sunabileceğim bir şey olduğunu düşünmeni."

Başını geriye atıp inledi ve cevap vermeden önce "Senden aşk istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum. Birine ihtiyacın vardı, benim de. Karşılıklı çıkar sağlayan bir anlaşmaydı bu, aptal herif! Geceleri seni özlemiyorum. Düşünleri, çocukları ve sonsuz aşkı hayal etmiyorum. Sadece yarın ölmeden önce bir şeyler, herhangi bir şey deneyimlemek istedim!"

"Sadece..." Raine, göğsüne bastırıldığı elini sıktı. "Bilmen gerek... Ona sonsuza dek söz verdim."

Önceki sözlerine rağmen Frelina'nın karnında, daha önce pek de dikkatli bakmaya cesaret edemediği o boşlukta bir şeyler burkuluyordu ama aptal Fae savaşçısına bakarken bunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Onun yerinde olmak istemiyorum Raine. Ben senin arkadaşınım. Ya da en azından bugünden önce arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Ben... Ben sadece bu gece yalnız kalmak istemedim," diye ekledi sessizce, neden kendine bunu yaptığını, ona söylediği iğrenç şeylerden sonra neden ona karşı savunmasız olduğunu merak ederek.

Frelina, gözyaşlarını bir kez daha kontrol edemediğini fark ederek burnunu çekti ve Raine onu kendine doğru çektiğinde dönmeye başladı.

"Benim yüzümden ağlama," diye fısıldadı yanaklarını avuçlarken. "Lütfen ağlama, küçük Rantzier."

"Değilim," diye üsteledi. "Umurumda değil... Umurumda değil sen. Hiçbir şey umurumda değil."

Raine başparmağını bir yanağına sürttükten sonra eğildi ve adam dudaklarını gözünün altına bastırıp hâlâ orada akan gözyaşlarını diliyle yakaladığında donakaldı.

Lütfen bana yalan söylemeye başlama. Piç kurusu gibi davrandığım için özür dilerim.

Ağız teninden ayrıldı ama geri çekilmedi ve ıslak kirpiklerinin altından ona baktı.

Ne yapıyorsun? Frelina, Raine'in kendi içinde sessiz bir mücadele veriyormuş gibi görüldüğünü, elinin parmaklarının hâlâ öpmediği yanağını kavrayıp yavaş, ritmik hareketlerle tenini okşadığını görünce kaşlarını çattı.

Umursuyor musun? Raine'in gözleri onun gözlerine yandı. Çok fazla önemsiyorsun ve bunu yapacak çok az insan var.

Frelina başını salladı ama Raine hareketi durdurdu. Ben de umursuyorum. Çok fazla umursuyorum ve bu beni yiyip bitiriyor. Yüzyıllar önce yaşamış olabilirim ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum! Seninle ne yapacağımı bilmiyorum!

Gözleri tavanı kaplayan tozlu tahtalara kaydı. Şimdi yalancı kimdi?

Hava bir an için durgunlaştı.

Sonra Raine'in dudakları onun dudaklarının üzerindeydi.

Ama bu sefer sert, çaresiz ve neredeyse acı verici değildi. Yumuşak, sorgulayıcıydı: Onu içeri alıp almayacağına dair bir soru.

Ne yapıyorsun? Adamın ağız çekinerek onun ağızını keşfederken, kadın hareketsiz kaldı.

Umursuyorum Frelina. Sözleri de öpücüğü kadar yavaş ve temkinliydi. Seni önemsiyorum ve söylediklerim için çok üzgünüm.

Kendini tutmaya çalıştı. Gerçekten de öyleydi. Ama Raine geri çekilip dudaklarını dudaklarından ayırdığında, başaramadı.

Ona doğru eriyip kollarını boynuna doladı ve adam tekrar ağızını bulduğunda inledi, sanki dünyada onları kurtarabilecek tek şey buymuş gibi kollarını birbirine yapıştırdı.

Sana zarar vermek istemiyorum.

Samimi olduğunu anlayabiliyordu: Endişe, teninin altında büyüyen özlem kadar açıktı, içinde büyüyordu ve bu özlem, adamın bulabildiği her bir ten parçasını keşfetmesini engellemek için sırtında aşağı yukarı dolaşan ellerinin seğirmesine neden oluyordu.

O zaman bana zarar verme Raine. Senden söz veya taahhüt istemiyorum. Sadece... Sadece canın yandığında beni itmemeni istiyorum; bana bir arkadaşına davrandığın gibi davranmanı.

Dili ona ulaşmaya çalıştı ve kadın onun için açılıp vücudunu daha sert bir şekilde kendi vücuduna bastırduğunda, adam onun ağzına doğru hırladı.

Bir daha olmayacak. Raine'in düşünceleri şimdi daha da bulanıktı, ona tamamen arzularına teslim olmanın eşiğinde olduğunu gösteren ateşli bir ipucuydu bu. Çok üzgünüm.

Biliyorum. Frelina kollarından birini boynundan çözdü, geniş göğsünden aşağı kaydırıp ve dokunmak için bu kadar merak ettiği şeyi çekinerek aradı.

Raine, sert vücudunu avuçlarının içine alıp tamamen hareketsiz durdu, parmaklarının sıkmasına ve keşfetmesine izin verdi, ta ki göğsünde derin bir şey gürleyene ve alını omzuna düşene kadar, derin nefesler alırken ağzından çıktı.

Siktir et küçük Rantzier, eğer devam edersen pantolonumun içine boşalacağım ve bunu ergenliğimden beri yapmamıştım.

Raine'in geçen sefer içinden çıkardığı ıslaklık bacaklarının arasında bir sıcaklık yaratırken, onun bu sözleri üzerine kıkırdadı.

Raine havayı kokladı ve parmaklarının altında penisi imkansız derecede sertleşti, "Çok güzel kokuyorsun." diye inledi.

Frelina elini daha hızlı hareket ettirmeye başladığında, elinin kumaşa sürtünmesinin onu delirttiğini fark ederek başını kaldıran Raine, bakışlarını buldu ve gözlerindeki ifadeye karşı nabızı hızla atmaya başladı.

Raine, başparmağını boynuna bastırıp hızla atan nabzını hissederken sessizce kıkırdadı. "Emin misin? Sana anlattığım her şeye rağmen mi? Yaptığım her şeye rağmen mi?"

Başını salladı, nefes nefese cevap verirken birden, "Sadece savaş heyecanı, değil mi?" dedi.

Raine yutkundu, gözleri yüzünde herhangi bir tereddüt ya da belirsizlik belirtisi arıyormuş gibi gezindi.

Eminim. Onu tekrar tamamen kabul etti, ondan arkadaşlıktan, içindeki ateşi söndürmekten başka bir şey istemediğini görmesine izin verdi. Sadece sinirleriyle savaş, Raine.

"Doğru," diye mırıldandı, gözlerinin kenarları kırıştı ve yüzünde tam olarak okuyamadığı bir şey belirdi.

Frelina başını salladı, ardından ayak parmaklarının üzerinde doğrulup ağzını onun ağzına bastırdı.

Bunu istiyorum, aptal herif. Seni istiyorum.

Dudağını ısırdı, ta ki o boğuk homurtulardan biri ona ulaşana kadar.

Ben de seni istiyorum küçük Rantzier.

Elleri daha güvenli hale gelince ona gülümsedi ve bunu fark ettiğinde, onu kollarına almadan önce bir saniyeliğine gözlerini kapattı.

Sanki karşılıklı bir anlaşmaya varmış gibiydiler çünkü Raine onu yatağa taşıırken, beceriksizce üzerindeki kıyafetleri çıkarırken, zihinlerini açık bırakmış, diğerinin tam olarak ne istediğini, ne hissettiğini görmesine izin vermişlerdi.

Gerçekten onu istiyordu.

Frelina, geçen seferkinden daha çaresiz olmasının mümkün olduğunu düşünmüyordu ama Raine'in zihninde oluşan görüntüleri görmek, gözleri çıplak vücudunda, göğüslerinden ıslak olduğunu fark ettiği vajinasına doğru gezinirken ağzının nasıl kurduğunu hissetmek onu çılgına çevirdi.

Adam onu yatağa yatırdığında tırnakları adamın kafa derisine battı ve adamın buna izin verdiğini biliyordu ama yine de onu kendisiyle birlikte çekti ve adamın sert bedeninin kendi üzerine baskı yapmasını sağladı, ta ki adamın penisi kıvrımlarının arasından kayana kadar.

Adam onu kendisine sürtmeye başladığında, klitorisinin üzerinden geçip tekrar aşağı indiğinde ve onu ıslaklığıyla kapladığında inledi.

Sadece sesler bile onun boşalması için yeterliydi ve saçlarından çekiştirerek onu daha hızlı hareket ettirmeye, daha sert bastırmaya... her şeyi yapmaya çalışıyordu.

Eğer bu savaş gerginliğiye, belki de savaş o kadar da kötü bir şey değildi, diye düşündü Raine aralarına elini kaydırduğunda, ağırlığı üzerinden kalkarak onaylamayan bir ses çıkardı, ama sonra başparmağı klitorisini buldu, aleti vajinasının üzerinde kaymaya devam etti ve zevkten çılgık attı.

Seni hazırlayacağım. Raine'in sıcak nefesi ağzının üzerinde dans ederken, adam dudaklarını okşuyor, başparmağı klitorisinin üzerinde

tekrar tekrar geziniyor, bu sırada ona öpücük vermeyi reddediyordu.

Üzerinden yuvarlandığında inledi, ama adam sesi ağzıyla yuttu ve sonunda orta parmağının ucunu onun vajinasına daldırırken ağzını onunkine çarptı.

Sırtı yataktan fırladı ama Raine yavaşça vücudunu tekrar aşağı bastırdı ve inleyene kadar onu öptü.

Sonra hareket etmeye başladı ve Raine'in çıkardığı sesler hakkında hiçbir fikri yoktu ve dürüst olmak gerekirse Raine'in parmağı içeri girip çıkarken başparmağı klitorisini çalıştırana kadar vücudunu onun hareketlerine uyacak şekilde itmeye başladığında umursamadı.

Çok ıslaksın.

Raine bir parmak daha eklerken inledi ve Frelina adını haykırdığında yüksek sesle küfretti, parmaklarını onun hassas çıkıntısına bastırırken nefesi kesilene kadar parmaklarını daha da derine soktu.

Ve son bir parmak eklediğinde... Bacakları tamamen açıldı, gözleri kapandı ve midesinde patlayan sıcaklık, her sinir ve damarını harekete geçirirken alt dudağını ısırdı.

Raine dişlerini kullanarak onu öptü ve dudağını bırakmasını sağladı. Bu nazik öpücükler orgazmı daha güçlü, daha gerçek kıldı.

Uzuvları titremeyi bıraktığında, Raine dirseklerinin üzerinde doğruldu ve başını hafifçe sallayarak ona bakarken gülümsedi. Bir anlığına gözlerine baktı, ama Frelina, neredeyse... şefkat dolu bir şeyin gözlerindeki altını parlattığını fark edince hemen gözlerini kapattı.

Onun kendisini izlemeye devam ettiğini hissedebiliyordu, bu yüzden en son ona gösterdiği, onu kapıya yaslayıp becerdiği, odadaki tuhaf gerilimi dağıtmaya çalıştığı görüntüyü canlandırdı.

Bana emin olup olmadığımı sorarsan, seni öldüreceğim. Gözlerini tekrar açtığında ve adamın gözleri, onun sözleriyle ve zihnine göndermeye devam ettiği penisinin içine girdiği görüntülerle alevlendiğinde rahatlamış bir şekilde sırttı.

"Siktir." Raine başını tekrar salladı ve adam henüz ona dokunmamışken inledi, elini uzun, sert shaftının etrafına doladı ve hareket ederek onun üzerinde durdu.

Kendini çok iyi hissedeceksin.

Raine penisini serbest bıraktığında Frelina gözlerini kapattı ve ellerini onun yanına yerleştirerek girişini taçlandırdı.

Bana bak.

Sesindeki yumuşaklığı duymasını isteyip istemediğinden emin değildi ama yine de gözleri açıldı ve Raine'in ona bakarken gözlerinde alaycı bir gülümseme ya da küstah bir sertlik yoktu.

Raine kalçalarını itip yavaşça içine girdiğinde nefesini tuttu.

Acımadı.

Bunu bir şekilde bekliyordu ama Raine ona öyle baktığında sanki midesi alev almış, her yeri ısınıyor ve şişiyordu.

Sanki olağanüstü bir şeymiş gibi.

"Frelina," diye inledi ve adam neredeyse tamamen geri çekilip içine gömülmeden önce, ikisinin tamamen birleştiğinde, onun zevkini hissedebiliyordu.

Hafif bir yanma hissi duyduğunda çığlık attı, ama Raine ağzını sahiplendi ve dudaklarının üzerinden "Frelina, Frelina, Frelina" diye mırıldandı.

Buna karşılık verdiğinde kalçaları masadan birkaç santim kalktı, Raine daha hızlı hareket etmeye başladı, ellerini saçlarına doladı ve onu tutarak yönlendirmesine izin vererek daha da derine girdi.

Onu o kadar mükemmel bir şekilde doldurdu ki, kalın penisi neredeyse tamamen dışarı çıkıp tekrar içine girmeden önce derinlere doğru kaydı.

Raine'in dudakları boynuna doğru hareket etti ve adam hassas tenini emmeye başladığında, ellerinden biri göğsünü bulup sert meme ucunu büktüğünde tekrar çığlık attı. Hazla karışan acı...

İnanılmaz, diye mırıldandı Raine kendi kendine. Tıpkı senin gibi.

Pompalamaya devam etti ve dudaklarını daha da aşağı doğru hareket ettirirken, meme ucunu ağzına alıp ısırıldığında teni alev alev yanıyordu.

Durma. Durma, diye yalvardı kadın, ve adam daha sert ısırıldı, ta ki kalçalarını daha da kaldırarak daha derine kaymasını sağlayana kadar.

Aletinin onun içindeki bir şeye değdiğini hissetti ve Raine dizini yukarı doğru bastırmak için bir el kullandı, bir şekilde kendini

kabzanın içine kadar sokmanın bir yolunu buldu ve Frelina buna dayanamadı...

Ben... Ben... Ne söylemeye çalıştığını bilmiyordu ama Raine göğsüne doğru homurdandı, keskin dişleri göğsüne sürtünürken, "Ben de seninle aynı taraftayım" diye düşündü.

Tepki olarak penisi seğirdi ve hepsi bu kadardı. Frelina'nın kanı hızla akıyor, nabızı o kadar hızlı atıyordu ki gözleri kapandığında bayılacağını sandı; yıldızlar, aylar ve güneşler karanlıkta dans ediyordu.

Raine, adam onun içine daha sert ve daha sert bir şekilde girerken inledi; ta ki onun vajinası onun penisini kavrayıp sıkana kadar. İkisi birden, içine sıcak, sıcak bir ıslaklık boşaldığında çığlık attılar.

Raine'in başı yanındaki yatağa düştü ve ikisi de nefeslerini tutarken sessiz kaldılar, yatak onların vahşiliğinden gıcırdıyordu.

"Sanırım artık ölmeye hazırım," diye mırıldandı Frelina, uzun saçlarından bir tutamla oynarken.

Raine'in kahkahası odada yankılandı ve üzerinden yuvarlandığında, vücudunu kendine doğru çekti, yüzünü boynuna gömerken fısıldadı: "Seni uzun, çok uzun bir süre hayatta tutmayı planlıyorum."

Frelina ona vurdu, Raine'in söylediklerinin ne kadar ciddi olduğunu anlayınca zihnini kapattı.

O, bundan hiçbir anlam çıkaramazdı.

Tam istediği gibi.

İstediği gibi.

Derin düşüncelere dalmış gibiydi, elini karnının üzerinde yavaş ve dikkatli daireler çizerek gezdiriyordu ve odada öyle hızlı bir huzursuzluk hissi yayıldı ki Frelina kıpırdanıp ayağa kalktı.

Ona bakmakta zorlanırken mırıldandı: "Hadi partiye gidelim. Elessia'nın çok fazla insanla konuşmaktan kurtulmak için can attığından eminim."

BÖLÜM 35

LESSIA

Lessia arkadaşlarıyla oturuyordu, savaştan önceki gece göğsüne dolmaması gereken sıcaklık hâlâ içini kemiriyordu, gözlerini her birinin üzerinde gezdiriyordu.

Kalia, beyaz saçlarını omzuna doğru sıkı bir örgüyle bağlamış, bir gözü ilerideki geçici dans pistinde, diğer gözü de gemilerin arasında hareket eden Faelinglerde olmak üzere yanına oturmuştu.

Loche'un emri altındaki insanlar, onlara tek bir kötü söz söylememiş olsalar da, biri çok yaklaştığında, özellikle de bu Lessia olduğunda, havayı bir endişe duygusu kaplıyordu; gerçi Lessia'nın onlara yaptıkları göz önüne alındığında, bu çok mantıklıydı.

Şu anda, Faelinglerin çoğu, Loche'nin gemisinin kış tarafındaki boş şarap fıçılarının üzerinde oturmuş, insanların yumuşak melodiler eşliğinde birbirlerini döndürmelerini izliyorlardı. Tıpkı onun, Amalise ve Ardow'un son birkaç saattir yaptığı gibi, görünüşte sıradan olan ama yarın her şey beklediği gibi giderse Lessia'nın hatırlamak istediği şeyleri konuşuyorlardı.

Lessia, Ledger yanlarından koşarak geçerken ona el salladı ve bardağını doldurmak için bir grup insana yaklaşmasını izledi. Gri gözlü çocuk, gruptaki en huzursuz adamı bile güldüren espriler yaptığında Lessia gülümsemeden edemedi.

"Ne düşünüyorsun?" Ardow, Amalise'nin kucağına eğilip ona baktı ve ElLOW'dan kaçmasına yardım ettiğinden beri bakışlarını daha da

karartan suçluluk duygusunun neredeyse silinmiş olmasına sevindi.

Özellikle Ardow, Meyah'ın onu ne kadar yanlış yola sürüklediğini anladığında, bu şikayetleri bir kenara bırakmışlardı. Hem Amalise'den hem de Zaddock'tan, Ardow'un sadece Loche'den değil, karşılaştığı her insandan özür dilediğini ve Venko ile birlikte yarına hazırlanmak için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını duymuştu.

Venko, etraflarındaki servis tepsilerinde bulunan bol miktarda yiyeceği sağlayan ve aynı zamanda gemilerin birçoğuna silah ve diğer kaynakları bağışlayarak hepsinin tam stoklu olmasını sağlayan kişiydi.

Ve Ardow... İçinde bir yerlerde hâlâ suçluluk duygusunun varlığını hissettiğini biliyordu, çünkü Loche'un gemisinde olmak, pruvada konuşlanacak, isyancılarla ilk karşılaşacak grupla birlikte olmak, belki de, sadece belki, tanıdıklarından bazılarının körü körüne savaşa atılmadan önce duraksamasını sağlamak için savaşmıştı.

Ardow kaşlarını kaldırdığında ona gülümsedi.

Ne sormuştu yine?

Ne düşünüyordu acaba?

Lessia, konuşmadan önce Amalise'in gözlerine baktı. "Yarın o gemide olmaman için seni ikna etmenin bir yolu varsa."

Amalise, Lessia'nın gözlerine bakmadan önce onaylarcasına mırıldandı. "Siz ikiniz de ön saflarda dururken neden aptal uçurumda olmak zorunda olduğumu anlamıyorum."

Lessia'nın bugün Ardow'la verdiği her mücadeleyi kaybetmesinin sebebi buydu. Merrick, Rioner'ın gemisinin pruvasında olacaktı ve Lessia, tüm süreç boyunca onun yanında olmaya söz verdiği için...

"Nedenini biliyorsun," dedi Lessia yumuşak bir sesle, Amalise'in bugün iki kez olduğu gibi ağlamaya başlamaması için dua ederek. "Güvende olduğumu bilmesi gerekiyor."

"İyi bir adam." Zaddock onlara doğru yürüdü ve Amalise, bacaklarını fiçinin kenarından tembelce sarkıtarak ona bakmamaya çalışırken, Lessia ve Ardow birbirlerine baktılar. "Keşke ben de aynısını yapabilseydim ama sen uçurumda daha güvende olacaksın, Amalise."

"Sırtına bir bıçak daha saplandığında seni kim kurtaracak?" diye çıkıştı Amalise, Loche'nin sağ koluna dik dik bakarken gözleri kısıldı.

"Benim için endişeleniyor musun?" diye sordu Zaddock, arkadaşına yaklaşırken mavi gözleri parıldayarak.

"Hayır," diye mırıldandı Amalise, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Sadece yeteneklerimin o aptal uçurumda heba olacağını düşünüyorum."

Lessia kıkırdadığında Zaddock, "Benim için endişeleniyor," diye mırıldandı. Zaddock, Lessia'nın yüzünde Amalise etraftayken genellikle olan o keskin çizgilerin olmamasına rağmen, bir iki kadeh şarap içmiş olması gerektiğini anladı. Lessia'ya, arkadaşına tehdit oluşturabilecek her türlü tehlikeyi gözeterek sürekli tetikte olduğuna inandıran çizgilerdi bunlar.

"Ben. Değilim." Ardow da gülmeye başlayınca Amalise kıpkırmızı oldu. "Kes şunu!"

Amalise, Ardow'a tokat atmaya hazırlanırken Zaddock hızla gelip elini tuttu ve sırtını hızla eğerek eğildi. Vücudunu eğik tutarak ona bakan Zaddock, "Bana bir dans lütfeder misin?" diye sordu.

Amalise elini çekti ama Lessia bile bunun isteksizce olduğunu görebiliyordu, özellikle de Zaddock'un bakışları masum bir umutla dolmuşken.

"Sadece bir tane," diye devam etti yumuşak bir sesle ve Lessia bakışlarını kaçırmak istedi; bu an çok özel görünüyordu. "Yarın sırtıma saplanan o hançerlerden biriyle ölürsem bile, bana sadece bir tane verirsen beni yine de dünyanın en şanslı adamı yapmış olursun."

Amalise tereddüt ettiğinde, Ardow onu "Aman Tanrım, ikiniz de beni ağlatacaksınız," diyerek namludan itti ve Zaddock, kanlar içinde kalan Amalise'yi dans pistine çıkarmadan önce arkadaşına sarhoş bir selam gönderdi.

Lessia'nın gözlerine tekrar baktıklarında Ardow'un gözleri yaşardı ve boğazını temizledi. "Ona gerçekten zor zamanlar yaşıyor."

Lessia, Amalise'in sarı saçlarının Zaddock'un ona doladığı kollarının üzerinden salınmasını izlerken, "Nedenini biliyorsun," diye yanıtladı. "Tekrar incinmekten korkuyor."

Ardow, kucağındaki ellerden birini kendi eliyle kavradı. "Biliyorum. Ama geçen aylar bana bir şey öğrettiyse, o da zamanın bizim

lehimize olmadığıdır." Ona döndü ve aralarındaki hava ciddileşti. "Size yaptıklarım için yeterince özür dilemedim - hepinizden."

Lessia diğer elini sallamaya başladı, ancak Ardow "Lütfen," diye fısıldadığında elini tekrar bıraktı.

"Berbat ettim, Lessia." Gözleri onun gözlerindeydi. "Çok, çok kötü. Ama telafi etmek için elimden geleni yapıyorum."

"Biliyorum Ard." Biliyordu. Bunu gözlerinde, omuzlarında, sırtında ve yürüyüşünde görebiliyordu. "Her şey yolunda."

"Değil..." Duygular yüzünden akıp geçti. "Davranışlarımla her şeyi harekete geçirdiğimi ve..." -sesi titredi- "babanı harekete geçirdiğimi düşünmeden edemiyorum."

Lessia titrek bir nefes aldı. "Senin suçun değildi. Ölümü Rioner'ın suçuymuştu." Ardow'un titreyen elini sıkı. "Neden yaptığını anlıyorum. Burada, şimdi bile, hepimiz aynı tarafta savaşırken bile bir ayrılık var. Hepimiz bunu görüyoruz. Ve bunun değişmesi gerekiyor."

Gözleri onun gözlerine yansıdı, büyüğü birinin zihnini ele geçirdiğinde olduğu gibi değil, anladığında ve Ardow'un buruşuk yüzü sonunda yumuşadı.

"Bunun gerçekleştiğini görebilecek kadar hayatta kalacağımızı mı sanıyorsun? İnsanların, Perilerin, yarı Perilerin ve şekil değiştirenlerin bir araya geldiğini görebilecek miyiz?" diye sordu Ardow, Venko onlara yaklaşırken sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

Elini daha da sıkı tuttu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama olacağına inanmak zorundayım."

"Ne olacağına inan?" diye sordu Venko, Ardow'un bacağına bir elini koyarken, diğer eliyle de şarap kadehini dudaklarına götürüyordu.

"Adamlarımız sonunda bizi dansa kaldıracak," dedi Lessia, gözlerinde oluşmuş olabilecek ıslaklığı silerek.

"Bu yüzden buraya geldim." Venko sırttı. "Ama sanırım adamın hâlâ diğer gemide Raine'in arkadaşlarını bekliyor, o yüzden bekleyebilirim."

"Hayır, hayır." Lessia başını salladı. "İyi olacağım."

"Saçmalama," diye yanıtladı Ardow. "Merrick dönene kadar bekleyeceğiz."

"Hayır, sen devam et." Lessia, Ardow'un elini tekrar kucağına bastırdı. "Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Aslında biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bütün gün Faelingler'le, Ardow, Amalise, Soria ve Pellie'yle vakit geçirmişti. Kız kardeşlerin neden hâlâ burada olduklarını, kavga etmeye karar verdiklerini gerçekten bilmiyordu, üstelik onları şarap içip erkeklerle yatmaktan başka bir şey yaparken görmemişti. Merrick'le uçurumda geçirdiği kısa zamanı da olsa değerlendirmiş olsa da, nabızı tüm bu sosyalleşmeden dolayı hâlâ hızlı atıyordu.

Ardow da Venko'nun ifadesinden bir şeyler anlamış gibiydi çünkü varilden atlamadan önce başını eğdi ve Venko'nun dizini sıkarak onu dans pistine götürdü. Lessia, bunun ikinci bir dans sayılacağından emin olsa da, hala daire çizerek hareket eden Amalise ve Zaddock'un yanındaki bir yere oturdu.

İki adam yanaklarını birbirine bastırdı, Ardow'un kızıl saçları Venko'nun sarı yelesiyle karışırken birbirlerine tutunuyorlardı, dudaklarının hareketinden anlaşıldığı kadarıyla fısıltıyla konuşuyor gibi görünüyorlardı ve zarif ama yavaş bir şekilde bir yandan diğer yana hareket ediyorlardı.

İki yakın arkadaşını izlerken içi daha da ısındı.

"O sarhoş gecelerden çok uzaklaştık," diye fısıldadı Lessia kendi kendine, önce Ardow, sonra Amalise ona yumuşak bir gülümsemeyle bakınca.

"Ne dedin?"

Loche'nin sesiyle irkildi, namlu sallandı ve Loche, namlunun aniden devrilip kendisini de beraberinde götürmemesi için onu tutmak zorunda kaldı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, sonunda sustuğunda. "Yalnız kalmak istediğini duydum ama sadece merhaba demek istedim."

Lessia ona bakarken fiçinin kenarını kavradı. Adam... daha sakın değil, odaklanmış görünüyordu, gözleri onunkilerle buluştuğunda acıdan eser yoktu ve Lessia kendi kendine "Otur," diye emrettiğini duydu.

"Emin misin? Gerek yok." Loche dans pistine bir bakış attı ama içkiler akıp müzik yükselirken kimse onlara dikkat etmiyordu.

"Eminim." Yanındaki fiçiyi vurarak ona gülümsedi. "Otur."

Dediğini yapıp, kendi üzerine süründüğünden çok daha zahmetsizce kendini onun üzerine çekti ve ona gülümseyerek karşılık verdi. "Dans etmiyor musun?"

Başını salladı, gözleri bir anlığına kendi gemisine kaydı.

Loche bir kez başını salladı. "Raine'in ekibi az önce geldi. Onları karşılamak için oraya gidiyordum ama Raine'i bulamadıklarını duydum, bu yüzden önce buraya gelip kontrol etmeyi düşündüm."

Lessia, Raine'in tam olarak nerede olduğuna dair bir şüpheye kapılmıştı, çünkü kız kardeşi de ortalıkta görünmüyordu ve nihayet yarın için aldığı hançerleri bırakmak üzere gemiye döndüğünde bazı garip sesler duymuştu, ama eğer yalnız kalmak istiyorlarsa, onları ele verecek kişi o olmayacaktı.

Bu yüzden gözleri tekrar arkadaşlarına kayarken sadece anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı.

Aralarında bir sessizlik oldu, ama bu derin bir sessizlik değildi ve Loche'un kendisini izlediğini hissettiğinde ona doğru döndü.

Gözleri tekrar buluştuğunda, "Sana yaşattıklarım için özür dilerim," diye patladı ve devam ettiğinde, kadının ağzı açık bakmaktan başka bir şey yapmaya vakti olmadı. "Ben... sadece söylenmesini istedim."

Lessia, insanların neden bu özürleri dilediğini çok iyi biliyordu. Bugün gemilerde farklı insan gruplarının arasında yürürken bunlardan yeterince duymuştu. İnsanlar endişeliydi, yarının sonunda çok geç olacağından korkuyorlardı.

"Ben de özür dilerim," dedi, ona zayıf bir gülümsemeyle. "Bunu gerçekten berbat ettik, değil mi?"

Loche'un dudakları da aynı zoraki gülümsemeyle yukarı kalktı. "Belki de yaptık. Belki de yapmadık. Belki de tam olarak yapmamız gereken buydu."

Bir an ona baktı, samimi olduğundan emin olmak için. "Belki," diye yanıtladı.

Çünkü belki de o anlarda birbirlerinin tam da ihtiyaç duyduğu şey onlardı; bir umut ışığı, karşılıklı bir anlayış, yanlış anlaşılan insanlar arasında bir bağ.

Loche'un ağzı, sanki düşüncelerini okuyormuş gibi seğirdi. "Yarın, Craven ağzını açmaya cesaret ettiğinde gösterdiğin öfkeyi ona da

göstereceğinden emin ol."

Lessia, yaşlı adamın kaderini bilmesine rağmen homurdanarak güldü. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Sen de... aynısını yap, tamam mı?"

Meyah'ı başkalarından duymuştu; Loche'nin annesi olduğunu. Şok olsa da, içinde onun farklı olduğunu hissettiren bir şey vardı. Tamamen insan olmadığını, tıpkı kendisi gibi... başka bir şey olduğunu biliyordu.

Loche çenesini eğdi ve adamlarından biri ona işaret verdiğinde namludan ayrılmaya başladı. İkisi de Raine ve Frelina'nın kendi gemileriyle Loche'ninki arasındaki ovada yürüdüklerini fark ettiler. Ama tam uzaklaşmak üzereyken tekrar ona döndü ve elini onun elinin üzerine koydu.

"Onu yanında getirdiğin için mutluyum," dedi, naip için fazla yumuşak olması gereken bir sesle. "Gerçekten öyleyim. O... o iyi bir adam, Lessia."

Bu sefer zorlama bir gülümseme değildi bu, ona gülümsedi. "Biliyorum."

Loche, kız kardeşine bir şeyler söyleyerek onu durduran adama doğru yönelmeden önce tekrar başını salladı ve Lessia'ya doğru dönerken Raine hızla diğer gemiye doğru kayboldu.

Vücuduna sinsice yayılan o sıcaklık, Lessia'nın göğsünde kalıcı bir yer edindi.

O ve Loche iyi olacaktı. Artık buna inanıyordu.

BÖLÜM 36

LESSIA

"Peki sen neredeydin?" diye takıldı Lessia, Frelina dirseklerini Lessia'nın dizlerine yaslayıp çenesini ellerinin arasına alırken ona baktı.

"Eminim zaten biliyorsundur," diye mırıldandı Frelina, yanaklarına pembe bir ifade yayılırken. "Raine, bütün gece burada oturmayı planlamıyorsan, arkadaşlarına merhaba dememizi istedi."

Lessia, Frelina'nın onu uzun süredir üzerinde durduğu fıçıdan sürüklemesine izin verirken kız kardeşine sırttı ve Loche'a ve onun yanında dimdik yürüyen askere yetişmek için hızla adımlarını attılar.

Birkaç adım kala Lessia, Frelina'ya yaslandı. "Sana iyi davranıyor mu?"

Frelina kaşını kaldırdı ve Lessia onun gözlerindeki ifadeye gülmek zorunda kaldı.

"Sanırım bunu soracak kadar akıllı değilim." Lessia, Loche'la aynı adımlarla yürümeye başlayınca tekrar güldü ve kız kardeşi ona dirseğiyle vurduğunda, yüzündeki gülümseme yüzünü aydınlattığında, içi daha da mutlu bir şekilde ısındı.

Merrick gibi Raine de güneş ve gökkuşağı değil, karanlık bulutlar ve fırtınalardı; ancak Frelina'nın adımlarını neredeyse zıplamalara kadar hafifletebiliyorsa, bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydı.

Kıkırdamaları, suyun üzerinde yükselen sesler onlara doğru yaklaştığında sustu ve Lessia, Midhrok'taki tavernada tanıştığı flörtöz

Peri Iviry'nin sesini geri kalanların arasından tanıdığında, kafa derisinde oluşan huzursuzluk hissine engel olamadı.

Geminin kıvrımını dönmeden önce bile üst dudağı kıvrılmıştı ve Iviry'nin alev gibi saçları ilerideki ay ışığında yanmış altın gibi parlıyordu.

"Bir Rantzier, Raine. Hem de herkesten önce?" Iviry ve Raine, Lessia ve diğerlerinin yaklaştığı yere sırtlarını dönmüş, önlerinde Merrick ve arkasında daha küçük bir gemiden silah indiren bir grup Fae ile duruyorlardı.

Lessia, Frelina'nın yanında gerildiğini hissetti ve kız kardeşinin adımlarını yavaşlatmasıyla Iviry'den daha da fazla nefret etti.

"Öyle değil," diye mırıldandı Raine. "O... dikkat dağıtıcı."

Lessia dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı ve tam Raine ile Iviry'nin kalın kafalarına vurmak üzereyken Frelina elini yakaladı.

"Yapma." Frelina'nın gözleri Lessia'nın gözlerine dikilmişti ve sertti. "Bırak gitsin."

Lessia başını salladı, Frelina'nın üzerinden Loche'nin gözlerinin içine baktı ve bakışlarını önündeki Fae'ye çevirdiğinde çenesinin bile gerildiğini fark etti.

O lanet olası...

"Kim o?" diye sordu Frelina kısık sesle.

Merrick onların yaklaştığını yeni fark etmişti ve Lessia telaşla fısıldadı: "Iviry. Ondan hoşlanmıyoruz." Bu çocukça ve muhtemelen haksızlıktı ama kendini tutamadı.

İsmi söyleyken, kızıl saçlı Fae arkasını döndü ve Raine'in boynuna kadar uzanan saçlarını yansıtan kızıl tonlardaki saçları görünce gözleri kocaman açıldı.

Evet, utanmalısın, diye düşündü Lessia, kız kardeşine yaklaşırken, Merrick, Iviry ve Raine'i geçerek onlarla buluşmaya gitti.

Raine arkasını döndüğünde gözleri de kocaman açılmıştı ve kız kardeşine dikildiğini, gruba ulaştıklarında her adımda aralarında bir şeyler geçtiğini fark etti. Ama kız kardeşi rahatlarken, Iviry'nin bakışları giderek daha da genişledi, eli sanki kalbini sakinleştirmesi gerekiyormuş gibi göğsüne gitti.

Lessia, Merrick'in omzuna kolunu atması üzerine ona anlamlı bir bakış attı ve Merrick de onu takip ettiğinde Merrick hareketsizleşti,

hem Lessia'yı hem de Frelina'yı Raine ve sinir bozucu kadından yaklaşık üç dört adım öteye çekerek durdurdu.

Loche da durdu, şaşkın bakışları onunkilerle buluştuktan sonra sordu, "Neler oluyor?"

Merrick gergin sessizlikte güldü, gerçekten güldü.

Sonra Raine onu takip etti, derin bir kahkaha Loche'un koyu kaşlarının Lessia'nın beklediği kadar aşağı inmesine neden oldu.

Raine aralarındaki mesafeyi kapatırken kız kardeşi de şaşkın görünüyordu, Frelina'ya kolunu uzatırken kıkırdarak "Hadi, biraz su alalım, anlatayım." dedi.

Frelina, Raine'in onu götürmesine izin verirken omuz silkti ve Lessia, ellerini soru sorarcasına açarak Merrick'e döndü. Merrick, onun sessiz sorusuna cevap vermedi; sadece başını eğdi ve Iviry, onlara bakarken heykel gibi hareketsiz kaldı.

HAYIR...

Loche'a bakarken...

Lessia bakışlarını yavaşça ikisi arasında gezdirdi.

Ona sanki... Merrick ona bakmış gibi baktı.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Lessia. "Olmaz."

Raine adasında Iviry'nin Merrick'i kendisiyle dans ettirmeye çalıştığı zamanki gibi, bir kıskançlık dalgasının onu sarsıp sarsmasını bekledi. Ama bu asla gerçekleşmedi. İçinde en ufak bir acı sızısı bile yoktu. Sadece şaşkınlık, bir parça eğlence ve belki de... dürüst olmak gerekirse, biraz rahatlama vardı.

Lessia da ona baktığını fark edince Loche tekrar sordu: "Ne oluyor?"

Merrick onu kendine doğru çekti ve Iviry'nin boğuk tepkisi geldiğinde, onu uzaklaştırmaya hazırlandığını hissedebiliyordu.

"S-sen benim arkadaşısın."

"Ben... Ne?" Loche, Lessia'nın gözlerini kaçırmamaya çalıştı ama Merrick çoktan gözlerini Loche'un gemisine çevirmeye başlamıştı ve Lessia, gözlerini ondan ayırmadan önce ona özür dileyen bir yüz buruşturma atmaya vakit bulabildi.

Iviry ve Loche'den kendi başlarına ayrılırken Merrick'in omuzları birkaç kez kahkahalarla sarsıldı, çünkü naibiyle birlikte gelen asker

durumu okuyup onların peşinden koşmuş olmalıydı ve Lessia da Merrick'in gözleriyle karşılaştığında şaşkın bir şekilde kıkırdadı.

"Bu..."

"Tuhaf." Merrick cümlesini tamamladı. "Ama Iviry'yi tanıdığım kadarıyla... mantıklı geliyor."

Frelina'ya Iviry hakkında söylediklerinden daha da çocukça bir şey söyleyecekken kendini tuttu.

Lessia onu tanımıyordu.

Belki de harika bir insandı.

Merrick, içindeki duyguların nasıl çatıştığını açıkça hissederek tekrar güldü.

"Hayır, yanlış anlamadın." Konuşurken onu bütün gece izlediği dans pistine doğru yönlendirdi. "Iviry bazen kötü, sığ ve kaba olabiliyor ve ilgi odağı olmaktan hoşlanıyor. Ama aynı zamanda sadık, cesur ve değer verdiği kişileri son derece koruyor. Bu sayede Rantzier birliklerinde hızla yükseldi ve henüz yüz yaşındayken ilk kadın komutan oldu."

Lessia omzunun üzerinden bir bakış attı.

Ne Iviry ne de Loche'un kılı kıpırdamış gibi görünmüyordu.

"Peki neden Raine'in adasına geldi?" diye sordu, tekrar önüne dönerken.

"Çünkü herkesin yaşama hakkı olduğuna inanıyor." Merrick'in gözleri onunkiler arasında gidip geldi. "Askerlerinden bazılarını, bir grup yarı-Peri çocuğunu spor olsun diye birbirlerini öldüresiye dövmeye zorlarken yakaladı ve... eh, bu onlar için iyi bitmedi. Rioner ne yaptığını öğrenince kaçtı."

Yani... çok iyi bir insandı.

Lessia, Periler hakkındaki düşünceleri yüzünden kendine kızmak üzereyken Merrick dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Suçluluk duymana gerek yok. Kıskaç olduğunu görmek hoşuma gitti," diye mırıldandı Lessia'nın dudaklarına doğru. "Gel. Dans etmek istiyorum."

Lessia, adamın onu müziğe doğru geri çekerken kollarına almasına izin verirken bile şakacı bir şekilde alaycı bir şekilde sırıttı. "Neden? Dans etmekten nefret ediyorsun."

"Çünkü yapabiliriz." Merrick'in gözleri bir anlığına ciddileşti, sonra gözlerini kırıştırdı ve onu göğsüne bastırdı, kalbi kanını ısıtacak

kadar düzenli bir ritimle atıyordu.

Dans pistine bile yakın değillerdi. Raine'in adasında o kadar hayran kaldığı yavaş hareketleri, onları geminin yan tarafına doğru kaydırıyor, müziği duyabilecekleri mesafede ama kalabalıktan uzakta tutuyordu.

Yanağını onun göğsüne yasladı, küçük bir daire çizerek onu yönlendirmesine izin verdi, gözleri ilerideki grubun üzerinde gezinirken, geminin ve korkulukların üzerine yerleştirilmiş küçük fenerlerden gelen ateş ışığının gülümseyen yüzleri aydınlattığı yerde odaklandığı tek şey elleri ve kalbi oldu.

Arkadaşları hala orada dans ediyordu ve neredeyse tüm Faelinglerin ona katıldığını görünce çok sevindi, Kalia hatta kollarındaki beyaz saçlı güzelin büyüüne mi kapılması yoksa korkması mı gerektiğini bilemeyen bir insanla bile dans ediyordu.

Lessia sonunda bakışlarını kaçırıp yüzünü ona doğru kaldırdığında, Merrick eğilip onu öptü.

Dudakları yumuşak ve sıcaktı, onun dudaklarıyla tembelce hareket ediyordu.

Sanki dünyanın bütün vakti onlarınmış gibi.

Sanki savaştan önceki gece değilmiş gibi ve bu gemideki insanların çoğu muhtemelen bir daha gün batımını göremeyecekmiş gibi.

Lessia'nın içinden bir iç çekiş çıktı ve geri çekilip ona baktı; öpüşmelerinden dolayı ağzı hafifçe kızarmıştı ve gözleri müzikle birlikte hareket eden gümüş girdaplarla doluydu.

"Şu anda mutlu olmam kötü bir şey mi?" diye fısıldadı Lessia, Merrick onu daha da içine çekerken.

Çünkü her şeye rağmen öyleydi. Sevdigi herkesle çevriliydi. Her birinin farklı bir sebepten gülümsediğini görmüştü.

"Hayır." Merrick alnını onun alnına yasladı. "Hayır, öyle değil."

Öylece durdular, sessiz ve hareketsiz, ta ki o fısıldayana kadar: "Beni bundan daha mutlu edebilecek tek bir şey var."

Merrick, aklının nereye gittiğini anlamış olacak ki alçak bir iniltiyle karşılık verdi, ellerini sırtına koyup aşağı doğru kıkına doğru kaydırıldı ve onu sertleşen penisine bastırdı. "Hiç sormayacağımı sanıyordum."

Başını hızla çevirdikten sonra, Loche'un askerlerinin genellikle nöbet tuttuğu üst güverteye çıktığına inandığı merdivenlerden yukarı çıkmasını işaret etti.

Tahta tekerleği ve etrafındaki küçük tabureleri aydınlatan tek bir fener dışında, ortalık artık karanlıktı. Muhtemelen askerlerin görev yerlerinden ayrılmalarına izin verilmeden önceki kutlamalarından kalma birkaç şişe yerdeydi.

Merrick güvertede bir tur attı -sanırım başka hiç kimsenin kendisiyle aynı fikre kapılmadığından emin olmak için- ve onu beklerken Lessia, kaptan koltuğunun yanındaki rafta bırakılmış eşyalardan bazılarını karıştırdı.

Birkaç madeni para, yapışkan bir deste kart ve birkaç bardak vardı ama Lessia'nın dikkatini çeken şey gümüş kaplamalı aynaydı ve onu alırken gülümsedi, annesinin de benzer bir aynası olduğunu ve Lessia ile Frelina bazen giyinmek istediklerinde ödünç verdiğini hatırladı.

Aynada kendine bir göz attığında donup kaldı.

Kadın ona dönüp baktığında... mutlu görünüyordu. Memnun. Heyecanlı. Pembe yanakları, parlak gözleri ve sonunda taradığı saçlarıyla.

Uzun bir aradan sonra ilk defa Lessia bir zamanlar olduğu kızı görebiliyordu.

Kaygısız, korkusuz, hayatın getirebilecekleri için heyecanlı olan kişi.

Aşk ve macera kitapları okuyan ve bunların hepsini kendisi için isteyen kişi.

Ebeveynleriyle yatma vakitleri, yemek ve uyması beklenen kurallar konusunda tartışan ve ormanda tek başına ata binme hakkının olmamasının en büyük ceza olduğuna inanan kişi.

Anne ve babasının yüzleri zihninde canlandı. Lessia akşam yemeğine yardım ederken annesinin nazik gülümsemesi. Ata binmeyi öğrendiğinde babasının gururla alkışlaması.

Sonra babasının yüzü acı dolu bir ifadeye büründü; kehribar rengi gözlerini karartan affedilme özlemi, yerini boşluğa bıraktığında neredeyse iki büküm olmasına neden oluyordu, ruhu sonunda öbür dünyada annesinin ruhuna katılıyordu.

Anıları hava almasını reddetti, ama o bunun için savaşırken, aynayı tutan eli titrerken, yansıması daha da genişçe gülümsedi, etrafında tuhaf bir kahkaha yankılandı, hem hemen oradaymış gibi hem de çok uzaktaymış gibi duyuluyordu.

Frelina'nın hayat dolu gözleri babasının yerini aldı.

Sonra Amalise'nin.

Ardow'un.

Loche's.

Ledger'in.

Kerym'in.

Raine'in.

Yansıması onunla alay ediyordu, Lessia'nın bedeninin ona reddettiğı her nefesle birlikte o delice gülümsemesi daha da genişliyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, Merrick'in kanlı ve cansız bedeninin görüntüsü -Rioner'in muhafızlarının hayal etmeyi sevdiği beden-düşüncelerini ele geçirdiğinde.

Lessia hızla dönerek aynayı korkuluğa o kadar sert çarptı ki parçaları alttaki zemine yağdı ve geminin bu kısmının boş olduğuna sevinirken geri kalanını yere bıraktı, parmaklarını tahta korkuluğa doladı ve ciğerlerine hava doldurdu.

Arkasından ayak sesleri duyuldu ve Merrick, "Ne oldu?" diye sorduğunda sesi korku ve öfkenin karışımıydı.

Sadece başını salladı, nefes almaya çalışarak kendini dik tutmaya çalıştı ve Merrick yerden kırık aynanın bir parçasını aldığında durumu anlamış gibi göründü.

Kollarını ona doladı, göğsü onun nefesini yönlendirmeye başladı, sesi kulağına fısıldanarak "Buradayım. Buradayım," dedi ve düzensiz nabzını sakinleştirdi.

Ama acı onu neredeyse iki büklüm edecekti.

Acı, çünkü bugünler sayılıydı, hatta bitmemişti.

Acı, çünkü yarın çok fazla acı, ölüm ve korku olacak.

Acı çekiyordu çünkü bugün sahip olduğu gülümsemeleri bir daha asla göremeyecekti, belki de... uzak bir gelecekte her şeyin yoluna gireceğine dair ona umut veren gülümsemeleri.

Yeterince hava bulduğunda göğsünden bir hıçkırık yükseldi ve titremeye başladığında Merrick onu tuttu.

Tekrar iyi olup olmadığını ya da ne olduğunu sormadı; sadece onu ayakta tuttu, bir arada tuttu, birleştirmeye çalıştığı parçaların altlarındaki ayna gibi parçalanmamasını sağladı.

Lessia gözlerini kapattı, içindeki tüm acılara yer bulmaya çalıştı.

Ama kilitlenmek istemiyordu.

Görülmesi, duyulması, hissedilmesi gerekiyordu.

İçinden gelen kısık bir feryat, göğsünden başlayıp boğazından ısıklık çalarak yükseldi ve sonunda dudaklarından çıkmasını engelleyemeyince Merrick'in göğsüne doğru döndü, sesi onun deri tuniğine sızmasına izin vererek boğdu, böylece aşağıdaki güvertede dans eden insanlar onu duymayacaktı.

"Ver onu bana," dedi Merrick boğuk bir sesle. "Hepsini ver bana."

Parmaklarını onun kıyafetlerine gömerek devam etti, korkunun, acının, endişenin ve sıkıntının o korkunç sesle onu terk etmesine izin verirken Merrick fısıldamaya devam etti, "Bana ver, Lessia. Dayanabilirim."

Boğazı ağrımaya başladığında, parmakları kaskatı kesildiğinde, gözleri kurduğunda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama kendine gelmeye başladığında, altındaki insanlar hâlâ içki içip dans ediyorlardı ve o onlara bir göz attı.

Son çığlığı yuttuktan sonra Ölüm Fısıldayan'a baktı, her gözlerine baktığında hissettiği düşme hissinin gerçek olmasını diledi; ona doğru düşüp bir daha asla geri dönmemeyi.

Gözleri Merrick'in karanlık gözlerinde boğulurken fısıldadı: "Bunu yapmak istemiyorum Merrick."

Anlayabildiği tek kişi oydu. Çünkü onun buna dayanabileceğini, fısıldadığı sözlerin boş olmadığını biliyordu. Yine de, "Biliyorum. Biliyorum, küçük savaşçım," diye cevap verirken sesindeki kırılganlığı gizlemenin bir yolu yoktu.

Gözyaşları kalmamıştı ama ona bakarken görüşü hâlâ bulanıktı, gözlerinin ona anlatamadığı her şeyi anlatmasına izin veriyordu.

Bunu yapmak istemediğini. Ölmek istemediğini. Merrick'in derisine kazıdığı tüm gelecekleri ve hayalleri, onun da yalnızca geceye söylemeye cesaret ettiği şeyleri dilediğini.

Gece gökyüzüne bakan bakışlarının onu sarmasına izin verirken gözünü bile kırpmadı ve tüketen hissin içinde kalmaya çalıştı, söylemediği her şeye kendi istekleri ve hayalleriyle karşılık vermesine izin verdi.

Gözlerinin içine ne kadar uzun süre bakarsa, damarlarında o kadar çılgın bir coşku kabarıyordu ve sanki Merrick onun aklını okuyordu çünkü o tam üzerine atladığı anda o da ona doğru uzanıyordu.

Öpücük ne yumuşaktı, ne de zamanları varmış gibi hissettiriyordu.

Bu acı ve umutsuzluktan ve daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Merrick saçlarını avucunun içine alıp sertçe öpebilmek için çekiştiriyordu, o ise onun becerikli dilinin kendi diliyle oynamasından başka hiçbir şeyi umursamıyordu.

Onu korkuluğa oturttuğunda, kimsenin onları görüp duymadığını umursamadı ve pantolonunu bacaklarından aşağı kayana ve sertleşmiş penisi serbest kalana kadar çekiştirdi.

"Lütfen," diye inlerken Merrick yumuşak bir sesle homurdandı ve daha hızlı ulaşabilmek için pantolonunu çizmelerinin üzerine geçirdi.

İç çamaşırlarını bir kenara çekti, parmakları zaten ıslanmış olan vajinasının üzerinde fısıldaştı, sonra onu sertçe kendine doğru çekti ve tek hamlede içine gömülmesini sağlayacak kadar sert bir şekilde içine girdi.

Merrick, Lessia'nın çılgınlığını dudaklarıyla yuttu, hareket etmeye başladığında dudaklarını onunkilere çarptı ve her seferinde kasıtlı bir hamleyle ona doğru itti.

Merrick kollarını onun boynuna dolayarak daha derine, daha sert bir şekilde kaymaya başladı ve ağzı onun ağzından ayrılıp kulağına doğru hareket etti, hareketleriyle uyumlu bir şekilde "Ver.Bunu.Bana.Ver" diye fısıldadı.

Dudaklarını aşağı doğru indirirken, itme hızını hiç kaybetmeden, kızın vajinası kalın sertliği etrafında kasıldı. Sonra dişleri tenine gömüldü ve Merrick'in eli, bağırsağının derinliklerinden midesine ve oradan da tüm vücuduna yayılan orgazmla birlikte onu terk eden çılgılığı bastırmak için havaya kalktı.

Vücudu sarsılana, penisi seğirene kadar penisini onun içine doğru itmeye devam etti ve son bir hamleyle onun içine boşaldı.

Birlikte aşağı indiler ve nefes alışları normale döndüğünde ve damarlarındaki sıcaklık soğuduğunda bile Merrick ona tutundu, alnını onun omzuna yaslayarak bedenleri arasında hiçbir boşluk bırakmadı.

Lessia sonunda doğrulup Merrick ona kısa bir öpücük kondurduktan ve aşağı inip tekrar kıyafetlerini giymesine yardım ettikten sonra, yüzünü yasladığı yerdeki gömleğinin ıslak olduğunu fark etti.

Ama kulübelerine dönerken ikisi de tek kelime etmedi; uyumak için değil, güneş ufukta yeni yeni görünmeye başlamışken değil, en azından üstlerini değiştirip silahlarını alıp yeni günün getireceklerine hazırlanmak için.

BÖLÜM 37

GÖL

Gemilerdeki ruh hali dün gecekinden çok farklıydı.

Tutku, coşkulu enerji ve kahkahalar gitmişti; yerlerini boğucu bir sessizlik almıştı denizde, artık aşılmaz bir karmaşa içinde yüzen otuz kadar gemiden duyulabilecek en hafif mırıltıyı bile herkes duyabiliyordu.

Loche, durduğu geminin etrafına bakındı. Sonunda Rioner'ın gemisini ortada tutmaya karar vermişlerdi; o, Lessia ve uçurumun tepesinde olmayacak olan Periler geminin ortasında dururken, Zaddock ve Ardow en iyi askerlerini pruvada yönetiyorlardı.

Etraflarında her gemi, göğüslerinde veya kollarında Elbow arması taşıyan silahlı askerlerle doluydu ve arkalarında, gemilerin üzerine doğru uzanan karanlık uçurumun tepesinde Kerym ve Raine en iyi okçuları yönetiyordu; savaşacak olan Faelingler ise aralarına dağılmıştı.

Şimdiye kadar gördüğü en mavi gözler kendi gözleriyle çarpıştı ve Iviry'nin bakışları Merrick, Lessia ve Thissian'ın yanında durduğu yerden yüzünde gezinince hemen bakışlarını kaçırdı.

Sen benim arkadaşısın.

Loche, şimdi onun etrafında olduğunu hissetse bile, sanki kendisine ait olmayan ama yine de onu takip eden bir gölge gibi, bunun sonuçlarını düşünmeye bile başlayamıyordu.

Loche özür dileyip odasına çekilene kadar birbirlerine sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bakakalmışlardı. Geceyi pencereden dışarı, fazlaca sakin denizde yansıyan yıldızlara ve aya bakarak geçirmişti.

Sabahın erken saatlerinde, hızlıca kahvaltı edip son hazırlıkları yaptıktan sonra bile gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmişti ama kadın ona yaklaşmamıştı ve bunun için minnettardı.

Ne diyecekti acaba?

Ona hayal kırıklığından başka ne sunabilirdi ki?

Loche, bakır saçlı iki kız kardeşten biri Fae grubuna doğru yürürken başını salladı. Saçları Iviry'ninki kadar alev alev değildi ama yine de o kadar benziyordu ki bakışlarını kaçırdı, bunun yerine Lessia'yı izledi. Lessia, kış tarafa doğru giderken yanından geçerken ona hızlıca gülümsedi. Orada o korkunç deniz wyverni sudan yükseliyordu, büyük damlalar uzun boynundan aşağı akıyor ve mor pullu vücudunu kaplayan kalın, koyu dikenlerin üzerinde parlıyordu.

Gözlerinin önündeki manzara, bir canavar ve yarı-Peri için fazla yumuşak, fazla tatlı görünüyordu ama wyvern başını Lessia'nın vücuduna yasladığında ve Lessia kollarını ona doladığında, Loche'un duyamayacağı bir şeyi yaratığın kulağına fısıldadığında gözlerini ondan ayıramadı.

"Aralarındaki bağ çok sert ve kırılgan." Merrick, Loche'un omzuna elini koydu; naip, birkaç gün önce bu hareketten kurtulmak isterdi ama şimdi içinde Perilere karşı garip bir minnettarlık duygusu uyandırdı. "Bu ikisi aynı kumaştan yapılmış. Tarih bunu daha önce de gördü, tıpkı tekrar göreceği gibi. Savaşta..."

"Beklenmedik müttefikler, ruhlarının ipliklerinin aynı tezgahdan dokunduğunu, kendi diyarlarının ve tanrılarının doğumundan önce bile birbirlerine bağlı olduklarını keşfederler. Geçmişleri, gelecekleri gibi birbirine bağlıdır." Soria, Loche'un ilk başta niyet ettiğini düşündüğü gibi, onlara yaklaşıırken gülümsedi.

Merrick kaşlarını çatarak Loche'un omzundan elini çekti. "Eski atasözlerimizi bilir misin?"

"Bunlar senin sözlerin değil. Siz Periler her zaman her şeyi kendinizin bulduğunu sanıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Soria,

devam etmeden önce. "Onların gerçeği, dünyalarımızın büyüsünden, onu görüp koruyan ve şekillendirenlerden geliyor."

"Öyleyse bunlar tanrılardan mı geliyor?" diye sordu Loche, Iviry'nin gözlerini tekrar üzerinde hissettiğinde, Merrick'in yanına sokulan Soria'ya doğru daha fazla döndü.

Soria ve Merrick'in bahsettiği sözü daha önce hiç duymamıştı ama insanlar ve Periler artık onlara tapmasa bile herkes tanrıların bu alemleri yarattığına inanıyordu.

Soria başını geriye atıp güldü. "Bu gemiyle tanrıların da ilgisi var, sevgili naibim."

Iviry ve Thissian'ın onlara doğru yürüdüğünü gördüğünde gözlerini ondan ayırmadı. Iviry, uzun saçlarını omzunun üzerinden geriye atmış, Soria'ya bakıyordu.

"Sen bir koruyucusun," diye haykırdı Iviry. "Seni görür görmez hissettim ama inanamadım... Burada değil... Ama damarlarındaki sihir, onu özgür bırakman için haykırıyor."

"Bir koruyucu," diye düşündü Merrick. "Bu alemde böylelerinin olduğunu bilmiyordum."

"Bilmiyoruz." Thissian başını salladı, koyu okyanus gözleri keskin bir şekilde Soria'nın önünde durdu. "Ne olduğunu biliyor musun?"

Simsiyah saçlı Peri'ye dik dik baktı ve Loche bir kez daha onda tuhaf bir şeyler hissetti. Sanki bu küçük kadın görüldüğünden çok daha fazlasıydı.

"Elbette biliyorum." Soria kısa saçlarını eliyle düzeltti, gözleri gruptaki herkesi süzerken meydan okurcasına bakıyordu. "Kız kardeşim ve ben her zaman biliyorduk."

"Neyi biliyor muydun?" Lessia onlara katıldı ve Loche, Fae ile Soria denen şey arasında kalmışken kafası karışmış görünen tek kişinin kendisi olmadığına gizlice sevindi. "Neler oluyor?"

"Aranızda bir koruyucunuz var," diye cevap verdi Iviry ve eğer Loche daha iyisini bilmeseydi, aralarında bir şey geçtiğini düşünebilirdi çünkü Iviry'nin ses tonunda hafif bir soğukluk vardı ve Lessia'nın genellikle sıcak olan gözlerinde de aynı şey vardı.

"Peki koruyucu ne demek?" Lessia, Soria'dan diğerlerine bakarken kaşlarının arasındaki deride bir kırıksıklık belirdi.

"Bizi cadı olarak daha iyi tanıyor olabilirsin." Soria'nın gülümsemesi özür dilercesine bir hal aldı. "Kendimize koruyucu diyoruz çünkü büyü'nün dengesini, bir tür yaratığa çok fazla güç vermemek için gerekli olan dünyalarda korumakla görevliyiz."

"Cadılar..." Lessia kelimenin tadını almış gibiydi, her harf dilinden yavaşça dökülüyordu. "Ama Havlands'da cadı yok mu? Küçükken sizin türünüz hakkında her şeyi okumuştum. Babam... babam takıntılı olduğum için benimle dalga geçirdi... ama büyü yapabilmek... çok büyüleyiciydi."

"Pekala, Pellie ve ben birkaç yıldır buradayız." Lessia'nın kaşları daha da çatıldığında Soria yüzünü buruşturdu. "Sana söylemediğim için üzgünüm."

"Neden yapmadın?" Lessia, dudağını ısırırken Loche'un gözleriyle buluştu ve Loche, kız kardeşlerin sırrı konusunda endişelenmesi gerekip gerekmediğinden emin olmadığını anlayabiliyordu.

Merrick de öyle görünüyordu, ona doğru yaklaştı ve grubun karşısında yalnız kalıp kalmadığından emin oldu.

"Ben..." Soria'nın gözleri bir an kız kardeşinin durması gereken uçuruma kaydı, sonra tekrar Lessia'nın kılere döndü. "Çok küçükken Havlands'da birine satıldık; gerektiğinde kullanabileceği gizli bir silah olarak. Ama sonra o gün bizi fark ettin... Annemizmiş gibi davranan kişinin içimizde yarattığı üzüntüyü ve korkuyu fark ettin ve öylece çekip gitmedin. Bizi gördün, Lessia. Ve sonra bu konuda bir şey yaptın."

Soria başını iki yana salladı, gülümsemesi geri geldi. "O zamanlar özel olduğumu biliyorduk ve yardıma ihtiyacın olduğumu görebiliyorduk, bu yüzden kaldık... belki de fazla uzun, ama senin hakkında başka şeyler öğrenmeye başladığımızda, çok derinlere battığımızı anladık ve bunu sonuna kadar götürmemiz gerektiğini anladık."

Lessia ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, eli Merrick'in elinin üzerine kaydı, yüzünden milyonlarca düşünce geçiyordu.

"Bugün bize koruma konusunda yardım edebilir misin?" diye araya girdi Iviry. "Ben... Bir keresinde buradan çok uzak bir diyara seyahat etmişim ve oradaki cadılar düşmanları savuşturacak koruma

büyüleri yapabiliyordu. Beni tehdit oluşturmayacak biri olarak kabul etmeden önce bir ay boyunca daireler çizerek dolaştırdılar."

Loche'un teninde bir umut fısıltısı belirdi; bastırıldığını sandığı umut. Ta ki Soria başını sallayana kadar. "Büyümüz burada işe yaramıyor. Zaten hissettin."

Merrick, Lessia'ya "Iviry başkalarının büyüünü okuyabilir," diye fısıldadı ama Loche, bunu yeterince yüksek sesle yaptığını ve bilgiyi kendisinin de duyabileceğini fark etti. "Thissian'a önce kimi boşaltacağını söyleyebilecek."

Loche, Iviry'ye bakmaktan kendini alamadı ve gözlerini bulduğunda, içindeki bir şey ters döndü, ama kötü bir şekilde değil ve bu sefer hemen bakışlarını kaçırmadı.

İşte o zaman davullar çalmaya başladı.

Denizden gelen gürültülü gümbürtüyü takiben trompet ve savaş çığlıklarının sert sesleri duyuldu; bunların çoğu insan sesiydi ama bazıları tamamen hayvandı.

Loche, ufukta birbiri ardına beliren gemileri görünce donup kaldı. Güneşin turuncu ışığı onları arkadan aydınlatıyor, gemilerin gerçekte olduğundan daha büyük görünmelerine neden oluyordu.

Lessia hızla onun yanına ilerledi ve tüm grup, onun wyverne el sallayarak onu uzaklaştırmasını, denizden çıkmaya başlayan yüzlercesine katılmasını söylemesini izledi. Rengarenk pulları karanlık suya karşı parlıyor ve arkalarında yatan ulusuna gökkuşağı bir bariyer oluşturuyorlardı.

Canavar, Lessia'nın emirlerini yerine getirdiğinde, ki bu emirler sonunda yalvarmaya daha çok benziyordu, grup öne doğru döndü ve neredeyse tek vücut halinde hareket ederek, sırtları dik ve çeneleri yukarıda, gemilerin kendilerine doğru yelken açmasını beklerken, pruvadaki askerlerine yaklaştılar.

Halkının sesleri ürkütücü davullara ve seslere karışıyordu ve doğrudan bakmasına izin veremiyordu ama insanların birbirlerine sarıldığını, veda edip iyi şanslar dilediğini biliyordu ve Lessia, Loche'nin yanındaki yeri almış olan Merrick'e solgun yüzünü eğip "Korkuyorum," diye fısıldadığında dayanamıyordu.

Loche'un elleri sıkı yumruklar haline geldi, gözleri görmezken Merrick alnını altın saçlı ve gözlü kızın alnına bastırdı ve fısıldadı,

"Ben de öyleyim."

Peri'nin sözleri korkunun sert pençelerini Loche'un göğsüne saplamasına neden oldu ve ilk kez bunu hissetmesine izin verdi.

O da korkmuştu.

Çok korkmuştum.

Kendisi için değil, Elow için, halkı için, etrafında ve üstünde duran dostları için.

Bir el onun eline dokundu ve yana bakmasa da, bir şekilde bunun Iviry olduğunu biliyordu, korkusunun kararlılık ve odaklanmayla karıştığını hissedebiliyordu.

"Elow için," dedi sessizce, ama etrafında bu kadar çok Peri olduğu için hepsi duydu ve korku boğazını sıkırsa da, iki kelime etrafında yankılanmaya başladığında onu daha da kalınlaştırdı.

"Elow için."

BÖLÜM 38

FRELINA

Nabızı, sakın denizde çalan davulların ritmiyle atıyordu ve gemiler, birer birer korkunç yelkenler görüş alanına girdiğinde ellerini ne yapacağını bilemedi.

Frelina birkaç hançer istemişti, her ne kadar bu konuda çok yetenekli olmasa da, savaşın ortasında olmasa bile tamamen silahsız kalmak istemiyordu. Şimdilik hepsi belinde asılıydı, bıçaklar her hareket ettiğinde uyluklarına çarpıyordu ki bu çok fazlaydı, çünkü bir ayağından diğerine geçmekten kendini alamıyordu.

Tekrar gözlerini ona doğru çevirmeden önce, Kalia diye çağrıldığını duyduğu beyaz saçlı yarı-Peri'nin gözlerini yakaladı, ama bunu yaparken kadının açık renk gözlerindeki endişeyi kaçırmadı.

O, Kalia ve saldırı becerileri olmayan diğer Faelingler, gemilerin bulunduğu koya inen merdivenlerden en uzaktaki uçurumun kenarında bir araya toplanmışlardı.

Yanında Raine'in Kerym'in yanında durduğunu, ikisinin insan okçulara, Faelinglere ve Raine'in arkadaşlarına talimat verdiğini biliyordu; onlar da buradan büyülerini kullanarak savaşacaklardı.

Güm.

Güm.

Güm.

Davul sesleri yükseldikçe kalbi kaburgalarına çarpıyordu ve gemiler onlara doğru yelken açmaya başladığında Frelina iki elini göğsüne bastırdı. Kendi gemilerine doğru çok hızlı yelken açıyorlardı ve gemiler aşağıda giderek küçülüyor gibiydi.

Önlerinde o kadar çok gemi vardı ki. Koyda denizde sabit duran otuz iki gemi saymıştı, ama denizi geçen gemilerin sayısı da en az bir o kadardı.

Her direkte Elbow ve Vastala bayraklarının karışımı yırtık bayraklar asılıydı; gemilerdeki isyancılar gemileri ateşe verdiğinde, bazıları közlerden kıvılcımlar saçıyordu.

Nabızı kulaklarında gümbür gümbür atmaya devam ederken, nedense rahatlatıcı bulduğu ela gözleri aramak zorundaydı ve Raine'in keskin bakışlı kardeşinden uzaklaşıp kendisine tamamen dönmesi Frelina'yı memnun etti.

Hiçbir şey söylemedi, ağzından çıkmadı ama söylemesine de gerek yoktu.

Onun, Merrick'le birlikte kendisinden istedikleri şeye odaklanmasını istediğini anlayabiliyordu: Lessia'yı her ne pahasına olursa olsun takip etmek.

İtiraz etmemişti. Frelina bir savaşçı değildi, etrafındaki Fae ve insanlar gibi değildi. Gemiler yaklaştıkça yüzleri giderek daha da odaklanıyordu. Hatta istemeseler de hayatta kalmayı, öldürmeyi öğrenmişlerdi çünkü mecburlardı. Bir keresinde evlerini bulan askerleri öldürdüğü için şanslıydı; dikkatsiz davranmışlardı ve o kadar yakınlardaydı ki sırtlarına bir hançer saplamak çok da zor olmamıştı. Bu yüzden, Rioner veya başka birinin ona gizlice yaklaşmasını engelleyerek kız kardeşini bir şekilde güvende tutabilirse, bunu yapacaktı.

Frelina başını salladı ve Raine bakışlarını böldü.

Frelina bir adım öne atılarak Lessia'nın tam görüş alanında olduğundan emin oldu. Onu yukarıdan duyamazdı ama aşağıda, kız kardeşinin altın-kahverengi saçları güneşi yansıtıyordu ve Merrick'in kendine özgü gümüş rengi saçları, kahverengi, siyah ve sarı kafa derisi kalabalığının arasında daha da kolay görünüyordu.

Frelina, Lessia'dan gemilere doğru bakarken ürperdi.

Kendi gemilerinin önlerindeki gemilerle kıyaslandığında küçük göründüğünü düşünüyorsa, kız kardeşi... minik görünüyordu. Minik ve kırılgan.

"İyi olacak."

Amalise konuşurken Frelina yana baktı ve yanına yerleşip küçük ellerini kız kardeşine doğru sallayarak sarışına gülümsemeye çalıştı.

"O bir savaşçı," diye devam etti Amalise. "Sanırım hep öyleydi. Ellow'a vardığında onu görmeliydiniz... küçücük bir insandan farksızdı ama kendini hayata geri döndürdü. Hayatta kalmak için her gün, onu takip eden karanlığa yenik düşmemek için her gece savaştı."

Frelina başını salladı, boğazındaki düğüm cevap vermesini engelliyordu.

Neyse ki, Kerym onlara yaklaşırken daha kalın bir ses duyuldu; uzun bakır saçlı kız da peşinden sürükleniyordu. "Gerçekten öyle."

Kerym, Frelina'nın asla cesaret edemeyeceği kadar uzağa, uçurumun kenarından eğildi. "Ve Thissian ve Merrick de onda. İkisi de ona bir şey olmasına izin vermeyecek."

Frelina sanki yapabileceği tek şey buymuş gibi tekrar başını salladı, ama Amalise'nin yüzü bembeyaz oldu, gözleri güneye kaydı.

Frelina da aynı şekilde başını sallayarak, Vastala'nın gemileri -çocukken babasının çalışma odasında çizimlerini gördüğü gemiler- onlara doğru yelken açtığında Kerym'in koluna tutunmak zorunda kaldı. Wyvern'lerin Ellow'a karşı bir bariyer oluşturduğu yerden uzak durarak ama yine de altlarındaki gemilere doğru ilerlediler.

Başka bir ortamda onu utandıracak bir dehşet sesi onu ele verdi ve gemiler onlara doğru uçarken onu kenarda tutan tek şey irade gücüydü.

"Rioner değil." Raine'in sıcak varlığı arkasından geldi ve etrafının insanlarla çevrili olmasını umursamadan arkasını döndü ve Kerym'i bırakıp uzattığı elini tuttu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Amalise, sesi Frelina'nın beklediği gibi titriyordu.

Kerym, arkasındaki küçük kadını yanına çekerken, "Yelkenler," diye mırıldandı. Bakışları tekrar Raine'e kaymadan önce aralarında bir şeyler kıpırdandı. "Reinsdor'lar. Arkalarında da... Hjelmson'lar ve Drikster'lar var."

"Onlar kim?" diye sordu Pellie yumuşak bir sesle.

"Vastala'nın en seçkin soylu ailelerinden bazıları," dedi Kerym, daha iyi görebilmek için elini alına koyarken. "Görünüşe göre birkaç arkadaş da getirmiş olabilirler."

"Onun için geldiler," diye fısıldadı Raine. "Gerçekten onun için geldiler."

Frelina'nın göğsünde gurur kabardı ve Raine'in elini tutuşundan ve Kerym'in hızla göz kırpmasından, güçlü Fae savaşçılarının bile etkilendiğini anlayabiliyordu.

Amalise diğer elini tuttuğunda ve Kerym ile Pellie meraklı insanlar ve diğer Periler arkalarından öne doğru sürüklendiğinde, o gurur daha da belirginleşti ve uzuvlarına yayıldı.

Ello için, korkuyla yönetmeye çalışanların başarılı olamayacağı, Rioner ve isyancıların iktidara zorla gelemeyeceği bir dünya için savaşırken, kız kardeşinin bu grupların bir araya gelmesinde, insanların bir şeye inanmasını sağlamada parmağı vardı.

Frelina, gemilerin yardıma geldiğini fark eden daha fazla insanla birlikte arkasından ve altından gelen tereddütlü sesler yükselince güldü.

Ama gemiler yavaşlayıp sonra tamamen durduğunda o kahkaha kaybıldı. Gemiler koylarından ve kuzeyde onları bekleyen wyvernlerden güvenli bir mesafedeydi.

"Neden duruyorlar?" Ardow'un adamı Venko, çıkıntıya doğru yürüdü, açık renkli gözleri neredeyse yarık gibiydi ve güneşe bakıyordu.

Arkasındaki kalabalığın arasından endişeli fısıltılar yükseliyordu ve Frelina kız kardeşini çevreleyen gruba bakmaktan başka bir şey yapamıyordu; ellerinin nasıl yanlara düştüğünü ve yüzlerinin geminin güvertesine nasıl düştüğünü izliyordu.

"Kavga etmiyorlar." Kerym onun yanında gerildi, sonra başını geriye doğru savurdu, gözleri mavi gökyüzüne doğru uçu. "Lanet olası korkaklar."

Frelina ona hızlıca bir bakış attı ama sonra dikkatini, diğerlerinin aksine, korkuluğun üzerinden eğilmekten geri çekilmeyen ve kolunu hala selamlamak için uzatmış olan Lessia'ya çevirdi.

Frelina'nın çarpan kalbi, gsn saran acıyla yavaşladı ve altındaki acı dolu sahneye, yardım için uzanan ama gelmeyen küçük ele bakmaya devam etmesinin nedenini bilmiyordu.

Aşğıdaki arkadaşlarını izleyen Raine de bakışlarını yavaşça kaldırdı. "Onlara teşekkür ediyor."

"Neden onlara teşekkür ediyor ki!" Amalise'nin gözleri Frelina'nın yanından geçerken birini öldürebilirdi. "Sadece... orada duruyorlar."

"Bu bir uyarı," dedi Raine sessizce. "Onu uyarmaya geldiler."

Amalise kesik kesik nefes almaya devam ederken, haklı olarak öfkesini bastırmaya devam edince, "Rioner geliyor, değil mi?" diye ekledi Frelina. "Ona bugün de geleceğı konusunda uyarıyorlar."

Raine hiçbir şey söylemedi, başka kimse de söylemedi, hepsi engin denize ve tehditkar bir şekilde yayılan isyancı gemi filosuna baktılar.

Rioner'ın geleceğini biliyorlardı. Ama... tıpkı kendisi gibi, diğerlerinin de belki, sadece belki, bir seferde tek bir tehdidi bastırabileceklerine dair umut beslediklerini tahmin ediyordu. Fakat yavaş dalgalarla hareket eden gemiler, o kırılğan umudun kalanını da yok etmişti.

"Öyleyse savaşıyoruz," dedi Kerym, onun şakacı olmak istediğini bildiğı bir sesle; etrafındaki kadın ve erkeklerde biraz cesaret uyandırmak istediğini; ama bu sesin kulağına boş geldiğini biliyordu.

"Hepiniz ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz," dedi Raine arkadaşının sırtına vurarak.

Frelina'nın elini bırakıp yanağına dokunmak için elini kaldırdı. "Sen de öyle. Onu gözünün önünden ayırma küçük Rantzier. Ben de seni gözümün önünden ayırmayacağım. Ne olursa olsun... Sana göz kulak olacağım."

Bir anlığına onun sıcak eline yaslandı, kendine aptalca hayaller kurma fırsatı verdi.

Bunu kazanabilirlerdi.

Hepsinin sağ salim çıkabileceğini.

O ve Raine için... onlar için bir gelecek olabilirdi.

Zihni dikkatlice kapalı olmasına rağmen, gözlerindeki ifadeyi fazlaca okuyor gibiydi, çünkü onu öpmek için eğildi ve gözleri tüm bu süre boyunca duygularla dolup taşı.

Öpücük kısa sürdü, dudaklarının ağzının köşesine bastırmasından biraz daha uzundu ama yine de karnındaki endişe topunun büyümesine neden oldu.

Raine ağzını açtığında, gözleri hâlâ gergindi, parmağını ağzına koydu. "Yapma. Bana tutamayacağın bir söz verme."

Raine ona baktı ve sanki her zaman olduğu gibi, onu gerçekten görmüş gibi hissetti, bir anlığına. Sonra başını salladı ve yüzüne hızlıca bir kez daha dokunarak pozisyonuna geri döndü ve okçulara emirler yağdırmaya başladı; nereye nişan alıp nereye nişan almamaları gerektiğini söylüyordu.

Tekrar kenara yaklaşırken arkasına bakmadı, zihnini sadece Frelina'ya doğru başını eğen kız kardeşe odaklamaya zorladı ve tüm gücüyle dudaklarını yukarı doğru kıvrıp Elessia'ya doğru elini kaldırdı.

Güneş kız kardeşinin yüzünün sadece yarısını aydınlatıyordu ama Frelina sanki bir şeyler söylüyormuş, hatta belki de söylüyormuş gibi hissetti ama kelimeler rüzgar tarafından alınıp götürüldü.

Frelina kenara yaklaşırken gözlerini kısıtı, dudaklarını birleştirerek "Ne?" dedi.

Elessia'nın gözleri baktı... Frelina, Elessia'nın dudakları iki kelime oluşturduğunda gözlerini daha da kısıtı ve damarlarında akan şeyin artık kan olmadığını fark ettiğinde, bunların ne olduğunu anladı.

"Arkanızda!"

Frelina etrafında dönerken, kendilerine doğru gelen kara bulutu fark etti ve etraflarında esen rüzgarın çığlıklarına ve dehşet tadına bakılırsa, bunu hisseden tek kişi o değildi.

Buluta baktı, karanlık o kadar aşılmazdı ki sanki gecenin kendisi onlara doğru geliyormuş gibi görünüyordu, ama sonra Amalise bağırdı, "Kuşlar!"

Frelina titreyen elleriyle küçük bıçaklarına uzanırken, etrafındaki insanlar panik içinde kıpırdanmaya başladı.

Amalise haklıydı. Devasa kuşlar, siyah tüyleri içlerinden geçmeye çalışan her türlü ışığı engelleyerek devasa bir formasyon halinde uçuyorlardı ve tam geri adım atacakken son anda bir uçuşun kenarında durduğunu fark etti.

"Bu bir tuzak," dedi kendi kendine.

"Bu bir tuzak!" diye bağırdı, etrafındaki insanlar Raine ve Kerym'in emirlerini görmezden gelip merdivenlerden aşağı, yakında o gemilerle çevrelenecek olan gemilere doğru koşmaya başlayınca.

Ama sözleri ayak sesleri ve silah şingirtıları arasında boğuldu ve çok az kişi Raine'in "Vurun onları! Vurun onları!" haykırışını takip etti. Frelina'nın göremediği ama vurduklarında derilerini kesen bıçaklar, taşlar ve diğer şeyler gökyüzünden kuşların ölümcül pençelerinden düşerek yağmaya başladı.

Alnına bir şey çarptı ve derisi yarıldığında elinin tersiyle vurarak diğer eliyle bir bıçak fırlattı, aşağı düşüp içlerinden birini öldürmemesi için dua etti.

Bir sonraki saniyede kuşlar üzerlerine geldi ve döndüğü her yerde uçurum tam bir kargaşa içindeydi; kuşlar, insanlar ve Periler hayatları için savaşıyor, kanlar taşlara sıçrarken cesetler uçurumdan onun tarafına düşüyordu, diğerleri sırtlarına hançer yiyor, kaçmaya çalışanlara cesetler çarpıyor ve onları denizin derinliklerine sürüklüyordu.

"Kızım!"

Raine'in çığlığını kaosun içinde bir yerden duydu ama onu aramaya cesaret edemedi.

Loche'un adamlarının taktığı maskelerin canlı versiyonlarına benzeyen o ölümcül kuşlardan biri -Frelina'nın kalbi kulaklarında çarpmaya başladığında, bunun kesinlikle bir tesadüf olmadığını düşündü- ona doğru sinsice yaklaşıp onu kenara sıkıştırırken keskin gagasını ona doğru savurduğunda değil.

Zihnini açıp, Raine'in bunu Elessia'ya iletecek kadar yaşayacağını umarak hızlıca veda etti. Sonra hançerleri eline aldı, o lanet olası jilet gibi keskin gaganın yaklaşık yarısı kadar oldukları için pek bir işe yaramayacaklarını biliyordu.

BÖLÜM 39

MERRICK

Gemiler, olması gerekenden daha hızlı bir şekilde üzerlerine doğru geliyordu; sadece rüzgardan başka bir şey tarafından ileri itilmişlerdi ve Merrick, gruplara baktığında, düşman yarı-Peri ve şekil değiştirenlerin keskin gözlerini pruvada gördüğünde, ne Raine'in ne Kerym'in ne de uçurumdakilerin ona yardım etmeyeceğini biliyordu.

Merrick ve gemilerdeki diğerleri, gökyüzünde beliren gölgeli kuş oluşumunu izlemekten başka bir şey yapamamışlardı. Arkadaşlarına doğru uçuyorlardı. Çıgıllar başladığında kendini geminin arkasına doğru atıp kız kardeşine doğru gitmeye çalışan Lessia ile aynı dürtüyü hissetmiş olsa da, ikisini de geride kalmaya zorlamıştı.

Şimdi bile, Lessia'nın bileğini sıkıca tutuyor, onun tutuşuna direnirken ona doğru gönderdiği tıslamayı görmezden geliyordu.

"Beni dinle," diye tısladı ona. "Raine onu yakaladı. Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyecek!"

Lessia'nın gözleri hâlâ yanıyordu, sevdiği o meydan okuma onları sabahın erken saatlerinde parlatıyordu, bu yüzden devam etti, kelimeleri söyledi ve onu tamamen kendisine doğru çevirdi, böylece uçurumlardan düşen bedenleri izlemek zorunda kalmayacaktı - yine de sert suya çarpıp kırılan çıgıllar hakkında yapabileceği pek bir şey yoktu.

"Bu gemiyi terk edemeyiz Lessia." Etrafına baktı, kızın bakışları onu takip ettiğinde minnettardı. "Bu insanları harekete geçiren umut

zaten kırılgan. Gidersek, onu kaybederiz."

Ağzı birkaç kez büküldü, gözleri sanki onları önde tutmakta zorlanıyormuş gibi iki yana kaydı, ama sonunda başını salladı. "Sen... sen haklısın."

"Benimle kal." Merrick'in tek istediği onu tekrar öpmekti ama gemiler yaklaşırken ve yukarıdaki uçurumda kaybedilen bir savaş yaşanırken buna zaman yoktu.

Bunları daha önce de görmüş ve duymuştu ve gemilerin karşısında duran herkesin yukarı bakıp irkilmesine neden olan o dehşet çığlıklarının ne anlama geldiğini biliyordu.

Arkadaşlarının bundan bir çıkış yolu bulmasını umuyordu sadece.

Lessia anlamış gibiydi çünkü derin bir nefes aldı ve vücudunu öne doğru iterek belinde asılı duran birkaç hançeri çıkarıp kabzalarına sıkıca tutundu.

Elleri titremese bile Merrick aynı şeyi yapmaya, kendi lanet olası emirlerini yerine getirmeye çalışıyordu çünkü onu burada, bunun ortasında görmek...

Onu sikişmekten çok uzak istiyordu. Ama kaçacak hiçbir yeri yoktu ve bu dürtüye yenik düşerse onu asla affetmeyecekti. Bu yüzden Ölüm Fısıldayan, ruhların dünyalarına bir adım daha yaklaşmalarına izin vererek onları doğru ana hazırladı.

Çok yakında gelecek olan.

"Sınırı korumamız gerek," diye bağırdı Merrick, önündeki insanlar geri çekilmeye başlayınca. Gemiler koya girerken bazı şekil değiştirenlerin aldığı şekilleri fark edince gergin yüz hatları korkuya dönüştü.

Yılanlar ve devasa kediler tercih edilen seçenek gibi görünüyordu; uzun, kalın gövdeleri yüksek direklerin etrafında dolanıyor, davullara ve savaş naralarına kükremeler karışıyordu; ya da yer değiştirmeyi tercih etmeyenlerin veya yer değiştiremeyen insanların ve Perilerin sesleri de duyuluyordu.

"Onlar da özünde insan!" diye bağırmaya devam etti Merrick, tam o sırada, kendisinin iki katı büyüklüğünde, simsiyah bir kediden gelen vahşi bir çığlıkla onlara doğru yaklaştı. "Bizim gibi onlar da kan kaybedip ölüyorlar!"

Yine de birkaç adam dönüp kaçtı ve çığlıklarla ve hem silahlardan hem de üstlerindeki çatışmalardan gelen kan kokusuyla dolu olan hava, Merrick'in fazlasıyla aşına olduğu umutsuzluk ve dehşete dönüştü.

İnsanlar savaşın her zaman şan ve şöhretle ilgili olduğunu düşünürdü... ama öyle değildi. Savaş, kir, kan, korku ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmaktı. Şövalyelik, zarif kılıç darbeleri veya kusursuz ayak hareketleri yoktu. Sadece hayatta kalma çabası ve bazen de biraz şans.

Lessia öne doğru adım attığında, "Hazırlan," dedi dişlerinin arasından.

Ona bakmadı ama başını salladı, gözleri çoktan hayvanları ve insanları süzerek gemiye ilk kimin bindiğini görmeye çalışıyordu.

Ama Merrick'in bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, bunlar pruvadakilerden hiçbiri olmayacaktı.

Herkesten çok Ardow, gemiler giderek büyürken ve kısa sürede kendi gemilerini gölgede bırakırken, daha fazla insanın geri çekilip "Hattı tutun! Hattı tutun!" diye bağırmasıyla mesajını tekrarlamaya başladı.

"İşte gidiyoruz," diye mırıldandı Thissian, diğer yanından, tahtanın gıcırtısının havayı yırtmasıyla, gemilerin kimsenin yelken açmasına izin vermemek için gemilerini birbirine kilitlemeye hazır olduklarını haber veriyordu. Ya da belki de gemilerini kendi gemilerine doğru yelken açmaya hazırlanıyorlardı.

Merrick her ikisinin de daha önce yaşandığını görmüştü.

Loche, yukarıdaki kaosa bakmakla, karşılarındaki tehlikenin farkına varmış gibi görünüyordu ve Merrick, naip ileri atıldığında Iviry'nin onu gölgelemesinden ve daha tereddütlü adamlarından bazılarını da aynısını yapmaya teşvik etmesinden memnundu.

Gemiler yaklaşık on iki metre kala Merrick, esmer arkadaşına döndü. "Hazır mısın?"

Thissian ona bir sırtış attı; Merrick bunun kardeşininkini taklit etmeye yönelik zayıf bir girişim olduğunu biliyordu ama yine de takdir ediyordu.

"Zaten senden önde." Thissian başını öyle bir salladı ki simsiyah yelesi havayı savurdu ve Merrick onun koyu gözlerinin parladığını,

teninin ışıldadığını fark etti; hatta saçlarının rengi bile koyulaşmış gibiydi.

Çocukken bununla ilgili şaka yaparlardı; Thissian ve Kerym savaştan sonra her zaman en iyi halleriyle görünürlerdi, geri kalanlar ise yorgunluktan kanlar içinde, kirli ve solgun olurlardı.

Ama Thissian, aynaya bakmanın onu neredeyse öldüreceğini itiraf ettikten sonra, derisinin altında kıpırdanan enerjinin, dünyayı ele geçirebilecekmiş gibi hissetmesini sağlayan şeyin, savaş alanına sağılmış cesetlerden geldiğini bildiğinden, Merrick, Raine her konuyu açtığında bunu susturmuştu.

Arkadaşının omzuna hızlıca bir dokunuş yapan Merrick de öne doğru döndü, Loche'un adamlarına büyüşü hakkında verdiği önceden uyarının daha fazla insanı kaçırmaması için yeterli olacağını umuyordu, çünkü rüzgarın yapışkanlıkla dolmasını engelleyemiyordu, büyüyü belirli bir alanda tutmaya çalışsa bile diğerlerinin üzerine katmanlar halinde yayılıyordu.

Hava çalkalanmaya başladığında Lessia ona yaklaştı ve bir anlığına etrafındaki her şey sessizleşti, daha önce yanından geçenlerin fısıltıları -çoğu böyle durumlarda- kulaklarında yankılandı.

Sonra her şey geri geldi; daha gürültülü, daha vahşi ve daha vahşi bir şekilde.

Merrick büyüşünü bırakıp ruhları geniş bir alana ittiğinde, her iki tarafına yayılmış düşman filosundan en azından birkaç kişi ortadan kaldırdığından emin olduğuunda öfkeden kudurdu.

Çığlıklar başlayıp kesilirken, hayvanlar hayatları ellerinden alınırken bulundukları yerden düşerek insan formlarına bürünürken ve zaten soğuk olan bedenler, henüz kaybedilmiş birçok canla birlikte kırmızıya dönmeye başlayan suya düşmeden önce tahtaya çarparken Lessia'ya bakmadı.

Merrick, büyüşünü yönlendirirken nefes alış verişi zorlaştı, onu kendi gemilerinin iki yanında sıralanmış insanlardan uzak tutmaya çalıştı. Onlar, isyancıların kan kaybetmesini ve ölmesini sadece izliyorlardı. Genç bir adam -Lessia'dan çok da büyük olamayacak biri- gemilerine çarptığında gözlerini kapattı. Adamın gözleri görmüyordu ve vücudu garip bir açıyla bükülmüştü.

Gözlerinin önündeki karanlığı kızıl bir perde kaplarken ciğerlerindeki hava yoğunlaştı ve bir an nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı, sadece birinin "Yeter Merrick. Yeter" diye seslendiğini duydu, sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi.

Yeterli değildi. Merrick büyüsünün daha da yayılmasına izin verdi, ruhların öfkesinin ve yanlarında öbür dünyaya götürdükleri kişilerin dehşetinin içinden akmasına izin verdi, ta ki hissedebildiği tek şey bunlar olana kadar. Ta ki fısıltılar onu, içinde onu sıkıştıran tek şey olana kadar; kulaklarını dolduran tek şey olana kadar.

"Yeter! Merrick, dur!" diye tekrar seslendi biri, ama onu duymazdan gelmek kolaydı.

Ondan önce çok sayıda canlı vardı.

Bunu yapması gerekiyordu.

Onun için.

Merrick, Lessia'nın elinin kendi eline kaydığını neredeyse fark etmeyecekti ama nefes nefese, önündeki düşman hattını azaltmak için her zamankinden daha fazla kendinden vererek -buradaki insanlara, arkadaşlarına, kardeşlerine, Lessia'sına... bir şans vermek için- sesi fısıltıları susturdu, onları serbest bıraktığında her zaman onu ele geçiren öfke pusunu deldi ve konuşmaya devam eden Lessia'ya baktı.

"Seni seviyorum." Bunu söylerken gülümsedi ve elini sıkarken gülümsemeye devam etti. "Seni çok seviyorum."

Merrick, sırtında bir başkasının elini hissederek ona baktı.

"Yeter artık Merrick. Sınırdaki olduğunu hissediyorum."

Thissian'ın sesi.

Lessia başını yana çevirirken gülümsemesi solmadı, elini tutmayan eli havaya uçup gümüş bir şey fırlattı. Ete saplanan bir şey, ardından gelen bir inilti.

"Sen ve ben," diye fısıldadı ve etrafındaki dünya, o sihrini kullanırken, özgür olmak isteyen, iten, kakan ruhları dizginlerken kendine geldi.

"Gemideler!" diye bağırdı Thissian, Merrick'in kafasındaki karışık düşüncelerin sonunu da savuşturarak.

Etrafında dönerek tek bir hareketle kılıcını çekti ve Lessia'nın sıcak bedeninin kendi bedeniyle aynı hizaya gelmesinin verdiği hazdan

kendini alamadı; bu his, sadece birkaç saniye önce onu saran soğuk öfkeden çok farklıydı.

Burada bile, savaşta bile, o her şeydi.

"Unutma," diye fısıldadı Merrick telaşla. Metalin metale çarpması ileride yankılanırken, saldırısından kurtulan isyancılar gemilerine ve etraflarındakilere saldırırken tereddüt etmediler. Hayvanlar, insanlar ve Periler çarpışırken çığlık atıyorlardı. "Silahlarınızın arkasında kalın. Sizi köşeye sıkıştırmalarına izin vermeyin—"

"Biliyorum," diye araya girdi Lessia, yumuşak bir tonla. "Bana çok iyi öğrettin."

Ona baktı ve o da çarpık bir gülümsemeyle bir hançer daha fırlattı, hançer Ardow'un korumasız sırtına doğru koşan bir şekil değiştiricinin arkasına saplandı.

"Teşekkürler, Lia!" diye seslendi, gözlerindeki korkuyla tezat oluşturan gülümsemesi onlara yansıdı.

Lessia da bunu fark etmiş gibiydi, içindeki endişe duygusuna bakılırsa, ama yarı-Peri bir grup üzerlerine çullandığında bunu tartışmaya vakitleri olmadı.

Lanet olsun, çok gençlerdi.

Yirmili veya otuzlu yaşlarda, Faeling yaşını henüz geçmiş kişiler.

İsyancı lidere lanetler yağdırırken kılıcı içlerinden birinin bağırsaklarını yardı, adam yere düştü ve Merrick'in ölmeden önce iyileşmeyeceğini bildiği yarayı kavradı.

Lanet olası liderler bir türlü ön saflara çıkamadılar, halklarının kendileri ve aptalca davaları uğruna ölmesine izin verdiler ve o bundan çok bıkmıştı.

Lessia onun yanında dans ediyordu, kılıçların ve uçan silahların altından o kadar hızlı eğiliyordu ki, serbest saçları etrafa uçuşuyordu. Ama Merrick ne yaptığını anlayınca ona homurdandı. "Sakın. Tereddüt etme. Tereddüt etme!"

Gözleri onun gözlerine takıldığında yüzünü buruşturdu, sonunda yarı Peri'nin göğsüne bir hançer sapladığında yüz ifadesi daha da derinleşti, gözleri öfkeden değil, göğsünü çatlatan bir acıdan kısıldı.

"Biliyorum..." Merrick, özellikle iri yarı bir Peri'nin darbesini savuşturdu. Erkeğin gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı,

muhtemelen az önce onu silahsızlandıran kişinin kim olduğunu fark etmişti.

Merrick kılıcıyla genç erkeğin kafasını hızla keserken, "Güvenle geç," diye fısıldadı; onun gereğinden fazla acı çekmesine veya korkmasına izin vermek istemiyordu.

Lessia, yanında bir şekil değiştiriciyi tekmelediğinde boğulma sesi çıkardı, şekil değiştirici tekrar insan formuna dönüştü, boynundan fışkıran kanlar, güzel eşinin üzerine sıçradı ve ardından vücut yere çarptı.

Lessia elinin tersiyle kanlı yüzüne dokundu, gözlerini kırıştırdı ve Merrick, savaşın bedelinin ne olduğunu tam olarak anlayacağını biliyordu.

Hayatta kalmanın getirdiği utanç ve suçluluk duygusu.

Kahretsin! Bir kurdun boynunu kesti ve cesedini onlara doğru koşan başka bir isyancı grubuna fırlattı, sonra Lessia'nın elini yakaladı ve onu kendine doğru sürükledi.

"Düşünme!" Yatıştırıcı olmaya vakti yoktu, keskin sesi gözlerini ona dikmesine neden oldu. "Sonra... sonra hallederiz."

Merrick başını sallayana kadar ona dik dik baktı. Sadece bir kez, ama bu Merrick için yeterliydi.

Karşısındaki manzarayı görünce yüreği sızlayarak tekrar arkasına döndü.

Ardow ve Zaddock, Merrick'in askerlerine düşmanlarına karşı her zaman yaptığı gibi köşeye sıkışmışlardı; çünkü tek bir anlık mola bile alamayacaklardı ve yorgunluk onları sersemletecekti.

Loche, kendisini takip eden şekil değiştirenlerin ve yarı-Perilerin saldırısına rağmen cesurca savaşmaya devam etti ve Iviry ondan uzak dururken, naibe gizlice yaklaşmaya çalışan herkesi alt etmek için savaştı.

Ancak etrafındaki askerleri ölüyordu ve Merrick, naipin arkadaşlarının ölümünü izlerken her zaman içine sinsice dolanan korkuya kapılmamak için mücadele ettiğini görebiliyordu; her ceset yere yığıldığında gri gözleri kararıyordu.

Thissian'ın kanlı yüzünde, etrafına saçılmış cesetlerden oluşan çizgiler oluşmaya başlamıştı bile; Merrick, savaş bitene kadar akmaya devam edeceğini bildiği gözyaşlarından.

Merrick'in gözleri Siphon İkizi'ne takıldığında, birbirlerinden bir asır uzakta olmalarına rağmen, onun içgüdüsel olarak hareketlerini takip etmesinden memnun oldu.

Thissian'ın bakışları, Loche'un etrafının sarılmak üzere olduğu yere doğru kaydı; kendisine doğru yaklaşan isyancıların yüzlerinde tatmin olmuş gülümsemeler vardı.

Sekiz adam sanki vakit geçirmek istercesine adımlarını yavaşlattılar ve Loche geri çekilmeye başladığında herkesin ne yaptığını anlamış olacak ki, naip gerçekten de genç yaşına rağmen neler olacağını anladı.

"Hayır!" Lessia, Iviry insan liderine ulaşmaya çalışırken aynı anda öne doğru koştu, ancak lider, ölü arkadaşlarından daha yetenekli görünen o dev siyah kedi tarafından engellendi: Ateş saçlı Peri'ye çenesini çarptı ve onu tekrar geri itti.

Lessia arkadaşına ulaşmak için cesetlerin üzerinden atlادığında Merrick de koşmaya başladı, sadece yarı-Peri'nin yüzüne bir yumruk atmak için durduktan sonra sendeleyerek koşmaya devam etti.

"Lessia!" diye bağırdı, yılanın geminin yan tarafına kıvrıldığını, vahşi diliyle havayı savurarak ona doğru geldiğini fark etmediğinde. "Lessia, hayır!"

Daha fazla asi onun yoluna çıktı ve o, ulaşabildiği her yere vurarak, iterek, kakarak ve kılıcıyla onu parçalayarak acılarını hafifletmeye çalışmadı.

"Lessia!" Sesi, aralarına daha fazla isyancı yığıldıkça titriyordu ve Rioner'ın çok sevdiği lanet yılanın bir yansıması olan yılan, onun üzerinde yükselirken ve ölümcül çenelerini açıp uzun, keskin dişlerini gösterirken, Lessia'nın dehşete düşmüş yüzünün sadece bir anlığına görülebildiğini fark edebiliyordu.

"Lütfen!" Merrick daha fazla isyancıyı öldürürken yalvarmasının bir önemi yoktu. "Lütfen!"

Ona ulaşması gerekiyordu!

Merrick, birinin saldırısının hedefi bulup ceketinin arkasını yırtmasıyla inledi, ama Lessia ince kollarını kaldırdığında ve yılanın gölgesinde çok küçük görüldüğünde ve ona verdiği yakutların parıltısıyla alay eden hançeri tuttuğunda Merrick arkasına bile dönmedi.

Yılan dalışa geçtiğinde gözlerini ondan ayırmayı reddederek, körü körüne savaşıyordu.

Etrafında, altında insanlar ölüyordu ve Merrick, Lessia yuvarlanıp gitmeyi başardığında nefesi boğazında takılırken bunun nasıl olduğunu bilmiyordu.

Ama yılan pes etmedi.

Aynen öyle oldu. Tekrar tekrar.

Loche bile onun adını haykırıyordu ve etrafını saran isyancılar genç kadınla savaşan sürüngene bakışlar atıyor, yardım etmek için gizlice yaklaşan Ardow'u yakalıyor ve ilk misilleme saldırılarıyla onu neredeyse silahsız bırakıyorlardı.

İşte o zaman Lessia hatasını yaptı.

"Hayır!" Merrick'in çığlığı gemide yankılanırken kehribar rengi gözleri naibe yöneldi ve yılan fırsatı değerlendirdi.

Kuyruğunu savurarak arkadaşının güvertesine çarptı ve kafasının tahtaya çarpmasıyla çıkan iğrenç ses tüm gemiyi susturmuş gibiydi.

Sonra yılan tekrar daldı, ağızı açık bir şekilde parlayan dişlerini gösterdi.

Merrick sendeleyerek ilerlerken ayakta kalmak için elinden geleni yaptı, ona ulaşmaya çalışırken ölü ve yaralı isyancıların ve askerlerin üzerinden koştu.

Başaramayacağıının farkına varması, bir başka isyancıya sapladığı kılıç gibi göğsüne saplandı ve uzun dişler Lessia'nın cansız bedenini sarmaya hazırlanırken, onu terk eden çığlık bu dünyadan değildi.

Sonra Lessia ile yılanın arasına karanlık bir karmaşa girdi ve Merrick hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Kemiklerin ve dişlerin yumuşak ete batmasının mide bulandırıcı sesini duymak.

Ya da Thissian'ın koyu mavi gözlerinin, renkleri solup onun gözlerine kenetlenmesi.

Merrick tekrar çığlık attı.

Bir öfke ığlığı. Bir acı ığlığı. Lanet olası adaletsizlik ığlığı.

Kılıcını fırlattı.

Yılanın gözünden öyle sert bir şekilde geçti ki kafatasının tamamını deldi.

Gerçek olup olmadığını bilmiyordu ama sanki dünya onun için ikiye ayrılmıştı ve saniyeler içinde eşine, dostuna ulaşmıştı.

Lessia çoktan dizlerinin üzerindeydi, Thissian'ın yüzü kucağındaydı ve elleri onun vücudunda geziniyordu, hangi açık yaraya bastıracağını, hangisinin ondan kan pompalanmasını durduracağını bilemiyordu.

Önemli değildi. Merrick dizlerinin üzerine çökmeden önce bile bunu görebiliyordu.

"Thissian," diye fısıldadı, Peri savaşçısının ellerinden birini kendi ellerinin arasına alarak. "Siktir et, Thissian..."

Siphon İkizi, ağzının kenarlarından kanlar fışkırarak ona gülümsedi. "B-bana... teşekkür etme."

"Sen..." Merrick kelimeleri ağzından çıkaramıyordu.

Thissian'ın bunu neden yaptığını biliyordu.

Bunu arkadaşının gözlerinden anlayabiliyordu.

Onun içindi. Lessia için. İkisinin de onun her gün taşıdığı acıyı hissetmemesi için.

Merrick'in yanaklarından aşağı sıcak ve nemli bir şey düştü ve eşinin kucağında ölmekte olan lanet olası Peri güldü. Boğuk, öksürerek gelen bir kahkaha.

"Şimdi-" Thissian tekrar öksürdü. "Artık her şeyi gördüm."

Lessia'nın ağzından korkunç bir ses çıktı. "Ö-özür dilerim. Bu..."

"Dur." Thissian diğer elini dayanılmaz bir yavaşlıkla hareket ettirerek Lessia'nın elini tuttu. "O... o... benim zamanımdı."

Merrick'in yüzü daha da ısındı ve söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Lanet olsun, o kadar çok şey vardı ki, ama hâlâ boğazındaki yumrudan kurtulacak tek bir kelime yoktu.

"Ben... Biliyorum," diye zorladı Thissian, çabası çenesinden aşağı daha fazla kan akmasına neden oldu. "Söyle... söyle ona."

Merrick konuşamıyordu. Hiçbir şey çıkmıyordu. Sadece o ılık ıslaklık. Ama Lessia cevap verirken sesi şaşırtıcı derecede güçlüydü: "Ona söyleyeceğiz. Nasıl ve neden olduğunu o bilecek. Teşekkür ederim... teşekkür ederim."

Thissian'ın boğazından bir ses daha gürledi, ama savaşçının dudaklarından hiçbir kelime çıkmadı.

Gözleri Merrick'in gözlerinde kaldı, ta ki bulanıklaşana kadar, sonra görmez hale gelene kadar, sonra da bir daha hiç hareket etmedi.

BÖLÜM 40

FRELINA

Frelina hayvanları her zaman sevmişt i ama kuşlara karşı tavrını yeniden gözden geçirmek zorunda kalacakt ı çünkü karşı sındaki vahş i kuş yine gagasını ona doğru savurdu ve Frelina keskin ısı rıktan kurtulmak için kendini taşa ç arpt ı.

Zaten onu parçalamayı başarmış tı ve hançerleri kuşun son saldırısından beri yerde iş e yaramaz halde duruyordu. Kan, her iki kolundan ve etinden bir parça kopard ığı yan tarafından aşağı doğru sızıyordu.

Frelina, bir başka saldırıdan kurtulmak için savrulurken, yan tarafındaki yaraya taşlar saplanınca inledi, alnında ter birikti ve gözleri yandı.

Ölümünü düşündüğünde, bir kuş tarafından diri diri yenileceğini hiç düşünmemiş ti. Zaten bitki ve solucan yemeleri gerekmiyor muydu?

Frelina, bir sonraki saldırıdan kaçınamayacak kadar hızlı davrandığında kuş omzunu ısır dığında "Siktir git!" diye bağ ırd ı.

Kuş sanki gülüyormuş gibi ç ığlık attı ve bu onu daha da sinirlendirdi.

Tekrar üzerine geldiğinde Frelina elini uzatt ı ve sert bir darbe olmasa da bir tokat atmayı başardı ve kuşun yüzünü kendi yüzünden uzaklaşt ırd ı.

"Oldukça verimsiz görünüyor. İzin ver, küçüğüm."

Kerym'in sesini duyunca gözleri yukarı kalktı ve Kerym'in teninin nasıl parladığını, saçlarının nasıl parlayıp güneşi yansıttığını ve gözlerindeki kan çanağı çizgilerinin nasıl solduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Beni oldukça yakışıklı gösteriyor, değil mi?" Kerym şaşkın ifadesine sırttı ve gözleri Kerym'i süzdü, sonra arkasında duran Pellie'ye kaydı; gözleri şaşkınlıktan değil, daha çok... teyakkuz halindeydi.

Frelina'dan kuşa doğru hareket ederken Kerym'inki kadar maviydiler ve Frelina onları takip ederken derin bir nefes aldı.

Kuşun yerinde artık bir kadın vardı. Kendisinden belki de sadece birkaç yaş büyük bir kadın. Ayakta durmakta bile güçlük çekiyormuş gibi görünen, uykulu bir ses çıkaran bir kadın. Evet, kadının ağzının O şeklini almasına neden olan şey lanet olası bir esnemeydi.

"Neyi bekliyorsun?" Kerym kadına doğru başını salladı. "Karşı koymayacak."

Frelina'nın gözleri daha da büyüdü. Acaba ne demek istiyordu...

Kerym gözlerini devirdi ve Frelina'nın vücudundaki tek bir kas bile hareket etmeden önce öne atılıp değiştiricinin yüzüne yumruğunu geçirdi, bu da onu yere düşürdü, ancak göğsü hala inip kalkıyordu, sanki...

"Güzel, uzun bir uyku çekecek." Frelina ona sadece bakarken Kerym elini uzattı. "Onu öldüreceğimi düşünmedin, değil mi?"

Frelina hâlâ ona bakmakla yetiniyordu.

"Yaptın." Kerym'in gözleri tekrar yukarı kaydı. "Karşı koyamadıklarında hiç eğlenceli olmuyor."

Kavga...

Doğru. Kavga vardı.

Kulaklarını zorlarsa duyabiliyordu.

Hem uçurumdan, hem de altlarındaki gemilerden gelen çığlıklar.

Kanın kokusunu da alabiliyordu. Havayı ne kadar renklendirdiğine ve keskin rüzgârın etrafa yaydığı metalik kokuya bakılırsa, kan şimdi suyu kırmızıya boyamış olmalıydı.

Frelina başını salladı, düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Ama bunun bir mücadele olduğu ortaya çıktı ve sonunda Fae'nin simsiyah saçlarının arasından elini geçirmesiyle ona doğru adım

attığında tereddüt etti.

"Çok kan kaybetmişsin." Pellie aniden yanında belirdi, sonra da sarışın biri...

"Gel, oturmalısın." Amalise, gözleri tekrar Kerym'e takılınca kolunu Frelina'nın beline doladı. "Burada saklanabileceğin bir yer var."

Frelina, gözlerinin ucuyla bir yerlerde hareket eden gölgeleri ve metal yansımaları görse bile, yaklaşan sesleri, onları yakalamak için çılgık atan sesleri ve gagalarını şaklatan kuşları duysa bile, nedense kendini tuttu.

Kerim öylece duruyordu.

Heykel gibi, sadece siyah saçları yüzünün etrafında dans ediyordu. Gözleri bile...

"Bekle," diye mırıldandı, kadınların elinden kurtulup Fae'ye ulaşmak için gereken üç adımı atarken.

Elini koluna koyup irkildi.

Sonra Frelina iki büklüm oldu.

Çok fazla acı vardı. Her yerindeydi. Kanındaydı. Düşüncelerindeydi. Vücudundaydı.

Sanki kendini yakmış gibi onu bıraktı ve Pellie hemen yanındaydı ama mavi gözleri Kerym'in üzerindeydi, parmakları onun yüzünde geziniyordu.

"Bir sorun var," diye mırıldandı. "Bu... Çok acıyor. Ben..."

Pellie onu susturdu, gözleri yaşlarla doldu ve yüksek sesle yutkundu.

"Kerym—" diye söze başladı ama yüksek sesli adımlar sözlerini bastırdı ve Frelina rahatlatma anlarının sona erdiğini fark etti.

İsyancılar küçük köşelerine hücum etti ve Amalise etraflarından dolaşmaya çalışmadan önce bembeyaz bir yüzle onlara doğru döndü. Frelina yardım mı isteyecekti yoksa kaçacak mıydı bilmiyordu ama bunun bir faydası yoktu.

Birkaç saniye içinde kuşatıldılar.

Altı adam -ikisi yarı Peri, sivri kulakları ve uzun bedenleri onları ele veriyordu, geri kalanı da Frelina'nın tuhaf kokularına dayanarak tahmin ettiği gibi şekil değiştirenlerdi- onlara doğru yürüyordu, alçak

kıkırdamaları Frelina'nın iki yanındaki karanlık taşlarda yankılanıyordu.

"Kaybedeceğine biliyorduk," dedi yarı Perilerden biri alaycı bir şekilde, gözleri Frelina'nın vücudunda gezinirken, yaralarından akan kanı takip ederken dili dudaklarını ıslatıyordu. "Ama daha iyi mücadele edeceğine düşünmüştük."

"Sen bekle," diye alaycı bir şekilde söylemeye çalıştı Amalise, ama şekil değiştirenlerden biri kahkaha atınca sözleri boşluğa gömüldü. "Biz—"

"Ne için? Kan dökülmeye başladığından beri kılını bile kıpırdatmayan wyvernlar için mi? Orada öylece yüzen ve senin ölmeni izleyen üç Peri gemisi için mi? Başka kimse gelmiyor." Şekil değiştiren elini bir pençeye dönüştürdü ve Amalise'ye doğru savurdu. Neyse ki sarışın geriye sıçrarken sadece havayı yakalayabildi.

Frelina onu sol tarafına çekti, Kerym ve Pellie ise sağ tarafında durdular.

Kendisine Peri'ye bir bakış atma izni verdi, ama o hala altlarındaki kaosun üzerinden dışarı bakıyordu, yüzü o kadar büyük bir acıyla buruşuyordu ki Frelina onu izlemeye devam etmekte zorlandı.

"Kerym," diye fısıldadı kısıp sesle. "Kerym!"

Pellie öne eğilip göz göze geldi ve Frelina başını sallarken mavi gözlerinin derinleşen dipsiz hüznünden hoşlanmadı.

Yani Kerym'in hiçbir faydası olmayacaktı. Frelina'nın aklı karışmıştı, elini omzundaki derin yaraya bastırdı, daha önce içinde bulunduğu o karmakarışık duruma düşmemeye çalışıyordu.

Neyse ki, vücudunda daha fazla adrenalin pompalanmaya başladı ve grup yaklaştığında, daha fazla şekil değiştiren arkadaşının örneğini izleyerek silahlar yerine pençeleri tercih edince, elinden gelen her şeyi yapmaya karar verdi.

"Birisi geliyor," diye bağırdı Frelina.

Ona bakmayı bırakmayan o pislik Fae tekrar güldü, ama o kanlı elini kaldırdı.

"İstersen bizi öldür, ama sen de fazla yaşayamazsın."

Bu onları en azından durdurup etrafa bakınmaya yöneltti.

Bu onun tek şansıydı.

"Liderinizin bastırmaya çalıştığı söylentilerini duymuşsunuzdur, ama Rioner buraya geliyor. Alay ettiğiniz o gemiler mi? Onlar bir uyarıydı. Siz lanet olası isyancılar da dahil olmak üzere hepimizin ölmesini engellemeye çalışan liderimize bir nezaket göstergesiydi!"

"Sen-" diye söze başladı genç şekil değiştirenlerden biri, ama Peri ona o kadar yüksek sesle hırladı ki ağzını tekrar kapattı.

"Yalan," diye tükürdü. "Meyah bize kafamızı karıştırmaya çalışacaklarını söylemişti."

"Öyle değil-" diye araya girmeye çalıştı Amalise, ama bu sefer daha yakından gelen pençelerin bir darbesi, Frelina'nın onu yolundan çekmek için elinden çekmesiyle nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Zihin kontrol güçlerin hakkında her şeyi duyduk," diye devam etti Fae, kalın dudaklarından tükürükler saçılırken tekrar hareket etti ve dudaklarını duvara yasladı.

Pellie'nin Kerym'e tokat atmasına, ağlamasına ve elini çekiştirmesine rağmen, Kerym'i bir santim bile kıpırdatamaması dışında herkes.

O sadece... orada durdu.

"Siphon İkizlerinden biri." Peri, Kerym'e doğru elini salladı. "Kendi enerjisini mi aldı? Ölü gibi görünüyor."

Frelina'nın kalbi, Fae'nin Kerym'in yüzüne yumruğunu geçirmesiyle Pellie'nin daha da çok ağlamasına, ona yapışıp hareket etmesi için yalvarmasına neden olan an kadar hızlı çarpmamıştı. Ama yine de hareket etmedi.

"Kerym!" diye bağırdı Frelina, burnundan ağzına ve boynuna doğru akan kan izlerini görünce. "Uyan!"

"Kapa çeneni!"

Frelina, yarı-Peri'nin elinin ona çarpmasıyla tepki vermeye vakit bulamadı ve yüzünün taşa çarpmasıyla kafatasının kırılmaması için dua etti.

Gözlerini kırpmaya çalıştı ama bunun bir anlamı yoktu çünkü Peri bir kez daha yumruk attı, bu sefer yüzünün diğer tarafına, ve onu Amalise'ye doğru fırlattı, Amalise'nin kolları onun etrafına dolandı.

Frelina'nın başı öne doğru düştü ve sarışının kolları onu ayakta tutan tek şeydi, gözlerinin önünde tuhaf güneşler titreşmeye başladı.

"Frelina!" Amalise onu salladı ama bu durumu daha da kötüleştirdi, güneşler daha hızlı dönmeye başladı ve sonunda kustu - görünüşe göre birinin "Öldürün onu!" diye bağırdığını duyduğunda tiksintiye uğradı.

"Frelina!" diye haykırdı Amalise şimdi kulağına. "Bana bak!"

Gözlerini açamadı. Bu...

Çok ağır...

Çok fazla.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Yarı Peri'nin sert sesi, kafasına çivi çakılıyormuş gibiydi. "Bu Frelina Rantzier! Gözlerini ve saçlarını görmedin mi? Onu öldürüp gemime çivilemeden önce onunla biraz eğlenmek istiyorum."

"S-siktir git," diye tısladı Amalise, Frelina'nın arkadaşından uzaklaşan kolları hissettiğı sırada. "Bırak onu..."

Sert bir şey ete ve kemiğe çarptı ve Frelina gözlerini kıstı. Pençe Amalise'nin göğsünü sıyrıp geçtiğinde dizlerinin yere çarptığını ve zaten karanlık olan zemine kan fışkırdığını gördü.

"Lütfen... lütfen," diye inledi Frelina, Fae onu arkadaşlarından uzaklaştırmaya devam ederken. "K-Kerym," diye bağırdı ama sözleri sadece fısıltıydı, bir Fae'nin bile duyamayacağı kadar alçaktı.

Boynuna dolanan eller yüzünden başını gruptan çevirmişti ve nefes almaya fırsat bulamadan nefesi kesildi.

Kırmızı çizgilerle dolu gözleri parlıyordu ve yarı Peri ona tükürürken yüzüne yayılan iğrenç nefesi görse irkilirdi: "Sevgili amcanın bize ne yaptığını biliyor musun? Sokaklarda spor olsun diye bizi öldürdü. Bazılarımızı kendi pisliğimizde, teşhirde ölene kadar zincirledi! Ne için olduğunu biliyor musun? Lanet olası çöp kutularından yiyecek çalmak için!"

"Ben..." diye denedi ama adamın tutuşunu sıkılaştırmasıyla gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onun lanet olası adını taşıyorsun! Sen, kız kardeşin, amcan ve Rantzier soyundan kalan herkes ölecek. Rioner'ın bize yaptığı gibi seni de sergileyeceğiz. Başkaları için lanet olası bir örnek olacaksın, kalesinin kapılarında asılı kalacaksın."

Hayatının tükendiğini hissedebiliyordu.

Boğulmaya başladığında etrafını bir yorgunluk, bir sıcaklık hissi sardı ve Frelina, erkeğin konuşmaya devam ettiğini fark ettiğinde gözlerini açık tutmakta zorlandı, ancak kelimeler onun üzerinde kaybolmuştu, adamın hareket eden ağzı sadece bakışlarını meşgul ediyordu.

O kötü biri değildi, diye düşündü, sürüklenmeye başladığında, vücudu onun sert tutuşu altında sarsılıyordu.

Acı çekiyordu.

Tıpkı diğerleri gibi.

Ve bunun sorumlusunun o olduğunu düşünüyordu.

Çevresinde çığlıklar giderek yoğunlaşıyordu ve Frelina annesiyle babasının, belki de evlerinin dışındaki tarlaya benzer bir alanda, kendisine doğru koştuğunu hayal ettiğinde gülümsediğini fark etti.

Sonra bir şey ağzına bastırdı ve dudaklarına dokunan şey onları aralayıp boğazından aşağı sıcak havayı zorlarken, önündeki sert varlığa isteksizce bastırdı.

İçinde hiç güç kalmamıştı ve her kimse başını geriye doğru eğip nefesini üfleyerek göğsünün inip kalkmasına izin verdi.

Vücudunun tepki vermesi uzun zaman aldı ve tepki verdiğinde, onu terk eden ilk şey bir sızlanma oldu. Sonra bir öksürük. Sonra yüzünün yan tarafına sıcak bir şey bastırdı ve "Nefes al. Sadece nefes al, lütfen" sözleri kulağına çarptı.

Söylenenleri yaptı, kavga edemeyecek kadar yorgundu, üstelik anne ve babasının görüntüsü solup bulanıklaşırken bile.

"Nefes al, küçük Rantzier. Benim için nefes al."

Islaklık yanaklarına, burnuna, alnına baskı yapıyordu ve kendine gelmeye başladığında buruşturdu, üst bedeni yumuşak bir şeyin üzerinde dururken sert zeminin ve taşların alt yarısına battığını hissetti.

"Bana bak," diye onu kandırmaya çalıştı adam ve yine emirleri yerine getirdi.

Gözlerini açtığında yeşil-altın renkli olanlara baktı.

Yüzüne dokunduklarında vücudu gevşedi ve Raine eğilip yanağını öptüğünde, alnını öptüğünde, ona daha sıkı sarıldığında ağlamaya başladı.

Kızıl saçlı Peri'nin yüzünden aşağı süzülen yumuşak gözyaşlarını değil, burnundan sümük fışkıran ve panikle kasılan tam bir hıçkırıktı.

Raine onu öylece tuttu. Onu susturmadı, her şeyin yoluna gireceğini söylemedi, zihnine bir şey söylemedi. Sadece ağlamasına izin verdi.

"B-onlar... s-o..." diye hıçkırdı Frelina ve bunun kurtarılmış olmanın rahatlığından mı yoksa yanlarında erkeğin başının vücudundan kopmuş halde, gözlerinin ölümden sonra bile hâlâ öfkeyle parladığını gördüğünde duyduğu suçluluktan mı kaynaklandığını bilemedi.

"Biliyorum," diye fısıldadı Raine sonunda. "Savaşın yaptığı şey bu işte. Korkunç, acı verici ve yıkıcı."

Frelina, ağlayarak ceketinin içine girerken göz kapaklarını sıkıca kapattı, elleri deriyi yumruklarken Raine neredeyse acıyana kadar tutuşunu güçlendirdi.

Sonunda, sonunda hıçkırıkları dindi ve acıyan boğazına derin bir nefes çekti. Sonra bir tane daha, sonra bir tane daha, ta ki Raine'e bakana kadar, onun gözlerinin çoktan orada olduğunu fark edene kadar.

Uzun bir süre sadece ona baktı.

"Seni kaybettiğimi sandım," dedi sonunda, kısık ses tonuna bir şaşkınlık sızmıştı. "Sandım ki... Ben..." Gözleri bir saniyeliğine kapandı, sonra tekrar onun gözlerine baktı. "Seni kaybedemem. Ben... istemiyorum."

Frelina, adamın ceketini tekrar çektiştirken düşünmedi ve adam doğrudan dudaklarının arasına düştü, aciliyet dişlerinin birbirine çarpmasına neden oldu.

Umurunda değildi. Islak ve tuzlu olması umurunda değildi.

Buna ihtiyacı vardı.

Geri çekildiğinde, "Seni kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadı.

Sonra zihnini açtı ve ona onu istediğini gösterdi.

Her şekilde onu elde edebilirdi.

Şimdi yalan söylemenin ne anlamı vardı? Kendine mi?

Etraflarında tek bir kesinti bile olmayan çatışmaları duyabiliyordu. Ölümün ve çaresizliğin kokusunu alabiliyordu.

"Ben..." Raine'in yüz hatları çöktü. "Yapamam... Yapamam..."

"Biliyorum," diye hemen cevap verdi. "Sadece... şimdilik... Hadi... öyleymiş gibi yapalım."

Ölene kadar rol yapacaktı, sonra da aralarındaki bu... her neyse, sandığından daha büyük bir şey olmadığını iddia edebilecekti.

Bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Raine yüzünü inceledi ve adamın söylemek istediği daha çok şey olduğunu anladı, ama bunun yerine alnını alnına dayadı ve iç çekti.

Raine başını sallayınca ikisini de ayağa kaldırdı ve tekrar kavgaya tutuştuklarında elleri onun elini bırakmadı, kılıçlar ve hançerler birbirleriyle buluştuklarında şingirdadı ve kuşlar vücutlarından parçalar koparırken veya onları yerden kaldırıp güçlü pençeleriyle uçurumdan aşağı atarken insanlar çığlık attı.

Karşılarındaki manzara yıkıcıydı ve açıkça görülüyordu ki... kaybediyorlardı.

Hızlıca.

"Buradan çıkmalıyız." Zaddock'un yüzü solunda belirdi ve yanında duran Venko'nun arkasını işaret ettiğinde nereden geldiğini merak edecek vakti olmadı. "Orada gizli bir yol var. Bizi gemilere götürecekt."

Frelina, kollarındaki kadını ancak şimdi fark etti ve rahatlatarak elini göğsüne bastırdı, boynunu geriye doğru eğdi, o sırada Amalise'nin mavi gözleri kendi gözlerine açıldı.

Sarışın, Frelina'dan Zaddock'un keskin yüz hatlarına baktı ve yüzünü buruşturma cesaretini gösterdi. "Beni kurtaran sen miydin? Bunun sonunu asla duyamayacağım."

Loche'nin sağ kolu ona sadece gülümsedi. "Hadi ama. Orada da durum pek iyi değil."

Frelina, Zaddock'un Kerym'e attığı bakışı yakaladı ve Kerym titrek bir nefes aldıktan sonra Venko'nun dar ve kayalık bir patikada ilerlemeye başlamasıyla içindeki bir şey donup kaldı.

Kerym'in tekrar hareket edebiliyor olmasına sevinirken, Raine elini sıktağında, bir şekilde biliyordu ki, bundan sonra her şey daha da kötüye gidecekti.

BÖLÜM 41

LESSIA

Lessia, yılanın Thissian'ın vücudunu parçaladığı korkunç sesi, dişlerinin göğüs kafesini nasıl parçaladığını, ciğerlerini nasıl deldiğini ve Merrick onu öldürmeden önce etinin derinliklerine nasıl girdiğini hâlâ duyabiliyordu.

Merrick'e Thissian'la daha fazla zaman geçirebilmeyi dilediği kadar hiçbir şey istememişti çünkü adamın yüzündeki yıkım daha önce hiç görmediği bir şeydi.

Ama mücadele dinmedi.

Etraflarındaki dünya devam ediyordu, hatta belki de yüzyıllardır bu dünyada yaşayan iyilerden, hatta en büyüklerden biri bile artık devam etmiyordu.

Daha fazla isyancıyı uzak tutmak için son üç hançerinden ikisini fırlattıktan sonra (Merrick'in ona hediye ettiği hançeri vermeyi reddetti) Ölüm Fısıldayan'ı ayağa kaldırmak ve Thissian'ın cesedini kenara çekmesine yardım etmesini emretmek zorunda kaldı.

Lessia kırık uzuvlarını rüzgarda fısıldayan siyah bir branda parçasıyla örtmeye çalışıyordu ve bu arada vücudunun daha fazla yaralanmaması için dua ediyordu, özellikle Kerym için, ama aynı zamanda kendisi, Merrick ve Thissian'ın nazik ruhunun dokunduğu herkes için.

Babası gibi o da öbür dünyaya kahramanca bir yolculuk yapmayı hak ediyordu.

Bitirdiğinde Merrick hareketsiz halinden uyanmıştı ama diğerlerine doğru ilerlerken hâlâ bir adım önündeydi, artık bedeniyle onun bedeni arasında hiçbir boşluk bırakmıyordu, kılıcı isyancıların yanına yaklaşmaya cesaret ederken onları kesiyordu ve diğer eli neredeyse kan akışını kısıtlayacak bir şekilde onu tutuyordu.

Belki de Thissian'ın israfçı ölümünün getirdiği tek iyi şey, taraflarının yenilenmiş bir enerji bulmuş gibi görünmesiydi.

Sanki hepsi Fae savaşçısı için, onun fedakarlığı için savaşıyor, Thissian'ın uğruna öldüğü şeye sahip oldukları her şeyi koyuyorlardı.

Bu gemilerdeki insanların yaşaması için.

Ama yine de Loche onları bulduğunda gözleri yorgunlukla parladı ve Ardow, bir yarı-Peri daha ellerine düştüğünde yıkım çılgınlıklarını tutmadı.

En kötüsünden uzak duran Soria bile, şimdi kanlar içinde ve tozluysa, çökmüş bir yüzle, kendisini diğerlerinden ayıran iki şekil değiştiriciye karşı kendini savunmak zorunda kalmıştı.

Hepsi o kadar işe yaramazdı ki.

Lessia, Iviry'nin o korkunç kediyle mücadelesine yardım etmek için Merrick'i takip ederken çenesini sıkı.

Etraflarında her yer cesetlerle doluydu ve zemin kanla kaplıydı. Bazıları hâlâ maskelerini takmış olan Loche askerleri güverteye dağılmıştı; sadece pruvada kalıp liderlerinin yanında savaşmaya karar veren o cesur adamlardan birkaçı kalmıştı.

İsyancılar içlerine karışmıştı, ölümdaki yüzleri artık öfkeyle buruşmuyordu, yumuşak, yalnız, gençti...

Büyürken birlikte olduğu kişilere çok benzeyen bir grup Faeling, gözleri kapalı, sanki tek bir vücut olarak yaşamaya ve ölmeye karar vermişler gibi bir arada yatıyordu ve Lessia, daha yakından baksa yüzlerden herhangi birini tanıyıp tanımayacağını merak etti.

Yapacağından değil. Merrick'in bir zamanlar ne dediğini artık anlamıştı. Savaş... israftan başka bir şey değildi. Saf, işe yaramaz, lanet olası bir israf.

Merrick'in neredeyse doğal olmayan hareketleri, onun da kendisi kadar etkilendiğini fark etmesini sağlayan hareketler, yerdeki yığınlara daha fazla şey eklerken, gözlerini cesetlerden ayırdı.

Sonunda Iviry'ye ulaştılar ve Merrick'in yardımıyla dişi Peri, şekil değiştirenin köşeye sıkıştırdı. İkişi de birkaç darbe ve ısırık almış gibiydi, Iviry kolundaki derin yaraya tutunmuş bir eliyle nefes nefese kalmışken, kedi sarsıldı ve geriye doğru sendeleyerek Merrick'e tısladı. Merrick ise onu köşeye sıkıştırmaya devam etti; hırlamaları, önündeki kedininkiler kadar hayvancaydı.

Merrick kılıcını kaldırdığında hava titredi ve siyah saçlı, gri gözlü, ellili yaşlarının ortalarında bir kadın yere yığılınca tereddüt etti. Kadının gözleri keskindi ama Fae'nin kılıcına dikilmiş korkusunu gizleyemiyordu.

Iviry bunu yapmadı. İleri atılıp keskin dişlerini gösterdi, Merrick ona saldırmadığında onu itti ve kılıcını kaldırdı.

"Yapma!"

Loche'un söylediği tek bir kelime, Iviry'nin tüm öfkesini dağıtmış gibiydi ve kaşlarını çatarken eli yanına düştü, bıçağın ucu tahtaya değdiğinde sıyrıldı.

Loche, arkadaşınıniki kadar nefes nefeseydi ve başının üzerinden vınlayarak geçen bir hançerin altından eğilerek kaçtı. Ardow, bir saniye sonra onu takip etmeye çalışırken bu hançeri indirdi ve Iviry'nin yanında durdu.

Lessia, gemideki son üç isyancıyla savaşan Ardow'a doğru koşmak ve izlemek arasında kalmıştı, ancak Merrick homurdanarak onlara doğru geldiğinde ve daha dönmelerine fırsat kalmadan ikisini indirdiğinde, bakışlarını Loche'den ve ona bakan iki kadından ayırmadı - yerde duran gri gözlü kadın ve oturan kadının diğer tarafındaki Iviry, Fae kadını naiple konuşmaktansa şekil değiştirenle savaşmaya devam etmeyi tercih eder gibi görünüyordu.

"Esir alınacak," dedi Loche sessizce ama kararlılıkla.

Şekil değiştiren kahkaha atmaya başladı - çılgınca, çılgınca bir kahkaha - sonra cevap verdi, "Demek oğlum bana bakıyormuş."

Lessia, şekil değiştirenin sözlerine tepki verecek durumda değildi, başkaları da öyle. Bu durum, kadının yüzündeki alaycı ifadeyi daha da öfkelendiriyordu.

Iviry, Lessia'nın artık isyancı lider Meyah olduğunu bildiği şekil değiştiriciden naibe baktı ve güzel yüz hatlarında şaşkınlık dans

ederken, Lessia'nın Loche'un takdir edeceğini bildiği bir şey olan soruyu sormadı.

Ve Iviry ona bakmasa da Lessia, Soria'nın Fae'ye yaklaşırken çenesini eğdiğini ve Iviry'nin de bir an sonra ona karşılık verdiğini bir anlık anlayışla gördü.

"Seni umursamıyorum." Loche neredeyse sıkılmış gibiydi.

Ama Lessia daha iyisini biliyordu. Bitkin düşmüştü. Hem de son derece, yıkıcı bir şekilde bitkin. Ateş sağı Peri'nin de bunu anladığını, Soria'nın etrafından dolaşıp yanına gizlice yanaşmasından anlayabiliyordu, ama ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmamıştı.

Konuşmaya devam ettiğinde sesi gidip geliyordu, yüzü Lessia'nın hissettiği kadar bitkin görünüyordu.

Etrafına bakınca adamlarının hepsinin yerde ölü yattığını gördü...

Zaddock bile ortalıkta görünmüyordu.

O da insan hükümdara doğru bir adım attı ve Loche ona minnettar bir bakış atarak, "Halkını geri çekmeni istiyorum," diye emretti.

Loche'nin kolu sağ tarafa doğru uzandı ve Lessia onu takip ettiğinde çoğu geminin kendi gemilerinden çok daha kötü durumda olduğunu fark etti; ikinci ve üçüncü sıradan üstlerine daha fazla isyancı yığılmıştı, çığlıklar, panik ve korku sesleri ateşten çıkan duman gibi üzerlerinden yayılıyordu.

Sol taraflarında da aynı şey vardı ve Lessia'nın gözleri yukarı doğru hareket ettiğinde...

Yapamazdı. Yukarıda tam bir yıkım vardı, kıvrımlı merdivenlerin neredeyse her basamağında cesetler yatıyordu ve platoda, o şekil değiştirenler toplanmıştı, kendi adamlarından tek bir kişi bile ortalıkta görünmüyordu.

"Buradayım." Merrick'in eli beline bastırıldı ve gözlerinin önünde olanlardan düşüncelerinin uzaklaşmasına izin vermeden ona doğru eğilirken tek yapabildiği başını sallamaktı.

"Onları geri çağırın dedim!" Annesi başını geriye atıp o korkunç kahkahayı tekrar attığında Loche'un sesi bir oktav yükseldi; Lessia'nın artık tanıdığı, şekil değiştirenin gerçek formunu taşımasına rağmen.

"Yapmayacağım... yapmayacağım," diye kahkahalar arasında söylendi Meyah. "Beni öldürmek zorunda kalacaksın oğlum. Cesaretin varsa tabii. Ama ne yazık ki... o zaman da durmayacaklar."

Ardow, Lessia'nın diğer tarafına topallayarak yaklaşırken Loche'un çenesindeki kaslar hareket ediyordu ve Lessia, Ardow'un elini omzuna koyduğunda Loche elini tuttu.

Naip, Lessia'nın fırlattığı ve birinin karnına ya da göğsüne saplanmamış hançerlerden birini alırken sert bir nefes dışlarının arasından fırladı ve Lessia, hançeri annesinin boğazına doğru götürürken bakamadı.

Gözlerinde patlayan acı Meyah için değildi.

Merrick de bunu anlamış gibiydi, onun yanında ürperiyordu, vücudunun yan tarafını onunkine bastırıyordu, o okyanusa bakıyordu.

Loche'un gözlerindeki acı kendisi içindi. Annesini öldürdükten sonra dönüştüğü kişi için.

Geride bırakacağı kişi için.

Bugünden sonra... Lessia her şeyi çok iyi anlamıştı.

Öldürdüklerini saymıştı. Çoğu kendi yaşında olan on altı isyancı, kılıçlarının altında can vermişti. Hayatının geri kalanında, hatta belki de bir sonrakinde hatırlaması gereken on altı ruh.

"Yap şunu. Hayatında bir kez olsun korkak olma ve yap şunu," diye tısladı annesi. Lessia'nın bakışları denizin daha da ötesine, wyvernlerin hâlâ yüzdüğü yere ve sonra da...

Reinsdor gemileri neredeydi?

Loche annesine bir şeyler söylerken Lessia arkasına döndü, kalbi daha hızlı atmaya başlayınca sözler rüzgarda kayboldu.

"Hayır," diye fısıldadı, gözleri güneybatıya, arkalarındaki kayalık adanın en yüksek kısmına, düz, karanlık bir duvarın denize doğru derin bir şekilde ilerlediği yere kaydığına, dalgalar sertçe ona çarpıyordu.

Gemilerinin neredeyse yarısı oraya, iki yandan çıkıntı yapan kavisli kenarların arasına zorla sokulmuştu.

Çıkışlarını engelleyen çok sayıda isyancı gemisi vardı, denize düşen kalın zincirler, Loche'nin gemilerinin çatışmalar devam ederken kaçamamasını sağlamak için kendilerini oraya nasıl demirlediklerini açığa vuruyordu.

Mücadele, başlangıçtaki kadar gürültülü ve çılgıncaydı; oradaki insanlar ve isyancılar daha becerikliydi; ama Lessia'nın son coşkusunun onu terk edip altındaki tahtaların arasındaki boşluklardan sürünerek geçmesine neden olan şey bu değildi.

Yüz metrelik dalga, Reinsdor gemilerini aynı koya doğru kovalıyordu, dalga etraflarında kıvrılıyor, onların sadece ileriye doğru yelken açmalarına izin veriyordu.

Arkasında, ortada yaldızlı bir şekilde duran Fae gemilerinden oluşan bir armada vardı; Rioner'ın pruvada, dalgayı yönlendiren armadanın içinde olduğunu biliyordu.

Adanın diğer tarafına yanaşan gemilerdi bunlar, bir şekilde kuzeyden geliyorlardı, tanımadığı bayraklar taşıyorlardı ve şimdi adaya çıkan Fae'ler gözlerinin önünde kayayı şekillendiriyorlardı, böylece tuzanın tam üstüne çıkan merdivenler inşa ediyorlardı.

"Merrick!" Aklında başka bir kelime yoktu ve sesindeki saf dehşeti duymuş olmalıydı ki döndü, koyu gözleri sahneyi ondan daha hızlı süzdü.

"Kahretsin! Ya zincirle ya da öldür onu, Loche! Gitmemiz gerek!" Merrick öyle yüksek sesle bağırdı ki gemideki herkes ve yanlarındaki birkaç gemideki herkes dönüp baktı, sonra etraflarında yaşanacak olana doğru yöneldiler.

İsyancılar ve isyankarlar, tüm savaşları sona ermeden önce tek vücut olmuşlardı; terk edildiklerinde silahları yere çarpıyordu. İnsanlar gemilere geri koşuyor, dalgayı takip eden ve koyda artık gidecek yeri olmayanları ezmeyi hedefleyen Fae askerlerinden kaçmaya çalışıyorlardı.

Loche, Lessia'nın hissettiği gibi görünüyordu; yüzü o kadar solgundu ki, Lessia bayılacağından endişelendi. "Ne yapacağız?"

Farklı bir durum olsaydı Merrick'in, naipin kendisine tamamen yönelmesiyle dalga geçebileceğini biliyordu ama Merrick, "Koşuyoruz," diye yanıt verirken gözünü bile kırpmadı.

"Hayır-" diye başladı Lessia, ama Merrick onu kendine doğru çekti, yüzü o kadar sertti ki, Lessia'ya ilk tanıştıkları zamanki halini hatırlattı.

"Şimdi gidersek hayatta kalabiliriz. Bence kalabiliriz, Lessia!" Merrick'in koyu gözleri öyle bir duyguyla döndü ki, bu manzara

karşısında inledi. "Biliyorum! Ne kadar acıttığını biliyorum! İnan bana! Ama onlar çoktan öldüler! Oradan çıkamazlar; o dalga ve isyancı gemilerin o lanet olası çapalarıyla."

Başını sallarken bir başka el de kolunu kavradı.

Loche.

"Haklısın Lessia." Naip, Iviry'nin uzun bedenine silahları bağlamaya başladığı yere doğru başını salladı. Gözleri, bunu yaparken koya ve içeride sıkışmış gemilere kaydı. "Gitmemiz gerek!"

"Arkada bir tekne var! Küçük ama sığarız."

Lessia, Zaddock'a ait olduğunu fark etmeden önce yeni sesi duyunca kanı dondu ve onu gördüğünde, Amalise'i kollarında yaralı ama hayatta gördüğünde, kız kardeşinin kanlar içindeki Raine ile el ele yürüdüğünde, Pellie ve Kerym'in arkalarından sürüklendiğini gördüğünde, Venko'nun Ardow'un kollarına koştüğünü gördüğünde içinin sıcaklıkla dolması gerektiğini biliyordu.

Onlar hayattaydılar.

Ama sanki buz, onun her zamanki sıcak kanının yerini kalıcı olarak almış gibiydi ve Kerym, mavi gözlerini daha önce hiç görmediği kadar bulanık bir şekilde gruba baktığında, tenini kaplayan terin parıltısı altında gerçekten ürperdi.

Gözleri onunkileri yakaladı ve onun sessiz sorusuna başını salladı.

Kerim bağırmadı.

Ağlamadı bile.

Sanki biliyormuş gibiydi.

Pellie'nin elini tutmasına izin verirken, "Nereye?" diye sordu.

Lessia ağzını eliyle kapattı, şiddetli hıçkırıklar vücudunu sarsmaya başladı ve Merrick'in sırtına koyduğu el bile artık yardımcı olmadı, gözleri Thissian'ın bıraktığı yere kaydı ve Kerym hemen yanına yürüyüp dizlerinin üzerine çöktü ve kardeşinin göğsüne uzandı.

Pellie hemen yanında oturuyordu, Kerym'in ellerinin beyazlaması onun elinin altındaydı ama kadın bir an bile şikayet etmedi, Kerym içindeki her şeyle ona tutunuyor gibiydi.

"Gitmemiz gerek," diye ısrar etti Zaddock. Yüzü korkusunu ele vermese de kolları ele veriyordu.

Arkadaşına tutunurken titrediler ve Lessia, Amalise'nin gerçekten incinmiş olduğunu biliyordu çünkü bu konuda şaka yapmamıştı;

Kerym'in alçak sesli iniltileri etraflarında yankılanmaya başladığında yüzünü Zaddock'un boynuna doğru çevirdi.

Lessia bu sese dayanamıyordu.

Ayrıca kız kardeşinin, Raine'in ona bakarken, Kerym'in alnını Frelina'nın alnına dayaması kadar perişan bir halde ona bakmasına da dayanamıyordu.

Soria'nın Loche'un annesini gemiye zincirlemesine yardım etmesini, ihanet çığlıklarının kızıl lekeli suyun üzerinde yankılanmasını izlemek bile katlanılabilir değildi.

Naip, halkına doğru yol alırken, gözleri gerçek gözyaşlarıyla doldu; artık yüksek, kıvrımlı uçurumlar ile aynı yükseklikteki dalgalar arasında kafese kapatılmış olan halkına doğru yol alıyordu.

Lessia'nın bakışları hem Elbow halkının hem de isyancıların içine sürüklendikleri tuzağın farkına varmaya başladıkları yere kaydı.

Kan donduran çığlıklar suya çarpıyordu ve panikleyen isyancılar ve insanlar, üstlerindeki uçurumlarda bulunan Periler tarafından yönlendirilen görünmez eller tarafından havaya kaldırılan kayalar üzerlerine düşmeye başladığında denize atladılar; acımasız dalga ise sihirle bile mümkün olması gerekenden daha hızlı yaklaşıyordu.

Lessia, o karanlık uçurumun üzerinde duranların Oakgards'ın Perileri olması gerektiğini düşündü, bronz tenleri, daha koyu yüz hatları, daha yuvarlak kulakları ve... büyüleri kesinlikle işe yarıyordu.

Gözleri geriye doğru hareket etmeyen ama ileriye de hareket etmeyen, önlerindeki iğrenç manzara için fazla gösterişli görünen renkli pulları olan wyvernlere takıldı.

Öfke, önündeki lanet dalga kadar hızlı bir şekilde vücudunda hareket ederek içinde kabardı ve Lessia, Merrick'in bir şey söylemesini umursamadı, elini kendi elinin üzerine çekti.

Onu susturup içine kapandı ve wyvern liderine bağırdı. "Ölmemize izin mi vereceksin? Bunu mu savunuyorsun?"

İçindeki bağı, onu sonsuza dek korkak yaratıklara bağlayan bağı bulmak kolaydı ve Auphore yeterince hızlı tepki vermediğinde onu çekiştirdi.

Zamanında yetişemeyeceğiz, Elessia.

Dene! diye bağırdı ona. Sadece! Lanet olsun! Dene!

Onu ve dolayısıyla diğer tüm wyvernleri zorlayacaktı, çünkü bağ bu şekilde işliyor olmalıydı.

Bütün o ipleri zorla çekecekti.

Ama Auphore, "Çok geç" diye yanıt verirken gerçekten yıkılmış gibiydi.

Auphore'un sözlerinin doğruluğu kafasına dank edince Lessia, "Hayır!" diye bağırdığını fark etti.

Wyvern'ler dalganın çok gerisindeydi.

Lessia, korkuluğa doğru koşarken Merrick'in elinden kurtuldu ve çığlığını üstlerindeki Perilere, yani yalvarışını duyabilecek tek kişilere yönelttiğinde sesi çatladı ve titredi.

"Lütfen!" diye bağırdı. "Lütfen bunu yapmayın! Lütfen durun!"

Lessia, üzerinde bakışlar hissedebiliyordu, sıcaklıkları yüzüne yayılıyordu.

Ama kayalar düşmeye devam etti.

Ve Rioner'in yarattığı dalga hızla akmaya devam etti.

Merrick, korkuluğa yığıldığında yanına koştu, elleriyle vücudunu zar zor tutuyordu.

Korku, çaresizlik ve umutsuzluk havayı doldurdu.

Arkasındaki arkadaşlarından.

Kerym'in feryatlarından.

Meyah'ın yalvarışlarından.

Öndeki insanların çığlıklarından.

Hem kaçmaya çalışanlar, hem de bunun son olduğunu, bunun son olduğunu anlayanlar.

Buna dayanamadı. Burada... öylece durup kalamadı... Kaçamadı.

Lütfen! Bir şey olmalı—

Lessia'nın kulaklarında çınlayan seslere bir ses daha eklendi.

Daha yumuşak olanı.

Alçak bir çığlık, bir uğultu ve bir talep, hepsi bir arada.

Bir kez daha korkuluğun üzerinden bakan Lessia, Ydren'in mor bakışlarıyla karşılaştı; wyvern onu dinlememişti sonuçta ve dinlediği anda...

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Genç wyvern'in gözlerinde de aynı kararlılığı görebiliyordu; Lessia başını ona doğru eğdi ve arkasına bakmadan kalın tahta korkuluğun

üzerinden sürünerek ilerlemeye başladı; ancak bir el, nazik, yalvaran bir dokunuş, hareketini durdurdu.

Vücudu ona bir seçenek bırakmadı ve Merrick'in gözleriyle buluşmak için döndü.

"Lütfen." Fısıltısı kalbinin her bir parçasını paramparça etti ve ağzını açtığı anda, adamın eli bileğini kavradı. "Lütfen."

Ydren arkalarından tekrar çığlık attı.

Ve zaman yoktu.

Ona karşı hissettiği her şeyi, neden bunu yapması gerektiğini, neden onu bunu yapabilecek kadar güçlü kıldığını anlatacak vakti yoktu.

Bunun yerine, teninin altında parlayan büyüünün gözlerini yakmasına izin verdi ve eşine "Bırak beni" diye mırıldandığı anda kendinden hiç bu kadar nefret etmemişti.

Parmakları onu hemen serbest bıraktı.

Lessia, Ydren'in sırtına atlarken arkasına bakmadı, wyvern onlara doğru gelen dalga kadar hızlı hareket ettiğinde neredeyse ondan düşüyordu.

BÖLÜM 42

GÖL

Bir şey olmuştu.

Loche bunu tarif edemiyordu ama sanki etrafındaki dünya durmuştu ve annesinin asık suratından başını kaldırıp baktığında Merrick'i geminin kış tarafında tek başına buldu.

Peri yaralanmış gibi görünmüyordu ama bir şeyler ters gidiyordu...

Yanında Lessia yoktu.

Loche'nin başı bir yandan diğer yana savruldu, cadı kız kardeşlerin Kerym'i gözetlediğini ve kardeşi için duyduğu üzüntüyü haykırdığını gördü, Zaddock'un Amalise'i nazikçe ayağa kaldırdığını gördü, Raine ve Frelina'nın sanki dünyada kalan tek kişilermiş gibi birbirlerine tutunduklarını gördü, ama...

Hayır Lessia.

Bulanık görüşünü, sadece kalbini kırmakla kalmayıp tüm ruhunu ikiye bölen sahneye kaldırmadan önce bile biliyordu.

Bir şekilde bunu kemiklerinde hissedebiliyordu.

Gerçekten de, üzerinde daha küçük bir altın rengi olan mor bir yansıma, açık mavi ufukta çarpıcı bir şekilde dalgaya ve arkasındaki gemiye doğru hızla ilerliyordu.

Loche, sanki trans halindeymiş gibi güvertede sendeleyerek ilerledi, gözlerini wyvern'den ve üzerinde oturan kadından ayırmadan, yaldızlı geminin önderliğindeki armadaya yaklaştıklarını

izliyordu. Artık pruvada duran Rioner'ı seçebiliyorlardı; koyu yeşil pelerini arkasında dalgalanıyordu ve elleri başının üzerindeydi.

Loche, Merrick'in yanındaki koltuğa oturduğunda ne diyeceğini bilemedi.

Cildi genellikle hafif altın renginde parlayan Fae, bir hayalet gibi görünüyordu; Loche'u en kötü anlarında bile korkutan o karanlık gözler, aynı anda hem boş hem de doluydu, sanki ne hissedeceğini bilmiyormuş gibiydi.

"Bırakın gitsin dedi," dedi Merrick monoton bir sesle.

Loche'un midesi, Ölüm Fısıldayan'ın yüzünü karartan işkence karşısında bulandı.

"O nerede?" Sanki diğerleri dünyanın artık aynı olmadığını fark etmiş gibiydi, çünkü Frelina'nın çılgınlığını takip eden sessizlik... Loche'un yönünü değiştirmesine neden oldu ve Merrick'i rahatlatmak için elini onun omzuna koyduğunu iddia etti, ama aslında kendisi de buna çok ihtiyaç duyuyordu.

"Nerede?" diye bağırdı Lessia'nın kız kardeşi. "Nerede o?"

Kimse cevap vermedi ama Loche arkalarındaki grubun yaklaştığını duydu ve sessizce etraflarındaki yerleri dolaştıklarında daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti: Zaddock, Amalise ve Iviry Loche'un yanında. Kerym ve kız kardeşler Merrick'in yanında. Ardow ve Venko birbirlerine tutunarak Zaddock'ın yanına sokuluyorlardı.

Ve sonunda Frelina korkuluğa doğru koştu, çılgılığı körfezin öbür ucuna yankılandı. "Hayır! Elessia! Hayır!"

Kızıl saçlı Fae arkasından yaklaştı ve Frelina, adamın beline doladığı kollarla mücadele ederek denize dalmasını engellemeye çalışırken, Fae hiçbir tepki vermedi.

Sanki gemiye ulaşmasına dakikalar kalmış olan kız kardeşine yetişebilecekmiş gibi.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı Frelina, yumruklarını tırbazana vurarak. "Lütfen! Bir şeyler yapmalıyız!"

"Küçük..." Raine, yanında tüm umudunu kaybetmiş gibi görünen Merrick'i izledikten sonra Loche'nin bakışlarını yakaladığında yüzünü buruşturdu. "Frelina... onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Ne yapıyor?" diye sordu Zaddock, Lessia'nın wyvern'in dikenlerini kullanarak daha yükseğe tırmanırken havada kırmızı bir parıltı görünce. Neredeyse yaratığın kafasının yanına yerleşecekti.

"Kralı öldürüyor." Merrick ileri geri sallanmaya başlamıştı ve bu hareket Loche'u da hareketlendirdi, çünkü Loche Peri'nin omzunu tutmaya devam ediyordu. "Onu öldürüyor. Ve kendini de öldürüyor."

Kerym ağlamayı bırakmıştı ama Fae savaşçısının göğsünde alçak bir çığlık yeniden yükselmeye başladı; oraya ait olmayan bir çığlıktı bu; Loche'un hayatının geri kalanında bununla ilgili kabuslar göreceğini biliyordu.

Kız kardeşler de katıldı, bedenlerinde keder mırıltıları yankılanıyordu.

Sonra Amalise hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, gözyaşları serbestçe akıyordu.

Daha sonra Venko onu tutmaya çalışırken Ardow parçalandı ve güverteye düştü.

Iviry onun yanında sessizdi ama Loche, Fae'nin üzerinden yayılan korkuyu hissetti ve eli Iviry'nin eline değdiğinde geri çekilmedi.

Yine de Loche onu en çok neyin korkuttuğunu bilmiyordu.

Merrick'in yüzü - hangi duygunun daha güçlü olduğuna karar veremeyen öfke, hiddet, üzüntü, sevgi ve gurur - ya da Lessia'nın wyvern'in üzerinde kendini yeniden konumlandırırken ne kadar küçük görüldüğü.

Etraflarındaki dünya sessizleşti, sanki tüm diyar nefesini tutmuş gibiydi.

Ve... belki de öyle oldu.

Üstlerindeki tuhaf Periler taşlarını atmaya bıraktılar, sadece yalnız yarı Peri ve onun wyvern'inin yüz Peri gemisine doğru koşmasını izlediler.

Etraflarındaki gemilerdeki insanlar kaçışlarını durdurdular; insanlar ve isyancılar, kaderlerini taşıyan, tüm orduya doğru koşan, en güzel kehribar gözlü, altın kahverengi saçlı kadından gözlerini alamıyorlardı.

Reinsdor gemileri yükselen sudan uzaklaşmak için yelken açarken, Loche gemilerdeki Fae'lerin suya bakmak için değil,

Lessia'nın çılgın yolculuğunu takip etmek için geriye doğru döndüklerini görebiliyordu.

Koyda bile, dalgalar hâlâ onlara doğru gelirken, insanlar onları izliyordu.

Beklemek.

Acaba o kadın ne yapabilirdi?

Lanet olası annesi de susmuştu.

Loche, daha iyisini bilmesine, Rioner'ın adamlarının, Lessia'nın mor wyvern'in üzerinde hazırlanmasını izlerken yüzlerinin utançla buruştuğunu gördüğünü düşünürdü.

Çünkü kendini hazırlıyordu.

Loche'un sırtından aşağı buz gibi bir soğuk indi, vücudundaki tüm tüyleri diken diken etti.

Elindeki yakut işlemeli hançer artık açıkça görünüyordu ve Ydren, Rioner'ın yol açmaya çalıştığı dalgalardan kaçmak için eğilip dönerken ve dalış yaparken Lessia'nın açık dişleri güneş ışığında parlıyordu. Yüzlerce askeriyle çevrili, pruvada dikilmiş, sırttan Rioner.

Kralın gözlerinde korku yoktu, ama yine de... o soğukluk Loche'a yayılıyordu. Etraflarındaki dünyanın nasıl bu kadar sessiz olabildiğini anlayamıyordu.

Ancak Lessia ve Ydren yaldızlı gemiye otuz fit kadar yaklaşmayı başardıklarında, her şey yavaşladı.

Hiç kimse nefes almıyordu.

Kimse kıpırdamadı.

Rüzgâr bile dindi.

Ydren sudan uçarken Lessia'nın çığlığını tüm deniz duyabiliyordu, güneş deri kanatlarından içeri süzülüyordu ve kızıl hançer uçuyordu.

"Bu bizim için!"

Çok basit bir ifadeydi ama nedense sahneyi izleyen herkesin aklından hızla geçiyordu ve Lessia'nın sözlerinin samimiyeti karşısında şaşkına dönen tek kişi Loche değildi.

ABD sadece bu gemide duranlardan ve Loche'un etraflarında finanse ettiği kişilerden oluşmuyordu.

ABD isyancıydı.

Biz yarı-Fae ve yarı-şekil değiştirenlerden oluşuyorduk.

Biz, onlarla birlikte ve onlara karşı duran insanlardan ve perilerden oluşuyorduk.

ABD, Oakgards'ın Fae'sinden bile üstündü.

Loche'un gözleri, Lessia'nın havada ısıklık çalarak ilerleyen parlak kılıcına dikildi. Hançere başka bir şey daha saplandı ve Loche, Lessia'nın hançerinin isabet ettiğini görmeden önce altın ve kırmızı bir haç gördüğünü sandı.

Rioner'in göğsüne saplandı, şaşkın ifadesi acıya dönüştü ve kral geriye doğru düştü, yükselen dalga denize döküldü.

Bir saniyeliğine her yer sessizliğe büründü, duyulan tek ses su duvarının deniz tarafından tekrar yutulmasıydı.

Sonra birileri tezahürat yaptı.

Tezahüratlar ilk başta yalnızdı, daha sonra daha da çoğaldı.

Körfezde.

Onların etrafında.

Seslere alkışlar da katıldı.

Rioner'in gemileri daha yavaş seyrediyordu ve uçurumlardaki Periler kendi aralarında mırıldanmaya başladılar.

Şimdiye kadar hareketsiz duran wyvernler, temkinli bir şekilde yaklaşıyorlardı; rengarenk pulları suyu Loche'un hayal edebileceği her renge boyuyordu.

Etraflarında aynı anda hem rahatlama, hem mutluluk, hem şaşkınlık, hem de umut duyguları yükseliyordu.

Çatışmalar yeniden başlamadı.

İsyancılar, Rioner'in gemisinin tamamen durmasını izlerken insanlara tutundular.

"Bizi kurtardı."

"Yarı-Peri bizi kurtardı."

Fısıldayan sözler havayı doldurdu, ta ki her isyancı ve insan gemisi Lessia'nın adını söyleyene kadar.

"Lessia!"

"Lessia!"

"Lessia!"

Adını bir tezahürat gibi haykırdılar ve Loche dudaklarında bir gülümseme oluşmasına engel olamadı.

Lessia muhtemelen her saniyesinden nefret ediyordu.

Gözleri onu, henüz denize dönmemiş olan wyverni aramaya koyuldu, tam o sırada duyduğu en kötü ses diyarı salladı.

Merrick'in çığlığı, daha önce hissettiği soğuğu ılık bir esinti gibi hissettirdi.

Loche'un vücudundaki her kas gerildi ve Ydren'in kanatlarını çırparak gemilerine doğru uçarken çıkardığı çığlıkları izleyebilecek kadar bile hareket edemedi.

Altlarındaki suya karanlık bir şey damlıyordu, aşağı doğru inerken Ydren'in pullarını boyuyordu ve Loche'un bunun ne olduğunu anlaması için havayı koklamasına gerek yoktu.

Canavarın onlara ulaşması için geçen anlar Loche'un hayatındaki en kötü anlardı.

Ta ki Ydren güverteye inerken kanatlarının hepsini devirmesine ve korkuluğun telaşla kırılmasına kadar.

Merrick'ten çıkan sesler wyvern'e de yansıdı, ama Fae tereddüt etmeden Ydren'e doğru koştu ve kollarına bir şey aldı.

Birisi...

Çok hareketsiz, çok huzurlu, çok... yaralı biri.

Sapında güzel kehribar taşlarıyla kaplı bir hançer, Lessia'nın göğsüne derinlemesine saplanmıştı. Ama o sandık... hareket ediyordu ve Loche, kucağında yarıya kadar uzanan Merrick ve Lessia'nın yanına diz çöktüğünde, Lessia'nın gözleri açıldı.

Diğerleri de peşinden koşarak geldiler ve güverteye düşüp, her şeyden çok sevdiği kadını çevrelediler, her biri, hatta Iviry bile, ellerini onun nemli bedenine koydular.

Kimse bir şey söylemedi ama Loche şaşırmadı, çünkü yanaklarını sulayan gözyaşları şimdi etrafındaki herkesin yüzünü ıslatıyordu.

Ölüm Fısıldayan'ın yüzünden iri gözyaşları süzülürken fısıldadı: "Nefret ediyorum... Seni ne kadar çok sevdiğimden nefret ediyorum. Ve bunu yaptığın için senden nefret ediyorum... ama... Seninle çok gurur duyuyorum. Duydun mu?"

Herkes Lessia'nın Merrick'in yanağını avuçlamak için uzandığını izledi ve o an çok savunmasız, çok kişisel olsa bile, Lessia'nın "Biliyorum. Biliyorum," diye fısıldaması karşısında bakışlarını ondan ayıramadılar.

Sonra öksürdü, kanlı, ıslak bir öksürüktü bu, Frelina'nın hıçkırıklarını çığlığa dönüştürdü.

Lessia kız kardeşine gülümsemeye çalıştığında Loche'un boğazı daha da düğümlendi, Raine elini bırakınca Frelina'nın elini kavradı, ancak Frelina kollarını genç Rantzier'in etrafına doladı.

"İkinize de bakın," dedi Lessia boğuk bir sesle. "Sizi seviyorum."

Loche ona durmasını söylemek istiyordu; o sözler kulağa fazlaca veda gibi geliyordu.

Merrick kemik kıran seslerden birini çıkarırken ve Kerym de içine kapanıp neredeyse dua eder gibi "Altın Gözler" diye fısıldarken tek kişi o değildi.

Ardow ve Amalise birbirlerine sarılıp Lessia'nın hızla solan yüzüne bakarken bayılmanın eşiğinde görünüyorlardı.

Yine de Lessia gülümsemesini koruyarak, "Kaygısız, n-hatırladın mı?" diye sordu.

Amalise çığlık attı ama Zaddock hemen onu yakaladı ve sarışın kadın onun göğsüne yığıldı, çığlıkları adamın koyu renk ceketinin kumaşı tarafından bastırıldı.

Ardow da gülümsemeyi başardı. "Biliyorsun, Lia."

Ama nedense sözleri Amalise'nin çığlıklarından daha kötüydü ve Venko, Ardow topuklarının üzerine oturduğunda başını onun omzuna yasladı.

Bir an sessizlik oldu, sonra Iviry uzanıp Lessia'nın kalbini ıskalamış olan hançerin yanına iki parmağını koydu.

Kadınlar birbirlerine bakarken hiçbir şey söylemediler, ama nedense kızıl saçlı olan başını salladı ve ardından o da arkasına yaslandı.

Soria ve Pellie, Lessia'ya göz kırparak baktılar, elleri onun ellerine dokunmak için tek el gibi hareket ediyordu ve üçü arasında sessiz bir an da geçti.

Lessia ona döndüğünde Loche nereye bakacağını bilemedi ama başını iki yana salladı, gözleri yaşlarla kısılırken Lessia daha geniş gülümsedi, o lanet olası altın gözlerde şimdiye kadar söyledikleri ve hiç sahip olmadıkları her şey parlıyordu.

Bunu yapamayacağını anlamış gibiydi çünkü sadece dizine dokundu ve ardından tekrar Merrick'e baktı, gözleri onun yüz

hatlarının her keskin açısını, yüzünün etrafında tuttuğu ellerini, kendi çıtırdayan göğsüne kıyasla çok canlı ve güçlü olan inip kalkan göğsünü taradı.

Gerilim o kadar yoğun, üzüntü o kadar derindi ki Loche nefes alamıyordu.

"Ben..." Lessia devam etmeden önce bir kez daha kanlı bir öksürük krizi geçirdi. "E-Eve kavuştuğumu duydum Raine. En iyisi... sanırım alacağım."

Zaddock şaşkınlıkla bir kahkaha attı ve diğerleri tereddüt ederken Lessia titreyen kaşlarını kaldıınca hepsi kıkırdamaya başladı ve gergin an bozuldu.

Loche'un kahkahası tuhaf hıçkırıklarla karıştı ve bedeninin ve zihninin kontrolünü ele geçirmeye çalışırken görüşü tamamen bulanıklaştı.

"Sen... hepsi senin olacak. Ama içki bende kalacak. Tanrılar biliyor ki bugünden sonra ihtiyacım olacak," diye cevap verdi Raine, grup sakinleşirken ve Loche, Lessia'nın bir şeyler söylemesini bekledi.

Ama sessiz kaldı.

İradesi dışında gözleri tekrar odaklandı.

Göğsünde artık hiçbir hareket yoktu. Hâlâ yukarı bakan, Merrick'in gözlerine bakan gözlerinde artık hiçbir canlılık yoktu. Her birinin ruhuna dokunmak için kullandığı elinde hiçbir güç yoktu.

Loche nefes alamıyordu ve Ölüm Fısıldayanı'nın gözlerinin önünde parçalandığını, uzuvlarının yanlara düştüğünü, bedeninin Lessia'nın bedeninin üzerine katlandığını izlerken vücudu titremeye başladı. "Hayır. Sadece... biraz daha savaş. Lütfen... Lessia!" diye mırıldandı.

Daha fazla çığlık havayı doldurdu.

Frelina yere yığılırken Raine tarafından kaldırıldı.

Amalise'i yerden kaldırmak imkânsızdı, bu yüzden Zaddock onun yanına uzandı ve elinden geldiğince parçaları bir arada tutmaya çalıştı.

Ardow havaya bakarken Venko yumuşak bir veda mırıldandı.

Kız kardeşler birbirlerine sarıldılar, yüzleri o kadar solgundu ki sanki arkadaşlarına katılacakmış gibi görünüyorlardı.

Yapamadı... Hayır. Loche ayağa kalkarken başını salladı, geriye doğru sendeledi ve bekleyen kolların arasına daldı.

Bir şekilde, bunların Iviry'nin olduğunu biliyordu ve vücudunun nasıl bu kadar hızlı tepki verdiğini bilmiyordu, ama tepki veriyordu, etrafında dönüyor ve Fae'yi göğsüne öyle sert çekiyordu ki ciğerlerindeki hava dışarı fırlıyordu.

Hiçbir şey söylemedi ama Loche'un onu tutmasına izin verdi, artık kendilerinin olan bu berbat dünyada bir şeyleri sabit tutmasına.

Lessia'nın artık yaşamadığı yer.

Merrick'in mırıldanmaları daha sert, daha yüksek, daha odaklı hale gelene kadar öylece durdular.

"Hayır," diye hırladı Peri. "Bunu kabul etmeyeceğim."

"Merrick," diye denedi Kerym, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü arkadaşınıninkinin aynısıydı.

"Hayır!" diye bağıırıyordu Merrick şimdi. "Bu olamaz! Reddediyorum! Duydun mu! Lanet olsun, reddediyorum! Ben... Ben onu geri alacağım. Bir... bir şey yapmalıyım!"

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi Soria, Ölüm Fısıldayanı'na yaklaşmaya çalışırken yumuşak bir sesle. "Tanrılar tarafından kehanet edildi Merrick. Ve öyle de olacak."

"Tanrıların canı cehenneme!" diye bağırdı Merrick ona. "Onların da, kaderin de, her şeyin de canı cehenneme! Lessia bütün bunlardan nefret ediyordu!"

Hava dönmeye başladı, etraflarını yağlı tabakalar sardı.

"Merrick, hayır!" Kerym sesini sertleştirdi. "Hepimizi öldüreceksin."

Merrick'in gözleri grubun üzerinde gezinirken vahşiydi, içlerindeki karanlık hepsini yutacak kadar derindi. "Sence umurumda mı?"

Dünya patladı.

Loche, Iviry'nin hala kollarında olup olmadığından emin değildi; fısıltılar havayı, yeri, zihnini ve bedenini dolduruyordu.

Her yerdeydiler.

Daha önce nefes alamadığını düşünüyorsa da, şimdikiyle kıyaslandığında hiçti.

Hava değişti ve Loche onları artık çok net duyabiliyordu; sesleri teninin her noktasına değiyordu. Onlar hem her şeydi hem de hiçbir şeydi ve onlar ona baskı yaparken, her yere iterken, tüm dünya kararına kadar hareket edemiyordu.

BÖLÜM 43

LESSIA

Ellerini göğsüne götürdü ve Lessia, canını çok acıtan hançeri bulamayınca nefesini tuttu.

Kendine baktı ve kaşlarını çattı.

Artık ıslak dövüş derilerini giymiyordu.

Yerine...

Bu, annesinin çocukken ona diktiği elbiselerden biri miydi?

Ellerini yumuşak çimlere koyup oturur pozisyona geldiğinde, "Öyleydi," diye düşündü. Annesinin dikişlerini, Frelina'nın saçlarını ve gözlerini vurgulamak için elbiselerine dikmeyi sevdiği o güzel altın desenleri tanıdı.

Lessia parmaklarını pamuğun üzerine koydu, mavi eteğini düzeltti ve ayağa kalkıp etrafına bakındı.

Ev.

O... evdeydi.

Önünde, çocukluğunda at sırtında koştuğu orman uzanıyordu. Arkasında uçurumlar ve yıl boyunca sıcak kalan su vardı. Ve solunda... evleri vardı; kapı, sanki içeri girmesini bekliyormuş gibi davetkâr bir şekilde açıktı.

Bir an bunun başka bir numara olup olmadığını, Rioner'ın esaretinden hiç kaçamamış olup olmadığını ve bunun Torkher'in vizyonlarından biri olup olmadığını düşündü.

Ama öyle hissetmiyordum.

Gerçek gibiydi.

Çimenlerin ve rüzgardaki tuzun kokusunu alabiliyordu.

Güneşin tenini ısıttığını hissedebiliyordu.

Ve... hiçbir korku belirtisi yoktu.

Kendini gerçekten... evinde hissediyordu.

Lessia eve doğru yürümeye başladığında evin onu çağırdığını hissetti.

Ölmüş olmalı.

Ydren'e binmeyi, Rioner'ın dalgalarından kaçınmak için yüzerken içindeki kararlılığı, doğru zamanda doğru yerde olduğundan emin olmayı hatırladı.

Bir şekilde başaracağını biliyordu. Rioner'ın gözleriyle ilk karşılaştığında ve yeteneklerinden fazlasıyla emin bir şekilde ona sırtıttığında bile, ölmek üzere olduğunu biliyordu.

Hançeri onun kalbine saplandığında bir anlık saf bir rahatlama hissetmişti. Babasının bir zamanlar ona hediye ettiği hançer etine saplandığında ise bu rahatlama paramparça olmuştu.

Lessia, Ydren'in Lessia'nın sessizce yalvardığı şeyi yapmasına kadar hayatta kalmak için tüm sinirleriyle ve hücreleriyle savaşmıştı: Onu Merrick'e geri getirmeyi.

Gözlerini son kez görmek.

Lessia tanıdık yolda yürürken yine gözyaşlarıyla tehdit ediyordu onu ama bunlar üzüntüden değildi.

Daha iyi bir veda isteyemezdi.

Sevdiği herkes oradaydı ve şimdi acı çekiyor olacaklarını bilse de onları korumak, yaşamalarına izin vermek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Eşikten içeri adımını attığında gözyaşlarının arasından bir gülümseme belirdi ve en sevdiği sebze çorbasının kokusu her yerini sardı, ancak sobanın başında duranın annesi değil, başka bir kadın olduğunu fark ettiğinde Lessia'nın kaşları çatıldı.

Uzun beyaz saçlı, Merrick'inki kadar koyu gözlü ama Lessia'ya döndüğünde parlayan gümüş girdapları olmayan çok kısa boylu bir Peri.

"Seni bekliyordum," diye cıvıladı Lessia'ya doğru atlayıp avuçlarına koyu kırmızı şarap dolu bir kadeh tutuştururken. "Seni sonsuza dek bekledim! Gel, otur!"

Hala kafası karışık olan Lessia, kadının dediğini yaptı, ne yaptığını anlamadan elleriyle bardağı dudaklarına götürdü ve tatlar ağzında patlayınca inledi.

"Güzel, değil mi?" Peri kendi bardağından bir yudum almadan önce ona sırttı.

Lessia sadece başını salladı, parmaklarını fincanın üzerinde gezdirirken karşısındaki kadına baktı.

"Muhtemelen kim olduğumu merak ediyorsundur." Kadın başını eğip Lessia'yı incelediğinde yüzündeki gülümseme daha da büyüdü.

"Öyleyim." Lessia nedense endişelenmiyordu. Sadece bu kadın ondan belki bir kafa kısa olduğu için değil, umarım onunla dövüşebilirdi, aynı zamanda... tanıdık hissettirdiği için.

"Ah!" Kadın kaşlarını oynattı. "Sanırım seni alırım. Sonuçta Raine ve Merrick ile birkaç haftadan çok daha uzun süre çalıştım."

Lessia gözlerini tekrar kıstı. "Yani sen de öyle misin?"

"Solana." Kadın bembeyaz dişlerini gösterdi. "Raine'in benden bahsettiğini biliyorum."

Gülümsemesine rağmen, koyu gözlerinde parlak bir şey parıldıyordu ve Lessia, gözlerine bakarken göğsündeki keskin çekişi hissetmeden edemedi.

Bu Raine'in arkadaşıydı.

"Seni özlüyor," dedi Lessia yumuşak bir sesle, Fae sessiz kalıp Lessia'nın anlattıklarını anlamasını izlerken.

"Ah, biliyorum." Solana'nın gözleri bir an pencereye kaydı. "Burası ne kadar güzel olsa da, onun yavaş yavaş kendini öldürmesini izlemek işkence gibiydi. Ben... Bazı günler ben de onun yaptığını yapıp, zaman geçsin diye kendimi sersemletene kadar içerdim."

Lessia, parmağını bardağın ağzında gezdirerek oynadı. "Seni suçlamıyorum."

Solana omuz silkti. "Zaman hem iyileştirme hem de yaralama gücüne sahiptir. Şanslıydık. Yıllarca birlikteydik."

Yıllar...

Lessia ve Merrick'in sahip olamayacağı yıllar.

Solana, Lessia'nın yüregini parçalayan hüznü hissetmiş olacak ki hemen tekrar gülümsedi. "Sanırım ikiniz için de her şey bitmedi. Henüz değil."

"Ne demek istiyorsun?" Odaya yayılan yaz sıcağına rağmen Lessia ürperdi. Merrick'i o kadar çok özlemişti ki ciğerlerine hava çekmekte zorlanıyordu ama onun buraya gelmesini istemiyordu.

Ona katılmak. Ölmek.

"Burası." Solana ince kolunu odanın öbür ucuna, ötesindeki ormanın ve uçurumların üzerinden parıldayan denizin görüldüğü pencerelere doğru uzattı. "Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı ama anladığımda... O zamandan beri bekliyorum."

"Peki bu ne?" Lessia şaraptan bir yudum daha aldı.

"Öbür dünya da öyle ama aynı zamanda değil." Solana devam etmeden önce bardaklarını doldurdu. "Eşinden ayrıldığında ruhu ikiye ayrılan bizler için... iki ruh da aynısını yapana kadar rahat edemeyiz."

Lessia yutkundu. "İkiniz de ölünceye kadar mı?"

"Hayır. Ta ki hayatımıza devam edene kadar." Beyaz saçları yüzünden geriye doğru savrulurken parıldadı. "Ölümde her zaman yeniden bir araya gelemeyeceğimizi anladım, en azından hemen. Bazılarımız için... daha büyük planlar var, ama geride kalanın acı veren yarasını dolduracak bir şey veya birini bulmasını beklemeliyiz ki, ölen kişi sonunda huzur içinde ölebilsin."

Lessia başını salladı. "Bunu yapmaz."

Bunu Merrick'in gözlerinde görmüştü. Bundan asla vazgeçmeyecekti.

O ölmeyi tercih ederdi.

"Merrick'ten bahsetmiyorum." Solana sandalyesine yaslandı, gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Raine şu anda bununla mücadele ediyor ama ben hissediyorum. Birkaç hafta önce etrafımdaki dünya titremeye başladı, üzerime birkaç saniyeliğine sakin bir huzur çöktü, sonra tekrar kopup gitti. Ama o zamandan beri daha sık oluyor..."

"Kız kardeşimle tanıştı." Lessia, Peri'de herhangi bir öfke, hatta kıskançlık aradı ama derin karanlıkta hiçbir şey yoktu.

"Evet," diye yanıtladı Solana. "Frelina onun için iyi. Ona meydan okuyor. Onu anlıyor. Ona güveniyor, o da ona güveniyor. Raine ve ben tam zıttık... ve o zamanlar ihtiyacı olan da buydu. Peki ya şimdi?"

Onun gibi birine ihtiyaçı var. En kötü zamanlarında onu anlayacak birine. Kız kardeşin gibi birine."

Lessia, Raine'in Frelina'ya nasıl tutunduğunu hatırlayınca gülümsedi. O an Raine'in ona bakacağını biliyordu ve bu, gözlerinin köşelerinde biriken karanlığın bir kısmını içine çekmesine izin vermişti.

"Ona söyleyecek misin?" Solana masanın üzerinden Lessia'nın elini tuttu ve bu kadar küçük bir kadın için şaşırtıcı derecede sıkı bir tutuşu vardı. "Ona mutlu olmasını mı söyleyeceksin? Tekrar sevmesini mi? Bunu hak ediyor. Ve... o da."

Gözyaşları, son anlarındaki arkadaşlarınıninki gibi olmasa da, Solana'nın gözlerini parlattı. "Ona söyle... zamanı geldiğinde birbirimizi tekrar bulacağız ve bulduğumuzda... Frelina'yı da bekleyen biri var."

"Kim?" Lessia'nın gözleri büyüdü ve ardından gözlerinin önündeki dünya çarpıtılırken daha da yuvarlaklaştı.

"Bunu söyleyemem." Solana'nın sesi gidip geliyordu ve her şey sönmek üzere olan bir mum gibi titremeye devam ederken arkasına baktı. "Şimdi, görünüşe göre eşin tanrıların koyduğu tüm kuralları çiğneyecek." Solana elini sıktı. "İyi şanslar."

Lessia gözlerini kırptırdı ve bir an sonra, yolun orta noktası karanlık gölgelerle kaplı, ama onu korkutacak gölgeler olmayan bir köprü'nün önünde durdu. Merrick'in varlığını her yanında hissedebiliyordu; sesi fısıltıları, yakınlardaki bağırışları aşarak kulaklarını dolduruyordu.

O karanlıkta parlayan küçük bir ışık vardı - tıpkı evine giden bir fener gibi tanıdık bir ışık - ve o ışıktan ona sesleniyordu. Köprüye adım attığında, Merrick'in sesi, onu bulmasını emreden sesi giderek yükseldi.

"Sen ve ben," dedi. "Sen ve ben."

Fısıltıların giderek yükseldiğı kalın gölgelere yaklaşırken kelimeleri tekrarladı ve tam ilk adımı atacakken, bir el kendi elinin etrafına dolandı.

Merrick onu karanlığa doğru çekti, ama onun görebildiğı tek şey gümüş varlığıydı -önemli olan tek şey buydu- ve onu öyle bir tutkuyla öptü ki, gölgelerin buharlaşmamasına şaşırdı.

"Buradayım," diye mırıldandı dudaklarına doğru, kollarını boynuna doladığında, vücudu bunun gerçek olduğunu bilmek için çaresizdi. "Her zaman buradayım."

"Biliyorum," diye fısıldadı, adamın dudakları onunkilerden ayrıldığında. "Biliyorum."

Merrick onları daha da derin karanlığın içine çekerken içinde hiçbir korku yoktu, çünkü biliyordu ki...

O her zaman, her zaman onun yolunu aydınlatacaktı.

BÖLÜM 44

MERRICK

Ne yaptığını hiç bilmiyordu.

Yine de Merrick, içinde kaynayan hissi takip etti, bu arada Lessia'ya olan tutuşunun asla gevşemediğinden emin oldu, çünkü biliyordu ki onu kaybederse... onları saran bu lanet olası karanlık her neyse... onu bir daha bulamayacaktı.

İçindeki his çok tuhaftı. Lessia'nın elini kendi elinin içinde hissetmek mutluluk, evet, neredeyse coşku veriyordu. Ama damarlarında başka bir şey de vızıldıyordu. Onu tamamlanmış hissettiren tuhaf bir boşluk.

Büyüsünü tamamen bırakıp, ruhların dünyaları arasındaki bariyeri tamamen yıkmasına izin verdiği anda başlayan bir farkındalık.

Bir anlaşma yapacaktı. Onu ölülerin yanına bırakırlarsa, onların da serbestçe dolaşmasına izin verecekti.

Merrick, geri döndüklerinde neyle karşılaşacaklarını bilmiyordu ama Kerym'e söylediği sözler doğrudu.

Lessia yanında olduğu sürece umurunda değildi.

Eğer hepsi ölseydi... eğer bunun için ondan nefret etseydi...

Öyle olsun.

Önünde küçük bir ışık parlıyordu, Merrick içini kemiren o duygunun hakimiyetine izin verdikçe ışık giderek büyüyordu.

Lessia ona doğru yaklaştı ve adam onu kavradı, bir kolunu onun omuzlarına koydu, diğer eliyle de küçük elini tuttu. Tanrıların istediği gibi, bir gücün onları parçalamaya, onu yaşayanlar diyarından uzak tutmaya çalışacağını biliyordu.

Merrick, giderek yoğunlaşan karanlığın içinde ilerlemeye başlarken, Lessia'yı da neredeyse sürükleyecekken, önlerinde ışık alaycı bir şekilde titreyene kadar, Tanrılara lanet olsun, diye düşündü.

Kuralları koyabileceklerine kim karar vermişti? Hepsini defalarca becerdiler ve o, onların bundan sıyrılmalarına izin vermeyecekti.

Etrafındaki gölgeleri titreten bir homurtuyla, ışığın içinden bir adım atarak Lessia'yı öne doğru itti ve kenarlarını kavradı. Burnundan kan gelmeye başladığını hissetse bile, ilerlemeye devam etti. Parlak deliğe doğru savaştı, itti ve parçaladı, ta ki delik açılıp kör edici bir parlaklığa düşene kadar.

Merrick'in kendine gelmesi birkaç dakika sürdü, ama geldiğinde hâlâ yerde olduğunu, Lessia'nın kucağında olduğunu ve diğerlerinin de daha önce oldukları gibi yas pozisyonlarında olduklarını fark etti; ancak yüzlerindeki ifade kederden çok korku ve şok ifadesiydi.

Merrick eşine bakarken kalbi hızla çarpıyordu ama eşinin gözleri açılıp onu öpmek için uzandığında tek bir soru bile sormadı, dudakları o kadar talepkardı ki Merrick inleyerek karşılık vermeden önce onu öptü.

Merrick geri çekilirken başını salladı ama Lessia'dan gözlerini ayıramıyordu. Hançer sanki hiç kaburgasını kırmamış gibi yere düşerken onun nefes aldığını görmeyi, ona gülümsediğini görmeyi, arkadaşlarına hayranlıkla baktığını görmeyi istiyordu.

Yüzündeki bütün renk gidene kadar gözlerini ondan ayırmadı, korku kalbini daha önce gölgeler üzerine çökmüş gibi sardı ve hayatında ilk kez Merrick, Lessia'nın bakışlarını takip edip titreyen "Kim... kim onlar?" sorusunu duyduğunda sessizliğe gömüldü.

Etraflarında diz çökmüş insanlar vardı.

Ama onlar, binlerce diz çökmüş bedenin arasında dağılmış duran arkadaşlarına benzemiyorlardı; denizde, havada, etraflarında yüzen bedenler.

Bunlar gölgelerdi; hayaletler, hortlaklar... Ruhlardı.

Ölüm Fısıldayan'ın dudaklarından tek bir kelime çıkmadı, hatta Soria ve Pellie de gözleri onunkiler kadar açık bir şekilde dizlerinin üzerine çöküp cadı kız kardeşler hep bir ağızdan fısıldaştıklarında bile, "Ve böylece bir ruh bağlayıcı onun tahta çıkmasına yardım edecek - örtülü bir kraliçe olarak hakkını almasına."

Elessia, Merrick, Frelina ve Loche'nin hikayesinin devamını okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım onların yolculuğunu takip etmekten benim yazmaktan aldığım kadar keyif almışsınızdır.

Compelling Fates Destanı'nın dördüncü kitabı 17 Aralık 2025'te yayınlanacak ve Compelling Fates Destanı'nın son kitabı olmasına rağmen, yakında aynı evrende geçecek yeni bir seriyi duyuracağım, bu yüzden bu karakterlerden göreceğiniz son şey bu olmayacak!

Beni desteklemeye devam etmek istiyorsanız, en son güncellemeler için beni sosyal medyada takip etmenizi çok isterim!

Web sitesi: <https://www.sophiastgermain.com/>

Instagram: [sophiastgermain_author](#)

Tiktok: [sophiastgermain](#)

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle siz okuyuculara teşekkür ederek başlamak istiyorum.

Bu seriyi yayınlamaya başladığımdan beri binlerce okuyucu kazandım ve hepiniz hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz. Karakterlerimi ve hikâyelerimi benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarım hakkında bilgi yaydığınız için teşekkür ederim. Tanışmaktan mutluluk duyduğum en harika ve nazik insanlar olduğunuz için teşekkür ederim. Mesajlarınız, e-postalarınız ve DM'leriniz için teşekkür ederim. Bu kitabı zamanında bitirmek için geceleri geç saatlere kadar uyanık kalıp sabahları erken kalkmamın sebebi SENSİN ve Havlands dünyasına her daldığımda gülümsememin sebebisin. Sana söz veriyorum, bunu asla hafife almayacağım.

Kocam Michael'a.

Yolculuğumun her anını benimle kutladığın ve insanlara her zaman gururla "eşim bir yazar" dediğin ve kitaplarımın ne hakkında olduğunu anlattığın için teşekkür ederim. Beni desteklemen olmasaydı bu kitap mümkün olmazdı.

Arkadaşım, PA'm, Alfa Okuyucum ve en iyi fikir danışmanım Amanda'ya.

Bana bu kadar inandığın için teşekkür ederim, özellikle de kendim yapmadığım zamanlarda. O dağınık ilk taslakları okuduğun ve her adımda beni desteklediğin için teşekkür ederim. Her zaman fikir alışverişinde bulunmaya istekli olduğun, söylenirken beni dinlediğin ve fikrimi değiştirdiğimde beni asla yargılamadığın için teşekkür ederim (yirminci kez bile olsa, haha!).

Beta Okuyucum ve İngilizce romantik eserler yazan İsveçli meslektaşım Cecilia'ya.

Küçük şeyleri her zaman yakaladığınız ve karakterlerimiz, hikayelerimiz veya yolculuklarımız hakkında sohbet etmeye her

zaman hazır olduğunuz için çok teŖekkür ederim.

Sokak Takımına.

Sizi aramızda görmek benim için büyük bir Ŗans. Sohbetimiz benim için en önemli an ve bana haber yaymamda, cesaretlendirmemde, harika fikirler ve güzel içerikler üretmemde yardımcı olduğunuz ve hem büyük hem de küçük anları birlikte kutlayabildiğim arkadaşlarım olduğunuz için çok minnettarım.

MuhteŖem editörüm Elyse'ye.

Sen olmasan ne yapardım? Hikayelerimi olabilecek en iyi hale getirdiğin ve her zaman fikir alışverişinde bulunup tavsiye alabileceğim biri olduğun için teŖekkür ederim. Ayrıca, araştırmayı unuttuğum niŖ konuları bana her zaman öğrettiğin için de çok teŖekkür ederim, her yeni terim veya kelime öğrendiğimde günüm güzelleŖiyor.

AYRICA SOPHIA ST. GERMAIN TARAFINDAN

SERİ

Kanatların Yankısı

Aldatma Yankısı

Öfke Yankısı (2026'da geliyor)

Compelling Fates Saga ile aynı evrende geçecek yeni bir seri de 2025 sonbaharında duyurulacak. Birinci ve ikinci kitabın 2026'da yayınlanması planlanıyor.

Telif Hakkı © 2025 Sophia St. Germain'e aittir

ISBN: PB: 978-91-990041-5-0, HB: 978-91-990041-6-7, e-Kitap: 978-91-990041-4-3

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla veya herhangi bir biçimde çoğaltılamaz; kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması hariçtir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

